P E A t h

3 P R I N G

M E LI S S A FØ

Fitrle, drc'wn Ariel Corrip'any

WevvVoFk Æoston Condom

Personajele și evenimentele din această carte sunt fictive.
Orice asemănare cu

persoane reale, vii sau moarte, este întâmplătoareși nu fost intenționată de autor.

Copyright© 2022 de Melissa Fu

Ilustrația hărții copyright© 2022 Tim Peters

Ilustrațiile titlurilor parțiale de Sija Hong

: munți, copaci© yangzai / Getty Images, mamă/fiu © Fumiko Inoue / Getty Images, petale© Ekaterina Koroleva / Shutterstock Fotografie autor: Susie Davidson

Copertă© 2022 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group susține dreptul la liberă exprimareși valoarea drepturilor de autor. Scopul drepturilor de autor este de a încuraja scriitoriiși artiștii să producă lucrări creative care ne îmbogățesc cultura.

Scanarea, încărcareași distribuirea acestei cărți fără permisiune reprezintă un furt al proprietății intelectuale a autorului. Dacă doriți

permisiunea de a utiliza materiale din carte (altele decât în scopul recenziei), vă rugăm să contactați

permissions@hbgusa.com. Vă mulțumim pentru sprijinul acordat drepturilor de autor.

Little, Brown and Company

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas, New York,
NY 10104 littlebrown.com

twitter.com/littlebrown

facebook.com/littlebrownandcompany Prima

ediție ebook: Martie 2022

Little, Brown and Company este o divizie a Hachette Book Group, Inc. Numeleși

logo-ul Little, Brown and Company sunt mărci comerciale ale Hachette Book Group,

Inc.

Editorul nu este responsabil pentru site-urile web (sau conținutul acestora) care nu sunt

deținute de editor.

Hachette Speakers Bureau pune la dispoziție o gamă largă de autori pentru evenimente

cu discursuri. Pentru a afla mai multe, accesați hachettespeakersbureau.com sau sunați

la (866)

376-6591.

ISBN 978-0-316-28869-9 E3-

20220125-JV-PC-COR

Cuprins

Copertă

Titlu Pagina

Copie

dreapta

Dedicație

Hartă

Origini

PRIMA PARTE: 1938-1941

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolulșase

PARTEA A DOUA: 1941-1948

Capitolulșapte

Capitolul opt

Capitolul nouă

Capitolul zece

PARTEA A TREIA: 1948-1960

Capitolul unsprezece

Capitolul

Doisprezece

Capitolul

Treisprezece

Capitolul Paisprezece

PARTEA A PATRA: 1960-1968

Capitolul

Cincisprezece

Capitolul

Șaisprezece

Capitolul

Șaptesprezece

Capitolul

Optsprezece

Capitolul

Nouăsprezece

Capitolul Douăzeci

PARTEA A CINCEA: 1968-1989

Capitolul Douăzeciși unu

Capitolul Douăzeciși doi

Capitolul Douăzeciși trei

Capitolul Douăzeciși patru

Capitolul Douăzeciși cinci

Capitolul Douăzecișișase

PARTEA AȘASEA: 1989-2000

Capitolul Douăzeciși

șapte Capitolul Douăzeci

și opt Capitolul Douăzeci

și nouă Capitolul Treizeci

Capitolul Treizeciși unu

Capitolul Treizeciși doi

Epilog

Recunoștințe

Descoperă mai

multe Despre autor

Pentru familia meași în memoria (1932-2019)

Explorați ofertele de cărți, oferteleși multe altele.

Atingeți aici pentru a afla mai multe.

ØE Œ 1 9 N I H 3

Origini

Spune-ne, spun ei*, spune-ne unde ești.*

El vine de la mersși mersși mers. E de la pantofii plini de găuri, de la degetele bășicilor și de la călcâiele calusate care cunosc asperitățile drumurilor de pietrișși relieful din paie, din iarbă. A stat fiecare noapte într-un loc diferit, uneori în oraș, alteori lațară. Din drumuri care se învârt în jurul munțilorși coboară prin văi. De la cursuri de apă învăluite în ceațășși ceaț ă.

El este de la plimbare prin China.

Spuneți-ne amintirile voastre, spun ei.

Își amintește de lămpile cu kerosen care ardeau încet, de mirosul de fum de pădure, de podelele reci de piatră sub picioarele goale. Voci urgente, zgomot de monede, căruțe scârțâind noaptea. Își amintește de un tablou puzzle din lemn de santal. La un capăt, erau o sută de maimuțe. Întoarce-l, erau nouăzeci și nouă. Cum a apărut și cum a dispărut acea maimuță? El este din acest mister.

Spune-ne mai multe, spun ele în timp ce se cuibăresc lângă el. *Cum ați ajuns aici?*

A traversat râuri. A traversat oceane.

Avea un ceas cumpărat de la un marinar, o scrisoare pentru a deschide uși. O valiză, un pachet de aerograme albastru deschis, o singură pereche deșosete de lână. A plecat spre chemarea unei țări frumoase, a unui vis care îl chema, a unei promisiuni făcute din aer. Spre bătăile de aripi ale păsărilor, spre caleidoscoapele anotimpurilor pe care nuși le imaginase până atunci.

Și acum, spun ei, cu ochii limpezișși vocile jucăușe, *spuneți-ne o poveste.*
A cunoaște o poveste înseamnă a mângâia suprafețele mătăsoase ale pierderii, a simți greutatea frumuseții în mâinile sale.

A cunoaște o poveste înseamnă a o purta mereu, întipărită în oase, chiar dacă este

latentă de zeci de ani.

Spune-ne, insistă ei.

Să spui o poveste, își dă seama el, înseamnă să plantezi o sămânță și să o lași să

crească.

PRIMA

PARTE

1938-1941

Capitolul unu

Changsha, provincia Hunan, China, martie 1938

Dao Hongtse a avut trei soții. Numele lor nu sunt importante.

Prima soție a avut primul fiu, Dao Zhiwen. Acest băiat era prea sălbatic. Cu o mână și-a apucat privilegiile de prim fiuși cu cealaltăși-a abandonat îndatoririle de prim fiu. Și-a schimbat numele în Longwei și a ieșit din casă pe străzi. A pariat și a câștigat, apoi a pariatși a pierdut. Longwei iubește tutunul, whisky-ulși femeile.

Prima soție a mai avut doi copii: o fată care a devenit o femeie slabăși palidă, cu care nimeni nu voia să se căsătorească, și un fiu care a murit la cinci luni. Cu inima legată de durereși picioarele legate de vechile tradiții, prima soție nu mai este acum decât o fantomă pierdută în falduri de fum de opiu. Ea se aventurează să iasă din camera ei doar pentru a-și umple pipași pentru a condamna restul gospodăriei.

A doua soție a lui Hongtse muncește din greu. Spatele îi este latși mâinile îi sunt aspre. Trăiește cu frica de țipetele și urletele primei soții. Hongtse nu o iubește, dar depinde de ea. Cu toate acestea, a doua soție a născut doar fiice. Numele lor nu sunt importante. S-au căsătorit tinereși au produs fii pentru alte familii.

A treia lui soție era favorita. Hongtse chiar a iubit-o. Ea va fi veșnic frumoasă

pentru că a murit la naștere, aducându-i lui Hongtse cel mai tânăr fiu al său, Dao

Xiaowen.

Afacerea lui Dao Hongtse, Heavenly Light Kerosene and Antiques, a fost transmisă

din tată în fiu timp de generații. Kerosenul este o afacere bună: toată lumea are nevoie

de căldură, toată lumea are nevoie de lumină. Clienții lui Hongtse sunt naționaliști, comuniști, comercianți, țărani, fermieri. Într-o zi, Longwei va moșteni afacerea și responsabilitățile ei.

Pe o scară îngustă, într-o cameră deasupra magazinului de kerosen, Dao Hongtse

comercializează, de asemenea, monede de aur, jad, sculpturi anticeși suluri de mână. Ușor de mutat, greu de urmărit, întotdeauna valoroase. El a antrenat-o pe Xiaowen în arta de a discerne între ceea ce are o valoare durabilă și ceea ce este o plăcere de moment.

Între fiul său cel mareși cel mic, Hongtse acoperă toate posibilitățile. Acolo unde Longwei este un om de stradă, Xiaowen este un om de carte. Dacă Longwei oferă fanfaronadă, Xiaowen articulează cu o pensulă fină. Ceea ce Longwei rezolvă prin forță, Xiaowen negociază. Pe măsură ce anii trec, Longwei are doar fiice, dar Xiaowen are un fiu.

Fiul lui Xiaowen se numește Dao Renshu - *renshu* însemnând bunăvoință,

amabilitate, nu *renshu* însemnând a ceda, a recunoaște înfrângerea. Dao Hongtse se

asigură că nepotul său știe diferența. Renshu este singurul nepot al lui Hongtse care este fiul unui fiu. Băiatul poartă numele familiei. Mai presus de toate, el trebuie protejat.

Este o după-amiază târzie de început de primăvară. Aerul freamătă de prospețime,

scuturându-se de ultima răceală a iernii și făcând aluzie la florile care vor veni. Frunzele mici se deschid pe copaci, iar soarele oferă în fiecare zi un pic mai multă lumină. În magazinul de kerosen al lui Dao Hongtse, podelele de lemn sunt curate, tejgheaua este curată. Dao Hongtse poate fi văzut vorbind cu o femeie tânără care poartă o tunică simplă, verde închis. Părul ei este strâns într-un coc. Deși este clar că el

îi este superior, atât ca vârstă, cât și ca poziție, există un aer de respect reciproc. Posturile lor relaxate sugerează familiaritate, chiar afecțiune. El îi dă vești care îi luminează fața. Deși nu îl îmbrățișează, euforia ei este evidentă.

Apoi îi întinde o pungă mică de mătase și îi spune ceva în timp ce ea se uită

înăuntru. Ea ascultă cu atenție, apoi răspunde. El ia în considerare răspunsul ei înainte

de a răspunde. Ei dau din cap în semn de acord. Ea oferă o jumătate de plecăciune și se

întoarce să părăsească camera.

O lumină se aprinde în camera de deasupra magazinului de kerosen.

Curând, profilul femeii poate fi văzut în fereastra de la etaj.

Shui Meilin înregistrează noul inventar în registrele ei, degetele ei subțiri și rapide lucrând la abac. În ultima vreme, mulți dintre clienții socrului ei au schimbat aurși jad pentru kerosen. Peste tot, banii sunt puțini, iar prețurile

au crescut. Dao Hongtse a ordonat ca aceste bijuterii să fie scoase la mezat. Clientul în lacrimi care le-a vândut pentru o săptămână combustibil l-a implorat pe bătrânul Dao să nu le vândă nimănui altcuiva, sperând că în curând își va putea răscumpăra bijuteriile

moștenite. Atât Meilin, și Hongtse au fost deranjați de această afacere, încă un semn al apropierii războiului cu japonezii, dar Hongtse a acceptat comorile drept plată, desigur. La urma urmei, el este un om de afaceri.

Meilin se ridică pentru a pune deoparte obiectele de valoare, trecând prin cameră ca

prin amintire. După ce închide și încuie vitrina sticlă, se uită pe fereastră. Soarele

apune, și-a terminat treaba pentru astăzi și se simte plină de speranță. Dao Hongtse tocmai i-a povestit despre triumful armatei chineze la Taierzhuang. Ambii fii ai lui Dao Hongtse sunt așteptați acasă în curând, fiind concediați după o rotație sângeroasă, dar victorioasă.

Meilinși-a văzut ultima dată soțul, Dao Xiaowen,și pe fratele acestuia, Longwei, acum nouă luni. După incidentul Luguoqiao din nord, frații au plecat de acasă pentru a se luptei. Meilin și cumnata ei, Xue Wenling, au fost mândre că soții lor protejau viitorul Republicii. Familia aștepta vești de pe linia îndepărtată a frontului, dar săptămânile treceau, apoi lunile,și nimic nu venea. Deși dezamăgitor, acest lucru era de înțeles; postul era sporadicși trupele erau mereu în mișcare.

Cu toate acestea, valurile războiului au început să pătrundă în orașul Changsha. La început a fost doar un firicel: hoteluri și case de

oaspeți pline cu oameni mai bogați care se retrăgeau din estul turbulent. Wenling a remarcat că, cel puțin, putea vedea mai

repede stilurile din Shanghai. Apoi au sosit tot mai mulți refugiați. Magazinele erau mai aglomerate ca niciodată, deoarece liniile de aprovizionare întrerupte de-a lungul râurilorși căilor ferate făceau să crească prețurile. Străzileși piețele erau animate de mitinguri împotriva agresorilor japonezi. Dar, în ciuda acestor manifestări galante de patriotism, înaintarea japoneză a continuat. Shanghaiul a căzut în scurt timp, iar până în decembrie, Armata Imperială Japoneză a depășit Nanjingul. Cu guvernul național al

lui Chiang Kai-shek mutat în Wuhan, în apropiere, un flux constant de evacuați se

varsă acum în Changsha.

Veștile lui Hongtse despre victoria de la Taierzhuang sunt foarte binevenite. Rezistența a fost puternică, japonezii au fost umiliți. Toată lumea este sigură că acesta va fi un de cotitură. Mai presus de toate, Meilin poate număra pe degetele de la o mână zilele până când o va putea îmbrățișa din nou pe draga ei Xiaowen.

Gândurile lui Meilin sunt întrerupte dețipeteși chicoteli, urmate de zgomotul unor pași care aleargă prin curte. Ele urcă scărileși coboară pe coridor. Renshuși verișoara sa Liling dau buzna în cameră. Fără suflareși râzând, cu părul răvășit, cei doi cer gustări. Renshu are trei ani și jumătate, iar Liling are cinci ani. Picioarele lui Renshu, încă dolofane, se luptă să țină pasul cu verișoara lui adorată. Fața lui Liling este atât de plină de căldurăși veselie încât lui Meilin îi este greu nu zâmbească când vede. Când Renshu zâmbește, ochii lui rotunziși solemni se încrețesc în semilună, iar gropița din obrazul stâng i se dezvăluie. Amândoi copiii sunt înroșiți de la cursele prin complex. Au dat năvală prin casă, bătând la ușile nainailor înfricoșători, ale nainailor urâțiși ale nainailor morți, fugind înainte ca cineva să-i poată prinde. După ce au urmărit pisicile prin

colțuri, pe pereții și străzi, au necăjit peștișorul auriu al lui Yeye iaz făcând umbre apăși bătând suprafața cu bețele.

Acum, scormonesc prin coșul de cusut al lui Meilin, căutând semințele dulci de lotus pe care ea le ascunde în falduriletesăturii. Odată ce au devorat bunătățile, Liling răcnește la Renshu. Îl urmărește prin cameră, pe lângă vitrină, până când el se ghemuiește în spatele unui paravan din lemn de trandafir sculptat. Când ea își întinde brațele, cu degetele mișcându-se pentru gâdila, el fuge în dormitorși se ascunde sub așternuturi, aruncând pe podea o grămadă de rufe frumos împăturite.

O bătaie ascuțită și nerăbdătoare bate la ușă. Liling fuge sub pat, iar Renshu se

preface că doarme.

Meilin îi deschide ușa mamei lui Liling, Wenling. Deși se apropie sfârșitul unei zile lungi, aspectul lui Wenling este imaculat. De când o cunoaște Meilin, Wenling a renunțat la îmbrăcămintea tradițională și a insistat să comande cele mai noi modele occidentale. Întotdeauna are grijă ca fața ei ovală să nu prezinte imperfecțiuni, deși poate avea câte un punct frumos, în funcție de tendințe. Astăzi, își poartă părul în bucle lucioaseși emană farmec cu rimelul închis la culoare, eyelinerul negruși rujul stacojiu. Uneori, Meilin este puțin intimidată de sofisticarea cumnatei sale. Meilin nu s-a

preocupat niciodată de modă. În loc de pudră, nasul ei este presărat cu pistrui, iar fața ei în formă de inimă sugerează un farmec radiant, mai aspru. Mai scundă decât Wenling, nu poartă tocuri care să o facă mai înaltă sau pantofi mici care să o facă mai feminină. Xiaowen a spus întotdeauna că este frumoasă exact așa cum este, iar Meilin îl crede.

Ca de obicei, Wenling este supărată. Fără să se deranjeze să o recunoască pe Meilin, îi strigă lui Liling să iasă acum, să nu se mai joace, e timpul să facă baie. Lilingși Renshu înăbușesc râsul.

Wenling intră furtunos în dormitorși se apleacă să se uite sub pat. O trage pe Liling afară gleznă. Când Liling se ridică, Wenling se agită din cauza liniei de praf de pe partea din față a rochiei, uitându-se la Meilin. În timp ce Wenling își trage fiica la parter, certând-o, Liling se uită înapoiși îi face fețe lui Renshu.

Meilin îi face semn lui Renshu să aranjeze mizeria. Acesta face tot posibilul, dar obosește repede să se lupte cu așternuturileși se întoarce în camera din față pentru a sta alături de mama sa.

E timpul să te calmezi acum. Tuși vărul tău sunteți prea obraznici!", o ceartă ea, scuturându-și capul, dar vocea ei are o lejeritate care sugerează mai mult amuzamentul decât reproșul.

După cinași baia lui Renshu, Meilin îl pregătește pentru culcare. De la nașterea lui, zileleși inima lui Meilin au fost pline. Îl iubește pe Renshu, nu pentru că nașterea lui îi ridică locul în familie, de mamă a unui fiu al unui fiu al lui Hongtse,și nu doar pentru că ochiiși nasul lui îi amintesc de Xiaowen. Îl iubește pentru că râsul lui sună ca vântul care joacă clopotele templului primăvara. Îl iubește pentru că o umple de o bucurie despre care nuștia că există înainte ca el să îi ofere primul său zâmbet. Căsătorindu-se târziu, la 21 de ani, erau momente când se întreba dacă va fi vreodată mamă. Îl adoarme cu "Cântecul pescarilor". Ochii lui se închid; odihna îi netezește fruntea.

Ea ar face orice pentru acest copil.

În întunericul liniștit al camerei, Meilin stă o clipă, o fericire demult absentă urcând

prin ea. Xiaowen se va întoarce curând acasă. Aproape că îl poate simți în umbră.

Închide ochiiși își amintește de ajunul plecării lui.

Se întorseseră în camerele lor după ultima masă în familie pentru a se bucura de ultima lor seară singuri. Renshu, în vârstă de doi ani, stătea în poala tatălui său, răcnind ca un tigru, excitat de noutatea de a sta treaz până târziu. Xiaowen a radiat să vadă spiritul băiatului său.

"Uită-te la acest băiat. A crescut fiorosși puternic ca mama lui.

Renshu s-a zvârcolit din poala lui Xiaowenși a răcnit din nou. Xiaowen l-a luat pe Renshu înapoi. "Ai grijă de mama ta, da?" Renshu a dat din cap.

"Trebuie să plec, dar mă voi întoarce curând. Chiar acum, e timpul ca acest pui de tigru să doarmă'. L-a strâns puternic pe Renshu, iar fruntea băiatului s-a momentan. Xiaowen i-a sărutat capul fiului său.

După ce îl așezase pe Renshu spate, Meilin ieșise din nou în chiar camera în care

stătea acum. Xiaowen era la masă, cu o cutie îngustă de lemn în fața lui. Meilinși-a pus

brațele în jurul luiși i-a sărutat gâtul în timp ce se așeza lângă el. El i-a înmânat cutia,

indicându-i să deschidă.

Înăuntru se afla o rolă de brocart de mătase: flori de bujor cremoase urcând pe un grilaj verde pe un fundal închis. Fire aurii trasau un model de nor de bun augur de-a lungul marginilor. Meilinși-a luat răsuflareași s-a uitat la Xiaowen neîncrezătoare. Un

sul de mână. Xiaowen a dat din cap, încurajând-o să îl examineze mai atent. Meilinși-a periat mâinile, l-a ridicat și a desfăcut ciucurele roșu. Încet, încet, a derulat mătasea pentru a dezvălui prima scenă pictată: munți străvechi și tăcuți, un râu curgător albastru-verzui, un grup de călători.

S-a aplecat în față pentru a examina tușele delicate, fascinată de detaliile fine ale

fiecărei păsări, pietreși copaci, de distincțiile dintre fețele călătorilor. Era uimitor. O

lucrare mai fină decât văzuse Meilin vreodată.

"Când ai găsit asta?

"Cu ani în urmă, în timp ce căutam antichități pentru tatăl

meu. "Și nu i-ai dat-o?

"Nu, nu asta", a spus el, cu vârful degetului urmărind vârtejurile norilor. "Am vrut

să o salvez.

"Trebuie să valoreze o avere", a murmurat ea.

"Meilin, este pentru viitorul nostru. Când se va termina războiulși mă voi întoarce, îi vom putea folosi pentru a ne deschide propriul magazin". "Ce zici de Heavenly Light Antiques?

El a scuturat din cap și a zâmbit. "Bătrânul Hongtse va fi bine cu ajutorul lui Longweiși cu amestecul lui Wenling. Hai să visăm la altceva. China se schimbă. Nu trebuie să urmăm toate tradițiile vechi. Imaginați-vă un magazin de specializat, doar pentru noi doi'.

Meilinși-a aruncat brațele în jurul soțului ei, minunându-se că a

s-au căsătorit cu un bărbat care le putea imagina un astfel de viitor. Ceva al lor. Vor

construi ceva al lor.

Meilin, trebuie să-mi promiți două lucruri: să ai grijă de tine și de Renshu și să

păstrezi în siguranță pergamentul nostru pentru viitorul nostru.

"Îți promit.

Unul lângă altul, au stat până târziu în noapte, asimilând poezia fiecărei scene din pergament. După ce l-au pus deoparte, s-au întins împreună întuneric, urmărind curbele brațelor, picioarelor, fețelor. Își petreceau orele dinaintea zorilor memorând forma celuilalt.

Meilin stă la fereastră în magazinul de la etajși așteaptă. Regimentul lui Xiaowen este

așteptat să se întoarcă astăzi.

Cu aproape cinci ani în urmă, el intrase în magazinul de antichități al familiei ei din orașul Yichang din vestul țării cu o magnifică figurină de cămilă Tang sancai de vândut. În ciuda vârstei sale, glazurile verde, cafeniuși crem erau clareși neșlefuite. Pe spatele ei se aflau trei muzicieni. Detaliile erau neobișnuit de delicate. Meilin aștiut imediat că o vrea pentru colecția lor. În timp ce negociau pentru un preț corect, a fost încântată să descopere că împărtășea cu tânărul nu doar o dragoste pentru comorile vechi, ciși o pasiune pentru idealurile noii Chine.

Părinții lui Meilin, susținători timpurii ai Mișcării 4 Mai, credeau în drepturile femeilorși în alte reforme pentru noua republică. Își crescuseră toți copiii astfel încât să cunoască valoarea educației, a muncii asidue și a independenței economice. Din când în când, însă, ei erau disperați că Meilin, mezina lor, era *prea* independentă; deja

speriase mulți potențiali parteneriși îi refuzase pe alții.

Cu toate acestea, Dao Xiaowen, acest nou comerciant din Changsha, revenea mereu. Uneori pentru a cumpăra, alteori pentru a vinde, dar întotdeauna căutându-l pe Meilin. Schimburile de mărunțișuri s-au transformat în discuții aprinse despre

înlocuirea vechilor tradiții cu rigorile domnuluiȘtiințăși ale domnului Democrațieși în disecții ale celor mai fine puncte ale celor trei principii ale doctorului Sun Yat-sen. După câteva luni, nimeni nu a fost surprins când

Xiaowen și Meilin s-au îndrăgostit. Spre bucuria părinților ei, ea a fost de acord să se căsătorească cu el, cu doi ani mai în vârstă decât ea, dar egalul ei în intelectși perspective.

În noua ei casă, Meilin s-a acomodat rapid la etajul lui Dao Hongtse

magazin de antichități. Hongtse se minuna de ușurința cu care locațiași provenienta fiecărui obiect din inventar. El a observat repede că sumele impecabile din registre erau mereu în mâna ei. Hongtse glumește, cu drag, că Meilin este, fără îndoială, cea mai frumoasă comoară pe care Xiaowen a găsit-o vreodată.

Fie datorită perspicacității în afaceri, fie datorită previziunii înțelepte cu privire la personalitatea puternică a nurorii sale, Hongtseși-a dat binecuvântarea ca Xiaowenși Meilin să locuiască în camerele din spatele magazinului de antichități. Deși se află încă complexul familiei Dao, Meilinși Renshu locuiesc separat de restul familiei separați de curte. În acest fel, Meilin poate scăpa de o gospodărie plină de , surori mai mari, nepoate, nepoțiși o colecție rotativă de veri, unchi, mătușiși alte rude îndepărtate care apar continuu cu speranța că Hongtse va împărtăși norocul său.

Acum, urechile lui Meilin se ascut când un jeep al armatei se întoarce și se îndreaptă pe drum, încetinind pe măsură ce se apropie de complex. Ea strigă entuziasmatăși aleargă la parter să întâmpine, ajungând înaintea celorlalț i.

Când ușa jeepului se deschide, Longwei coboară. Poartă uniforma de serviciu verde măsliniu, cu nasturi de alamă strălucitori,și cizme de piele neagră care îi ajung până la genunchi. O curea groasă din piele maro închis îi strânge talia, iar pe cap poartă oșapcă elegantă cu însemnele Republicii "Blue Sky with a White Sun". Își ia geanta, apoi își îndreaptă corpul înalt,ținând capul sus. Salutășoferul, iar jeep-ul pornește. "Dar - unde este...?

Ochii în mod normal imperioși ai lui Longwei par îndurerați.

"Xiaowen? Vocea lui Meilin sună micși nu este a ei. Se așterne o tăcere ciudată. "A fost un erou", spune Longwei în cele din urmă. "A fost un erou la Taierzhuang. "Unde este el?

Longwei repetă încă o dată. "A fost un erou.

Trebuie să fie o neînțelegere. Meilin se învârte, căutând un alt jeep. Drumul este

pustiu. Unde este Xiaowen? Ambii frați erau așteptați. Hongtse a spus amândoi. El

trebuie să vină în curând.

"A fost un erou la Taierzhuang", spune din nou Longwei, cu o voce marcată de

mândrie, neîncredereși, mai presus de toate, tristețe.

"Nu mai spune asta. *Eroul* nu înseamnă nimic. Vocea ei se ridică până la unțipăt.

a murit? Spuneți-mi!

Dar Longwei doar își coboară ochiiși dă din cap.

Ea se năpustește asupra lui, lovindu-și pumnii de pieptul lui. "Nu! Nu! El îi prinde brațele și le ține. Ea suspină, suspină. Simte cum corpul ei se prăbușește în al lui.Țesătura aspră a hainei lui este aspră pe obrazul ei. "Nuștiu", spune el liniștit. "Nu l-am mai văzut.

O tuse rece se aude în spatele lor. Ea abia își poate ridica capul ca să se uite în sus. Este Wenling. Longwei se îndepărtează ușor de Meilin pentru a-și îmbrățișa soția. Acum, restul familiei a ieșit să-l întâmpine pe Longwei. Meilin le urmăreș te

reîntâlnirile cași cum ar fi actori pe o scenă. Fiecare părticică din ea se simte uimită, iar întrebarea *Unde este Xiaowen?* îi răsună în cap, răspunsul

fiind de neconceput: *Nimeni nu știe*. În restul după-amiezii și până seara, totul este înăbușit, amorțit. *Unde este Xiaowen?*

Recunoscătoare pentru întoarcerea lui Longwei, casa lui Hongtse este învăluită într- o sumbră. Victoria este costisitoare: multe familii nu au niciun fiu care să se întoarcă. Cel puțin ei au unul.

Cumva, Meilin reușește să treacă peste zi până la ora cinei. Este recunoscătoare pentru distracția rutinei, ajutând la aducerea unei multitudini de feluri de mâncare la masă în timp ce soțiileși copiii încep să se adune. O aude pe Wenling strigând la fetele ei. Wenling are o voce ca porțelanul. Alunecă peste ureche, lăsând ascultătorul conștient de propriile suprafețe aspre. Pe măsură ce Wenling merge coridoare, brățările ei de jad se ciocnesc la fiecare pas, anunțându-i apropierea. Când intră în , pășind pragul înalt, face semn din cap în direcția lui Meilin, fără a stabili contact vizual,și trece în revistă masa, verificând numărul de , numărând vaseleși acordând

zâmbete sau cenzură printre cei adunați.

Lucrând în afacerea cu kerosen a tatălui său, Longwei a petrecut ani de zile călătorind pe Chang Jiang între Wuhan și Shanghai, colectând transporturi și supraveghind distribuțiile în orașele de pe malul râului. Într-una din aceste călătoriia găsit-o pe Wenling. Fiica unui importantși bogat om de afaceri din Nanjing, eleganța și pedigree-ul ei l-au fermecat pe Longwei. Acesta a curtat-o cu o pasiune ambițioasă și posesivă. Curând s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii grandioase, cu sute de invitațiși o

banchet elaborat. Pe măsură ce soacra ei îmbătrânită a devenit tot mai retrasă, Wenling

a devenit taitai în casă, dominatoareși leneșă. se potrivește.

Toate femeileși copiii sunt acum la masă, cu excepția fiicelor lui Wenling, Lifenși Liling. Ea le cheamă din nou, nerăbdătoare. Deși Wenling pare să

aibă suprafețe netede, fisurile se văd când vorbește cu fiicele ei. Lifen se furișează în cameră, cu ochii coborâți, dar fără scuze. Fata are toate manierele mamei sale, dar nuși frumusețea ei devastatoare. În schimb, chipul fetiței deșapte ani seamănă cu trăsăturile tatălui ei, cu nasul puternicși sprâncenele încărcate care vorbesc despre autoritatea unui bărbat, dar care într-o zi vor face ca oamenii să o descrie pe Lifen ca fiind "izbitoare". Are umerii lațiși spatele scurt. Lobii urechilor sunt prea lungi, iar brațeleși picioarele prea scurte pentru a se mișca cu grația lui Wenling, dar are deja același aer de a aștepta mult mai mult decât i s-a oferit. La doi pași în spatele lui Lifen se află Liling, cu codițe dezordonate și pete de cerneală pe față. Are constituția și oasele delicate ale lui Wenling, pielea netedă și ochii limpezi, dar cumva farmecul pare șters, ca și cum copilul ar fi conștient dezamăgirea perpetuă pe care o reprezintă pentru tatăl său pentru că nu este un fiuși pentru mama sa pentru că este prea visătoareși prea blândă.

Pe tot parcursul mesei, Wenling își lingușește soțul, urmărind periodic însemnul roșu cu trei triunghiuri aurii de pe reverul lui. Fiicele lui se agață de el. Dao Hongtse îi dă lui Longwei un rarși reticent semn de aprobare. Meilin încearcă să fie fericită - *este* fericită pentru Longwei - dar cum rămâne cu Xiaowen? Când Renshu întreabă de ba-ul lui, Meilin îlține aproapeși îi murmură pe creștet că ba-ul lui este un erou.Și poate că ba-ul lui va veni acasă cu următorul grup de soldați. Meilin ridică privireași observă că Dao Hongtse o . Când ochii lor se întâlnesc, ea vede că ochii lui sunt plini de îngrijorare și teamă pentru fiul său pierdut.

Meilin reușește să treacă peste seară, păstrându-și calmul. Dar în liniștea camerei sale din acea noapte, după ce Renshu a adormit, ea scoate sulul lui Xiaowenși plânge până în zori.

Vara trece într-o confuzie de tristețe și neîncredere. Xiaowen nu se mai întoarce cu următorul convoi, nici după aceea. Soțiileși surorile, cu intenții de bunătate, o presează pe Meilin să se mute în casa mare, dar

Meilin refuză. Ea vrea să rămână acolo unde ea și Xiaowenși-au stabilit viața împreună. Poate că el

va veni totuși acasă. Hongtse, distrus de pierderea fiului său cel mai mic, o lasă să facă

ce dorește.

Frunzele devin auriiși roșii, iar Xiaowen tot nu apare. Fără el, Changsha nu se mai simte ca acasă. Meilin îi scrie sale din Yichang, implorându-i să o lase să se întoarcă acasă și să-l ia pe Renshu cu ea. Cu toate acestea, cu toate opiniile lor progresiste despre Noua Cultură, ei aderă la tradiția conform căreia ea este acum un membru al familiei Dao. Ea și fiul ei trebuie să rămână. În plus, intenționează să își închidă magazinul și să se mute în complexul lor ancestral de pe dealurile de deasupra Yichangului. Având în vedere toate tulburările din est, este o măsură de precauție necesară.

Muntele Yuelu, provincia Hunan, China, octombrie 1938

Meilin aprinde un chibrit. Focul se aprinde, apoi se stinge în aerul umedși picurat. Ea

suspină.

'Poate că nu ar trebui să ardem bani de hârtie pentru Xiaowen. Dacă el nu este mort cu adevărat? Dacă toate aceste bogății apar pentru el în viața de apoi și el nu este acolo?

"Nu cred nimic din toate astea. Longwei scrutează familiile care merg pe cărarea ce

urcă pe Yuelu Shan, aici pentru a venera mormintele strămoșilor lorși a-și aminti de

cei pierduți. Chiarși cu incertitudinile războiului, oamenii tot au ieșit pentru Festivalul Dublei Nouă. Poate că în aceste vremuri este și mai necesar să păstrăm sărbătorile. Longwei pare să caute pe cineva. Meilin se întreabă pe cine. Nu pe soțiași fiicele lui, cu siguranță. Wenling s-a scuzat repede când dimineața a venit cu nori grei care scuipau ploaie. Brusc maternă, a subliniat natura delicată a lui Lifenși tusea slabă a lui Liling, susținând că aerul rece le va face să sufere. A spus că va rămâne acasă pentrua supraveghea prăjiturile Chongyang pentru mai târziu. În plus, a adulmecat Wenling, nu era soțul *ei* cel care era probabil mort.

Hainele lor se rupși flutură în vânt. Meilin încearcă din nou. Chibritul se rupe în

două fără să se aprindă. Îl aruncă pe grămada de frunze galbeneși maro de la picioarele

ei.

În apropiere, Hongtseși Renshu lansează bărci de bambus pe un iaz mic.

Hongtse i-a promis lui Renshu o monedă de aur pentru cea care va transporta cele mai multe pietre fără să se scufunde.Și-au petrecut dimineața aliniind bărcile, încercând să decidă care ar putea echilibra viteza și navigabilitatea, maximizând în același timp încărcătura. Copiii din alte familii au venit să participe și ei, confecționând bărci improvizate din crengiși frunze uscate.

"Pe de altă parte", se gândește ea, "poate că este cași cum ai umple un cont bancar

pentru viitor. Dacă va ajunge în viața de apoi, va constata că este deja un om bogat". Când Longwei nu răspunde, Meilin se uită la el. El supraveghează marginile cimitirului, observând cine intră și cine iese. De când s-a întors din Taierzhuang, Longwei nu a mai purtat uniforma de soldat. El spune că a fost promovat. Indiferent de noul său rol, Longwei nu mai este strict un militar. În majoritatea

zilelor, stă în magazinul de kerosen al lui Hongtse. Bărbații vinși pleacă. Uneori poartă jambiereleși

uniforma Kuomintangului. Uneori poartă costume occidentale sau veșminte tradiționale de învățători. Nu sunt clienții obișnuiți ai lui Hongtse. Sunt o specie mai dură, careșuieră nume de orașeși răspântii. Se pare că sunt mult mai multe discuții decât vânzări de kerosen. De pe un scaun din colț, Hongtse se încruntă și mormăie despre pietatea filială, dar Longwei îl ignoră. În cele din urmă, el se liniștețteși ascultă cuvintele dureși urgente care trec între Longweiși acești oameni. Longwei îi numește frații săi. Niciunul dintre ei nu este fratele lui.

Acum studiază profilul lui Longwei. Ar putea fi un Hongtse mai tânăr, mai nemilos. Amândoi au peste 1,80 m înălțime, dar umerii mai largi ai lui Longwei sugerează o dominație, o forță care îi lipsește bătrânului. Este musculos acolo unde tatăl său este

slab. O cicatrice lungă îi coboară pe antebrațul stâng. Este de la o luptă? Încearcă să vadă vreo urmă de Xiaowen în el. Nu. Nu există nimic care să sugereze că cei doi au avut un tată comun.

Cași cum i-ar auzi gândurile, Longwei se întoarce spre ea, cu ochii strălucitori. Își

arată dinții pătați de ceaiși nicotină în timp ce ia oțigară dintr-un pachetși oține în

gură. Când aprinde un chibrit, acesta se aprinde instantaneu. Își aprinde țigara, apoi

stinge flacăra.

"Fratele meu a fost un prost.

Meilin este luată prin surprindere. A vorbit cu voce tare?

'Xiaowen a fost un om bun', contraatacă ea. Nu ar fi jucat mahjong și nu ar fi

urmărit fete cântărețe în ceainării. Nu ar fi avut de-a face cu bătăușii ăia ai tăi care vin

și pleacă de la magazin ziua". Ea face o pauză. Longwei

încă privește pământul, dar maxilarul i s-a înăsprit. Deși de obicei este precaută, foșnetul activității magazinul de kerosen din ultimele săptămâni și preocuparea de astăzi a lui Longwei o fac să fie îndrăzneață. "Nuși-ar înșela propriul tată cu livrările și nu ar lustrui registrele".

Meilin se așteaptă la o mustrare, la o negare sau măcar la o justificare. În schimb, Longwei își aruncățigara pe josși strivește scrumul sub picioare. Inspiră adânc, suflă printre dinți, apoi se uită fix la Meilin. Se apropie. Ea setine tareși se uită înapoi.

"Un om bun", rânjește el. "Oamenii buni mor sau dispar. Nuți-ai dat seama până acum? Se pregătea să continue când Renshu se apropie în fugă,ținând barca de bambus a campionului într-o mânăși o nouă monedă de aur în cealaltă. Expresia lui Longwei trece de la răutăcioasă la primitoare. Îl ia pe Renshu în brațeși îl ridică la pieptul său. Băiatul chițăie, dând din picioare și râzând. Stomacul lui Meilin este cuprins de neliniște.

În curând, grâul își va pierde coajași va ieși afară", îi spune Longwei băiatului în

timp ce îl așează jos. Renshu ignoră cuvintele unchiului său și aleargă înapoi la Hongtse. Longwei se întoarce să i se adreseze din nou lui Meilin. "Schimbarea se apropie, Meilin. Abia au trecut zece zile de când Guangzhou a căzut, iar acum această înfrângere în Wuhan. Am avut norocul să evităm bombardamentele până acum, dar Changsha nu mai este în siguranță'. Longwei îi apucă umeriiși se uită direct la ea, față

în față.

Puterea strânsoarei lui este tulburătoare, iar îngâmfarea lui obișnuită a dispărut. De

ce nu ripostat când ea l-a provocat?

"Fiți pregătiți. Pentru orice. Înțelegi? O căldură piperată, cu aromă de tutun, radiază din el. El își ridică capul, privește dincolo de ea. Orice ar fi , în sfârșit îl vede. După ce îi strânge ferm umerii, el își lasă mâinileși pleacă.

Meilin înghite. Își masează unul dintre umeri.

O familie de trei persoane s-a adunat la un mormânt din apropiere: doi părinți și o . Ei poartă coșuri de salcie pline cu flori, tămâieși alte ofrande. Tatăl își folosește haina pentru a-și proteja familia de vânt, iar mama îngenunchează și instalează altarul. Fata așează o coroană de crenguțe de zhuyu pe pământ, fructele roșii fiind un punct luminos

ziua mohorâtă. Împreună, mamași fiica aranjează un teanc de portocaleși pun alături

un flacon mic de lichior de crizantemă. O piramidă perfectă a devotamentului. Cu un

fin-

cu o pensulă cu vârf și un vas cu vopsea roșie, mama împrospătează inscripțiile decolorate, în timp ce tatăl îi face cu ochiul fetei. În cele din urmă, ea aprinde tămâiași toți trei stau în picioareși se înclină. Un subțire de fum se ridică, apoi se îndepărtează în bătaia vântului.

O rafală bruscă împrăștie banii de hârtie pe care Meilin îiține lejer în mână.

Se grăbește să adune resturile ude, acum mototolitei murdare.

Changsha, provincia Hunan, China, noiembrie 1938

Astăzi, totul pare diferit pentru Renshu. Vocile din magazinul de la parter sunt mai puternice decât de obicei. Ușa se deschide și se închide la fiecare câteva minute. O paradă de pași grei intră și iese.

Se instalează într-o activitate familiară: în timp ce mama lui coase, Renshu desface cele trei secțiuni stivuite ale coșului ei de cusut, scotocește printre bobinele de ață, căutându-și favoritele. Albastrul păunului, purpuriul împăratului, auriu ca o ceașcă de oolong. Își mușcă buza în semn de concentrare, le așează longitudinal, una lângă alta, pe podeaua de lemn. Apoi, cu ajutorul unei scânduri lungi de lemn, le împinge pe toate cu aceeași putere. Firele colorate se derulează ca un curcubeu șubred. În unele zile, câștigătorul este cel mai rapid. Alteori, este cel care se rostogolește cel mai departe. El înfășoară firele la loc și se întrece cu alte culori, alte combinații, căutând campionul.

Când se plictisește de joc, sortează prin cutia de cinabru sculptat cu talismane de jad, clopoței de aur și monede de argint care stă lângă mama sa. Din când în când, ea ia o monedă și continuă să coasă. Se pare că face asta de săptămâni întregi. Lui îi place să examineze pandantivele de jad: o prună, un șarpe, un buddha. Le ține la fereastră, pe rând, și privește lumina târzie a soarelui cum trece prin ele, dezvăluind venele albe din piatra verde. Preferatul său este broasca cu trei picioare și o monedă de aur în gură. Partea cea mai bună este că moneda se rotește. Renshu o învârte cu degetul arătător, urmărindu-i zornăitul inegal până când se oprește și apoi o învârte din nou. Când aud scările scârțâind, fruntea lui Meilin se încrețește. Îl șochează pe Renshu și ia comorile din mâini, le bagă înapoi în cutie, închide capacul și o pune în partea de jos a coșului ei. Își împăturește

coase deasupra cutiei. Simțindu-i urgența, Renshu aliniază partea din mijloc a coșului și îl strânge bine. Meilin așează ultimul coș, cel cu bobine, ace, nasturi și foarfece deasupra. În timp ce își ridică tricoul, expiră lung și atent, iar linia de îngrijorare de pe frunte i

se estompează. Renshu își umple mâinile cu nasturi pe care să i-i arate unchiului sau lui Yeye, sau oricui vine coridor.

Este unchiulși doi bărbați mari. Deși Renshu sare de obicei în brațele unchiului când îl vede, bărbații îl fac timid, așa că Renshu rămâne tăcut. Bărbații cară o ladă mare de lemn. Au un miros de piele, de fum, de care Renshu nu este sigur. Unul dintre bărbați cizme mari, iar celălalt o barbă lungăși mustață. Unchiulși mama lui încep să se certe.

Unchiul face semn cu mâna la câteva dintre antichități, iar bărbații deschid ladași încep să încarce lucruri în ea: lămpi, tablouri, sculpturi mici. La început împachetează neglijent. Mama lui Renshu spune câteva cuvinte tăioaseși caută în spatele tejghelei un teanc de cârpe moi. Unchiul latră la bărbațiși aceștia scot toate piesele, una câte una,și o iau de la capăt. De data aceasta, folosesc pânzele pentru a înveli fiecare obiect. Unchiul se duce la un vas din colț în care se află multe pergamente. Ia un braț plin de eleși o întreabă ceva pe mama. Ea nu este mulțumită. Ea se încruntăși îi dă o cutie cu farmece, dar nu pe cea din coș. Bărbații au umplut lada cu comori. Acum bat cuie în partea de sus pentru a o sigila. După ce au pus lada pe umerișși au plecat, mama scoate un oftat mareși alunecă pe podea cu spatele lipit de uș ă.

După câteva momente, Meilin se ridicăși merge în dormitorul lor. Renshu o aude mutând mobila. Ea se întoarce cu o cutie îngustă din lemn. Îi face semn să se așeze lângă ea, la o masă joasă de lemn pe care, până câteva momente, se aflau lămpi cu dragonișși sculpturi cu phoenix. Îl invită să deschidă cutia. Înăuntru este un pergament. Renshu îl ridică. El desface ciucurele. Meilin se apleacă în față pentru a-l ajuta să îl așeze pe masă. Când prima scenă este pe deplin dezvăluită, ea îi pune o mână pe a lui pentru a-l opri să o deruleze mai departe. Cealaltă stă deasupra coloanelor de personaje în timp ce ea citește cu voce tare. Aceasta, îi spune ea, este o poveste despre savanții călători. Aici ei încep cu picioare puternice și ochi strălucitori. Ei vor urma râulși soarele.

Sub ei, magazinul de kerosen fierbe de certuri și râsete grosolane care nu aduc

veselie. Cuvintele îngrijorate începătoșează aerul: *Abordarea japoneză*

din nordși din sud. Ca o cleștară.

Renshu o împinge pe Meilin. El vrea să vadă mai mult. În timp ce el derulează următoarea scenă, Meilin derulează secțiunea pe care tocmai au citit-o. Încă o dată, ea îi oprește mâna când scena completă este dezvăluită. Din nou, ea citește poezia, conducându-i muzica și povestea. Pentru restul după-amiezii, călătoresc prin pergament, scenă cu scenă, descoperind detaliișivești. Ghidându-l pe Renshu, ea îi arată părțile ei preferate: aici, tigrul doarme și călătorii trec fără să pățească nimic. Acolo, în piața aglomerată, cel mai isteț cărturar câștigă un joc de norocși spirit. Pe podurile înguste peste râurile de munte, călătorii contemplă constanța mișcării care curge mereu.

Renshu", îi șoptește mama sa, "ai observat că niciunul dintre călători nu se uită

înapoi? Ei merg înainte prin peisajeși nu se uită niciodată înapoi".

Fumul de țigară și zăngănitul sticlelor de kerosen plutesc din magazin. Vorbe despre poduri, căi ferateși râuri se strecoară de-a lungul pereților. *Nu lăsați nimic de valoare în urmă.*

Nu uitați, spune ea, că acești savanți călători poartă în spate tot ce au nevoie. Ei lasă în urmă tot ceea ce îi împovărează. Amintiți-vă, spune ea, că regretul este o povară grea. În timp ce îl îmbrățișează pe Renshuși arată spre călătorul care se odihnește sub florile de cireș la sfârșitul călătoriei sale lungi, ea îi șoptește: "Nu uita că a avea o livadă înseamnă a onora generațiile care au venit înaintesi care vor veni după".

El dă din cap. Își va aminti.

În acea noapte, când o mână o apucă de umărși o trezește, Meilin nu este surprinsă. Vocea lui Longwei este joasă, dar urgența este inconfundabilă.
"Trebuie să plecăm. Acum. Ieșiți prin spate.

Ea clipește în noapteși îi vede silueta dispărând prin ușă.

Deși este liniște și întuneric, dacă se străduiește, poate auzi foșnet prin curte, în

casă.

Meilin își apropie coșul de cusut, desface straturile, verifică cutia cu monedeși talismane este încă la fund. De sub patul ei, scoate cele două jachete de mătase, una mare, una mică, pe care le-a umplut cu bancnoteși monede timp de săptămâni întregi. Pachetele umflate din mâinile ei îi oferă o răcoare,

reasigurare moale. Ea le pune deoparte; ei le vor purta. Pe podea se află cutia cu pergamentul. O înfășoară în pânză și o pune în coșul ei. Inima îi bate cu putereși lacrimile îi năvălesc în spatele ochilor. Alte sunete de mișcări înăbușite și grăbite tulbură casa. Meilin își reunește coșul. Strânge mânerele împreună. Coșul este greu, dar nu este nimic în el pe care să vrea să-l lase în urmă.

O căruță trece pe lângă noi. Afară, câteva lumini mai clipesc în caseși pe străzi. Ea stăși îl privește pe Renshu, cu ochii închiși, cu respirația lui caldăși fără grabă. O altă căruță se oprește afară și ea aude șoapte aprinse. Ea mai așteaptă încă treizeci de secunde în liniște absolută, inspiră adâncși își pune mâna în jurul umărului lui mic.

În căruță, Renshu își întinde picioarele, împingându-se de coșul ei de cusut. Tocmai când au ieșit de pe strada lorși se apropie de piață, o explozie zguduie aerul. Renshu se răsucețeși își arcuiește spatele pentru a vedea, dar Meilin își strânge mâna pentru a-i bloca vederea. Ea îi dă un puzzle din lemnși îi spune să numere maimuțele. Absorbită de sarcina lui, ea îlține cu fața în faț ă.

Căldurași strălucirea luminează noaptea. Flăcările trosnesc, strigătele sunt purtate de vânt. Ochii lui Meilin ustură din cauza fumului, iar inima bate cu putere. Când se întoarceși se uită în urmă, tresare: Magazinul lui Hongtse arde.

"Ce , mamă? întreabă Renshu, clătinându-se.

Meilin își înghite frica, se liniștește, "Shhh, e în regulă", îi spune ea. Han, servitorul care trage căruța, coboară pe o altă alee. "Unde mergem? Dar ceilalți?", întreabă ea.

'Foc mare, doamnă, foc mare! La locul de întâlnire", spune elși continuă. Clopotele de alarmă sună. Trec pe lângă o structură după alta care arde în noapte. Nu era doar magazinul lui Dao Hongtse.

Orașul este o mare de flăcări. Drumurile se umplu pe măsură ce alții fug de flăcări.

Unii în căruțe, alții în căruțe pline cu familii, mobilă, oale, saci de cereale. Mulți oameni sunt pe jos, echilibrând stâlpi de umăr cu coșuri împachetate în grabă și revărsate. Și sunt unii care au scăpat doar cu hainele de noapte și cu tot ce au putut apuca. Jeep-urile armatei se strecoară printre mase, îndreptându-se împotriva curentului, spre orașul în flăcări. Câteva mașini cu motor,

prinși în învălmășeală, claxonează și își tură motoarele. Clopotele de alarmă de

incendiu sună peste fumulși flăcările continue.

Căruța se clatină pe drumul accidentat, făcându-l pe Meilin să clănțăne dinții. Han se grăbește după un colț, iar Renshu este aruncat din brațele lui Meilin, spre marginea scaunelor. "Mamă!", strigă el alarmat. Meilin îl trage înapoi în poala eiși se apleacă în față pentru a-l proteja, acoperindu-i urechileși ochii.

O altă explozie, ca un tunet în plămânii ei. Valize cad din spatele căruței, dar Han nu se oprește. O adiere de vânt fierbinte îi învăluie, aruncând fumși cenușă în noapte. Meilin se mai uită o dată peste umăr. Deși flăcările fac aerul să sclipească, fiori îi străbat brațele. Nu se va mai uita înapoi.

Capitolul doi

Spre interior, China, noiembrie 1938

La , Han le spune să coboareși să-i aștepte pe ceilalți. Abia când Han îi atinge umărul, apoi îl scutură, Meilin își dă seama că încordat, cu maxilarul încleștat și mâinile strânse în pumni. În ciuda valurilor de căldură și flăcări, Meilin tremură. Han o

înfășoară cu o pătură în jurul ei.

Înainte ca Meilin să poată pune vreo întrebare, el pleacă în grabă. Meilin se uită în jur, uimită. Stația este deja aglomerată de alte familii. Ea vede un alcov gol și îl îndrumă pe Renshu spre el.

"Mamă, ce se întâmplă? întreabă Renshu.

"Îi așteptăm pe toți ceilalți. Aici", spune ea, ridicându-l pe un perete ca să poată

vedea peste mulțime, "îi vezi pe unchiul sau pe Yeye venind? Își face vocea calmă,

strălucitoare.

Își rotește capul înainte și înapoi, veghind. Din când în când, raportează că nu îi

vede încă, apoi își reia supravegherea.

Când el nu-i poate vedea fața, Meilin renunță la zâmbet. O ploaie de întrebări îi fâlfâie prin minte. Longweiștia că se va produce incendiul? Despre asta o avertiza? De ce atâtea incendii? În jurul ei, zvonurile foșnesc: *Japonezii i-au dat foc la Changsha. Nu, a fost Kuomintang-ul, orice pentru a opri înaintarea inamicului. Nu, au fost banditii care iubesc haosul de dragul lui. Au fost ordinele Generalissimo-ului. Nu, el nu ne-ar trăda niciodată așa.*

Renshu se uită la Meilinși clătină din cap, înlăcrimat. "Eu nu-i văd, mamă. "E în regulă, vor fi aici în curând. Ea îl ajută să coboare de pe perete. Renshu se așează în poala eiși se apleacă spre ea, cu vârful capului chiar sub bărbia ei. "Mamă, unde este Yeye al

meu?" "Nu-ți face griji, vine.

Câteva minute mai târziu: "Mamă, de ce a trebuit să ieșim din casă?"

"Shhh", murmură ea.

"Vreau să merg acasă. El se ridică din poala ei. 'De ce sunt atât de mulți oameni? Mi-e frig. Îl vreau pe Yeye. Mama. Își lipește fața de a ei. "Vreau să merg acasă. "!"spune ea.

El este luat prin surprindere. Lacrimile îi izvorăsc în ochiși începe să plângă. Meilin se blestemă. Nu a vrut să pară atât de furioasă. Îl trage în poala eiși îi freacă spatele,șușotindu-l mai ușor. Plânsul lui Renshu se liniștește. Unde sunt ei? Dacă nu vin? Ar trebui să se întoarcă? Înapoi la ce? Unde se duc toți ceilalți oameni? Ar trebui să-i urmeze? Nu, va aștepta. Dacă Longwei i-a spus lui Han să îi lase la gară, înseamnă că are un plan. Dă cu degetul pe tivul jachetei, urmărind monedele încastrate. Ce vor face dacă ceilalți nu vin? Clopotele de alarmă de incendiu trosnesc peste strigăte

și agitație.

"Meilin! Vocea lui Longwei trece peste zgomot. Longwei, Wenling și fetele au ajuns în sfârșit. Coborând din căruță, Wenling pare agitată, iar

fetele sunt cu ochii mari și neobișnuit de tăcute. Longwei începe să descarce valizele.

"Ești în siguranță, ești în siguranță! Meilin îl alunecă pe Renshu din poala eiși sare

în picioare. Renshu o apucă de mânăși se cuibărește în coasta ei. Ea își pune brațul în

jurul lui. 'Ceilalți? Unde sunt ei?' întreabă Meilin. Longwei face o pauză. "Nu sunt aici? Han trebuia să le aducă'. Meilin dă din cap. "Nu s-a mai întors.

Longwei se uită în jur. Este cași cum ar observa pentru prima dată toți oamenii,

zgomotul, disperarea.

"Han... el..." Își lăsă propoziția neterminatăși continuă să mulțimea. "Vor fi aici în

curând.

Longwei începe să facă cu mâna la cineva. Se grăbește în mulțime. Trebuie să fie

Han. Dar nu, el se îndreaptă spre un ofițer care stă lângă un jeep militar. Ofițerul începe să vorbeascăși îi întinde niște hârtii. Longwei răsfoiește documentele, spune ceva, apoi gesticulează spre oraș. Se consultă, se uită lașine, scrutează mulțimea. De mai multe ori, Longwei se ridică în picioareși dă din cap.

Se întoarce, fluturând hârtiile. Ceva în firea lui s-a schimbat după schimbul cu

ofițerul. "Bilete de tren. Vocea lui este ascuțită. "Un tren este

vine în curând. Trebuie să plecăm".

"Dar cum rămâne cu ceilalți? Nu ar trebui să așteptăm? întreabă Meilin. Longwei o ignoră. Face un gest către bagajeși le spune celor din familia sa să își facă bagajele. O singură valiză fiecare. Lasă restul cu Xu, spune el, semnșoferului său. Cuprinse de ciudățenia situațieiși de duritatea tonului lui Longwei, Wenlingși fetele încep să-și sorteze valizele, certându-se și chinuindu-se să decidă ce să păstreze. Renshu stă lângă Lilingși Lifen,și așezând lucrurile - cărți, păpuși mici, piepteni de lemn, rochii de mătase - pe care trebuie să le lase în urmă.

"Știai despre incendiu? Meilin îl provoacă pe Longwei. "Ți-am

spus să fii pregătit pentru orice.

"Dar restul familiei? persistă Meilin.

'Xu va căuta. Colegul meu îi va trimite cu alt tren. Nu putem aștepta, trebuie să

plecăm.

"Unde?

"Japonezii coboară din Wuhan. Unii spun că sunt deja la lacul Dongting. Alte trupe

inamice avansează dinspre sud, dinspre Guangzhou. Suntem striviți". Își ridică mâna

pentru a-și arăta degetul arătătorși cel mare care se unesc. "Nu mai avem timp. Este

tăios. "Trebuie să plecăm.

Ea se uită la el neîncrezătoare. "Dar tatăl tău, îl lași..." "Nu-l las în urmă.

Ți-am spus, Xu îi va '.

Se aude fluierul și țipătul trenului care sosește. Wenling și fetele stau în tăcere,

ținând fiecare câte o valiză. Renshu se întoarce lângă Meilin.

"Îi părăsești", insistă Meilin.

"De ce vă certați? strigă Longwei. Se uită la mulțimea de oameni, apoi la tren. "Tatăl meu", spune el încet, uitându-se la Meilin, apoi la Renshu, apoi din la Meilin, "tatăl meu ar vrea săștie numele familiei este în siguranță".

Oamenii își adună bunurile și se îndreaptă spre peron. "Unde mergem?

întreabă din nou Meilin.

"Chongqing, noua capitală. Trenul ne va duce la Chang Jiang, de unde vom lua un

vapor spre vest, spre interior. Guvernul se relochează. Îl vom urma.

Meilin se uită din nou la mulțime, sperând să o vadă pe Hongtse sau pe restul

familie.

"Ce mai ? spune Longwei. 'Orașul este pârjolit; magazinul a ars. Asta e șansa noastră.Șansa *lui*. Îl adună pe Renshu cu un brațși valiza lui cu celălaltși începe să . Bolnavă de neîncredereși consternare, Meilin își ia coșulși se grăbește după el.

În trenul aglomerat, Renshu stă în poala lui Meilin. În ciuda îndoielilor ei inițiale, Meilin își dă seama că au fost norocoși să obțină bilete. Longwei are prietenii potriviți, tipul potrivit de influenț ă.

Trenul se târăște spre nord. La fiecare stație, nimeni nu coboară și tot mai mulți oameni se înghesuie să urce, cu brațele încărcate cu valize zdrențuite și pachete incomode. Cei care fug din calea focului sunt însoțiți de alții care își abandonează caseleși orașele în fața japonezilor. Aerul vagon este închisși stătut, cu mirosuri de prea multe cadavre, de camforși ulei de gătit. Fața lui Renshu este înroșităși

pătată. Trebuie să mâncărimi și să transpire sub toate hainele lui. În cele din urmă, aţipește într-un somn agitat și neuniform. Trenul se umple prea mult și oamenii se urcă pe acoperiș, sprijinindu-se de vântul înțepător din noiembrie.

În acea noapte, în cele mai întunecate ore, trenul se oprește brusc, nicăieri în apropierea unei stații, trezindu-i pe oameni. *Ce se întâmplă? Unde ne aflăm?* Meilin încearcă să scuture de somnolență. Îl trezește pe Renshu.

"",șoptește ea.

Capul i se îndepărtează de ea și se sprijină de Wenling, care se încordează și se ridică. Trupul lui Renshu, îngreunat de somn, se prăbușește în locul cald pe care l-a lăsat în urmă.

"Renshu. Meilin îi zgâlțâie brațul, încearcă să-l ridice. "Renshu, trebuie să plecăm.

"Mamă?" clipește el.

După ce Meilin reușește în sfârșit să-l ridice pe Renshu în picioare, ea își ia coșul. Încă pe jumătate adormit, Renshu se poticnește pe culoar, iar Meilin îl ajută să coboare din tren.

Oamenii coboară din vagoane și continuă să meargă spre nord, părăsind carcasa tăcută a motorului. Renshu rămâne în urmă. Meilin încearcă să nu piardă din vedere siluetele lui Longwei, Wenlingși ale fetelor.

Se uită înapoi la tren. Ridicându-se la orizont în depărtare,

urmele sunt linii paralele care strălucesc în lumina lunii. Se uită în față. Nu nicio strălucire. Urmele lipsesc. În această noapte tulburătoare, se pare că de fiecare dată când se întoarce, altceva este , altceva este pierdut.

"Ce s-a întâmplat cușinele?", întreabă cineva, iar Meilin se apleacă în față, disperat

să afle răspunsul.

"Japonezii naibii au luatșinele!", răspunde un bărbat.

"Nu, a fost armata", susține altcineva. 'Le-au luat pentru a încetini înaintarea

inamicului'.

"Dar cum rămâne cu noi?", întreabă

bărbatul. Răspunsul este neinteligibil.

Pe parcursul nopții, ei mergși merg. Când copiii sunt prea obosiți pentru a merge mai departe, se adăpostesc sub o livadă de copaci pentru câteva ore. Îngrijorată pentru Hongtse și restul familiei, nesigură de ceea ce o așteaptă, Meilin nu poate dormi. Renshu se mișcă neliniștit în brațele ei, căutând alinare. În cele din urmă, el aține, iar Meilin adoarme ușor, atentă la sunetele altor familii din apropiere.

La lumina zilei, Meilin se trezește și constată că Longwei nu este acolo. Unde a plecat? Peste câmp, vede un sat mic. În întunericul nopții trecute, nuși-au dat seama cât de aproape era. Wenling și fetele se strâng una lângă alta, încă adormite. Când

Meilin se agită, Renshu se trezește. Meilin îi freacă mâinile reci cu ale ei, încercând să

le .

"Unde este
unchiul?", întreabă el, observând grupurile de oameni care se zbat lungul drumului, unii mergând pe jos, alții mergând în căruțe sau ricșe. "Nu sunt sigur. Se va întoarce curând', spune Meilin.

Dar apoi începe din nou cu întrebările sale: *Unde este Yeye al meu? De ce l-am lăsat în urmă? Ce s-a întâmplat cu trenul? De ce am dormit afară? Putem merge acasă?*

Meilin nu știe cum îi va explica toate astea lui Renshu. Cum își va explica toate astea ei însăși. El tace câteva clipe. Apoi: "Unde este

puzzle-ul meu cu maimuțe? În sfârșit, o întrebare la care poate răspunde. Meilin găsește puzzle-ul în coșul eișii-l dă.

Până când Renshu a număratșaizecișișapte de maimuțe, îl vede pe Longwei

se întoarce pe câmp. Merge cu un fermier într-o căruță albastră, trasă de un măgar.

Renshu scapă puzzle-ulși aleargă în întâmpinarea lui Longwei. "Unchiule!

Strigătul lui o trezește pe Wenlingși pe fete. În lumina crudă a dimineții, Meilin vede că fața lui Wenling este murdară cu urme de machiaj vechi. Wenling își caută în valizăși scoate o mică oglindăși o trusă de cosmetice,ștergând murdăria de ieri.

Longwei le explică că fermierul, Hu,și măgarul său îi vor ajuta. În căruță se află câteva pături, saltele de bambus pentru a acoperi pământulși o pungă cu cartofi dulcișii varză.

Mănâncă, apoi își stivuiesc valizele în căruciorul lui Hu. Copiii fac cu rândul săși să călărească. Așa se întâmplă. Merg, călăresc, merg, alăturându-se procesiunii constanteși lente de căruțe, camioane, convoaieși oameni pe jos care încearcă ajungă la Chang Jiang. Noaptea, se adăpostesc împreună lângă căruță sau sub copaci. Când trec printr-un sat, se aventurează în piețe pentru a negocia pentru mâncare. Cu fiecare zi care trece, picioarele și temperamentele devin mai dureroase. Cu fiecare noapte, speranța de a se reîntâlni cu Hongtse sau cu oricine altcineva scade. Chiar dacă familia ar supraviețui incendiului, cum i-ar putea găsi vreodată?

A trecut o săptămână de când au plecat din Changsha. Nu sunt departe de orașul Yueyang când apare un jeep cu personal militarși un ofițer coboară pentru a vorbi cu Longwei. Cei doi se îndepărtează, dar Meilin privește. Longwei are o poziție ușor rezervată, cași cum ar omulși mesajul său. Apoi sprâncenele lui Longwei se ridicăși ochii lui

se deschid larg. Ea prinde cuvântul "Generalissimo". Longwei dă viguros din capși face un gest către Meilin, Wenlingși copii. Ofițerul aruncă o privireși scutură din cap. Longwei se încruntă. Ofițerul salută, se urcă înapoi în jeepși așteaptă.

Longwei vine și spune că trebuie să plece în sud; este chemat la o conferință

importantă în Hengyang. Ei trebuie să continue fără el.

"Ne lăsați în urmă? bolborosește Wenling.

Ochii îi zboară spre jeep-ul care așteaptă. 'Este prea periculos să veniți. Tuși Meilin mergeți în Yueyang și așteptați. Voi trimite pe cineva care vă poate duce la Yichang. Vă voi însoți acolo după conferință".

"Dar dacă orașul este ocupat? izbucnește Meilin, spunând cu voce tare de ce se

temeau cu toții.

Bandiții japonezi ne vor torturași ne vor ucide!", strigă Wenling.

Ești un ticălos egoist dacă îți părăsești soțiași copiii. Vocea ei se ridică în disperare.

'Ia-ne cu tine sau rămâi. Avem nevoie de tine!

Longwei se ridică.Țara mea are nevoie de mine", spune el, cu o voce măsurată.

Wenlingși Longwei își închid ochii.

"Du-te", spune Wenling în cele din urmă, cu vocea rece ca gheața. Părul îi este

neîngrijit, iar fața îi este palidă. În ultimele zile, a renunțat să mai încerce să se

machieze dimineața. "Du-teși fă-te ucisăși fii un erou mortși inutil, la fel ca fratele

tău! Ea pleacă. Lifen o urmează.

"Nu am timp pentru prostiile tale, femeie! strigă Longwei după ea. Făcând

abstracție de izbucnirea ei, el își trage valiza de pe cărucior. Sortează câteva lucruri,

apoi vorbește cu Hu.

Renshuși Liling au izbucnit în lacrimi, iar Meilin se grăbește să le aline. Îi așează pe copii pe o saltea de bambusși le dă chiflele pe care le păstrase pentru călătoria de astăzi. Fețele lor sunt pătate de lacrimi și murdare. "Mâncați încet", le spune ea. Mă duc să vorbesc cu unchiul. Orice s-ar întâmpla, voi avea grijă de voi. Îți promit.

Când se apropie de Longwei, acesta se întoarceși se uită la ea cu atâta intensitate încât i se face pielea de găină pe brațe. În mână,ține un plic gras cu bani. 'Meilin, după ce plec eu, Hu te va duce la ceea ce pare a fi o pistă părăsită pentru măgari. Îți va arăta o cale prin câmpuriși apoi va pleca. În zori, ia această scurtătură spre Yueyangși du-te la această casă". Longwei sprijină plicul pe valiză, desenează pe spate o hartă aproximativă a orașului și marchează un "X" pe una dintre străzile secundare. Adaugă un numeși o adresă. "Așteaptă acolo o escortă. Îi înmânează plicul lui Meilin.

Meilin rostește numele cu voce tare. "Liu Shufan.

"Ai încredere în mine, Meilin. Shufan va avea grijă de tine. Rostește încet numele

lui Shufan.

Meilin se uită la Wenling, care stă îmbufnată lângă un tufiș. "Wenling are dreptate.

Aceasta este o nebunie.Știi ce au făcut soldații japonezi în Nanjing. Cum poți să crezi

că asta e sigur?'

El dă din cap. "Nu am spus niciodată că este sigur. Dar este cea mai bună alegerea

noastră. Dacă nu mă duc la Hengyang, voi pierde această oportunitate pentru noi toți'.

"Și te vei întoarce la Changshași îl vei căuta pe Hongtse? Vei lăsa un mesaj pentru

Xiaowen, în caz că vine acasăși nu ne găsește?

Expresia lui Longwei se îndulcește. "Meilin", spune el cu blândețe. Tatăl meu,

fratele meu..." Vocea i se stinge.

Meilin nu suportă să se gândească la ceea ce el nu spune. 'Este prea riscant să ne separăm, Longwei. Ce se întâmplă dacă ceva nu merge bine? Cum te vom găsi în Yichang?

El o studiază, apoi pune mai mulți bani în plic. "Mereu te gândești, nu-i așa? Va fi

bine, așteaptă escorta în Yueyang. Dar dacă ceva nu merge bine, ar trebui să fie

suficient aici pentru a te duce la Yichang, iar noi ne putem întâlni la templul

Huangling'.

"Când?

"Două, trei săptămâni? Dacă ajung acolo primul, te voi . Dacă ajungi tu primul,

așteaptă-mă pe mine.

Îi înmânează plicul exact când Wenling și Lifen se întorc. Greutatea banilor din mâna lui Meilin este liniștitoare. Recunoaște un acord, o înțelegere, între Meilinși Longwei. Wenling tace. Longwei încearcă să ajungă la ea, dar ea se îndepărtează, refuzându-i atingerea. El le îmbrățișează pe fiicele lui, distrate,și strânge pe Renshu.

"Rămâneți împreună. Promiteți? Așteaptă până când Wenling și Meilin dau din

cap. "Ne vedem în Yichang.

Își ridică geantași se îndreaptă spre jeep.

După plecarea lui Longwei, Meilin îi transmite instrucțiunile lui Wenling. Ea ascultă fără să întrerupă, dar teamași furia îi strălucesc pe față. Când Meilin termină, Wenling își strânge buzele într-o linie subțire.

"Bine", spune Wenling. Începe să scotocească prin valiză,și împăturind o rochie de mătase, o pereche de pantaloni. Își iași-și lasă peria de păr, apoi scoate o pereche de mănușiși le pune pe ea.

"Soră mai mare, îmi pare rău că...

"Nu. Wenling o întrerupe, ridicând o mână, dar fără să-și ridice privirea din valiză. 'Să nu crezi că suntem prietene. Să nu crezi că poți rezolva această situație oribilă. Pur și simplu nu o face.

Meilin se simte cași cum ar fi fost pălmuită. "Wenling. Surprinsă să audă tremurul

din propria voce, liniștește. Apoi i se aprinde furia și, cu o voce mai puternică, continuă: "Wenling, cel mai important lucru este să ajungem la Yueyang. Nu trebuie să ne plăcem unul pe celălalt, dar trebuie să ne ajutăm reciproc".

Wenling se uită la Meilin cu atitudinea unei creaturi încolțiteși furioase. Meilin nu mai spune niciun cuvânt. Wenling își rearanjează încă o dată

lucrurile și își închide geanta.

În acea noapte, Hu îi lasă sub un copac mare, unde așteaptă. La primele ore ale dimineții, când mișcarea de-a lungul drumului principal s-a oprit, ei îi trezesc pe copii. Meilin leșoptește întrebărileși îi asigură că vor fi bine, simțind povara încrederii lor în ea. La lumina lunii, se îndreaptă în tăcere peste câmpuri.

Pe măsură ce se apropie de Yueyang, Meilin vede că multe caseși clădiri flutură steagul japonez. Inima ei se prăbușește. Îi face semn lui Wenling, . Orașul este ocupat. Și acum ce facem?

"Găsiți-l pe Liu Shufan", Wenling.

Meilin dă din capși scoate plicul. Rămânând în umbrăgăsesc în curând drumul spre

casă.

Meilin respiră adânc înainte să bată ușor la ușă. Ei

așteaptă.

La început, femeia dinăuntru deschide ușa doar pentru a spune: "Pleacă". Meilin își stăpânește frica din burtăși bate din nou, insistând că Dao Longwei i-a trimis. În acest moment, ușa se deschide largși femeia îi poftește înăuntru, repede. Dao Longwei, așa?", spune ea, chicotind pentru sine. 'Ticălosul ăstaștie că aș face

orice pentru el.Și care dintre voi este soția?

"Sunt", spune Wenling.

Se uită la Wenling de sus în jos. "Bineînțeles că ești. Întotdeauna i-a plăcut o față

frumoasă.

Wenling se încruntă.

"Și tu? îl întreabă Shufan pe Meilin.

"E cumnatul meu".

"Ah, da. Liu Shufan pare să își amintească ceva. 'Tu trebuie să fii soția lui

Xiaowen. Longwei a vorbit despre tine'.

La menționarea lui Xiaowen, ochii lui Meilin se umplu. Ea nu poate vorbi.

"Ce s-a întâmplat cu frații Dao de te-au trimis aici? Wenling bâlbâie o explicație,

în timp ce Meilin își stăpânește lacrimile.

După ce se agită pe lângă copii, Shufan le servește boluri pline cu mai mult orez decât au văzut de când au plecat din Changsha. Apoi, toarnă apă într-un lighean mare de cupruși îl pune pe aragaz. Ei trebuie să se speleși apoi să se odihnească. În timp ce apa se încălzește, ea le arată o cameră a cărei ușă este ascunsă în spatele unui dulap din bucătărie. În cameră sunt saltele de paie curate, acoperite cu pânză grosolanăși uzată. Nu există ferestre, dar Shufan aprinde o mică lampă cu kerosenși spațiul se simte cald și sigur. Odată ce toată lumea este curată și uscată, Wenling spune că va rămâne cameră pentru a-i așeza pe copii.

Afară, în bucătărie, Meilin îl ajută pe Shufan să curat.

"De unde îl cunoști pe Longwei? întreabă Meilin.

"Îl cunosc pe Longwei de mulți ani. Shufan se uită la Meilin cu o expresie care spune mai mult decât ar putea spune orice explicație. 'Suntem prieteni vechi', conchide ea. Când iese Wenling, toți trei se așează.

Shufan toarnă trei căni de ceai.

"Ai văzut pe cineva când ai trecut prin oraș în dimineața asta? Meilinși

Wenling dau amândouă din cap.

Shufan se ridicăși se duce la fereastră. Se uită prin perdelele închise. Strada a prins viață. Oamenii s-au trezit să își hrănească animalele, să așeze pământul pentru noapte, să ia apă pentru zi. Kempeitai ăștia blestemați patrulează străzile în fiecare dimineață și după-amiază. E bine că nu te-a văzut nimeni. Se întoarce spre femei, cu vocea fermă. De îndată ce se întunecă, vă voi arăta calea de ieșire din Yueyang.

Dar Longwei a spus să așteptăm cu tine până când sosește escorta care să ne ducă

la Yichang", protestează Wenling.

Shufan își încruntă fruntea. 'Te poți odihni în camera din spate. Poate va veni cineva după tine în timpul zilei'. Apoi scutură din capși ridică mâinile. 'Oricum ar fi, nu poți rămâne. Odată ce se întunecă, va trebui să continui să mergi.

Wenling devine palidă. Furia i se ivește la suprafață. Mâinile îi tremură, își pune

ceaiul josși intră în cameră cu copiii.

Meilin se întoarce spre Shufan. "Te rog, ne lași să mai stăm puțin? Sunt sigură că nu ne-a văzut nimeni. Longwei va trimite pe cineva,știu că o va face'. "Nu pot risca să compromit rețeaua. Longwei știe asta. Vocea lui Shufan este fermă.

Sub masă, Meilin trage de manșeta jachetei sale. Își miș că

degetele pentru a desface firele și eliberează o monedă de aur. O pune pe masă. "Te

rog.

Shufan ezită, apoi ia moneda. O întoarce în palmă, scuipă pe ea și o freacă până

când strălucește. În cele din urmă, o mușcăși inspectează micile lovituri lăsate în urmă.

Satisfăcută, o bagă în buzunar. "Doar o zi în plus.Și apoi, chiar dacă nu a venit nimeni, trebuie să pleci. Dacă stai mai mult, cineva va observa. Cineva observă întotdeauna. "Desigur", este de acord Meilin.

A doua zi, Shufan pleacă dimineața devreme. Meilin îi distrează și îi liniștește pe copii în camera din spate, asigurându-i că fie va veni cineva, fie ei vor merge să caute o barcă pentru a se întâlni cu Longwei. Wenling, neliniștită, dă târcoale ferestrei. Când

Shufan se întoarce, o ceartă pe Wenling, temându-se că a fost văzută. Ziua trecești nicio escortă nu sosește. Shufan este de neclintit. Ei trebuie să plece în acea noapte. Meilin apasă o a doua monedă în palma lui Shufan. "Soră, vrei să ne ajuți să facem rost de provizii?

Cele două femei se consultăși Shufan iese din nou din casă. Se întoarce cu saltele de dormit proaspete din bambusși o cuvertură căptușită pentru fiecare dintre ele, o oală emailată pentru spălatși gătit orezul, pantaloni la mâna a doua pentru copii - aceștia sunt un pic prea mari, darțesătura în plus va fi utilă - o pungă mică de orez, un pachet de sareși o sticlă de ulei.

După două zile de odihnă, căldurăși mese generoase, este timpul să plecăm. Meilin îi mulțumește lui Liu Shufan. Wenling nu spune nimic. La lăsarea serii, pleacă din oraș, luând-o pe o cărare mai puțin cunoscută a măgarilor până la drumul care merge de-a lungul Chang Jiang.

Capitolul trei

De-a lungul râului Chang Jiang (Yangtze), China, noiembrie 1938

Până în zori, au ajuns într-un oraș fluvial suficient de mare pentru ca navele care

călătoresc în amonte să se oprească pentru pasageriși provizii.

Mă voi ocupa de bilete", spune Wenling, pornind spre docuri.

Copiii rămân în urmă, obosiți de la mersul pe jos în timpul nopții. După ce Meilin le dă dejun, ei devin mai animați. Lilingși Renshu încep să se joace. Lifen încearcă să li se , dar ei ignoră. Pe fața lui Lifen se citește furia. "Oricum, nu vreau să joc jocul vostru de copii", spune eași se așează, întorcând spatele la ei.

Meilin se uită la mulțimea de oameni campați lângă docuri. Nu pot aștepta toți

vapoarele, nu-i așa?

Wenling se întoarce cu o față posomorâtă. "Bărcile nu vin des, iar când , nu prea

sunt bilete.

"Cât costă?

Wenling numește o sumă astronomică. Meilin îi înmânează plicul cu al lui

Longwei. La jumătatea numărătorii, Wenling se oprește. Nu au cum să aibă destul.

"Va trebui să mergem pe jos", spune Meilin.

"Să mergem? se tânguie Wenling. Tot drumul până la Yichang? Cum se vor

descurca copiii?

Meilin se gândește la ascunzătoarea ei de monede și comori. Wenling trebuie să

aibăși ea ceva. Dacăși-ar aduna toți banii, ar fi suficienți pentru a cumpăra bilete?Și apoi cum ar putea plăti pentru mâncare sau provizii? Nu merită

riscul. "Uită-te la toți oamenii ăștia. Meilin face cu mâna mulțimii. Ar fi o prostie să o barcă care s-ar putea să nu aibă loc nici măcar pentru noi.

În ciuda protestelor lui Wenling, Meilin prevalează. Merg pe jos. În următoarele câteva zile, Meilin și Wenling ajung la o înțelegere rece. Nu au de ales decât să se bazeze unul pe celălalt. Majoritatea călătorilor pe lângă care trec sunt familii ca ei, dar bandițiișihoții nu sunt niciodată departe. Meilin oscilează între oboseală și vigilență, recunoscătoare pentru fiecare zi care îi aduce mai aproape de Yichangși, speră ea, deo reîntâlnire cu Longwei.

Zilele trec într-o ceață de orașe, satești zone rurale. Meilin nu maiștie cât timp a trecut. Trec pe lângă forme de pe marginea drumului care miros a urină și putregai. Sunt pachete abandonate de haine murdare, saltele pătate. Improvizează locuri unde să doarmă, se târguiesc în piețe pentru cartofi dulci micișimucegăiți. Deși nopțile sunt reci, nu fac focuri după lăsarea întunericului, pentru a nu atrage avioanele japoneze. Gătitul se face rapid, în lumina timpurie a zilei, pregătind suficient pentru rațiile de câteva zile.

Așa se întâmplă: o brățară de jad pentru o pungă de orez, un cercel de aur pentru o locuință călduroasă, monede de argint pentru ulei. Odată ce banii lui Longwei au dispărut, monedele, bancnoteleși talismanele pe care Meilin le cususe în jacheteși pe care Wenling, de asemenea, le ascunsese în lucrurile ei apar pentru a fi schimbate pentru necesitățile zilei.

Uneori, chiar dacă au bani, nu au ce să cumpere. Ei iau ce le-a mai rămas din zilele anterioare și amestecă cu rădăcini sau frunze comestibile pe care le găsesc pe drum. Trași în prea multe direcții, fără nicio ușurare, oboseala lui Meilin devine profundă. Atât Renshu, cât și Liling răcnesc constant, iar Renshu are o tuse răgușită. Obrajiișidegetele lor sunt roșiișicrăpate din cauza vântului aspru. În curând va fi decembrie, iar în nopțile recișisenine, temperatura scade. Ea speră să poată ajunge la Yichang înainte de venirea gerului.

"Ce este asta? întreabă Renshu într-o dimineață lângă Jingzhou, încă la mulți kilometri de Yichang. El arată spre un grup de băieți în uniformă care mărșăluiau pe drum. Cei mai tineri nu sunt cu mult mai în vârstă decât Renshu; cei mai în vârstă sunt aproape tineri. Fiecare are o geantă mică pe umărși cântă în timp ce mărșăluiesc.

"Trebuie să fie oșcoală", spune Meilin.

Îi grăbește pe Renshuși Liling să se apropie pentru a putea auzi ce spun. Curând,

ea prinde cuvintele: recită versuri din *San Zi*

Jing. Meilin murmură împreună cu ei, tripletele familiare. Formarea cuvintelor pe limba ei evocă un alt timp, o altă lume. Își amintește că le-a învățat de la tatăl ei, vers cu vers, pe când era copil. O parte din ea vrea să se întoarcă în timpși să redevină acel copil, departe de acest război, de această rătăcire.

"Ce spun, mătușă? Liling îi întrerupe gândurile. "De undeștii cuvintele?
"Este *San Zi Jing*. Baba mea învățat', spune Meilin, aproape singură.
"Ne-ai învățatși pe noi, mătușă? întreabă Liling.

Bineînțeles! De ce nu s-a gândit la asta înainte? Sunt exact la vârsta potrivită pentru

a învăța această poezie.

"Spunem *San Zi Jing* cu trei caractere la un moment dat. Este un poem foarte vechi.

Învățarea ei este importantă. Ne învață moralitate, istorie,știință și bună purtare".

Copiii par alarmați.

'Oh, ce priviri serioase! Nu vă faceți griji, nu este prea greu și este distractiv. În fiecare zi, vom adăuga câteva tripleteși, în curând, le

veiști pe toate pe de rost. "Ca tine?

"Ca mineși ca băieții ăia. Meilin face semn din cap spre elevii care nu mai sunt

acum la ureche. 'Doar repetați după mine:

"Oameni la naștere.

"Oamenii la naștere.

"Sunt buni în mod

natural. "Sunt buni în

mod natural.

"Naturile lor sunt similare.
"Naturile lor sunt similare.
"Obiceiurile lor devin diferite.
"Obiceiurile lor devin diferite.
"Din nou.

Ei repetăși repetă, până când primul vers li se scufundă în limbă. , Meilin își dă seama că, în ciuda a tot ceea ce au lăsat în urmăși a tot necunoscutul care așteaptă, ei au descoperit, în acest moment, o mică insulă în mijlocul haosului. Ea nu le poate promite siguranța exterioară, dar îi poate ajuta să își creeze propriile rezerve interioare de frumusețe.

Meilinși Wenling recunosc rapid că grupulșcolar le oferă siguranțăși posibilitatea de a fi însoțite. În următoarele zile și nopți, ei rămân aproape de profesori și elevi. În nopțile în care școala își găsește adăpost într-un hambar sau într-o structură abandonată, Meilinși Wenling campează în apropiere. Lifen chiar se împrietenește cu câțiva dintre elevii mai tineri. Profesorii nu par să se supere. Poate că văd cât de vulnerabile sunt femeile. Uneori, Wenling discută cu câteva dintre femeile din grup. Meilin, recunoscătoare pentru spațiu, cu ochii pe Renshuși Liling.

În fiecare zi, pe măsură ce se apropie de Yichang, Meilin la orizont repere familiare. Timp de aproape o săptămână, ceațași norii joși au făcut ca distanțele să fie greu de măsurat. Dar în această după-amiază, cerul este senin, aerul este calm, iar Meilin poate vedea crestele Muntelui Yellow Ox înălțându-se spre vest. Sunt la doar o zi de mers pe jos de Yichang. Când grupulșcolar se oprește la un templu pentru câteva zile suplimentare, Meilinși Wenling decid să continue singure. Sunt atât de aproape. Cu siguranță Longwei va fi acoloși le va aștepta.

În dimineața următoare, pornesc împreună. Dar la doi sau trei kilometri distanță, Renshu spune că trebuie să facă caca. Meilin se oprește să îl ajute. Wenling, supărată pe băiat, pe Meilin, pe întreaga situație, merge înainte cu fetele, refuzând să aștepte.

În momentul în care Meilin își dă seama că Wenling luat geanta cu toată mâncarea lor, ei nu mai sunt nicăieri în vizor. O blestemă pe Wenling pentru nerăbdarea ei egoistă, apoi se blestemă pe ea însăși pentru că a fost atât de proastă încât a pus totul într-o singură pungă. Ar fi trebuit să știe că Wenling nu va aștepta. lacrimile de frustrare, se uită la dealuri. Cel puțin acumștie unde se află. Un gând răzvrătit îi trece

prin minte: eași Renshu ar putea merge la complexul familiei ei în loc de Yichang. Nu e departe de aici. Wenling se poate descurca singură. "Mamă? Renshu o trage de mână.

"Ce ?", ea, încă supărată pe Wenling. "Ce e zgomotul

ăsta?", întreabă el.

"Ce zgomot?", spune ea.

Un zumzet ciudat deasupra capului taie aerul.

Se aud strigăte. *Fugiți! Adăpostiți-vă!* Oamenii încep să se împrăștie în

toate direcțiile.

Meilin se uită în sus. Un avion japonez coboară în picaj, forța lui spulberându-i părul

și hainele pe spate. Ar fi putut să vadă fața mitraliorului dacă

nu ar fi fost ochelarii lui. Pentru o clipă, este paralizată de neîncredere. După atâția kilometri și greutăți, nu și-a imaginat niciodată că japonezii ar putea ataca civili. Avionul ăsta chiar trage în ea? Pe Renshu? Și totuși, *ratatatatatatatatatatul* străpunge aerul.

Haosul abundă. Căruțele sunt răsturnate în timp ce oamenii fug, abandonându-și

bunurile.

"Mamă! Vocea lui Renshu o pune în mișcare.

Îl conduce până la marginea drumului și se scufundă sub acoperirea frunzișului. Meilin îl împinge înainte, ignorând crengile care îi zgârie brațele pe măsură ce se îngroapă mai adânc. Ghemuită în frunze, cu inima bătându-i în piept, atentă la toate mișcările, ea îlține în brațe. *Te rog, te rog, te rog*, *lasă-ne să supraviețuim.*

Avionul se întoarce, țintind pe toți cei rămași pe drum. O rafală de gloanțe țâșnește deasupra noastră. Crăpături și prăbușiri împrăștie în aer resturi și crengi. Renshuțipă. Meilin se aruncă peste fiul ei, . El tremură sub ea, plângând.

Din nouși din nou, cu o indiferență dezgustătoare, fără milă, avionul tună înainteși înapoi. *Oare așa a fost Xiaowen în ultimele sale clipe?* Gândul îi apare în minte lui Meilin, scoțând la suprafață ceea ce aștiut, dar nu a vrut să recunoască. Xiaowen nu

mai este. O nouă durere izbucneșteși ea își strânge ochii. Meilin îl îmbrățișează mai strâns pe Renshu, rugându-se ca ambuscada să înceteze. Când se pare că nimeni nu a mai rămas în picioare, avionul decolează în cele din urmă.

Timp de câteva secunde, Meilin nu se mișcă. Apoi, încet, își ridică capul. Totul este liniștit. Se scutură de frunze și crengi și se ridică în picioare. Cu inima zburând, picioarele tremurând, respirația întretăiată, ea îl trage pe Renshu în picioare. Tremurăși e palid de groază, dar e viu.

"Ești bine? Te doare undeva? Caută frenetic vreo rană, vreun rău pentru băiatul ei.

El se îngroapă în coasta ei.

Îi strânge brațele și picioarele, îi verifică trunchiul, șterge sângele de pe câteva

zgârieturi mici. Simțirea membrelor lui calde în mâinile ei o asigură că este bine.

Ei ies din tufișuri. Drumul este plin de cadavre. Găuri de gloanțe pământul în locul

în care se aflau cu doar câteva momente în urmă.

Încet, Meilin o conduce pe Renshu printre epave. Aproape că nu poate suporta

să le caute pe Wenling, Lifenși Liling, darștie că trebuie. Trebuie săștie dacă sunt nevătămate.Și dacă nu sunt, dacă au suferit cel mai rău, trebuie să ajungă la Yichang pentru a-i spune lui Longwei.

'Liling! Liling! Unde ești? Renshu strigă și strigă până când vocea îi devine

răgușitășislabă.

Peste tot, oamenii se străduiesc să își găsească familiile, se străduiesc să strângă ce a mai rămas din bunurile lorși să continue spre vest. Dacă avionul ar fi atacat cu câteva minute mai devreme, sau dacă s-ar fi îndreptat spre tufișurile de pe cealaltă parte a

drumului, ar fi putut foarte bine să fie uciși. Meilinștie că sunt norocoși, dar nu simte

asta.

Simte, în schimb, un sentiment profund de neajutorare. Până acum, întotdeauna a ceva ce putea face pentru a o proteja pe Renshu, întotdeauna a existat o cale prin care putea face lucrurile un pic mai bune. Întotdeauna a crezut că, în cele din urmă, totul va fi bine. Incendiul din Changsha? Cel puțin au scăpat cu viață. Longwei lăsându-i în urmă? A existat un plan de a se întâlni din nou. Toate acele zile drum? Era o chestiune de a pune un picior în fața celuilalt. Atâta timp cât se îndepărtau de război și se

îndreptau spre Yichang, în cele din urmă își vor găsi siguranța. Dar nu a visat niciodată că ei înșiși vor fi atacați. Este lovită realitatea cutremurătoare că, în ciuda intențiilor ei feroce, nu poate promite că o vaține mereu pe Renshu în siguranț ă.

Nu ar trebui să fie așa, vrea să strige. Vrea să dea vina pe cineva. Longwei pentru că i-a lăsat în urmă, Wenling pentru că a fost atât de egoistă, războiul, japonezii. O furie începe să fiarbă în ea. Cum a putut...

Renshu trage de ea. "Mamă, ce face?

Meilin se scutură de furie pentru a vedea spre ce arată Renshu. O femeie ține în

brațe trupul unei fetițe. Ea scutură copilul, plângândși înjurând.

"De ce nu se trezește fata? întreabă Renshu.

Fața obosită a femeii se prăbușește de disperare. Plânsul ei se transformă într-un țipăt incontrolabil. Renshu se prinde de brațul lui Meilin, nedumerit. Meilin spune, blând: "Fetița trebuie să fi murit. Probabil că gloanțele au rănit-o prea tare ca să se mai facă bine".

Renshu se uită în sus la ea. "A murit? Dar de ce nu se trezește?' 'Nu

poate. Ea nu mai poate face nimic. E moartă.

Fața lui este solemnă. Niciunul dintre ei nuștie ce să spună. Încep să meargă din

nou.

"Mamă?

"Da?

"Toată lumea moare?

Meilin își mușcă buza. Întrebările astea. Ar fi trebuit săștie că vor veni.

"Da, Renshu", spune ea. "Toată lumea o face. "Și

cum rămâne cu noi? Vom murișI noi? "Într-o zi,

da. Cu toții vom muri.

"Când?

Meilin are nevoie de un minut pentru a înțelege ce îl întreabă. "Nuștiu. Nimeni nu

știe când va muri. Dar nu pentru mult timp, sper.

"Baba mea a murit.

Meilin se oprește și își lasă coșul jos. Închide ochii, acoperindu-și gura cu mâna rece. Auzindu-l pe Renshu spunând acest lucru atât de clar, atât de simplu, o zdrobește. Deschizând din nou ochii, expiră încet. Îi ia ruloul de dormitși îl așează pe jos, astfel încât să-i vadă fața. "Da, Renshu, el este. Dar trebuie să-ți amintești că baba ta a fost un om bunși blând'. Apucându-i ambele mâini, ea îl întreabă: "Îți amintești de el?

Ochii băiatului se umpluși el scutură din cap.

Faptul că Renshu nu-și mai amintește de Xiaowen o doare mai mult decât orice răceală sau durere pe care a cunoscut-o vreodată. Un gol teribil, crud, îi mănâncă ultimele rezerve de tărie de caracter. Îi strânge mâinile, apoi le freacă cu ale ei, încercând să-i încălzească degetele.

"Dar Yeye? Yeye este mort?

Meilin se gândește la flăcări, la noaptea incendiului. Ea dă din cap.

'Dar Liling?Și mătușași Lifen?Și unchiul? Suntși ei morți cu toții? O avalanșă de temeri îi curge de pe buze, iar Meilin nu le poate opri. "Toată lumea e moartă? Toată lumea e moartă! strigă Renshu. Nu vrea să se calmeze, nu se poate . Meilin nu poate suporta să-i audă cuvintele. Dacă sunt adevărate?

"! ! Meilin, plesnindu-l înainte de a-și da seama ce face.

Se oprește la jumătatea propoziției. Trec două, apoi trei secundeși el începe să urle

din nou. Meilin vrea să plângăși el.

"Îmi pare atât de rău. Îl strânge în brațe pentru calma. Brațele și spatele îi sunt

osoase prin jacheta lui subțireși căptușită. Părul îi este mătăsosși tern,

îi atârnă pe față, iar obrajii îi sunt slăbiți. Ce s-a întâmplat cu scandalagiul dolofanși

chicotit care alerga prin curțile din Changsha?

Cărbunele unui foc mic, lăsat în urmă de alți călători, îi atrag atenția. O idee îi vine lui Meilin. Deși e un lucru mărunt, se simte ca un izvor de speranță după zile de disperare. Îl împinge pe Renshu spre cărbunii stinși și încălzesc mâinile. Meilin le desface așternutul pe pământul rece și compact și se așează. Atinge pânza moale de lângă ea, făcându-i semn lui Renshu să se așezeși ea.

Aceasta", face ea un gest către peisajul din jurul lor, marcat de câmpuri arseși structuri abandonate, bombardate, râul aglomerat de bărci de toate dimensiunile care se îndreaptă în amonteși de oameni care merg cu abandonate, "aceasta este doar o scenă. Este ca pergamentul nostru. Nu-l putem derula decât o scenă la rând. Trebuie să mergem mai departe pentru a vedea care este următoarea".

Se prăbușește la pământ, plânsul i se transformă în sforăituriși sughițuri. Își deschide coșulși se întinde după pergament. Când deschide cutia, aproape că izbucnește în lacrimi când vede ciucurii roșii strălucitori pe care îi fixase cu atâta grijă în ultima lor noapte în Changsha. În trecut, nu ar fi atins niciodată pergamentul cu mâinile nespălate, dar acum își plimbă degetele de-a lungul lui. Firele fine ale bujorilor de pe învelișul de mătase sunt o mângâiere reconfortantă. Faptul că această comoară este intactă, neatinsă de toate epavele din jurul ei, se simte ca un mesaj de la Xiaowen. Deși este mort, nu a dispărut.

Desfăcu pergamentul pentru a arăta o fermă înfloritoareși nobil cu barbă căruntă stând călare pe un armăsar. Renshu se apleacă spre ea, uitându-se la cal. Ea știe că aceasta este una dintre scenele lui preferate de pe pergament.

"A fost odată un bătrân de graniță care avea un armăsar grozav", începe ea. Era

maro închis, luciosși puternic, cu o coamă lungăși neagrăși o privire sălbatică în ochi.

Era cunoscut ca fiind cel mai galant cal din toate orașele și satele învecinate". Pe măsură ce spune povestea, simte că se relaxează în ritmurile ei, lăsându-se purtată de imagini, chiar dacă pentru scurt timp, departe de propria disperare.

'Toată lumea spunea că trebuie să fie cel mai norocos om să aibă o fiară atât de nobilă. Era invidiat de toți. Dar într-o zi, armăsarul a . Desigur, toată lumea a spus că aceasta a fost o mare tragedie. Ce noroc teribil!

Renshu geme în semn de compasiune.

'Dar bătrânul nu a disperat. În schimb, el a spus: "Ce te face atât de

cu siguranță nu este o binecuvântare?" Câteva săptămâni mai târziu, armăsarul s-a

întors acasă galopând, urmat de o frumoasă iapă sălbatică. În curând, a apărut și un

mânz. Cele trei creaturi magnifice i-au adus omului mândrie și prosperitate. Toată lumea a spus că acesta era un motiv de mare sărbătoare. Dar bătrânul a spus: "Ce vă face atât de siguri că nu este un blestem?" Sătenilor nu le venea să creadă că ar fi spus așa ceva, dar câteva zile mai târziu, singurul fiu al bărbatului a căzut în timp ce

armăsarul și și-a rupt piciorul. Cu recolta care urma să vină în curând, acest lucru a dublat munca pe câmp. "O, ce nenorocire!", spus sătenii. Dar bătrânul a spus... ' "Ce te face atât de sigur că nu este o binecuvântare?" ' Renshu încheie. 'Da, exact asta a spus,' zâmbește Meilin. 'Nu după mult timp, o bătălie

a izbucnit între războinici vecini și toți bărbații din sat au trebuit să plece la luptă. Cu excepția celor bătrâni și bolnavi. Din cauza piciorului său rupt, fiul bărbatului a fost cruțat. Lupta a fost sângeroasă și vicioasă. Niciunul dintre bărbații care s-au dus nu s-a mai întors. Doar pentru că bărbatul era bătrân și fiul său era șchiop, au supraviețuit și au avut grijă unul de celălalt timp de mulți ani". Meilin face o pauză pentru o clipă. 'În fiecare nenorocire există o binecuvântare, iar în fiecare binecuvântare, semințele nenorocirii.Și așa va fi, până la sfârșitul timpului. "Dar mamă, care este

binecuvântarea în toate astea? Renshu se uită la roiurile de

oamenii, căruțele și măgarii și boii obosiți care se târau de-a lungul lor.

Meilin tace câteva clipe, în timp ce înfășoară pergamentul și își reface coșul. Amândoi se ridică în picioare. Ea înfășoară din nou patulși îl ajută pe Renshu să pună pe spate. Își șterge praful de pe pantaloniși își ridică coșul.

"Nu știu", spune ea, în cele din urmă. "Încă mai caut.

Poate că binecuvântarea este că este aproape de casă. Poate că a găsit, prin intermediul pergamentului, o modalitate de a conecta din nou Renshu cu Xiaowen. Poate că, în curând, drumul face câteva curbe, iar Meilin vede zidul unui oraș. Yichang.

Capitolul patru

Yichang, provincia Hubei, China, decembrie 1938

Odată ajunsă în oraș, Meilin se îndreaptă spre templul Huangling. Dacă îl găsesc pe

Longwei, va trebui să-i spună că au fost despărțiți în timpul atacului. Dar poate că

Wenlingși fetele vor fi deja acolo? Poate că vor fi în siguranță.Și dacă nu e nimeni acolo? Poate că e o binecuvântare teribilă. Poate că Meilin o va duce pe Renshu la complexul familiei ei de pe dealuri. Ea va merge acasă.

Pe măsură ce se apropie de templu, Meilin simte atracția de antichități al familiei sale. Este pe drum.Știe că familia ei nu mai este, dar vrea să o vadă. "Ce facem? întreabă Renshu odată ce se află în fața magazinului.

Un lanț masiv fixează mânerele ușilor de lemn. Meilin se uită prin ferestre, prăfuite de neglijență. Înăuntru, rafturile sunt goale, pereții sunt goi, câteva bucăți de hârtie rătăcite împânzesc podeaua. Este aceleași spațiu în care și-a petrecut zilele copilăriei ascultând poveștile bunicii sale, unde a învățat să facă diferența între bunși mediocru și unde a cunoscut-oși s-a

îndrăgostit de Xiaowen. Deșiștie că familia ei a plecat în siguranță cu luni în urmă, nuși-ar fi putut imagina niciodată că va arăta atât de receși lipsită de suflet fără agitația părinților eiși fără toate comorile din interior.

"Doar mă uitam", spune Meilin. Se uită la camerele de deasupra, unde eași familia

ei au locuit. Ferestrele sunt închiseși nu există niciun semn de viață.

"Știm cine locuiește aici? întreabă Renshu. 'Nu, nu

maiștim', murmură ea.

Îi ia mâna în a eiși își continuă drumul spre templu.

Sosesc la asfințit. Deși sunt mulți oameni care stau pe trepteși chiar mai mulți care se adăpostesc înăuntru, niciunul nu este din familia lor. După ce cumpără niște cartofi dulci de la un vânzător, mănâncăși adorm, epuizați, pe treptele templului.

În timpul nopții, Meilin continuă să se trezească, adrenalina pulsându-i prin membre. De câteva ori, Renshu strigă de frică, bolborosind despre avion. De fiecare dată, ea îl adoarmeși rămâne trează, atentă, până când ochii ei încețoșați se închid.

"Renshu! Mătușă!

Meilin se scutură. Probabil că încă doarme. 'Renshu!

Trezește-te, eu sunt!'

El își freacă ochii. 'Liling!' strigă el și sare în sus, îmbrățișând-o. 'Credeam că ai

murit', spune el.

'Morți? Nu, nu suntem morți. Suntem cu Baba!

Meilin nu visează. Este Liling. Nepoata ei este acolo, cu codițe dezordonateși toate

cele.Și urcă treptele, chiar în spatele ei, Longwei.

Longwei se uită atât la Meilin, cât și la Renshu cași cum ar bea după o lungă sete. Renshu aleargă la elși Longwei îl strânge în brațe. Băiatul își sprijină capul pe pieptul unchiului său.

Longwei arată puternic, costumul elegant. Fața lui este plină de culoareși sănătate,

ca și cum ar fi prosperat în ultima lună. Meilin se simte înlăcrimată, iar obrajii i se

încălzesc. Nu se aștepta la o asemenea emoție. Se uită la picioarele lui: cizme noi din

piele.

Meilin", spune el, lăsând-o pe Renshu josși întinzând o mână pentru a o ajuta

sus.

Ea se ridică, dar nu-i ia mâna. "Frate mai mare", răspunde ea, bărbia, dar fără să-și coboare privirea. "De cât timp ești aici?" "Aproape o săptămână. Am venit la templu în fiecare zi, sperând împotriva

speranța că vei apărea. Când am auzit că ai plecat din Yueyang fără escortă, am disperat. Nu puteam decât să-mi imaginez ce e mai rău. Dar când am ajuns aici, am hotărât să aștept o săptămână, chiar două. Ieri, am găsit-o pe Wenlingși pe fete. Mi-au

spus că despărțit pe drum".

"Unde sunt Wenling și Lifen? Sunt în siguranță? În ușurarea și bucuria ei de a-l

vedea pe Longwei, își uită furia.

"Sunt pensiune, se odihnesc. Vocea îi tremură și face o pauză. "Știam că vei veni.

Știam că o să reușești, Meilin.

El îi face din nou semn să-i ia mâna. Ea

cedează și o apucă.

Vino, spune el, coborând treptele să mergem la pensiune.

pensiune există orez și pește proaspăt, ceai fierbinte și portocale pentru toți. După ce îi face o baie fierbinte lui Renshu, Meilin îl usucă cu un prosop de pânză aspră, uitându-se la apa gri închis lăsată în cadă de metal. Părul îi este alunecos, iar obrajii îi strălucesc pentru prima dată în ultimele săptămâni. Epuizat și ușurat, doarme toată după-amiaza

și toată noaptea.

Wenling este slab amabilă și spune că se bucură că sunt cu toții în siguranță. După o noapte la pensiune, fața ei este proaspăt spălată și machiată, dar nu poate ascunde umbrele de sub ochi. Nu își cere scuze pentru că i-a lăsat în urmă pe Meilin și Renshu. Explică că, din moment ce Meilin a spus că sunt atât de aproape de Yichang, a crezut că vor fi bine. Iar după atac, ea a vrut doar să le ducă pe fete în siguranță. La jumătatea

scuzelor sale, Meilin nu mai ascultă. Nu are energie să fie furioasă și, oricum, nu

contează. Toate sunt din nou împreună.

Longwei raportează că întâlnirea sa la Hengyang a decurs bine. Meilin se întreabă

dacă aceasta este o binecuvântare sau un blestem. Cu promovarea sa și noile

responsabilități, asigură el, pot călători cu toții împreună pe Chang Jiang până la Chongqing. Le promite că vor avea un loc unde să stea,școli pentru copii, o anumită stabilitate.

Dimineața, Longwei iese să facă aranjamentele pentru următoarea etapă a călătoriei lor. Când se întoarce, aduce ciorapi de mătaseși cosmetice pentru Wenling, prăjituri de lună pentru copiiși o bucată de mătase albastru închis pentru Meilin. El spune că va fi loc pe un vas pentru ei a doua zi.

În acea seară, Meilinține mătasea la obraz,țesătura ei netedă fiind reconfortantăși moale pe ei. Se gândește la ce poate face cu ea: o căptușeală nouă pentru jacheta ei, tricouri călduroase pentru Renshu. Fiecare bucățică va cârpi ceva rupt sau rupt. Se gândește la impulsul ei anterior de a se întoarce la familia ei. Acum, ea ezită. Nuștie

sigur dacă părinții ei se află la complexul familial. Renshu are doar patru ani și este deja obosit de călătoria de la Changsha. Ar putea el să facă călătoria suplimentară pe dealuri pe vreme de iarnă? Ce se întâmplă dacă ajungși nu este nimeni acolo? Oricât de mult ar tânji după ei, în acest moment este mai sigur să rămână cu Longwei. Ea va veni

înapoi la Yichang mai târziu. Poate că până la primăvară, războiul se va termina. Va fi

mai cald, Renshu va fi mai mareși mai puternică, iar atunci îi vor putea găsi familia.

Chang Jiang, spre vest, provinciile Hubeiși Sichuan, China, decembrie 1938

La docuri, muncitorii încarcă utilaje și echipamente de fabrică pe un mic vapor. Bunurile abandonate zac împrăștiate în jur, lăsate în urmă a face loc mai multor pasageri. Există, de asemenea, oameni abandonați, care au rămas fără resurseși influență. Refugiații s-au revărsat în Yichang din toate provinciile tulburi din est. Vin pe râu în bărci marișsi

mici, în vapoare, jonciși sampane. Vin pe jos, prin munți, pe drumuri, arătând la fel de obosiți cum se simte Meilin. Câțiva ajung în camioane sau mașini. Toți vor ajungă în noua capitală, Chongqing. Pentru a ajunge acolo, toată lumea trebuie să treacă prin Yichang, acest gât de gâtuire al disperării.

La Yichang, Chang Jiang își schimbă natura de la o cale navigabilă largă și generoasă la un râu șerpuitor și înșelător care șerpuiește între lanțurile muntoase Dabashanși Wushan, cu stâncișii defileuri care se ridică brusc de pe malurile sale.

Familia se îmbarcă la bordul unei corăbii vechi. Marinarii ridicăși coboară pânza zdrențuitășii peticită, trăgând de ea înainteși înapoi, încercând să stăpânească vântul atunci când acesta suflă favorabilși să eficientizeze impulsul lor atunci când nu suflă. Împreună cu căpitanulși vâslașii, există loc doar pentru câteva zeci de pasageri, care se adună sub un adăpost în spate. Când Wenling s-a arătat deranjată de mărimeași starea vasului, Longwei a lătrat că au fost norocoși să obțină bilete. Cealaltă opțiune ar fi fost să meargă pe jos prin munți. Meilin se gândește la cât de repede s-a răcit întâlnirea caldă a cuplului, în timp ce Wenling se retrage în îmbufnarea ei obișnuită.

Pasagerii se înghesuie sub adăpost, unde acoperișul este prea jos pentru a sta în picioare. Meilin este amețit. Wenling și Lifen par amândoi verzi. Copiii mai mici se împiedicăși cad la loc de fiecare dată când încearcă să se ridice. La început, este un joc - cine poate sta în picioare cel mai mult timp? - dar curând apele aruncă barca prea bruscși ei doar stau, agățându-se unii de alții. Când barca se răstoarnă sau se clatină, lucrurile alunecă pe podeași toată lumea se înghesuie să

să le recupereze. Ceilalți călători sunt mai rezervați, ghemuiți sau așezați pe rogojini

de bambus învelite în cuverturiși pături.

După câteva ore, Meilin se ridică și se îndreaptă șovăind spre deschidere. Are nevoie de aer proaspăt; este prea aproape în cală. Se stabilizează și se îndreaptă spre față. Cel puțin afară va putea să vadă ce urmează, în loc se simtă victima valurilor imprevizibile.

"Bine ați venit la Porțile Iadului", îi spune unul dintre vâslași când ea iese la suprafață. Luminozitatea de afară o uimește și se simte amețită și oarbă până când ochii i se adaptează.

" Xiling", spune el, în timp ce ea își întoarce capul dintr-o parte în alta.

Privind în sus, Meilin vede o fărâmă de cer încadrată între două stânci înalte. În jurul lor, stâncile ies din maluri și din albia râului ca niște dinți, amenințând să străpungă pereții de lemn ai bărcii. Vârtejurile spumegă pe ambele părți. Apele înghețate aruncă barca în sus, în jos, în sus, în jos. Deși părea luminoasă când a ieș it

afară, Meilin își dă seama repede că sunt în umbră adâncă în acest defileu. "Cât durează să ajungi la Chongqing?", întreabă ea. El râde. "Ce, ești deja obosită?

"Cât timp?" repetă ea.

Strânge ochii spre râu, ridică din umeri. "Depinde de apă, de trafic, de vreme - atât

de mulți factori. Poate trei săptămâni, poate cinci?

Cinci săptămâni? Chiar atunci, strigă căpitanul și vâslașul se întoarce la treabă. Meilin se liniștește și se întoarce în cală, bucuroasă că mai sunt încă multe versuri din *San Zi Jing* pe care să le învețe pe Renshu și Liling.

Câteva ore mai târziu, junk-ul se izbește de mal, la copacilor. Soarele a apus și a rămas puțină lumină. Vor rămâne aici peste noapte. Prea amețiți de valuri și amețiți de greață pentru a mânca sau a se odihni, prea speriați pentru a pune întrebări, își petrec noaptea legănându-se curenții laterali.

Când se face dimineață, somnul pe care l-a găsit cineva este alungat de picioarele care lovesc puntea din fața adăpostului. "Afară! Afară! Toată lumea afară! Luați-vă lucrurile și coborâț i!

Confuzia se răspândește în cală. Amețiți, pasagerii își strâng lucrurile în lumina

slabă.

"Afară!", repetă membrii echipajului, bătând în perete pentru a-i trezi pe cei care mai

sunt încă

dormit.

Afară, ei explică faptul că, fiind iarnă, apa este scăzută. Pasajul este deosebit de

îngust în această secțiune. Căutătorii de râu vor trage barca, dar toți pasagerii trebuie să

traverseze o potecă de-a lungul stâncilorși să întâlnească barca mai în amonte. În zorii reci, cu degetele amorțite și trupurile dureroase, ei urmează echipajul, determinarea propulsându-i înainte, sus, susși în jur.

Drumul nu este prea lung, dar sunt multe alte bărci înaintea lor - canoniere, vapoare

mici, sampane, vase de pescuit - așa că trebuie să aștepte. Meilin stă jos, cu Renshu

ațipind lângă ea,și îi privește pe cei care urmăresc râul în echilibru pasarela precară

tăiată în marginea stâncii.

Urmăritorii se luptă cu curentul, trăgând bărcile, pas cu pas, peste adâncurile stâncoase de mai jos. De-a lungul anilor târâre, frânghiile

lor au săpat gropi adânci în stâncă. Se apleacă în față, cu pieptul aproape paralel cu solul, mâinile apucându-se de

stâncilor pentru a se smuci în față. Unii poartă turbane în jurul capului. În ciuda frigului, cei mai mulți sunt goi, cu sudoarea aburind de pe umerii lor chinuitori. *Hei zo, hei zo*, cântă ei, picioarele lor musculoase lucrând în tandem.

În cele din urmă, un urmăritor își pierde echilibrul pe o secțiune alunecoasă. Nu își eliberează hamul suficient de repede și cei trei urmăritori legați de aceeași frânghie sunt trași în jos cu el. Grupul celor patru se pierde, iar apele albe și învolburate îi mistuiesi îi duc departe. Meilin strigă, protejându-l pe Renshu. Ceilalți urmăritori se

opresc pentru scurt timp, dar nimeni nu se oprește. Nu pot risca; trebuie să continue. Trezită brusc, Renshu întreabă ce s-a întâmplat. Meilin scutură din cap, spunând că nua fost nimic.

Când barca lor este din nou gata, urcă la bord cu tristețe. Pericolul nu a trecut, nu a

trecut niciodată, dar cel puțin au trecut de Xiling.

Treptat, râul se lărgește și încetinește. La fiecare câteva zile, barca se oprește în sate mici unde fermierii vând pește uscatși portocale. De o parteși de alta, lanțurile munților Wu aparși dispar în ceață. Când ceața se risipește, lasă praf de zăpadă sus pe dealuri. *Mamă, e ca munții de pe pergamentul nostru,* șoptește Renshu într-o dimineață. *Da,* murmură ea, *așa este*.

La câteva săptămâni de la începutul călătoriei, așa cum devenise obiceiul lor, Renshuși

mama lui

stați pe punte, în aer curat, privind apa.

Lui Renshu îi place să caute forme interesante printre stâncile de piatră. El observă o pereche de vârfuri despre care spune că arată niște urechi de lup. Mama lui arată spre o coloană de stâncă, văzând o zeiță grațioasă care veghează asupra văii de mai jos. El strânge ochii, încercând să vadă și asta, când Liling aleargă în sus, cu fața pătată de lacrimi. Mama ei trebuie să fie din nou supărată. De când s-a urcat pe vapor, mătușa o ceartă mereu pe Liling, spunându-i că este obraznică sau prea sălbatică. De fiecare dată când mama ei strigă la ea, Liling vine la Renshuși la mama lui.

"Liling, vino să te uiți la râu cu noi", spune mama lui.

În față se află un mic oraș pe un deal. Spre deosebire de multe dintre celelalte sate riverane pe lângă care au trecut, acesta se ridică de pe o bucată de pământ care se întinde spre apă. Orașul Împăratului Alb", anunță căpitanul. Orașul Împăratului Alb este casa poeților și a eroilor. Cu secole în urmă, Li Bai și Du Fu au locuit aici când au scris unele dintre cele mai faimoase poezii ale lor".

"Și", adaugă o voce joasă, "aici este onorat marele Zhuge Liang". Renshu zâmbește să vadă că unchiul li s-a alăturat. Curând, Longwei le spune lui Liling și Renshu povești străvechi despre cele Trei Regate. Ei urlă de bucurie la povestea lui Zhuge Liang care a câștigat 100.000 de săgeți cu douăzeci de bărci de paie. Ma spune că a auzit de prea multe ori aceste povești vechi despre frați de sânge, trădare și înșelăciune. Dar Renshu își dă seama că încă se bucură de ele după felul în care se uită la unchiul ei. Lilingși Renshu chicotesc la fețele înspăimântătoare pe care le face, iar toată lumea aplaudă când își ridică vocea în cântec, răsunând peste apă. La final, Renshuși Liling cer mai mult, dar unchiul spune că nu acum, poate mai târziu. Pot să vă spun o poveste despre curaj. Curaj adevărat", le spune mama copiilor, în timp ce unchiul pășește spre marginea bărcii și se alătură unui grup de bărbați care fumează țigări și împart o sticlă de coniac.

"Curaj adevărat? îi face ecou Liling.

"Este o poveste despreșerpi. Mama își deschide coșul. Din partea de jos, ea ridică cutia dreptunghiulară din lemn. Sulul de mână. Renshu o apucă de mână pe Lilingși sare, emoționată. Cei doi copii se înghesuie în jurul lui Meilin pentru a se uita mai atent. Pe măsură ce mă-sa derulează din stângași derulează din dreapta, figurile de pe pergament sunt chiar mai încântătoare decât își amintește Renshu. Aproape că poate

auzi cormoraniițipând pescarilor pictați în timp ce își scufundă vâslele în apă. Într-o scenă de vânătoare, el este sigur că simte tunetul copitelor unui armăsar. Liling exclamă din nou

și din nou cu încântare la fiecare detaliu pe care îl descoperă. Florile! Păsările! Culorile

munților!

În cele din urmă, mama lui se oprește la o scenă care prezintă case, grădiniși

temple așezate la poalele munților. "Odată, în acest mic sat", începe ea, arătând pergament, "era o fată pe nume Li Chi". Se uită gânditoare la Liling. "Numele ei nu era foarte diferit de al tău, Liling. Poate că nici natura ei nu era.

"Li Chi era așasea fiică a unui fermier sărac care trăia într-un sat de sub Munț ii

Yung. Foarte sus, lângă vârful muntelui, trăia un șarpe înfricoșător. Într-o noapte,

acesta a apărut în visele tuturor sătenilor și a cerut să i se dăruiască o fecioară de treisprezece ani în fiecare an, în a opta zi a lunii a opta. În caz contrar, el va jefui întregul sat.

'Bineînțeles, toată lumea trăia cu frica în sân de bestie. Așa că magistrații satului au luat asupra lor să sacrifice fiicele escrocilorși hoților. Timp de nouă ani, nouă tinere au fost dateșarpelui lacom. Dar în ajunul celei de-a

opta zile din cea de-a opta lună a celui de-al zecelea an, Li Chi s-a dus la părinții eiși le-a spus: "Lăsați-mă pe mine să fiu cea care merge lașarpe. Aveți mai multe fete decât aveți nevoie, iar magistrații vă vor da o sumă mică pentru mine, deoarece nu sunteți nici escroci, nici hoți." '

Liling, care asculta cu atenție, se aplecă mai aproape pe poala

lui Meilin. "Îl vezi pe Li Chi? întreabă Meilin.

Renshu arată spre o fată care stă departe de locul unde se joacă copiii. Un câine stă lângă ea. Liling arată spre o figură solitară într-o pelerină, care se îndreaptă în sus pe cărarea de munte.

Renshu o împinge pe mama sa să continue.

"Ei bine, desigur, părinții lui Li Chi au spus nu! Dar Li Chi, deși era cea mai tânără și cea mai mică, erași cea mai curajoasășși cea mai încăpățânată dintre toate surorile ei. Ea s-a dus oricum la magistrați. "Deoarece părinții mei nu sunt nici escroci, nici hoți, le veți da o sumă mică pentru mine?" Magistrații au fost de acord.

"A doua zi, Li Chi s-a îndreptat spre munți cu o sabie ascuțită, un câine care se lupta cu șerpii și un coș cu bile de orez îndulcit. Era speriată, dar era și hotărâtă. Aceste două sentimente merg întotdeauna mână în mână'.

'Când Li Chi a ajuns la gura peșterii, a întins bilele de orez pe pământ și a : "O,

Șarpe, nu vrei să mănânci aceste delicioase bile de orez înainte să mă devorezi?"

'Șarpele, acea bestie lacomă, a venit în fugă în fața peșterii și și-a coborât capul pentru a înghiți bilele de orez. În acel moment, Li Chi și-a eliberat câinele răcnitor. Acesta a sărit și și-a înfipt dinții în spatele gâtului șarpelui. Luat prin surprindere, șarpele s-a ridicat în sus de durereși surprindere. Profitându-șișansa, Li Chiși-a înfipt sabia în pieptul șarpelui,

adânc și puternic. Șarpele a urlat, s-a zvârcolit și a gemut, până când, în cele din urmă, s-a prăbușit la picioarele ei".

"Ura!" strigă Renshu.

Ochii lui Liling sunt la fel de mari ca luna plină. "Și apoi ce?

Vocea lui Ma devine oșoaptă. 'După ce a fost sigură cășarpele era mort, Li Chi s-a strecurat în peștera lui. Pew-ee! Mirosea îngrozitor!Și chiar în spate, a găsit nouă cranii aliniate de-a lungul peretelui. "O, dragii mei", a spus ea, ridicându-le pe fiecare în parte, "pentru timiditatea voastră ați fost devorați. Cât de jalnic!" Apoi și-a luat sabiași câineleși a coborât muntele, înapoi la familia eiși la sătenii recunoscători. După multe sărbători, ea a fost lăudată ca o eroină pentru veacurile următoare".

Renshuși Liling aplaudă, mulțumite poveste.

"O, dragii mei", le spune Meilin copiilor, "indiferent deșerpii care ne așteaptă, să fim îndrăzneți ca Li Chi". Ea îi sărută pe fiecare pe cap și înfășoară pergamentul, vârându-l la loc în fundul coșului ei.

Mai târziu, în timp ce vasul se îndreaptă spre Chongqing, la adăpostul întunericului, Meilin stă din nou punteși privește în susul râului. Au trecut zile întregi de când nu a mai auzit zgomotul unui avion sau țiuitul sirenelor de alarmă aeriană. Vârfurile munților au devenit mai puțin spectaculoase, cași coamele unui câine de luptă care s-a culcat. Au călătorit atât de departe, trebuie să fie mai în siguranță. Nu-și poate imagina că inamicul a ajuns atât de departe. Cu toate acesteachiar dacă stâncileși defileele le ascund barca de avioanele japoneze, râul este un balaur care respiră propriile sale zdrobitoare. Deși nu este un inamic, poate fi la fel de periculos. Chiar și pe timp de pace, călătoria prin defileuri este precară. Planul ei de a se întoarce și de a-și căuta părinții în primăvară pare acum naiv. Nebunesc, chiar. Meilin se întreabă dacă a greșit că a ezitat în Yichang, dacă ar fi trebuit să profite ocazie atunci. Să fi fost ea, la fel cași iubitele lui Li Chi, prea timidă?

Capitolul cinci

Chongqing, provincia Sichuan, China, februarie 1939

Ajung în Chongqingși găsesc un oraș învăluit în frigși ceață. Clădirile, îngrămădite unele peste altele, se agață de versanții peninsulei Yuzhong. Dacă pământul ar ridica din umeri, totul s-ar prăbuși în râurile de dedesubt.

La aproape trei luni după ce a fugit din Changsha, Meilin nu simte atât ușurare, cât mai degrabă amorțeală, când coboară din junkși privește la ceea ce trebuie să fie sute de trepte abrupte care duc de la docurile Chaotianmen pe străzi. Pretutindeni, printre grămezi de lăziși bagaje, se află noii sosiți, la fel de amețițiși uzați de călătorie cași ea. Ei se amestecă cu cerșetori în zdrențe care speră să primească pomană și cu vânzători ambulanți care strigă într-un dialect necunoscut. Portarii cu umerișI gambe umflate urcăși coboară treptele într-un flux continuu. Aceștia transportă tot ce se poate imagina, de la scaune cu rotile în care suntținuți cei care nu vor sau nu pot să meargă, la coșuri pline cu bunuriși echipamente, la stâlpi de bambus scârțâitori, încărcați cu găleți cu apă, care stropesc la fiecare pas.

Un tânăr în uniformă de soldat și cu o șapcă de pânză vine să-l întâmpine pe Longwei. După un scurt schimb de replici, îi face semn unui hamal să le transporte bagajele pe scări. Meilin își cară singură coșul. Tânărul îi conduce pe coridoare întortocheate până la un mic apartament într-una dintre casele de pe deal. Sunt trei camere: una pentru Longwei, Wenlingși fete, una mai mică pentru Meilinși Renshuși o a treia care funcționează ca bucătărie, spălătorieși spațiu comun. Există o cadă plină

cu apă, o masă cu două bănci lungiși trei lămpi mici cu kerosen. Deși este mai mică decât camerele servitorilor din complexul de la

Changsha, Meilin este recunoscătoare. Acestea sunt camere, nu hambare, barăci sau adăposturi improvizate sub copaci. În ciuda curenților de aer rece de afară și , a vacarmului și mirosurilor de gătit din

care înconjoară apartamentele, este infinit mai bine decâtținuta umedăși apropiată a

gunoiului.

În acea noapte, Meilin încearcă să doarmă, dar când închide ochii, se simte cași cum ar fi încă apă. Renshu este agitat, tresărind la fiecare scuturare pereților sau lovitură de sus. Când în sfârșit adoarme, Meilin zace pe spate, turtită de oboseală. O ceartășoptită, dar aprigă, între Longweiși Wenling în camera alăturată străbate pereții.

"La ce bun așa-zisa ta promovare dacă trebuie să locuim într-un apartament mizerabil din acest oraș murdarși înapoiat? Suntșobolani în perețiși gândaci care se târăsc pe podea".

"Aveți un loc unde să locuiți. Avem apă, mâncare, căldură.

"Nu putem măcar să locuim undeva cu electricitate în loc de cocioaba asta murdară? "Tot ce faceți este să vă plângeți. Suntem norocoși. Eu trebuie să fiu aici pentru slujba mea. "Munca ta? Care este slujba ta? Spui nu ești un soldat, dar militar personal apar oriunde mergem. Sunteți ofițer? De ce nu ai o uniformă? spion? Nici măcar nuștiu cine ești!

"Ajunge, femeie!",șuieră el. 'Ar trebui să fii recunoscătoare căți-am oferit. Dacă

ești atât de nefericită, pleacă'.

Chiar atunci, una dintre fete , trezindu-se dintr-un vis urât. Meilin o aude pe Wenling traversând camera pentru a calma copilul. În cele din urmăcamera se liniștește. În frig, sub o cuvertură subțire, Meilin își pune mâna pe Renshu, iar ridicareași coborârea spatelui lui o adoarme.

După ce s-au instalat, Meilin le scrie părinților ei. Scrisoarea ei este scurtă: le spune că sunt în siguranță în Chongqing, că Renshu crește. Îi este dor de ei și speră să îi vadă curând. Deși nu există nicio garanție că o scrisoare va ajunge la cineva în China, ea tot

scrie. A nu scrie ar însemna să renunțe.

Longwei nu explică niciodată munca, dar este clar că s-a făcut util Kuomintangului. La fel de dubios ca întotdeauna, el vine, pleacă. Uneori este plecat zile . Indiferent de rolul său, nimeni nu-i deranjează în aceste camere. În fiecare dimineaț ă,

un portar aduce găleți cu apă proaspătă pentru a doua zi.
Longwei este întotdeauna capabil să producă ceea ce familia are nevoie: orez, sare, ulei, bani. La periferia zilelor lui Meilin planează o durere imensă. Marea,

viziuni prăbușite pentru viața ei cu Xiaowen, visele lor de afaceri și de familie înfloritoare, de creștere a Chinei în democrație. Tristețea ei vine și în moduri mai mici. Plânge absența amabilității brusce a lui Hongtse, vederea mâinii lui Renshu în mâna lui Xiaowen, ritualul zilnic de a magazinul și de a-și actualiza registrele contabile. Umbra pierderii sale este atât de copleșitoare încât se teme că, dacă ar privi-o direct, ar . Nu poate permite ca aceasta să o copleșească - sunt prea multe de făcut pentru ca toată lumea să fie hrănită, în siguranță și bine.

În realitate, ea este încântată de distracțiile legate de cumpărături, gătit și spălat. După doar câteva vizite la piață, Wenling refuză acum să o ajute cu comisioanele, spunând că zgomotul și mirosul îi dau dureri de cap, așa că Meilin își lasă cumnata să se moțăie apartamentși să-și critice fiicele. Inițial, Meilin este epuizată de faptul că se ocupă singură de atâtea sarcini. Nu se simte obișnuită cu o astfel de muncă fizică și este încă epuizată după lunga călătorie. Dar, cu timpul, Meilin ajunge să aprecieze libertatea de a fi în orașul plin de viață și departe de mizeria lui Wenling.

În martie, trupele japoneze avansează spre Nanchang. Pe măsură ce refugiații continuă să fugă spre interior, locuințele din Chongqing devin și mai limitate. Apar structuri construite în grabă, din scânduri de lemnși bambusținute împreună cu sârmă și noroi. Meilin se simte din ce în ce mai puțin ca un nou venit. Acum cunoaște străzile și aleile peninsulei Yuzhong și a început să învețe dialectul sichuanesei. În piață, recunoaște fețele vânzătorilor ei preferațiși crede căși ei o recunosc. Chiarși Wenling a găsit câteva magazine înființate de familii relocate din Shanghai care o satisfac cu revisteși mici obiecte de lux.

Pe Renshu nu-l deranjează haosulși zgomotul din Chongqing. Îi plac vocile, limbileși mirosurile noi. Îi plac drumurile care duc în sus la trepte, în jurul și în jurul ușilor neașteptate. Fiecare întoarcere conține o surpriză, o familie diferită, o locuință diferită. Deși încă este ceațăși acoperit de nori, unele zile sunt suficient de calde pentru ca Renshuși Liling să poată merge cu mama lui la piață. Mama își croiește drum tarabe, în căutare de cele mai bune chilipiruri ale zilei. Renshu și Liling rămân în urmă, cărându-i varza verde, ceapa și fructele. Odată, aproape că au pierdut-o după ce au făcut la un băiețel care călătorea într-un coș pe spatele mamei sale. O acută,

Mirosul piperat îi furnică nasul lui Renshu ori de câte ori trec pe lângă cuvele de bambus la fel de mari ca el, pline cu ardei iuți tocați, usturoiși Sichuan. Când mama lui îl lasă să guste o bucățică din pasta de ardei iute, condimentele i se prind în gâtși el urlă, nefiind încă obișnuit cu mâncărurile iuți din Chongqing.

Alteori, își petrec după-amiezile cu unchiul Longwei în parc. Se oprește să cumpereți gărișși discută cu vânzătorul, care are un păun pe nume Man Zi. Mulți alți copii se adună în jurul păsării pentru a se holba la . Renshu și Liling li se alătură în timp ce toată lumea ciocnește și răcnește, încercând să îl facă pe Man Zi să își arate coada strălucitoare. Atunci când o face, ei

aplaudăși el flutură. Cea mai bună comoară de găsit în parc, pe alei sau sub tufișuri, este unul dintre penajele lui Man Zi.

După ce își face provizii deținători, unchiul trece la jocurile de mahjong. Grupuri de bărbați râd la glume pe care Renshu nu le înțelege. O percuție constantă de lovituriși scuipături se ridică deasupra fumului deținătoare, a amesteculuiși a stivuirii plăcilor pe mese. Renshu și Liling stau cu ochii pe Old Catfish. Chelios pe creștet, cu mustăți lungiși argintii, el planează deasupra mesei, râgâindși frecându-și burta. Ori de câte ori se află prin preajmă, își umblă prin buzunarele jachetei prea strâmte și le aruncă copiilor câteva monede. Aceștia se grăbesc la vânzătorul de mahua din apropiere pentru a cumpăra bucăți lungi de aluat prăjit. Orele trec în timp ce unchiul împarteținătoareși vești.

Zilele preferate ale lui Renshu sunt cele în care unchiul îi duce la Chaotianmen pentru a se întâlni cu noii sosiți obosiți, cu picioarele șubrede pe treptele lungi. Întotdeauna este ceva de văzut. Vapoare, junk-uri și sampane care acostează și se îmbarcă, muncitori care încarcăș](#) descarcă, constructori care repară pânzele, care bat cu ciocanul în noi garnituri pe bărcile din lemn. Aproape de vârful peninsulei, Renshu și Liling stauși privesc cum Chang Jiang, maroniuși noroios, se amestecă cu curentul Jialing, verde ca jadul, care se mișcă rapid.

Deși au trecut doar câteva luni, parcă au trecut secole de când au sosit. Și mai îndepărtată este amintirea iernii reci de pe drum. Primăvara se apropie, ceața se ridică, iar Renshu a încetat să se mai sperie noaptea.

Este începutul lunii mai, o zi plină de soare, cu o promisiune de primăvară înflorită în aer. Meilin și-a terminat cumpărăturile și, pentru că vremea este atât de minunată, acceptă să treacă prin parc. Renshu vrea să i-l arate pe Man Ziși, ca întotdeauna, speră să fie suficient de norocos încât să găsească o pană. Pe drum, ei zăbovesc în fața unei bănci nou construite, unde Renshu admiră un

ricșă cu ornamente aurii. Meilin respinge gândul dureros că, dacă nu ar fi venit războiul, ar fi călătorit mereu într-un asemenea stil. Poate că atunci când totul se va termina, o vor face din nou.

"Mamă, o minge roșie! Renshu arată spre ceva din afara băncii.

Meilin se uită. Nu este o minge, ci un felinar roșu. colț, un alt felinar roșu este

înălțat pe un stâlp. De-a lungul străzii apar tot mai multe felinare.

Pe cerul senin, Meilin poate vedea un "V" întunecat, ca niște păsări în formaț ie

strictă.

Consternarea se răspândește în corpul ei. Japonezii au ajuns la Chongqing.

stradă, mulțimea se dispersează. O sirenă antiaeriană începe să sune: la început încetși scăzut, apoi crește în înălțimeși volum până când ajunge la unțipăt care îți taie urechile. Se oprește pentru a se reseta și începe din nou, insistentă. E prea tare. Neputințași teama pe care le-a simțit în timpul atacului cu rachete de lângă Yichang, absente timp de luni de zile, revin acum și copleșesc. Nu poate gândi. Nu se poate mișca. Oamenii trec în fugă, *se grăbesc, se grăbesc, se adăpostesc.* Acum avioanele sunt atât de aproape încât poate vedea cercurile roșii strălucitoare de pe aripile lor. Ușile magazinelor se închid. Obloanele zornăie în jos. Renshu începe să scâncească. Un bărbat cu un copil în brațe îi scutură umărul lui Meilin, rupându-i paralizia. El face un gest în josul străzii. *Du-te la Marele Tunel. Poarta Shibati este acolo*. Cu coșul într- o mânăși cu degetele lui Renshu strânse în cealaltă, ea o urmează. Coboară pe o scară care dispare în pământ exact când porțile se închid în urma lor.

Un șuierat taie aerul, vântul suflă în rafale în spatele lor. Apoi, o explozie asurzitoare. Renshuțipăși Meilin îl trage mai aproape. Pământul tremură. În

interiorul tunelului, becuri goale pâlpâie și se clatină. Ochii speriați strălucesc lumină. Alte fluierăturișiecouri de explozii. Din nouși din nou. Luminile mai clipesc o dată, apoi se sting. În jur, oamenii plângși strigă. Renshu începe să plângă. Meilin își înfășoară brațele în jurul lui. Piele la piele, ea încearcă să-l liniștească, să se liniștească pe sine. Încearcă să îndepărteze sentimentul dezgustător de înfrângere. Acest oraș de munte ar fi trebuit să îi protejeze. Au fost atât de în siguranță. În întuneric, lacrimile alunecă pe fața lui Meilin. Așteaptă. Își pierde noțiunea timpului. Pereții tunelului plâng și ei, eliberând umezeală. Au trecut minute? Ore?

Ocazional, o lanternă sau o lumânare sclipește în întuneric. Tunelul este presărat cu strălucirea roșie a țigărilor care produc prea mult fum. Aerul este acru, cu miros de usturoiși tutun. Oamenii se împingși se îmbrâncesc, încercând să

faceți mai mult loc. Renshu tușește, iar Meilin încearcă să respire pe gură. Exploziile

tunătoare nu contenesc.

Peste tot în jurul lui Renshu, degetele îl înțeapă, mâinile îl pipăie, genunchii îi lovesc picioarele.Șoldurileși burțile celorlalți se lovesc prea aproape de gâtul lui, de urechile lui. Nu poate să respire. Îl doare capul și este amețit. Vrea să iasă din acest

tunel. Cineva strigă că ușile sunt deschise, iar oamenii se grăbesc să iasă afară. Cineva îl împinge din spate, iar Renshu pierde mâna mamei sale. Un val de oameni îl ia de lângă ea.

"Ma! Ma!" Strigătele lui se pierd într-o învălmășeală de umeriși coate. În momentul în care Meilin simte că mâna lui Renshu se îndepărtează, începe să tremure. Panica îi străbate brațele. Dacă nu poate ajunge la el, va fi călcat în picioare. Ea se împinge înapoi împotriva valului. Oamenii înjură, se împingși se mișcă în jurul ei. Ea aude. Trebuie să-l

găsească pe Renshu. Nimic nu contează mai mult. Acolo! El a căzut. Îngenunchează să îl ia. El a leșinat.

Îl ridică și îl cară, împiedicându-se înainte, acum mișcându-se odată cu mulțimea, până când ajung, în sfârșit, afară. Strângându-l în brațe pe Renshu, se prăbușește împotriva unui perete, trăgând în piept înghițituri mari de aer.

Amurgul a întunecat cerul, dar flăcările ard puternic în toate direcțiile. Sulful se încolăcește în jurul grămezilor de moloz. Cenușa plutește pe lângă ele. Oamenii ies din adăposturi în tăcere stupefiată, mergând încet. Strigătele încep să se audă din toate direcțiile pe măsură ce se descoperă pierdere după pierdere. Unii se grăbesc spre sunetele de durere pentru a ajuta la scoaterea celor îngropați în moloz; alții rătăcesc neîncrezători, sufocându-se și tușind. Deși sirenele sunt tăcute și bombele nu mai fluieră, există un crepitul constant al flăcărilor, punctat de scârțâitul și prăbușirea

clădirilor care se prăbușesc.

Blocuri întregi au fost demolate. Cratere late cât casele marchează locul unde au explodat bombele. Printre dărâmături se află fragmente de mobilă ruptă, mese răsturnate, rafturi aplatizate. Fațadele magazinelor se clatină, reclame vesele la țigări

sau croitorie. În spate se află doar grămezi de zidărie spartăși sticlă spartă.

La câteva străzi distanță, în mijlocul străzii, ei văd din nou ricșa de lux, răsturnată. Una dintre roți încă se învârte, scârțâind. Lacul negruși ornamentele aurii sunt stropite cu sânge, prafși bucăți de albși roz. Meilin aproape că vomită. Își înghite greațași

îl trage pe Renshu înainte ca acesta să vadă ce are: o mână legată de un braț legat de

niciun corp.

În parc, standul vânzătorului de țigări este un morman de cenușă. Când Renshu vede penajele de păun împrăștiate, dar nici urmă de Man Zi, izbucnește din nou în lacrimi.

Înapoi în camerele lor, Meilin nu a fost niciodată atât de ușurată să-i vadă pe Longwei, Wenlingși pe fete. Cumva,și ei au supraviețuit. Longwei spune că s-au adăpostit într- un alt tunel public, mai aproape de casă. În timp ce Wenling se plânge de cât de incomod, întunecatși murdar a fost, Meilin disperă. Cum au putut japonezii să ajungă până ? În timpul iernii și la începutul primăverii, ceațași bruma au fost atât de dense încât auținut cerul liniștit. Începuse să creadă că ar fi putut scăpa de tot. A crezut că vor fi în siguranță în interior. Acum, unde au mai rămas să fugă?

În timpul nopții, orașul ardeși nimeni nu doarme.

A doua zi dimineața răsare seninși luminos. Este aniversarea Revoluției din 4 mai. Dintre toate zilele, astăzi este una în care sărbătorim Republica, spiritul poporului chinez. Meilin se mobilizează. Hotărâtă să găsească ceva care să înveselească ziua familiei, eași Renshu se întorc la piață. Meilin este încurajată să vadă că magazinele

care încă mai sunt în picioare își ridică obloaneleși își deschid ușile. Pe străzi, oamenii

curăță dărâmăturile, vorbind despre reziliență.

La ora cinci, sirenele antiaeriene pornesc din nou. *Din nou?* Meilin disperă. Pe cer, se apropie un roi de . Optimismul de câteva clipe înainte este spulberat. Meilinși Renshu se adăpostesc cu familia în tunelul public cel mai apropiat apartament. Îndură raidul repetând versuri din *San Zi Jing*, iarși iar. Chiarși Wenling se alătură lor. În cele din urmă, vremea devine înnorată. Urmează o pauză de la bombardamente. Zilele sunt petrecute căutând supraviețuitori, ajutând răniții, pompând apă pentru a stinge incendiile. Călugării de la Templul Arhat circulă printre dărâmături, incantând, conducând ritualuri pentru morți. Căruțeleși

coșurile se umplu cu membre. Corpurile sunt așezate în rânduri ordonate, astfel încât oamenii să îi poată recunoaște pe cei dragi. Doar câteva sunt revendicate și duse înmormântarea corespunzătoare. Rămân mai multe și în curând viermii se hrănesc cu carnea în putrefacție. În toiul nopții, când străzile sunt pustii,șobolaniișiparaziții aleargă.

Cerul senin al verii devine o invitație pentru mai multe avioane japoneze, iar Meilin pierde zilelor pe care le petrec ghemuiți sub pământ. Când vine toamna, deși este clar că războiul este departe de a se fi terminat, Chongqing a devenit un oraș al rezistenței și, cumva, viața continuă. Wenling și Longwei înscriu fetele la internatul din Shapingba, un cartier aflat la aproximativ 15 mile distanță. Wenling pledează să se muteși ea la Shapingba, dar Longwei refuză. Sunt norocoase să aibă camerele pe care le au, spune el. Ea așteaptă întotdeauna prea mult, nu este niciodată mulțumită, mormăie el. Când Longwei sugerează ca Renshu să meargă și el la școală, Meilin protestează că are doar cinci ani. Îl va învăța singură. Ceea ce nu spune este că urăște să devinăși mai dependentă Longwei. Nuștie niciodată când se va termina bunăvoința lui sau dacă așteaptă ceva în schimbul generozității sale. Este caritatea lui încă un act de pietate filială, onorându-și tatălși fratele pierduți? *Familia rămâne unită*, spune el. Dar ea nu are încredere în el.Știe prea puține despre unde își petrece el zilele.

Curând, Wenling se împrietenește cu unele dintre mamele de la școala de fete. Acestea sunt soții de bancheri, oameni de afaceriși funcționari de rang înalt. Wenling începe să meargă de câteva ori pe săptămână cu un scaun cu rotile la casele lor din Shapingba pentru a bârfi sau a juca mahjong, susținând că trebuie să fie aproape de fete,și rămâne adesea peste noapte.

Meilin, de asemenea,și-a făcut noi prieteni printre vânzătorii ei preferați din piața Shibati. Este vorba despre mătușa Dengși unchiul Liang, care aduc produse frumoase din Chengdu. Unchiul Liang are o slăbiciune pentru Renshu și îi dă mereu fructe în plus. Amândoi râd de faptul că

Meilin vorbește Sichuanese amestecat cu Mandarin, dar o și încurajează. De la sosirea lor în februarie anul trecut, fluența lui Meilin s-a îmbunătățit foarte mult. Meilin începe să cunoască și alte fețe familiare. Domnului Huang, care conduce un restaurant, îi plac și produsele mătușii Deng. Bunica Xi, care vinde țesături, admiră lucrul manual al lui Meilin cu acul. De mai multe ori, toți au fost nevoiți să fugă împreună în Marele Tunel în timpul unui raid aerian.

Cu fetele la școală și Wenling plecată frecvent, Meilin și Renshu sunt adesea singuri. În zilele mai liniștite, ei derulează pergamentul și zăbovesc asupra scenelor, spunându-și unul altuia poveștile vechi și inventând noi. De fiecare dată când Meilin desface ciucurele, parfumul rolelor de lemn de santal se ridică ca o fantomă și ea inspiră adânc. Este ca și cum, doar cu acea singură respirație, Xiaowen s-ar fi întors. Firele de aur de pe margini strălucesc o

salut. Meilin găsește întotdeauna ceva nou de admirat în detaliile pe care le prețuiește de atâta timp. Pergamentul - existența sa miraculoasă, frumusețea sa nesfârșită - este un izvor de speranț ă.

Locul preferat al lui Renshu este piața. Le place să vadă câți trișori și ticăloși pot descoperi. Priviți! Un băiat fură pește dintr-o găleată în timp ce vânzătorul se târguiește cu o bătrână în șal. Acolo, în spatele găinilor din cuști de răchită, un bărbat înalt strecoară ouă în buzunarele sale adânci. Balanța vânzătorului de sorg se înclină într-un unghi necinstit. Vedeți, sub masă, fiul său - deja un escroc expert - trage de o sfoară pentru a indica un echilibru aparent cu mult înainte ca părțile să aibă greutăți egale.Și peste tot, hoții de buzunare se servesc din coșurile țăranilor naivi care, după ce au călătorit departe pentru a-și vinde recoltele, își sărbătoresc câștigurile cu prea mult vin de prune. Chiar și câinii sunt hoți în această piață, strâmbându-și nasul de-a lungul meselor pentru a smulge o chiflă sau un rulou de porc înainte ca cineva să-i .

În colț este o ghicitoare. Meilinși Renshu nu sunt siguri dacă este o escroacă. În unele zile, ei decid că este singura persoană adevărată și bună din piață. Ghicitorile ei din frunzele de ceai și citirile din *I Ching* sunt cunoscute de kilometri întregi. Oamenii au încredere în ea pentru a rosti cântece care vindecă bolile, pentru a le spune ce sacrificii îi vor onora pe strămoșii și pentru a citi stelele copiilor lor în speranța unor

începuturi favorabile. Dar în zilele proaste, ei spun că este cel mai rău escroc dintre toți. Ea vinde promisiuni de proastă calitate, ceea ce este mult mai rău decât a vinde haine ieftine sau a folosi cântare defecte. Răul pe care îl face este de neiertat pentru că le rănește inimile.

Uneori, Meilin se întreabă ce urmează în povestea lor. Cât timp vor sta în

Chongqing? Toată lumea așteaptă să plece acasă. Dar Meilin nu mai este sigură unde

este casa. Nu primește niciun răspuns la scrisorile trimise sale. În primăvară, decide ea, îl va înscrie pe Renshu la școala locală. Fără compania verilor săi, se teme că se va simți singur.Și, în timp ce el este la lecții, poate că ea poate găsi ceva de lucru plătit în apropiere. Nu vrea să rămână pentru totdeauna umbra lui Longweiși Wenling.

Capitolulșase

Chongqing, provincia Sichuan, China, iunie 1941

La începutul lunii iunie, fetele se întorc la Chongqing pentru o scurtăședere. Odată cu

întoarcerea lor, Wenling este mai fericită să fie acasă și se comportă civilizat, chiar

conversațional, cu Meilin.

Lifen, acum în vârstă de unsprezece ani, o ajută pe Wenling să facă ceai pentru familie. Aburul se ridică din oală în timp ce ea toarnă

apă fierbinte peste frunze. Wenling aranjează cinci căni de ceaiși câteva farfurii cu aluneși semințe de pepene pe

o tavă emailată. Când ceaiul și gustările au fost distribuite, Wenling îi face semn din cap lui Lifen, care se întoarce la cartea ei. Wenling ridică ziarul cu mare interes. Meilin se uită la Lilingși Renshu cum stau de vorbă într-un colț. Stau împreună pe o cuvertură. pus ceștileși farfuriile cu gustări pe un scăunel, cași cum ar fi o masă mică,și stau cu picioarele încrucișate de o parteși de alta. Meilin observă că Lifen se uită la ei din vârful cărții sale.

Lifen", spune Meilin, "spune-mi despreșcoala ta din Shapingba". Fata, recunoscătoare că a fost inclusă, se alătură lui Meilin la masă. Discută despre profesori, prieteni, materiile preferate. În cele din urmădiscuția se îndreaptă spre raidurile aeriene.

Mătușă", i se adresează Lifen lui Meilin. 'În școala mea, chiar și atunci când

alergăm la adăposturi, tot ne facem lecțiile'.

Este bine, învățarea este importantă", spune Meilin, dorind să își laude nepoata,

care a părut întotdeauna prinsă între copilărieși maturitate.

Da, școala este foarte bună", remarcă Wenling, ridicând privirea la ziar. 'Adăposturile lor antiatomice sunt dotate cu scaune și lumini pentru studiu. Când sirenele, elevii își iau cărțileși fug în peșteri'.

"Aici, în oraș", se plânge Meilin, "tunelurile sunt înghesuite, sufocanteși fierbinț i.

Și acum că au sosit și mai mulți refugiați, sunt atât de aglomerate. Toată lumea are adăposturi desemnate, dar când sună sirenele de alarmă

aeriană, nu există întotdeauna timp pentru a ajunge la ele. Oamenii se înghesuie în oricare este

cea mai apropiată.

'Am auzit că există adăposturi speciale pentru birocrațișsi funcționari', comentează Wenling. 'Cu barurișsi provizii. Acești oameni petrec raidurile aeriene bucurându-se de cărți, dansatoareși băuturi'.

"Dans! exclamă Meilin neîncrezătoare.

E adevărat", insistă Wenling. Mi-a spus una dintre mamele de laș coală. Oftează și se uită în jurul camerei. Mi-aș dori ca soțul meu să ne transfere la Shapingba. Acolo sunt mai puține bombardamente, iar adăposturile sunt mai bune. Prietenii mei se ascund în peșteri săpate în flancurile dealurilor. Acolo depozitează saltele ca să nu fie nevoiți să stea pe pământul rece". Wenling își ridică ceașca de ceai pentru a lua o înghițitură și face o grimasă. O scuipă înapoi în ceașcă. "Prea rece! Se ridică. Lifen, Liling, haideți. Trebuie să mergem la croitor să alegemțesături pentru rochiile voastre de vară'.

Lifen, fericită pentru atenție, începe să se pregătească. Dar Liling își ignoră mama

și continuă să se joace cu Renshu.

"Liling! repetă Wenling, bătând din palme. "Nu

vreau să plec", murmură Liling.

"Ce? spune Wenling, cu vocea periculos de scăzută. Liling își întoarce fața spre mama ei. 'Vreau să stau aici cu Renshuși mătușa. Nu- mi pasă arată rochiile mele', declară ea.

"Liling! Wenling pășește înainte, cu mâna ridicată pentru a lovi.

'Așteaptă', strigă Meilin instinctiv.

Wenling se întoarce spre Meilin. "Nu te amesteca. Asta nu e treaba ta'. 'Nu, bineînțeles că nu, soră mai mare'. Meilin se retrage. 'Dar sunt fericit să mă uit după ea dacă vrei să iei Lifen. E atât de cald afarăși cu picioarele ei scurteși starea de spirit acră, ea va încetini doar în jos. De ce nu mergeți voi doi înainte? Wenling fumegă scurt. "Bine", spune ea în cele din urmă. 'E mai ușor fără tine, Liling. Doar să nu îndrăznești să te plângi dacă nu-ți plac rochiile'.

Liling își plimbă privirea între Meilinși mama ei. Când Wenling cedează, Liling îi

zâmbește, un pic prea dulce,și se întoarce să se joace cu Renshu.

După ce Wenling și Lifen au plecat, Meilin pune deoparte lucrurile pentru ceai,

apoi își ia coșul de cusut pentru a face unele reparații.

Renshu și Liling vorbesc despre școlile lor. Lui Liling îi place școala ei, dar lui Renshu nu-i prea placeșcoala lui. Îi este greu să stea locului. Iar repetarea de sute de ori a tușelor pentru a exersa caracterele este plictisitoare.

Renshu", îl întrerupe Meilin, urând să-l audă plângându-se. 'Nu-ți pot schimba

profesorii sau metodele lor. Dar pot să-ți spun o poveste'.

"O poveste cu suluri?"

"Da, o poveste cu

suluri.

Fața lui Renshu se luminează și el se duce la coșul ei să scoată comoara lor. Meilin

își pune deoparte cusăturile, iar Lilingși Renshu stau lângă ea. "Poți găsi un pustnic într-o de munte cu paie, un oraș aglomerat în valeși un palat, cu

caișisoldațiși steaguri fluturând în vânt?

Ei răsfoiesc pergamentul, derulându-lși derulându-l din nou, secțiune cu secțiune,

scena descrisă de ea. Când o găsesc, Meilin începe:

'A fost odată un împărat care iubea cocoșii. Într-o zi,și-a întrebat sfetnicii: "Cine

este cel mai bun artistțară?"

' "Excelența Voastră", au spus ei, "de departe cel mai talentat artist dintre toți este

Maestrul Wen, care trăiește pe dealurile din Dabashan."

' "Aduceți-l aici!" a bubuit împăratul.

"Așa că oamenii împăratului s-au dus în munți, căutând pe poteci vechi, aproape pierdute în timp, până când, în sfârșit, l-au găsit pe maestrul Wen. I-au explicat că trebuie să vină imediat să-l vadă pe împărat.

"Maestrul Wenși-a lăsat pensulele josși încălțat.Și-a înfășurat veșmintele în jurul săuși, fără un cuvânt, i-a urmat pe oamenii împăratului în josul munteluiși în palat. Câtă bogăție! Atâta aur! condus de-a lungul unui coridor străjuit de o sută de soldațiși o sută de lămpi strălucitoare de dragon. La sfârșit, Maestrul Wen s-a înclinat în fața împăratului, care stătea pe un somptuos tron de aur.

' "Mi-au spus că ești cel mai bun artist din țară." '

Maestrul Wen s-a ridicat dreptși a dat din cap.

' "Vreau cea mai bună pictură a unui cocoș pe care a văzut-o lumea vreodată. Doar

pentru mine. Te însărcinez pe tine."

' "Desigur, excelența voastră. Dar am nevoie de doi ani."

' "Doi ani?" a scuipat împăratul, devenind roșu aprins. Împăratul nu era obișnuit să aștepte două minute pentru nimic, darămite doi ani. 'Cei o sută de soldați priveau drept în față. Nimeni nu clipea sau

rostit un cuvânt.

"Dar maestrul Wen a ridicat pursi simplu două degete.

' "Foarte bine, ia-ți doi ani, apoi întoarce-te cu pictura mea. Dacă este la fel de minunată precum mă aștept, atunci vei avea tot ceaiul, cernealași pergamentele pe care ți le dorești. Îți poți petrece restul anilor scriind poezii, practicând caligrafiași pictând peisaje."

"Au existat murmure liniștite întreaga sală.

' "Dar", a tunat împăratul, ridicând o mână pentru a-și clarifica condițiile, "dacă nu reușești să produci o pictură care să mă mulțumească, atunci pictura va fi arsă și tu odată cu ea.

"Maestrul Wen a dat din capși s-a întors la coliba sa.

"Au trecut doi ani, iar oamenii împăratului au venit din nou în munți. Mustațași barba maestrului Wen se lungiseră și încărunțiseră, dar ochii lui erau la fel de ageri ca întotdeauna. I-a întâmpinat la coliba sa, apoi a luat un pergament, pensula sa preferată, piatra sa de cernealăși un tort de cerneală.

' "Sunt gata."

"Înapoi pe munte, înapoi în oraș, la palatși același coridor lung cu o sută de soldați

și o sută de lămpi strălucitoare. De data aceasta, împăratul, care se îngrășase și mai

mult, stătea pe perne de mătase, îmbrăcat în haine roșiiși aurii.

"Maestrul Wen s-a înclinat.

' "Unde este tabloul meu?", a bubuit împăratul.

"Maestrul Wen a derulat pergamentulși, spreșocul tuturor, mătasea era albă.

' "Îmi puteți da niște apă, excelență?" 'Un servitor

s-a repezit în față cu un flacon.

"Maestrul Wen a luat apa, a turnat-o în fântâna de la baza pietrei sale de cerneală, și-a desfăcut tortul de cernealăși a început să răzuiască tortul de fântână, amestecând cerneala. Un miros minunat de camfor, pinși flori proaspete umplea aerul. Când a fost mulțumit de consistența cernelii,și-a înmuiat pensula în balta întunecatăși a , având grijă nu verse nici măcar o picătură.

"A atins pergamentul cu pensulași cerneala a început să curgă pe mătase. Mâna lui se mișca cu îndemânare, făcând pauze aici, accelerând acolo, făcând uneori liniuța groasă, alteori subțire. Pensula dansa cu agilitateși grație.Și în fața ochilor tuturor, a

apărut un cocoș. Cu ultima picătură de cerneală în farfurie, Maestrul Wen a adăugat o

ultimă înfloritură cojoace.

"Pentru o vreme, sala a rămas tăcută. În cele din urmă, împăratul a vorbit. '

"Maestre Wen, aceasta este, într-adevăr, cea mai uimitoare pictură de cocoș pe care

am

văzut vreodată. Vei avea ceaiulși cerneala ta. Dar mai întâi, trebuie săștiu: nuți-a luat

mai mult de trei minute. De ce ai avut nevoie de doi ani?"

Artistulși-a uscat piatra de cerneală cu rochiei saleșiși-a învelit tortul de cerneală în mătase, ștergându-și pensula cu tandrețe. Când a terminat, i-a făcut semn împăratului să se apropie.

' "Vino să-mi vizitezi atelierul", i-așoptit el împăratului la ureche. "Când împăratulși oamenii săi au ajuns la casa maestrului Wen din munți, au găsit teancurișitеancuri de hârtie, acoperite cu schițeși studiiși picturi parțial terminate cu cocoși. Cocoșiși cocoși, care ajungeau până la tavan".

Renshuși Liling râd. Asta Meilin, asta mereu când le spune o poveste. Dacă râd,

vor aminti de ea.Și dacăși-o vor aminti, vor avea mereu această parte din casă, din ea.

Câteva zile mai târziu, Meilin, Renshuși Liling sunt în piață, în vizită la prietenii lui Meilin. Renshuși Liling stau pe o ladă răsturnată, fiecare mâncând o tulpină de longans de la unchiul Liang. Mătușa Deng se agită în jurul lui Liling, spunând cât de frumoasă este, ce păpușă. Liling rânjește. Meilin se gândește că este mai mult un băiat de teren

decât o păpușă, dar în ultimii doi ani, fata a o adevărată frumusețe, semănând izbitor cu Wenling. Meilin se întreabă dacă acest lucru se află în spatele luptelor lor tot mai dese. Liling, din ce în ce mai rebelă, s-a certat cu Wenling pe tot parcursul vizitei lor de vară, dorind să petreacă din ce în ce mai mult timp cu Renshuși Meilin. Excursia de

astăzi a provocat, desigur, o nouă confruntare. În cele din urmă, Wenling și-a ridicat mâinile, spunând: "Du-te! Du-teși aleargă prin piața murdară cu vărul tău. Aș prefera oricum linișteași pacea'. Liling aținapat înapoi: "Și eu aș prefera să fiu cu mătușași cu Renshu. Aș vrea ca tu să nu fii mea; aș vrea ca mătușa să fie mea!' În acest moment, Wenling a pălmuit-o pe fată, puternic, și a părăsit camera. Liling a avut nevoie de aproape toată dimineața pentru a se calma. Hotărâtă să le țină pe Wenling și Liling

departe una de cealaltă cât mai mult timp posibil, Meilin a rămas în piață mult mai mult

decât era necesar.

Dar soarele apune. Ar trebui să plece. Oricât mult s-ar teme Meilin de Wenling,

trebuie să înceapă să pregătească masa de seară. Longwei este așteptat înapoi de la

întâlnirile din Guilinși întreaga familie trebuie să fie împreună înainte ca fetele să se

întoarcă laşcoală. Meilin se uită la cer. Poate că

poate persista doar pentru încă puțin timp. Au trecut câteva zile de la ultimul atac aerian. La începutul războiului, armata japoneză s-a lăudat că va cuceri China în doar câteva luni. Acum au trecut aproape patru ani, iar China încă îi ține la distanță pe agresori. Dar aceasta nu este decât o consolare. Până acum, Meilin și Renshu au supraviețuit sutelor de bombardamente. Totuși, Meilin este neliniștit. Cerul senin este întotdeauna cel mai rău, cel mai periculos. Nu ar trebui să stea în aer liber.

Mătușa Deng spune o poveste când începe să se audă gemetele sirenelor antiaeriene. Se oprește la jumătatea propoziției. Renshu scrutează cerul în căutarea formației care se apropie. Liling se uită la Meilin, cu ochii mari.

"Mătușă, mi-e frică",șoptește ea.

'Va fi bine, Liling', o liniștește Meilin, încercând să pară calmă. 'Vom merge în

Marele Tunel. Este în apropiere. Rămâi aproape de noi'.

"O vreau pe ", se tânguie fata, izbucnind în lacrimi.

"Aici,ține-mă de mână, ", îi spune unchiul Liang lui Liling. " voiține în siguranț ă.

Îi ia mânuțași încep să alerge spre Marele Tunel.

Meilin îl grăbește pe Renshu, dar acesta îl trage înapoi.

"Grăbește-te!", spune ea. 'Se va umplești nu vom putea intra. Trebuie să plecăm

acum*!* Dar Renshu este încăpățânat. Nu. Nu vrea să cedeze.

Familiile trec grăbite. Sirenele răcnesc. Meilin strigă: "Renshu! Nu e timp de ceartă! Flota se apropie; Meilin prinde sclipiri de lumină solară reflectându-se în aripile lor. Ușile se închid, comercianții abandonează tarabele proaspăt reparate.

În cele din urmă, Meilin încearcă ridice fiul. Lașase ani, este prea mare pentru a-l căra. El lovește aerul cu picioruleși se zbate din brațele ei. "Urăsc tunelul! Aerul este rău. Nu vreau să merg! Meilin vede în ochii lui o nouă încăpățânare și o teamă profundă.

Se poticnește. Renshu se eliberează și începe să alerge în direcția opusă.

"Nu! Întoarce-te!", strigă ea, dar el este prea rapid.

Trei străzi mai târziu, Meilin îl prinde, dar au pierdut din vedere mătușa Deng, unchiul Liang și Liling. Certându-l pe Renshu, ea se luptă să-l tragă înapoi. Pe la jumătatea scărilor până la intrare, vede că porțile s-au închis. Oficialii refuză să îi lase să intre. *Prea aglomerat, deja plin*, spun ei,

implacabil. Meilin se uită peste umerii lor. Tunelul este plin de oameni, mai aglomerat decât văzut vreodată. Se ghemuiesc în fața porții, sub adăpostul parțial, sperând că va fi suficient.

Timp de ore întregi, avioanele se învârt deasupra capului. Fără pereți groși care să amortizeze exploziile, fiecare fereastră spartă sau perete

dărâmat vibrează direct în Meilin. Urechile îi țiuie și corpul îi tremură din cauza replicilor. Așteptându-se ca fiecare clipă să fie ultima, ea plutește deasupra lui Renshu, care plângeși plânge.

Odată cu lăsarea întunericului, mai puține bombe aterizează, dar zgomotul înfricoșător avioanelor continuă. La câteva ore după lăsarea întunericului, Meilin ridică în sfârșit capul. În sfârșit, avioanele se aud din ce în ce mai departe. Poate că în curând

va suna semnalul de alarmăși porțile se vor deschide. Îl ajută pe Renshu să se ridiceși

se aventurează să urce scările.

Apoi, strigăte din tunelul din spatele lor: *Lămpile se sting!*

Nu există suficient oxigen pentru flăcări. Ceea ce înseamnă că nu e suficient oxigen pentru oameni. Întorcându-se să se uite în jos la intrare, Meilin simte un nou tip de teroare.

În ciuda apelurilor tot mai numeroase de ajutor, gardienii refuză în continuare să

deschidă porțile. Ei insistă că trebuie aștepte instrucțiuni oficiale.

Pandemoniul izbucnește în tunel. Oamenii țipă, se împing, gem, încearcă să iasă. Se zgârie, își sfâșie hainele. *Deschideți porțile, deschideți porțile!* Până la urmă, a fost o binecuvântare să ne fie refuzată intrarea? se întreabă Meilin, apoi este șocată de propriile ei gânduri. Mătușa Deng, unchiul Liang și Liling sunt prinși înăuntru. O poartă de lemn se deschide parțial și mulțimea începe să iasă ca un torent, o debandadă. Meilin se agață de partea laterală a treptelor, protejând-o pe Renshu, în timp ce oamenii trec în valuri, împiedicându-se, poticnindu-se, călcându-i în picioare pe cei care au căzut. Mătușa Deng iese înșovăială, gâfâind, cu hainele rupte. Meilin simte cum pumnul din jurul inimii ei începe să se slăbească.

Meilin o ajută pe mătușa Deng să vină la ei. Glezna ei este luxată. Cei trei urcă

scările a-i aștepta pe unchiul Liangși pe Liling.

"Unde este Liling? întreabă Renshu.

"Erau chiar în spatele meu", a spus mătușa . "Vor ieși în curând". Dar după acest prim val, deșițipetele înfiorătoare de sânge continuă, oamenii nu mai ies. Unii dintre tinerii care au scăpat din tunel încearcă să reintre pentru a-i ajuta pe cei aflați încă înăuntru. Eforturile lor sunt zadarnice. Când ies din nou afară, ei spun că tunelul a fost blocat de corpurile celor care au leșinat sau, mai rău, s-au sufocat.

Meilin îșiține ochii fixați pe deschiderea tunelului, vinovățiași teama ei crescând pe măsură ce orele trec. Renshu, înspăimântat de tăcere, se agață de ea. Deși e epuizat, îngrijorarea îlține treaz.

"Liang! Liang!" Mătușa Deng pășește înainteși înapoi, uitând de propriile răni în

timp ce strigă.

În timpul nopții, celelalte porți ale tunelului rămân încăpățânate să fie închise. Oficialii nu au dat undă verde. Fără instrucțiuni de la superiori, gardienii refuză să cedeze. Nu sosesc echipe de salvare. Mii de oameni rămân blocați căldura insuportabilă și în aerul toxic.

Abia după răsăritul soarelui vin ofițerii - nu pentru a salva, ci pentru a curăța

cadavrele.

Printre cadavre se află cele ale unchiului Liangși ale lui Liling.

În săptămânile care urmează morții lui Liling, toată lumea este cuprinsă de durere. Longwei își canalizează angoasa în munca sa. Prin canale oficiale, încearcă să afle cea mers prost în lanțul de comandă. El

raportează că Generalissimo a fost afectat de dezastru, iar comandantul apărării aeriene și comandantul adjunct al apărării aeriene vor fi eliberați din funcție. El depune mărturie în fața unei comisii că oficialii de rang superior nu au reușit să protejeze publicul.

În schimb, Wenling se retrage în patul ei, abia mănâncă sau vorbește, cu ochii umflați și fața goală, neinteresată de vizitele prietenilor ei din Shapingba. Abia protestează când Lifen refuză să se întoarcă la școală. Renshu, de asemenea, rămâne

acasă, nedorind să meargă în oraș. Încearcă să se joace cu Lifenși, deși ea este uneori

amabilă, nu este la fel. Nimeni nu mai este ca Liling.

Disperată sățină gospodăria în funcțiune, Meilin încearcă să-și mențină obișnuită, dar în interior se simte mizerabilă. Tragedia este din vina ei. Este vina armatei japoneze. Este vina oficialilor. Gardienii care se supuneau orbește. Inginerii care au proiectat tunelurile. Nu e vina nimănui. E vina tuturor.

Încercând să scape din acest vârtej al regretului neputincios, Meilin încearcă să o

consoleze pe Wenling. Nu există cuvinte care să poată alina această pierdere, așa că

Meilin pregătește mâncărurile preferate ale lui Wenling.

Astăzi a adus verdețuri proaspeteși o cantitate mică de carne de porc. A petrecut

ore întregi gătind. Când Meilin servește mâncarea, Wenling o îndepărtează

bolul ei cu dezgust. "Nu mai încerca să faci lucrurile mai bune. Tot ce faci nu face

decât să înrăutățească lucrurile'.

"Toți suntem în doliu", murmură Meilin, epuizat, apoi regretă imediat

ea.

Wenling își ridică capul, cu ochii sclipind de ostilitate. "Ai fost

trebuia să aibă grijă de ea", spune ea.

Meilin vrea să plângă. Nu poate nega asta.

"De ce am avut încredere în tine? Ai împotriva mea încă de la plecarea din

Changsha. Dacă nu erai aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

"Îmi pare atât de rău, Wenling. Aș face orice să schimb acea zi. I' m-'

Wenling o întrerupe. 'De ani de zile, prietenii mei mă întreabă de ce am lăsat ca

familia mea să fie târâtă în jos de văduvași fiul cumnatului meu mort. De ce nu m-am

apăratși nu v-am cerut să plecați, să vă găsiți o viață a . Dar întotdeauna am spus, *Nu,*

*mezinul meu îi iubește atât de mult.*Și acum această blândețe a mea a dus la moartea ei. Ar fi trebuit să insist să mergi pe drumul tău cu mult timp în urmă. Ar fi trebuit să fiu mai puternică. Nu adus decât nenorociri. Din cauza tași a fiului tău, copilul meu este mort".

"A fost un accident! Furia lui Meilin se aprinde, apoi dispare când vede durerea

acută de pe fața lui Wenling. Wenling a pierdut un copil. Meilin nu poate face nimic

pentru a schimba asta. "Nu vreau să ne certăm, Wenling", spune Meilin. 'Și eu simt că

pierdut o fiică'.

La asta, Wenlingţipă: "Nu, nu, nu! Ea nu era fiica ta. Cum îndrăzneşti! Tu care i-ai

luat viaţa, acum încerci să o revendicişi în moarte?'

"Ce pot să fac? întreabă Meilin, epuizat.

Wenling trece pe lângă Meilin, uitându-se perete. Vreau ca tuşi fiul tău să ieşiţi. Vreau" - se uită spre tavan, iar vocea îi este nesigură - "Vreau să nu mai fiu nevoită să te văd niciodată".

Meilin a cunoscut batjocura, dispreţulşi dispreţul din partea lui Wenling. A primit

batjocuraşi nerăbdarea ei, dar sub toate acestea, Meilin a crezut întotdeauna că există

un fel de legătură, un sentiment de familie, oricât de mic.

Dar acest lucru este diferit. În vocea lui Wenling, nu există nicio urmă de căldură

sau rudenie. Doar o ură receşi sigură.

Renshuşi Lifen s-au oprit din mâncat, mamele într-o tăcere friguroasă.

Vino", îi spune Meilin lui Renshu, lăsându-şi beţişoareleşi bolul jos.

Se ridică de la masăşi se duce în camera lor.

Deşi este vara toridă din Chongqing, Renshu nu protestează când Meilin îi spune să-şi pună toate hainele pe el, cât mai multe straturi. Nu scoate un cuvânt când Meilin le împachetează cele mai preţioase lucruri în coşul ei de cusut. În ciuda vârstei sale,

acesta este încă puternicşi conţine tot ce au nevoie. Solemnşi tăcut, el înţelege că, din

nou, este timpul să plece.

Când pleacă, Wenling nici măcar nu ridică privirea.

PARTEA A DOUA 1941-1948

Capitolulșapte

Chongqing, provincia Sichuan, China, august 1941

"Această pierdere ar trebui să vă unească familia, nu să o destrame", se jelește mătușa

Deng.

Meilin își șterge lacrimile care îi curg pe obraji. Neștiind unde altundeva să

meargă, venise la piață.

"Deci, ai nevoie de un loc unde să stai? întreabă mătușa

Deng. Meilin dă din cap.

Rămâi cu mine pentru puțin timp. Fără Liang, mi-ar prinde bine niște ajutor aici în piață. Să vedem ce se întâmplă. Poate că avem nevoie cu toții de ceva timp să ne vindecăm'. Mătușa Deng strânge mâna lui Meilinși îl îmbrățișează pe Renshu.

"Nu vreau să mă întorc",șoptește Meilin, surprinzându-se pe sine.

Trec doar câteva zile până când Longwei vine la piață, căutând-o pe Meilin. Renshu îl vede primul și aleargă la unchiul său, îmbrățișându-l puternic și povestindu-i cu entuziasm despre cum au stat la mătușa

Deng. Când Meilin iese din spatele grajdului, unde a ajutat la descărcarea unui nou transport de verdețuri, Longwei îl lasă jos pe Renshu.

Obrajii lui Longwei par goiși el este nebărbierit. Durerea lui este încă crudă. "Ce s-

a întâmplat?", o întreabă el pe Meilin,ținând-o pe Renshu de el. "Wenling nu mi-a spus. A spus doar că ai plecat'. Meilin se uită în altă parte, refuzând să facă contact vizual.

Meilin, ascultă. După Liling..." Se opreșteși încearcă din nou. "Meilin, cererea mea de a mă transfera la Shapingba a fost acceptată. Ne mutăm unde vom fi mai în siguranță. Vrei să vii cu noi?

Frate mai mare", spune Meilin, "Wenling nu ne vrea acolo.Și are dreptate. Ne-am

bazat pe bunătatea ta prea mult timp. Trebuie să ne facem

propria cale.

"Și cum o să faci asta?", întreabă el, cu vocea ticsită de neîncredere. Meilin se înfurie la tonul lui. Este adevărat că s-a bazat pe el până acum, dar poate avea grijă de ea și de Renshu. La urma urmei, aceasta a fost promisiunea ei față de Xiaowen.

Longwei ridică o portocală, trecând-o din mână în mână. Meilin se întoarce pentru a

ajuta un alt client la tarabă.

"Mai vrei portocale? Mătușa Deng se apropieșchiopătând de el, adunând mai multe

și punându-le în mâinile lui. "Foarte suculente, foarte gustoase. Când clientul a plecat, iar mătușa Deng i-a vândut lui Longwei multe portocaleși o jumătate de duzină de kaki, el îi spune lui Meilin: "Plecăm din

apartament la sfârșitul lunii. Cel puțin, tuși Renshu puteți rămâne acolo după ce plecăm". Meilin nu spune nimic.

El oftează, îșiia rămas bun de la mătușa Deng și de la Renshu și îi spune lui

Meilin să se gândească la asta. Apoi pleacă.

"Meilin! spune mătușa Deng, de îndată nu mai aude. 'Acum poți întoarce. Vezi,

totul se rezolva'.

"Dar nu vreau. Nu mai ai nevoie de ajutorul nostru aici, mătușă?" "Meilin",

mătușa Deng. 'Nu fi prostuță. Ei sunt familia ta'.

"Nu, nu mai sunt. Uite, ai un client'. Meilin dă din cap spre o femeie care răsfoieș te

cartofii dulci.

Dar mai târziu în acea săptămână, mătușa Deng îi spune lui Meilin: "Când se termină vara, mă întorc la Chengdu. Tuși Renshu ați fost de mare ajutor, dar e prea greu să fiu aici fără Liang. Nu mă simt bine".

Deși mătușa Deng își arată rar durerea, Meilin a auzit-o plângând noaptea. "În plus", continuă mătușa Deng, "fiica mea are un nou copil, are nevoie de ajutor cu ceilalți copii". Ridică mâna înainte ca Meilin să poată protesta. 'La sfârșitul lunii, când voi pleca, dacă tot nu vrei să te alături cumnatului tău, atunci întoarce-te în apartamentul acela. Dacă va rămâne gol, altcineva se va muta acolo și vei pierde aceastășansă. Lasă-ți mândriași furia deoparte, Meilin. Lucrurile sunt deja destul de grele.

În septembrie, când căldura se domolește, Meilinși Renshu se întorc în casa vacantă

camere. În timpul zilei, ei stau în apartament, astfel încât, atunci când sirenele antiaeriene pornesc, să se poată grăbi la adăpostul mai mic din apropiere. Desigur, Renshu este îngroziți de acest tunel. De fiecare dată, Meilin trebuie să-l convingă că

este singura alegere sigură. Ei evită Shibati cu totul. Fără mătușa Deng, piața devine doar o amintire a acelei zile teribile din iunie. Veselia lui Renshu s-a diminuat. În locul ei, Meilin a mai protectoare și mai precaută. Deși îi este dor de unchiul, mătușași Lifen, pare să fi simțit rupturași nu mai întreabă nimic despre ei.

Cel mai , însă, lui Renshu îi lipsește Liling. În fiecare noapte, plângeși plânge până adoarme. Temerile lui se transformă în coșmaruri, iar nopțile lui Meilin sunt și ele distruse, în timp ce ea încearcă să-l convingă să adoarmă la loc. El spune căși-ar dori să se trezească și să o găsească pe Liling acolo, râzând, cerându-i să se joace, spunându-i o poveste amuzantă sau împărțind cu el dulciurile ei. Dar indiferent cât de mult plânge sau cât de mult își dorește, nimic nu o aduce înapoi.

Odată cu luna octombrie, ceața revine, iar bombardamentele încetează în sfârșit. Meilin o aduce pe Renshu înapoi laș coală. Rutina îi ajută pe amândoi. Totuși, în acest anotimp mai liniștit, nefericirea și singurătatea lui Meilin se adâncesc. Când Renshu este laș coală, ea constată că nu se poate opri din plâns. Un baraj s-a rupt, iar anii de durere o inundă. Atât de mult timp, Meilinși-aținut durerea la distanță. Întotdeaunaa existat ceva mai presant decât durerea: nevoia de a găsi mâncare și adăpost, de a se ocupa de sentimentele familiei, de a supraviețui pur și simplu zilei. Dar acum, fără presiunea crizei imediate, fără tensiunea zilnică constantă de a naviga între Longweiși Wenling, vigilența ei se transformă în melancolie. În urma atâtor pierderi, ea deplânge nu numai viața pe care i-ar fi dorit-o lui Renshu - stabilitateși siguranță, o copilărie liniștită supravegheată de Xiaowen - ciși tot ceea ce a trăit elși pe care ea nu-l poate repara. Chiar dacă războiul s-ar termina mâine, el va moșteni o țară cu orașe arse, oameni strămutați, familii distruse.

În disperarea ei, Meilin descoperă și altceva: furie. Furie pentru răul care a fost făcut. Furie pentru că atâtea posibilități au fost luate fiului ei, pentru că viitorul a fost șters. Furie pentru cât de neajutorată se simte. Din această furie începe să prindă rădăcini o hotărâre. O hotărâre ca circumstanțele care au distrus atât de mult din copilăria lui Renshu, atât de mult din viața ei, să nu fure și ultima speranță. Ea se hotărăște să își imagineze un nou viitor pentru el. Un viitor de stabilitate, învățare, sănătate, prosperitate. El va crește puternicși va merge la universitate. Va deveni un savant, va urma o viață de

mintea. El va merge înainte. Într-o zi, va putea chiar să uite toate aceste suferințe.

Chongqing, provincia Sichuan, China, februarie 1942

Deși nu se aștepta la el, Meilin nu este surprinsă când Longwei apare la scurt timp după Anul Nou, aducând orez, ulei, sareși pânză. Îi acceptă darurile; ar fi o prostie să nu o facă. Aceste lucruri esențiale sunt încă greu de obținutși prețioase.

"Meilin,ți-a trecut timpul. Vino să locuiești în Shapingba acum". Tunsoarea îi este

îngrijită, iar fața îi este proaspăt rasă. Stă drept, aproape că și-a recăpătat vechea

prezență impunătoare, dar în vocea lui se simte o licărire de nesiguranț ă.

Meilin nu spune nimic.

"Uite, America s-a alăturat războiului. Acesta este un punct de cotitură. În curând chinezii vor fi victorioși, sunt sigur de asta. Ne putem reconstrui națiunea, ne putem reconstrui familia. Întoarce-te, Meilin.

"Nu, Longwei. Durerea lui Wenling este prea mare. Ea mă învinovățește pentru

moartea lui Liling. Prezența noastră acolo o va chinui și mai mult pe Wenling. "Furia lui Wenling nu este furia mea. Ne împărtășim durerea, dar nu și furia. Întoarce-te", îi solicită el, de data aceasta mai blând.

"Frate mai mare, îți ofer respectul și mulțumirile mele pentru multele moduri în care ne-ai ajutat pe mine și pe Renshu, dar nu ne vom muta la Shapingba cu tine. Du-te acasă. Ai o soție și o fiică pe care trebuie să le consolezi.

În cele din urmă, văzând că nu va convinge, se întoarce să plece, mormăind: "Cum

am ajuns să fiu prins între cele mai încăpățânate două femei din toată China?

Data viitoare când vine Longwei, este plină vară. Longwei îi aduce lui Renshu o

mașinuță de jucărie. Uimit de norocul său, copilul de opt ani acceptă cadoul cu bucurie.

Meilin îl ceartă pe Longwei pentru că l-a răsfățat cu atâta extravaganță, dar Longwei trece peste protestele ei. Îi aranjează părul lui Renshu, iar băiatul pleacă să se joace cu noua sa comoară.

'Nu trebuie să tot vii aici, Longwei', spune Meilin. "Suntem bine.

"Știu.

"Și de o faci?

'Trebuie să mă interesez de singurul meu nepot și de văduva fratelui meu. Pentru

familie.

Familia rămâne unită ".

"Ce mai fac Wenlingși Lifen?", întreabă ea.

"Lifen este bine. Lașcoală, învață din greu. Iar Wenling, ei bine, are o mulțime de

prieteni cu care poate plânge de soțul ei".

Meilin își strânge buzele, ascunzând un zâmbet. Longwei îi vede amuzamentulși

izbucnește într-un râs puternic.

Meilin se retrage, alarmată de alunecarea lor spre convivialitate. Ea îmbracă o față formalăși îi mulțumește, spunând: "Frate mai mare, ai fost prea generos. Îmi imaginez că trebuie să ai o treabă importantă de făcut. Nu vă vom mai întârzia". Și, cași cumși-ar fi amintit rolul, expresia i se întunecăși dă din cap. Curând după aceea, pleacă.

Pe măsură ce anii trec, Meilin reușește doar să-l hrănească, să-l îmbrace și să-l protejeze pe Renshu. Își găsește mici slujbe la școala lui sau la unele organizații de ajutorare a femeilor, adunând pături, materiale medicaleși haine pentru soldații de pe front. Uneori ajută la una dintre școlile pentru orfani de război ale doamnei Chiang Kai-shek, cusând haineși având grijă de cei mai mici copii. În conversațiile cu celelalte femei, Meilin ajunge să formeze propria părere despre război. Începe să nutrească două vise: un viitor mai bun pentru Renshu și o independență continuă pentru ea. Deși urăște tot ceea ce războiul i-a luat, această nouă autonomie, oricât de modestă, este prețioasăși puternică.

Apare un tipar: Longwei îl vizitează de două ori pe an, cu daruri de orez, uleiși sare. Uneori includeșițesături sau lână. Se întâmplă de obicei în preajma Anului Nou și apoi, mai târziu, în apropierea unui festival sau a unei sărbători. Nu stă niciodată mult. Treptat, conversațiile lor se

îndepărtează de durerea lor comună și se îndreaptă spre starea lumii, speranța de pace și victoriile și pierderile forțelor chineze. Meilin este surprinsă de cât de mult îi plac discuțiile cu Longwei. Acestea îi amintesc puțin de discuțiile ei din tinerețe cu Xiaowen. Dar Longwei este mai curajos, mai realist, iar în aceste zile, la fel esteși ea.

Chongqing, provincia Sichuan, China, februarie 1945

Anul acesta, când vine Longwei, pe lângă cadourile obișnuite, aduce pantofi noi pentru Renshu și un pachet de ceai pentru Meilin. Meilin este recunoscătoare. Cu brațeși picioareși în vârstă de aproape unsprezece ani, Renshu crește constant în afara hainelor sale. În ultimii câțiva ani, nu numai că a crescut în statură, dar a crescut și în personalitate. A devenit un rezolvator imaginativ de probleme, la fel ca Dao Hongtse. Lui Renshu îi place să le arate celorlalți copii de lașcoală cum să facă bărci din frunze și crenguțe. Muncește din greu și își face lecțiile cu sârguință. Meilin se umple de mândrie când vede că Longwei îl privește cu admirație.

Mulțumesc", spune Meilin, punând deoparte cadourile și luând jos două cești de ceai. Deschide pachetul de ceaiși scutură o mână de frunze într-un ceainic de tinichea. Aprinde aragazul cu kerosenși așteaptă ca apa să fiarbă.

Turnându-le fiecăruia câte o ceașcă, ea oftează. "De ce mai războiul ăsta? Au trecut trei ani de când s-au alăturat americaniiși încă nu am obținut nicio victorie". Longwei suflă pe suprafața ceaiului său și scutură din cap. A fost un an sumbru pentru Kuomintang. Japonezii controlează acum provincii pe ambele maluri ale Râului Galbenși continuă să avanseze în interior.

'Am auzit chiar că pierderea din Henan a fost cauzată de revolta poporului chinez. Țăranii au vrut să se răzbune pe Kuomintang pentru că a rupt râulși pentru foametease inundațiile care au urmat', remarcă Meilin.

Luat prin surprindere, Longwei se încruntă. Apoi se așează mai drept. Cu reproș și

mândrie în același timp, el răspunde: "A fost, este încă, o perioadă de sacrificiu

național. Trebuie să schimbăm părți din această țară pentru timp. Pentru a face acest

lucru, trebuie să distrugem orice bun care ar putea fi folosit de inamic".

"Ca incendiul din Changsha? întreabă Meilin, cuvintele scăpându-i. Se întreabă de

mult. 'Știai dinainte, așa? Kuomintangul a incendiat orașul intenționat. Se uită cum

Longwei refuză să o privească în ochi. "Și ce e mai rău", ea, "japonezii nu au atacat niciodată. Generalul vostru suprem nu prețuiește viața oamenilor, ci doar propria moștenire. Oamenii sunt sătui de nepăsarea lui".

"Nu înțelegeți ce decizii trebuie să ia un lider", mormăie el.

'Înțeleg că își sacrifică oamenii fără să stea pe gânduri. Înțeleg că trenurile,

camioanele și bărcile transportă dosare guvernamentale și

când ar putea duce familiile în siguranță". "Ar trebui să fii mai

atentă la ceea ce spui". "De ce? Greșesc?", contestă ea.

Longwei scuipă, clătinând din cap, luat prin surprindere de francheța ei. Revenindu-și, el spune: "Vom fi victorioși, Meilin. În curând. El pleacă brusc. Timp de aproximativ o săptămână, darurile sale rămân nefolosite. Dar apoi Meilin, hotărât să fie practic, le folosește.

În primăvara anului 1945, stăpânirea nazistă asupra Europei slăbește. Aliații își îndreaptă atenția către Japonia, bombardând orașele Tokyo, Nagoya și Osaka. În China, bătăliile continuă, chiar dacă toate armatele - naționaliștii, comuniștiișijaponezii - sunt epuizateși aproape de colaps.

După mai bine de opt ani, poporul chinez se trezește într-o dimineață de august să audă că America a lansat bombe înfricoșătoare asupra a două orașe din Japonia, bombe numite Little Boy și Fat Man. Norii în formă de ciupercă pe care i-au format în Hiroshima și Nagasaki au fost imenși. Pierderea a iradiat spre exterior, înflorind pe kilometri întregiși uimindu-i pe japonezi, care s-au predat rapid.Și-au lăsat armele jos șiși-au pus la sol Zero-urile. Războiul de rezistență, în sfârșit, s-a încheiat.

Chongqing, provincia Sichuan, China, august 1946

Este sfârșitul festivalului Fantomei Flămânde, iar Meilin îngenunchează lângă râu, aprinzând mici felinare în bărcuțe de hârtieși lăsându-le în derivă pe apă. Cu fiecare dintre ele, ea se gândește la un strămoș sau la o persoană dragă pierdutășisi murmurăo micăbinecuvântare. Privește cum acestea se alătură altor zeci de bărci care în amurg. Mai jos, departe de urechi, dar încă la vedere, Renshu și un grup de băieți lansează propriile bărci în râul aglomerat.

În ciuda revenirii păcii, Meilin se simte mai departe ca niciodată de viața pe care

spera să și-o construiască atunci când s-a căsătorit cu Xiaowen. Acele vise aparțin altcuiva. Ea nu mai este cea care a fost. Nu mai este atât de dispusă să urmeze toate ideile vechi, ideile noi sau orice idei, doar pentru că erau ale tatălui ei, ale socrului ei sau ale soțului ei.

Gândurile ei s-au întors, în schimb, din nouși din nou, la familia ei din

dealurile de deasupra Yichang-ului. Se întreabă dacă așezarea lor izolată a continuat să funcționeze în liniște în timpul schimbărilor obișnuite

ale anotimpurilor, neperturbată de violența orașelor. Orice rușine pe care ar fi putut-o simți cândva pentru că a părăsit familia răposatului ei soț pentru a se întoarce la a ei pare irelevantă acum. Vrea să fie printre cei care au cunoscut-oși au iubit-o dintotdeauna. Vrea oșansă ca băiatul eișsi părinții ei să se cunoascășsi să se iubească.

"Mai crezi în fantomele înfometate? Vocea este profundă,
gravășsi batjocoritoare.

Deși a trecut mai bine de un an, ea cunoaște acea voce.

Se uită în sus. Longwei. Când a sositși de ce este aici? El se uită în jos la ea cu un

amestec de amuzamentși dispreț.

"Da. Mai ales cei care nu au avut parte de o înmormântare corespunzătoare. Se ridică și își îndreaptă tunicași pantalonii. "Cel puțin eu cred în
ceva. "Eu cred în ceva.

"Ce? Ea se așteaptă ca el să spună aur, sau putere, sau credulitatea celorlalți. Sau că el crede în strategie: că există întotdeauna un unghi din care poți vedea cum să câștigi. "China.

Ea îl studiază, căutând sarcasm în expresia lui. Fața lui Longwei este serioasă. Nici o urmă de ridicol nu-i aliniază ochii sau nu-i tremură pe marginea buzelor. Cum poate să spună asta? Deși sfârșitul războiului i-a dat inițial speranțe lui Meilin, pacea din China a fost de scurtă durată. După capitularea japonezilor, a existato scurtă cooperare între Partidul Comunist Chinez și Kuomintang. Mao Zedongși Chiang Kai-shek au semnat chiar un pact de solidaritate în Chongqing. Dar acesta a fost doar un de păpuși, ambele părți trăgând de timp în timp ce își adunau trupeleși forțele. Doar zece luni mai târziu, armistițiul a căzut, iar luptele dintre naționaliștiși comuniș ti au fost reluate în iunie.

Chiarși bătrânul Hongtse crezuse în bogățieși petrol, nu în patriotism. Putea fiul său mercenar să aibă cu adevărat o credință pentru ceva atât de nesubstanțial ca o gură plină de sloganuri?

"Ce este China?", reușește ea în cele din urmă.

"China" - inspiră, își ridică bărbia, își aranjează umerii ca într-un salutși privește în depărtare, ca și cum l-ar vedea apropiindu-se pe Generalissimo însuși - "este a noastră.

"Ea nu aparține japonezilor, imperialiștilor, străinilor care

s-a rostogolit în Shanghai. Ea nu este a lorzilor războiului, a împăraților sau a

americanilor. Ea este pentru poporul chinez. Un popor, oțară".

Longwei, întrerupe Meilin, de ce ești aici? De ce nu ești cu soțiași fiica ta? "China a devenit o tablă de șah". Longwei continuă,
ignorând întrebările ei. "Granițele sunt restabilite, teritoriile trasate".

"Pah! Oțară nu este o tablă deșah!

Sprâncenele lui ridicate o determină să continue.

"Oțară este un loc în care îți faci case, în care crești familii, orașeși municipii",

spune ea. "Nu este un exercițiu de pricepere militară".

"Nu, Meilin. China este o tablă deșah, iar jucătorii sunt albulși roșul. Trebuie să

demonstrăm valoarea în fața jucătorilor sau să devenim pioni".

Meilinștie că el nu greșește în totalitate. Dar nici ea nu crede că are dreptate. "De

ce ești aici?" întreabă ea din nou. Nu are chef de metafore.

"Trebuie să plecăm. Mergem la Shanghai. Veți veni cu noi. "Shanghai! Wenling

trebuie să fie entuziasmată! De ce?

"Am un nou post. Funcționar public în Kuomintang".

"Deci acum ai un titlu? Trebuie să fii foarte important. Războiul ăsta a fost bun pentru tine, așa?", tachinează ea, fără să se obosească să-și ascundă disprețul. El ignoră. "Vei veni cu noi. Nu este o

întrebare.

Meilin nu vrea nimic din toate astea. Nu este interesată de jocurile deșah, sau de

șansă, sau cum vrea Longwei să le numească. Tot ce vrea este suficientă pacești stabilitate pentru ca băiatul ei să crească, să înțeleagă că lumea nu este mereu în război, că pierdereași fuga nu sunt experiențele principale ale vieții.

"Meilin, sunt aici pentru că familia rămâne împreună. Veți veni cu noi. "De

ce crezi că vom veni cu tine?

Familia rămâne unită!" spune el din nou, ca și cum repetarea ar echivala cu explicația. Ea se holbează la el, iar el începe să tușească tusea aia de fumător. Flegma se adună în gât, și el o taie, apoi o scuipă. Longwei își curăță din nou gâtul și mai scoate oțigară, oferindu-iși ei una. Ea dă din cap dezgustată.

Vârful roșu alțigării sale strălucește în amurgul tot mai adânc. Mai multe felinare plutesc, flăcările lor portocalii și galbene reflectându-se pe apă. În timp ce stau în tăcere, propria ei familie îi vine în minte. Ea nu are nicio dorință de a se alătura

Longwei și Wenling. Dar posibilitatea de a se întoarce la părinții ei, care a părut o

fantezie, începe să strălucească cu potențial.

În ce poate avea încredere în acest bărbat? Poate avea încredere în foamea lui de putere. Poate avea încredere în ambiția lui de a ajunge la Shanghai și de a-și "demonstra valoarea", așa cum spune el. El vrea să fie valoros, nu ca un sacrificiu, ci ca un strateg. Determinarea lui crește. Războiul l-a servit bine.

Insist. Tuși Renshu, veniți cu noi', repetă Longwei. Nici Meilin nu este străin de strategie. Orice vas care coboară Chang Jiang trebuie să oprească în Yichang. Cunoscându-l pe Longwei, cunoscându-l pe Wenling, în Yichang, probabil că se vor transfera pe un vapor mai mare și mai confortabil care îi va duce la Shanghai. Acest vapor va fi suficient de mare încât să navigheze atunci când este programat, indiferent dacă toți pasagerii sunt sau nu la bord.

Meilin își ține privirea drept înainte. Nu vrea ca ochii sau vocea ei să trădeze

gândurile. "Când?" întreabă ea.

"Vom naviga la sfârșitul lunii.

Meilin se mai uită o dată la Longweiși dă încet din cap. "Bine", ea. Longwei rânjește; a în sfârșit o victorie mult dorită. Se gândește că ea îi dorește și îi caută protecția, că îi va fi recunoscătoare pentru generozitatea sa. În semn de respect față de Meilinși de fantomele ei, el ridică ultimul felinar, îl aprindeși îl pune pe linia de plutire.

Dar el se înșeală. Meilin nu vrea protecția lui. Ea vrea un loc pe barcă.

Capitolul opt

Chang Jiang, spre est, China, septembrie 1946

În urmă cu opt ani, Meilin și Renshu au călătorit pe Chang Jiang într-o ceață de

îngrijorareși angoasă. Acum, coborând râul, Meilin este mai puțin disperată, mai plină

de speranță. În loc de adrenalina nevoii imediate, ea începe să simtă temerile de a îndrăzni să privească înainte, să viseze. Într-un fel, nu este sigură ce este mai înfricoșător.

Râul este plin de bărci care merg spre est; toată lumea încearcă să ajungă acasă. Meilin stă singură pe punte, gândindu-se la satul de pe dealuri. Odată ce ideea de a se întoarce la Yichang a prins contur, a putut să o vadă pe Renshu cu tatăl ei, îngrijind ridichile și cartofii dulci. Îi simțea mâinile masând spatele mamei sale, înlăturând

tensiunea spălăriiși bătutului hainelor. Dacă își putea imagina aceste momente atât de

viu, cum ar putea ele să nu fie posibile?

Ai noroc că soțului meu i se face milă de tine". Vocea lui Wenling îi întrerupe reveria. De-a lungul anilor, a devenit fragilă și dură. Ea este încă frumoasă, dar o fragilitate a pus stăpânire pe ea. Nu contează cât de elegant este îmbrăcată sau de expert este machiată, rafinamentul ei plutește doar la suprafață, incapabilă să ascundă o ruptură dedesubt.

Aceasta este prima dată când Wenling vorbește direct cu Meilin de când a plecat

din Chongqing. Până acum, ea a refuzat, trecând pe lângă Meilin și Renshu sau

referindu-se la ei cași cum nu ar fi acolo. Longwei nu a părut să observe. Fie că este orb la animozitatea ei, fie că o ignoră, considerând-o o neplăcere. Dar Meilin vede că timpul nu a atenuat nici resentimentele lui Wenling, nici durerea ei. "Dacă ar fi fost după mine, te-am fi lăsat în urmă.

Meilin își strânge buzele. În loc să răspundă, ea studiază munții. Frunzele

schimbătoare stropesc dealurile cu roșu, portocaliu, galben.

"Tuși băiatul tău stați departe de familia mea. Ați adus necazuri. Lasă-mi soțul în

pace'.

"Soră mai mare", începe Meilin, dar Wenling s-a întors. Meilin o privește pe femeia

furioasă retrăgându-se în cală. Se gândește dacă să o urmezeși să o liniștească. Poate

că la un moment dat ar fi încercat. Dar acum i s-ar părea un gest gol.

Câteva momente mai târziu, Renshu i se alătură. La doisprezece ani, el este mai

înalt decât ea, picioarele sale lungiși constituția sa slabă prezicând un pas rapid ca un

bărbat. Pometii și maxilarul puternic al lui Xiaowen încep răsune în fața odată

rotunjită a lui Renshu.

"Mamă, mi-e dor de Liling. Întotdeauna mi-e dor de ea, dar când sunt cu unchiul,

mătușașiși Lifen mă doare din nou.

Meilin își pune mâna pe a luiși strânge în semn de aprobare. 'E în regulă să fii încă

trist', murmură ea. 'Tristețea noastră ne amintește și de toate momentele fericite'.

Barca a încetinit. Defileul Wu se află în față. Urmăritorii de râu pregătesc frânghii pentru a ghida barca prin rapide. Deși de aceasta se deplasează odată cu cursul apei, călătoria rămâne periculoasă. Trecerea prin defileu poate dura ore, sau chiar zile, dacă așteaptă multe bărci.

"Mamă, îți amintești că ne-ai spus mie și lui Liling că acest râu era un șarpeși

munții erau dragoni?

Meilin dă din cap.

'Îți amintești că ne-ai spus "Li Chi ucide șarpele"? Spune-mi altă poveste?" "Nu

ești prea bătrân pentru poveștile mele?

"Nu, mamă, niciodată nu ești prea bătrân pentru povești. Pentru o clipă, Meilin îl vede pe băiețelul cu picioare dolofanești un râs vesel. Se uită de-a lungul râului, apoi în sus, la stânci. Observă o mică crăpătură în coasta dealului. Începe să pună cap la cap piesele unei povești pe care oștia cândva. Cum a mers din nou?

Scoate pergamentul, îl derulează și îl derulează din nou până când ajunge la o

secțiune în care un pescar își conduce mica barcă printr-un pat de trestii. Deasupra lui

se înalță munți albastru-verzui ale căror vârfuri dispar în vârtejuri de nori. "Aceasta este povestea", începe ea, "primăverii cu flori de piersic. "Odată, nu departe de aici, era un pescar, pe nume bătrânul Zhu din

Wuling, care s-a rătăcit". 'Când?' îl

întrerupe Renshu. 'Cu mult timp

în urmă.'

"Când Qing încă mai domnea? Renshu a devenit atât de precis. Vrea să știe exact

cândși unde s-au întâmplat, se întâmplă, se vor întâmpla lucruri.

"Cu mult înainte de asta. Meilin își flutură mâna ca și cum ar vrea să șteargă

secolele. "Cu multe, multe imperii în urmă.

"?

Meilin se gândește la lui. Își face griji că anii de război l-au făcut precaut; el adună

mereu informații, cași cum arști că trebuie să fie pe față.

"Cred că a fost vremea Jin. Da, Jin. Gata cu întrebările, acum ascultați. Bătrânul Zhu, care nu avusese noroc cu peștele în acea zi, a închis ochiișia adormit. A plutit pe râuși, când s-a trezit, a descoperit o priveliște minunată: o livadă de piersici în plină înflorire! Dorind să vadă mai de aproape, și-a târât barca pe mal. Frumusețea lor l-a atras mai departe și a mers din ce în ce mai adânc în pădure. Floarea era atât de abundentă încât pământul era acoperit de flori căzute. A luat o mână și a inspirat, petalele moiși mătăsoase gâdilându-i nasul".

Un alt pasager aflat pe punte ascultă. Meilin își poate da seama după felul în care

își ajustează poziția pentru a se apleca mai aproape. Poate căși el este pescar. Ea își

ridică puțin voceași continuă.

'La capătul crângului, era o deschizătură în coasta muntelui. Ca asta. Meilin gesticulează spre crăpătura întunecată pe care o zărise mai devreme. Renshu își ridică gâtul să vadă, apoi se întoarse spre ea.

"Ce urmează? A intrat bătrânul Zhu?

'Bineînțeles că a făcut-o! Nu-i așa? La început, deschizătura era suficient de mare

pentru ca el să ajungă deasupra capului, să-și întindă brațeleși să nu atingă pereții. Pe măsură ce mergea, însă, peștera devenea din ce în ce mai mică. Deși simțea că pereții se închid în jurul lui, el a continuat să meargă înainte.

'În cele din urmă, când peștera era atât de mică încât nu mai era loc decât pentru înălțimea și lățimea unui singur om, el a ieșit pe partea cealaltă. Aha!" Meilin își deschide larg brațele. 'În fața lui se întindeau câmpuri cultivate cu orezși ceai, oameni care munceauși râdeau, copiiși câini care se jucau. Ei bine, bătrânul Zhu s-a gândit că trebuie să viseze. Nu mai văzuse atâta armonieși calm de ani de zile.

Cu toate acestea, a continuat să coboare în sat. Dacă visa, spera să nu se trezească prea

curând.

'S-a apropiat de un grup de oameni îmbrăcați într-un stil pe care nu îl mai văzuse niciodată. Ei l-au întrebat de unde a venit. Pe măsură ce a explicat, a aflat că oamenii din această vale abundentă nu auziseră niciodată de Han sau Wei, cu atât mai puțin de

Jin. Strămoșii lor au fugit de haos în timpul epocii lui Qin. Au trăit acolo de atunci,

izolați lumea exterioară.

Sătenii au adus vin pentru a închina în cinstea oaspetelui lorși au ucis un pui pentru

un ospăț, rugându-l pe bătrânul Zhu să rămână. S-a cântatși s-a veselit toată noaptea.

Meilin face o pauză. Renshu se uită la ea aşteptând. Pasagerul se întoarce. Are mustăţi lungişi ochi veseli. Obrajii îi sunt pătaţi de pete de ficat. Îşi scoate oţigarăşi ascultă deschis, sprijinindu-se pe coate.

"Şi apoi ce? întreabă Renshu.

Meilin trage de timp, amintindu-şi acum mai clar cum povestea. Luând o decizie, Meilin conchide: "După mai multe zile şi mai multe ospeţe, Bătrânul Zhu a decis să rămână satşi să-l facă casa lui. Era fericit în Primăvara Florilor de Piersic. De ce ar fi

vrut să părăsească un tărâm al abundenţei paşnice? "Serios? Ăsta e un final ciudat". Renshu este sceptică. "Ce vrei să spui? E un final frumos.

"Se pare că ar trebui să se mai un lucru. O glumă sau o tragedie sau o lecţie?'

sugerează Renshu.

Meilin ridică din umeri. "Nu, asta . Sfârşitul.

Renshu îşi îngustează ochii. "Poate că sunt prea bătrân pentru poveştile tale, până la urmă", spune el. Se ridicăşi se îndreaptă spre cealaltă parte a bărcii. "Ştii, povestea asta nu se termină aici", murmură pasagerul, stingându-şiţigara. Ştiu", suspină Meilin. Apoi îşi strânge coşulşi pleacă.

Râul se lărgeşte, îşi împinge malurile înapoi, transformându-se într-o cale navigabilă largă care se extinde peste câmpii, întinzându-se spre est. Meilin nu i-a spus lui Renshu planul ei. El este tânăr, iar eaştie cum secretele se pot scurge chiarşi din guri închise. E mai bine ca el să afle doar când se întâmplă.

La Yichang, ei debarcă. Din nou, în jur sunt grupuri de epuizaţ i,

feţe subţiri, înconjurate de posesiuni sărace. Longwei aranjează biletele pentru următorul vapor. Wenlingşi Lifen stau pe valize, apatice. Cum nimeni nu se uită la ea, Meilin începe sorteze coşul. Îşi ridică cutia cu

amulete de jadși monede, încercând să nu scoată niciun sunet. O deschide. A mai rămas doar o mână de obiecte de valoare, suficiente pentru a acoperi fundul cutiei. Pentru a le înăbuși zăngănitul, pune înăuntru câteva bucăți de pânză. Mâna ei se odihnește pe cutia cu pergament de la fundul coșului. Strâmbând din ochi cerul receși senin, își pune un pulover,șosetele cele mai groaseși o pălărie. În spațiile pe care le eliberează, depozitează o cutie de chibrituri, un mic sac de orezși un bloc de ceai. În partea din mijloc coșului, împăturește o cuvertură călduroasă. În partea de sus, ca întotdeauna, se află bobinele, aceleși foarfecele. Încă o dată, este pregătită.

Meilin își ia coșulși se duce la Renshu.

"Vino, să mergem la piață. Poartă-ți haina, zilele astea se răcesc repede".

"De ce ai coșul tău?

"Vom lua portocale pentru drum. Pune-ți haina pe tine", repetă ea.

Conversația lor a captat interesul lui Wenling.

Nu este timp pentru o excursie la piață!", se plânge Longwei, care tocmai s-a întors

cu un pumn de bilete.

"A trecut atât mult timp de când nu am mai mâncat portocale", Wenling. "Și toată lumea știe că portocalele Yichang au cea mai bună aromă. Simțind că hotărârea lui Longwei slăbește, Wenling încearcă o altă tactică. "Meilin cunoaște orașul; poate fi rapidă.

Meilin rămâne tăcută în timp ce Longwei se gândește. Ea se bazează pe pasiunea

lui Wenling pentru fructeși pe tendința lui Longwei de a-i face pe plac.

"Nu întârzia. El se încruntă. Vaporul va sosi în curând. Dacă întârzii, vom pleca

fără tine".

"Știu", spune Meilin.

Odată ajunsă în oraș, Meilin constată că picioarele ei își amintesc scurtăturile către piață. Se mișcă repede. Renshu se străduiește să țină pasul. Ea nu vrea să se oprească. Se teme că, dacă se lasă să vadă ce s-a stricat, ce s-a pierdut, își va pierde concentrarea. La o tarabă de fructe, cumpără un braț plin de portocale. "Poftim", spune Meilin, înmânându-i lui Renshu un vas de tablă pe care tocmai îl cumpărase de la o tarabă vecină. "O să le cărăm în asta". Apoi se târguiește cu un bărbat

vinde pere de zăpadă. După ce a umplut cu pere cele câteva goluri rămase în coșul ei,

studiază dealul.

"Ne vom întoarce acum, mamă?

"În curând", murmură eași începe să meargă prin piață, departe de docuri.

El se uită înapoi bărci, apoi se grăbește să o ajungă din urmă. "Mamă, trebuie să ne

întoarcem.

"Barca nu a ajuns încă", spune ea, fără să se întoarcă să se uite. "Vreau doar să văd

dacă pot găsi ceva.

"Ce cauți?" El a ajuns din urmă. 'Mamă, un vapor mare a ajuns în port. Uite!

Meilin aruncă o privire. "Da, dar va lua timp să andocăm, apoi să descărcămși să încărcăm. S-ar putea să nu fie chiar barca noastră. Suntem pe apă de atâtea zile, hai să mai întindem puțin picioarele'.

Merge mai repede acumși se întoarce pe un drum care urcă. Mamă," o Renshu de braț. "Trebuie să plecăm. Trebuie să ne întoarcem la familia noastră.

Meilin își răsuci brațul liber. Când a devenit el atât de puternic?

"Renshu, ai familie aici. Părinții mei. Wai gongși wai po ai tăi.
"Wai gong? Wai

po?'

"Nu-ți amintești de ei, dar te-au cunoscut când erai mică, cu baba ta. Când a venit războiul, nu i-am mai putut vedea. Acum, că s-a terminat războiul, hai să mergem să-i găsim.

Rămâne cu gura căscată de neîncredere. Meilin continuă să vorbească.

"Trebuie să-i lăsăm pe unchiulși mătușași pe Lifen să plece la Shanghai. Noi.. Ochii băiatului se umplu de lacrimi în timp ce înțelege ce spune ea. El începe să alerge în josul dealului spre docuri. Portocalele sar din oală în timp ce el merge. Își încovoaie brațul stângaci peste vârf și continuă, dar când goarna vaporului îi semnalează plecarea, umerii îi cadși el încetinește, izbucnind în plâns.

Meilin aleargă după el, adunând fructele căzute. Când ajunge la el, lasă fructeleși îl strânge în brațe, mângâindu-i părul. Nu îi spune că *îi vom revedea* sau *că este doar pentru o perioadă scurtă de timp*și nici nu îi oferă vreun alt fel de confort fals. Îl lasă

să plângă până când își epuizează lacrimile. Apoi pune portocalele înapoi în oală, una

câte una.

Privesc în tăcere cum vaporul se îndreaptă în josul râului cu Longwei,

Wenling, Lifenși mulți alții, dar nu cu ei.

Meilin speră că a luat decizia corectă.

"Vino, Renshu. Meilin își ridică coșul și îi întinde oala. "Trebuie să mergem mai

departe.

Drumul de pământ urcă în dealuri. Ziua este caldă, iar poteca este abruptă. Cu fiecare pas, sentimentul de optimism precaut al lui Meilin se transformă în euforie. În sfârșit! După atâția ani, a fost îndrăzneață, nu timidă. Este pe drumul spre casă. Inima ei este fericită.

Renshu se târăște în urmă, lovind cu piciorul în praf. După douăzeci de minute,

spune că este obositși înfometat.

Se așează pe o stâncă cu vedere la valeși mângâie locul de lângă ea. Au urcat mult și repede. E bine să se odihnească. Meilin caută în coșul eiși îi oferă o pară de zăpadă. El nu-i răspunde la privire, dar ia perele. Este rotundă, cu mici pistrui albi pe o coajă aurie translucidă. El ia o înghițitură. Crocantă ca castanele de apă. Meilin ia una pentru ea. Sucul dulce îi potolește setea.

"Păstrați-vă semințele", spune ea.

Urmează o potecășerpuitoare printr-o pădure de bambus deasă, cântând în vânt de bun venit. Curând, Meilin recunoaște o livadă de copaci. Se grăbește să îi examineze. Printre butuci, câțiva încă mai cresc. Meilin trage de o creangă și smulge o frunză țeapănă, ceroasă. Este roșie, pestriță cu pete verzișși galbene.

"Camfor", spune Meilin. 'Folosim uleiurile pentru medicamente. E bunși pentru a

ține departe moliile'.

"De ce au fost unele?

"Este o tradiție să se planteze un arbore de camfor de fiecare dată când se naște o . Copaculși fata cresc împreună. În acest fel, cu o singură privire, peținitoarea satului vede câte fete are o familieși vaști când acestea sunt suficient de mari pentru a se căsători.

Când una dintre fiice se logodește, familia taie copacul pentru a face un trunchi pentru

zestrea de nuntă".

"Ai avut un cufăr cu camfor, mamă?" "Da,

am avut", spune Meilin, încet.

Peisajul o cheamă pe Meilin. Ea cunoaște aceste dealurișsi stânci. Dincolo de

sunt munții tinereții ei. Ca fetiță, a petrecut multe veri aici cu bunicii ei, în timp ce părinții ei se ocupau de magazinul din orașul de jos. Respiră parfumul pinilor, devenind din ce în ce mai sigură că stratul gros de copaci i-a ferit satul de orice bombă. Fiecare cărare cu vegetație abundentă o asigură că așezarea îndepărtată ar fi fost ratată de trupele în marș. Tatăl ei va fi afară, privind în sus, nu de teama avioanelor, ci citind modelele norilor. Mama ei își va face griji cu privire la ce verdețuri să-și hrănească boii. Ei îi vor ura bun venit acasă.

Totuși, ceva nu pare în regulă. Nu au mai văzut pe nimeni pe acest drum. Meilin continuă să se aștepte să întâlnească un căprar și turma lui sau să audă zgomotul neuniform al roților de car pe pietriș. Fermele sunt nemișcate, câmpurile de ceai prea liniștite. Ceva lipsește. Au fost opt ani de război, se gândește ea. Bineînțeles că vor exista schimbări. Este optimistă, dar nu prostuță. Dar pe măsură ce continuă, îngrijorarea ei crește.

Când trec pe lângă un coteț de porci dărăpănat, Meilin își dă seama: *Animalele!* Unde sunt măgarii care râdși porcii care grohăie? Nici un miros

de capre masculine nu împrospătează aerul. Nu există găini care să se fi agitați să cotcodăcească pe drum.

Ea umple liniștea cu discuții despre căsuța familiei sale, despre animalele lor, pârâul cu apă dulce. Îi povestește lui Renshu despre *Thump! Thump! Thump!* pe care îl auzea în unele dimineți când soția fermierului Liao bătea covoarele, căutând monedele care îi căzuseră din buzunare când băuse prea mult vin cu o seară înainte. Își amintește cum țesea frunze de bambus pentru a face rogojini pentru uscarea ceaiului, despre ploaia asurzitoare din aceste păduri în timpul musonilor.

După ultimul colț, vede pete de pământ pârjolite unde au fost structuri de lemn, din care au mai rămas doar jumătate din pereți. Sunt grămezi de , dar niciun om. Își scutură capul neîncrezătoare. Imposibil. Trebuie să fi greșit drumul. Acesta trebuie să fie un alt sat nefericit.

Dar când ochii ei urmăresc forma dealurilor la orizonți și curba râului de mai jos, Meilin vede peisajul pe care și l-a amintit cu ani în urmă. Greșeala ei nu este că s-a rătăcit; greșeala ei este că a visat că acest loc va fi neatins. Coșul ei cade la pământ, în timp ce strânsoarea i se slăbește. *Nu aici, nu aici*.

Aleargă pe lângă grajdurile abandonate, dincolo de zidurile de piatră distruse, până

la mormintele strămoșilor. Nu poate vedea sanctuarele de la capătul terasei. Nu

ar trebui să fie felinare roșii strălucitoare atârnate pe stâlpi și bannere fluturând în vânt. Chiar dacă fructele și florile proaspete nu sunt acolo, bannerele vor fi. Chiar dacă nu vor mai fi strălucitoare, ci decolorate și ponosite, vor fi acolo. Dar la poalele sanctuarelor, Meilin nu găsește nici flori, nici fructe, nici bannere.

Morminteleși tăblițele de familie au fost distruse în bucăți, împrăștiate în grămezi de moloz. Ea cade în genunchi și scotocește printre resturi, căutând fragmente de nume, de personaje, orice. Sapă și sapă. Nimic nu a rămas intact.

Mâinile îi sunt iritate și sângerează din cauza eforturilor depuse. Furia și durerea îi străbat sângele, adunându-se în gât. Izbucnește, urlând o durere dincolo de cuvinte. Uită de băiat, uită unde se află, cine este, și se prăbușește la pământ. Atâta timp cât acest loc era sigur și părinții ei trăiau, iar strămoșii erau bine îngrijiți, Meilin putea suporta orice, putea parcurge orice distanță. Dar acum, totul este pierdut.

Renshu a privit cu consternare. În momentul în care au trecut de colți și mama lui tăcut, aștiut că ceva nu era în regulă. Pulsul i s-a accelerat de frică în timp ce ea s-a întors într-un cerc lent. Când ea și-a aruncat coșul și a fugit spre morminte, el a urmat-o neputincios. Acum stătea în picioare, uimit să o vadă pe mama lui plângând pe jos. Scuturat, el îi ridică coșul. Îl aduce și se așează lângă ea. A mai rămas puțină lumină; se face frig. Din coș, el scoate cuvertura de lână și i-o înfășoară pe umeri.

El nu a niciodată așa. În amintirea lui, ea fredonează mereu, coase, gătește, se plimbă, spune povești. Chiar și în timpul războiului, ea știa întotdeauna ce să facă în continuare. Pentru prima , mama lui pare mică și tristă.

Renshu îi freacă spatele cu palma deschisă, așa cum făcea ea pentru el când era bolnav sau supărat. Pe măsură ce se lasă întunericul, plânsul ei se retrage, dar ea nu vorbește. El își întinde brațul în jurul ei pentru a-i ține de cald amândurora. Este frig, dar cerul este senin. Deasupra siluetelor copacilor, el vede mai multe stele strălucitoare decât a mai văzut vreodată.

Au trecut două zile pline. Renshu o veghează pe mama sa cât poate de bine, dar ea este închisă într-o durere pe care el nu o poate pătrunde. El și-a

făcut un adăpost lângă ruine, o mică zonă în care să steași să se odihnească, folosind crengi căzute pentru a se acoperi. Din

la pârâu, el adună apă proaspătăși o convinge să bea dintr-o cană de ceai spartă pe care a găsit-o printre dărâmături. În fiecare seară, face un foc mic pentru a găti orez șia prepara ceai. Flăcările oferă puțină căldură. Mai târziu, o ține aproape, liniștindu-i visele turbulente. Când vine ziua, încearcă să îi dea portocalele rămase. Ea abia ia o înghițitură înainte de a îndepărta fructul.

Deși soarele este strălucitor, temperatura este în scădere. În curând, vor veni primele ninsori. Jachetele lor căptușite și cuverturile nu vor ține gerul departe. Proviziile lor sunt aproape terminate. Nu pot rămâne. Renshu trebuie să găsească o cale de a ajunge la Yichang.Și apoi ce? O barcă până la Shanghai să-l caute pe unchiul? O barcă înapoi la Chongqing? El nuștie. Dar trebuie să meargă în altă parte. Într-un loc în care Meilin se va trezi din această transăși va fi din nou mama lui.

În această dimineață, ea doarme liniștită după o altă noapte agitată. O acoperă cu haina luiși se ridică pentru a-și întinde picioarele. De obicei, când ea se odihnește, el nu se aventurează prea departe, dorind să fie la îndemână. Dar astăzi, în loc să se întoarcă când ajunge la marginea așezării, el continuă în pădure. Lumina se filtrează printre copacii groși. Un luminiș se află în față. Curios, se apropie și descoperă o livadă de copaci bătrâni. Mulți sunt desfiguratișiși încovoiați de vârstă, ramurile lor sunt sălbaticeși neîngrijite. Aventurându-se mai aproape, descoperă că sunt peri. Unii încă mai dau fructe. Renshu găsește câteva pere care nu au căzut încă. Le va duce Meilin.

Bagă în buzunar semințele mici, maro, de pară pe care mama lui i-a spus să le păstreze pe drum. Le scoateși le studiază. Arată ca niște picături de ploaie de culoare roșiatică. Sau lacrimi. Din impuls, ia un băț, sapă o mică gaură și pune semințele înăuntru. Le acoperă cu pământ moaleși bate pământul. Îngenuncheat lângă pârâu, își împreunează

mâinile. Cu mâinile picurate, udă semințele. Se uită la soare. Apoi Renshu își adună perele noișisi se întoarce.

Meilin încă doarme. Renshu își deschide coșul. Înăuntru sunt hainele lor, pergamentul și cutia ei cu comori. Este mult mai ușoară decât își amintește el. Înăuntru găsește un pumn de monedeși talismane. Meilin se trezește. El bagă în buzunar câteva monede de aurși un talisman de jad, apoi pune capacul la loc. Va fi suficient, se gândește el. Când Meilin deschide ochii, el îi toarnă căni de apă pe mâini pentru a spăla murdăriași sângele uscat. Își umezește pânza cămășiișișterge

cu fața curată de lacrimile murdare.

"Bea. El pune cana în mâini. "Mănâncă. Îi dă mușcături mici de pară.

Se așează și scutură din cap, uitându-se la rămășițele sale.

"Vino, mamă", insistă el. Trebuie să mergem unde va fi mai caldși mai sigur. El o ajută să se ridice în picioare. Îi cară coșulși așternuturile. Ea se sprijină pe el. Ea nu vorbește. El o ușor departe.

Meilin îl urmează pe Renshu pe tot parcursul coborârii muntelui. Deși nuștie cum să ajungă la Yichang, se gândește că, atâta timp cât merg la vale, vor ajunge în cele din urmă la râu. Acolo, el va cumpăra bilete de vapor. Îl vor găsi pe unchi în Shanghai. El îi va explica că s-au rătăcit în piață. El va spune că le pare rău. Totul va fi bine. Vor fi din nou în siguranț ă.

După-amiază, sunt în oraș. Schimbă talismanul de jad pe mâncare pentru călătorie. La docuri, găsește un bărbat care vinde bilete. Renshu spune că vor să meargă la Shanghai.

"Biletele sunt foarte scumpe", spune bărbatul și se uită pe lângă el la următorii

clienț i.

Renshu rămâne acolo.

Bărbatul se întoarceși îl vede din nou. "Mai ești aici? Cât de mult ai?

Renshu îi arată bărbatului cele două monede de aur din buzunar.

Ochii bărbatului se îngustă. "Da, da, barca asta vă va duce acolo", spune bărbatul,

luând monedeleși punând niște hârtii în mâinile lui Renshu. Urcând la bordul vasului,

Renshu respinge sentimentul persistent că ar fi putut fi înșelat. Nu contează, gândeș te

el, se îndreaptă spre unchi.

Meilin spune "da" la orice îi sugerează Renshu. Uneori, fără avertisment, începe să

plângă. Apoi rămâne mută zile întregi. Renshu nuștie cum să o consoleze. Ea nu arată

ca mama lui. Arată ca un copil pierdut, cu părul înșuvițe uleioase care îi cad în jurul umerilor și cu tunica ruptă și murdară. Ochii ei, de obicei atenți și iuți, nu se concentrează pe nimic. Renshu scoate pergamentul. Deschizând spre vârfurile munților,

invocă Li Chiși curajul ei în uciderea șarpelui. Apoi găsește un pescar singuratic pe un râu. Acesta trebuie să fie bătrânul Zhu, care se îndreaptă spre Izvorul Florilor de Piersic. Dar când el

începe să spună povestea despre omul careși-a pierdut calul, Renshu nu se poate gândi la nicio binecuvântare, așa că se oprește. Meilin nu pare să observe. Într-o dimineață, Renshu se trezește la auzul zgomotului de monede care clipesc. Meilin umblă prin cutia ei. Numărăși numără, mormăieși din cap. S-a spălat pe față șiși-a strâns părul într-un coc.

"Mamă! Ce ?", întreabă el.

"Lipsesc două piese de aur. Vocea ei este clară.Și furioasă. "Mamă", îi

amintește el, "le-am folosit pentru biletele de vapor.

"Două bucăți? Două bucăți de aur? Aiee! Este prea mult!", strigă ea. Lui Renshu îi pică stomacul. Încerca să ajute. Încerca să găsească o cale să se întoarcă la Unchiul.

'Ați fost înșelați! Nu e de mirare că nenorocitul ăla de hoț s-a grăbit să ne împingă

pe barcă. O bucată pentru ar fi fost mai mult decât suficient'.

Renshu se bâlbâie: "Mamă, tu, tu ai spus că e în regulă.

"Am fost de acord? Nu, nu aș fi fost niciodată de acord cu asemenea escrocherie!" "Nu am putut face nimic altceva. Erai prea tristși a trebuit să ajungem pe această barcă pentru a-l găsi pe unchiul.

Meilin își numără din nou monedele. *Clink, clink.*

"Mamă, îmi pare rău",șoptește Renshu.

Meilin își înghite următoarea propoziție și aruncă restul de monede și talismane înapoi în cutie. A dispărutși amuleta mea de jad cu vinete", mormăie ea. Chiar dacă urăște când ea este supărată pe el, Renshu se simte ușurat. Dacă e supărată, înseamnă că își revine din tristețe. Mama lui s-a întors.

Capitolul nouă

Shanghai, China, ianuarie 1947

Intrând în Shanghai, Meilinși Renshu se uită la clădirile europene de pe mal. *Bund*, le spune unul dintre ceilalți pasageri. Chiarși după un deceniu de războiși ocupație,și acum, în timpul luptei pentru reconstrucție, eleganța

și statura promenadei sunt izbitoare. Meilin înțelege de ce Wenling iubește atât de mult acest oraș.

Străzile sunt animate de troleibuze, automobile strălucitoare, ricșe, jeep-uri. Pentru prima dată, Meilinși Renshu văd oameni din toate colțurile lumii: Europeni cu părulși ochii de culoare deschisă, polițiști sikh purtând turbane roșii, americani, ruși. Există limbi și accente necunoscute care îi uimesc. Shanghaineza este atât de diferită de mandarinăși de sichuanese, încât la început Meilin nu o înțelege deloc. Totuși, în oraș au venit destui oameni din toată China, astfel încât Meilin se descurcă cu un amestec de mandarină, sichuaneseși gesturi atente.

Cheltuiesc o săptămânăși o prețioasă monedă de aur pentru a sta la un han în timp ce îl caută pe Longwei. Este copleșitor. Tot ceștie Meilin este că Longwei a spus că acum este funcționar public. Întreabă la câteva birouri guvernamentale. I se spune că "funcționar public" nu este un de muncă suficient.Știe ea în ce domeniu lucrează el? Știe cine este superiorul său? Are mai multe informații? Cele câteva date pe care le oferă nu sunt suficiente. Meilin nu aștiut niciodată ce făcea Longwei. De fapt, nici nu voia săștie.Știa doar că a lucrat pentru Generalissimoși că îl venera.

Dao Longwei avea relații peste tot, dar acum nimeni nu pare să fi auzit de . Există un vârtej de sugestii, dar niciun răspuns precis: dacă face parte din guvern, nu va fi în capitala din Nanjing? Sau poate a plecat la Chengdu? Sau s-ar putea să fi plecat în Taiwan pentru a lucra în guvern după retrocedare?

Schimbând strategia, Meilin este convinsă că Longwei nu va putea sta departe de tentațiile jocurilor de noroc și ale băuturilor. Își îndreaptă atenția către unele dintre colțurile cele mai murdare ale Shanghaiului. Într-o seară, urmărește lucrători guvernamentaliși ofițeri naționaliști în afara serviciului la Madame Zi's Emporium.

Glamourosși sofisticat, Madame Zi's Emporium oferă ceva pentru toată lumea: o casă de ceai pe timp de zi, unde au loc afaceri de tot felul; un shulou seara pentru poveștiși operă, cu gramofoaneși dansatoare; iar noaptea, există camere la etaj pentru plăceri cu doamnele changsan.

Meilin a început să vadă dincolo de strălucirea străinilor înstăriți, dincolo deșoferii de la Hotelul Palace, cușepcileși costumele lor elegante, care deschid ușa doamnelor în blănuri. Vede dincolo de luminile de neon ale Teatrului Cathay, chiar și dincolo acordurile strălucitoareși atrăgătoare ale jazz-ului care se revarsă din cluburile de dans și pe străzi. Aici, mulți încă se luptă pentru supraviețuire. Necesitățile de zi cu zi sunt scumpeși rare. Dacă vor supraviețui, își dă seama că trebuie să-și găsească un loc de muncă.

În după-amiaza următoare, Meilin se întoarce la Madame Zi. Femeia de la ușă este mai în vârstă, poate în jur de 50 de ani,și impecabil îmbrăcată. Costumul ei din brocart maro bogatși profund are acel amestec inconfundabil de stiluri orientaleși occidentale din Shanghai. Părul ei permanentși vopsit contrastează cu fațași obrajii ei umflați. În jurul încheieturilor groase îi atârnă brățări de jad, în timp ce cerceii de aur îi sclipesc din urechi.

Ce vrei? Acesta este un loc pentru domni", se încruntă ea la Meilin. Meilin roșeș te

și ezită.

"Căutați pe cineva?", întreabă femeia, devenită suspicioasă de reticența lui Meilin.

"Sunteți doamna Zi? Meilin ezită. "Caut de lucru.

Ochii femeii alunecă peste Meilin, evaluând-o. Meilin se ridică mai dreaptăși își

strânge buzele.

Doamna Zi clătină din cap. "Ești prea bătrân. Nu e nimic pentru tine aici". În acel moment, una dintre fetele din interior se plânge că costumul ei nu i se potrivește. Meilin observă că unele paiete auși că tivul este sfâșiat. Doamna Zi se uită la fatăși îi blestemă nepăsarea.

"Știu să cos", spune Meilin. "Pot să vă repar costumeleși să lețin în ordine.

Se apleacă să ia din geantă o bucată de broderie. Este un mic pătrat de mătase neagră, ceva ce a făcut în lunga călătorie cu vaporul spre Shanghai. Fără un plan, urmând înțelepciunea degetelor ei, broderia părea să se țese aproape singură. De-a lungul

săptămânilor de călătorie, a apărut un piersic în plin rod, cu frunze în multe nuanțe diferite de verde. Îl întinde acum doamnei Zi. Femeia îl ia, se uită la el, își trece degetele graseși moi de-a lungul cusăturilor. I-o dă înapoi lui Meilin.

"Ce altceva puteți face?

Meilin se uită dincolo de doamna Zi. În jurul camerei sunt mese cu bărbați care beauși mănâncă gustări. Mai multe mese trebuie curățate. "Pot să pregătesc mâncare, să servesc la mese, să repar costume. Pot face multe lucruri care să vă mențină" - face o pauză, nefiind sigură cum să numească locul, apoi își amintește de semnul de afară -

"Emporiul să funcționeze fără probleme".

Doamna Zi se uită din nou la Meilin. De data aceasta, când femeia evaluează, Meilin își ridică bărbia. Expresia ei este respectuoasă, dar nu servilă. I-a oferit doamnei Zi ceva de care aceasta are nevoie.

"Întoarce-te mâine. O să mă gândesc la asta. Doamna Zi este tăioasă, dar tonul ei a

trecut de la respingere la interes.

Ajung la o înțelegere: Meilin va repara costume, va ajuta la supravegherea

clienților și va avea grijă de fete. Doamna Zi nu poate oferi decât un salariu mic, dar Meilin și Renshu pot sta într-un apartament situat mai jos pe stradă, într-o clădire shikumen pe care tot ea o deține. Apartamentul este mic: o cameră și un tingzijian, un mic birou orientat spre nord, deasupra unei bucătării reci și strâmte. Dar există o chiuvetă și electricitate. În plus, ea poate folosi resturi de pânză de la costume pentru a face papuci, pentru a repara haina și pantalonii lui Renshu și, ocazional, când este suficient, pentru a coase haine noi.

În noile lor camere, Meilin și Renshu împart resturile de la un banchet organizat mai devreme în acea seară. Afară, oamenii aprind felinare de hârtie și le lansează pe cer pentru a sărbători încheierea festivităților de Anul Nou. Este Anul Porcului, un simbol al bogăției și abundenței. Ei ies afară să privească. Ca o surpriză, Meilin produce două felinare pe care le aprindă. Este o mică extravaganță pentru ca și ei să poată întâmpina

noul an, când speranța este un obicei.

"Ce speri pentru anul acesta? o întreabă Meilin pe Renshu.

Băiatul este tăcut. Meilin se uită la el. Pare slab, prea slab. În ciuda

înfometat, neliniștit, el a crescut. În Chongqing, ea îi cususe o jachetă căptușită despre care era sigură că va rezista. Mânecile erau prea lungi și a trebuit să împăturească manșetele. Acum abia îi mai întinde pe umeri. Cândva pufoasă și plină, căptușeala este acum plată. Acolo unde satinul s-a rupt, umplutura de bumbac iese afară. Marginile sunt marcate cu pete de ulei, murdărie de pe drum, pete unde a șters ceva sau a ceva.

"Cărți", spune Renshu.

"Cărți? Răspunsul lui o surprinde și o încântă. "Ce fel de cărți?" "De toate felurile. Vreau să învăț mai multe. Vreau să iau examene și să merg la universitate. Fii un savant.

Dorința lui îi alină tristețea pentru Xiaowenși pentru familia ei pierdută. Toți ar fi

atât de încântați să vadă tânărul care devine.

"Atunci îți vom găsi oșcoală", spune ea. Deși rezervele ei sunt mici, încă mai are ceva bani. Educația este un fel de investiție, motivează ea,și una pe careși-a dorit-o întotdeauna pentru el.

"Dar tu, mamă, ce îți?

Meilin se gândește ce să spună, privind un felinar plutind pe cer. Fiecare felinar care se ridică este un răspuns sfidător la toate bombele care au căzut. Felinarele nușterg pierderile, dar se simt ca o dovadă de speranță, de reziliență. Deși comuniștiiși Kuomintangul se luptă din nou în nord-est, cel puțin în această seară, Shanghaiul se simte liniștit.

Ce îți dorești? Întrebarea lui răsună în mintea ei. Când a fost ultima dată, dacă a fost vreodată, când cineva a întrebat-o asta? Când a fost ultima dată când s-a întrebat? De atâta timp, răspunsul a fost unul imediat: adăpost, mâncare, bani, siguranță, pânză, lemn, căldură.

Ea are nevoieși își dorește toate aceste lucruri. Dar dorințele de Anul Nou sunt un prilej de a merge dincolo de aspectele practice. Desigur, există imposibile: ca Xiaowen să se fi întors, să își fi găsit familia, ca războiul să nu fi avut loc niciodată. Dar ce își

ea care ar putea fi încă posibil? Cum ar putea nu doar să supraviețuiască, ci să

înflorească?

"O livadă", spune ea. "O

livadă?

Vino, să intrăm", spune ea.

În camera lor, Meilin ia pergamentul din coșul ei. Este ultima ei legătură cu viitorul la care ea și Xiaowen au visat cândva. Ea plimbă cu grijă mătasea de la un capăt la altul, cași cum ar pune în aplicare un ritual, până la ultima

scena în care călătorul se odihnește sub copacii înfloriț i.

"Asta. Ea arată spre copaci. "Asta este ceea ce vreau.

Renshu zâmbește. Poate că acum este momentul să-i povestească despre vechea livadă pe care o descoperise în Yichangși semințele pe care le lăsase acolo. Ți-am spus vreodată povestea cu parul magic? întreabă Meilin, întrerupându-i gândurile.

"Copacul magic de pere?" El dă din cap. Și înainte ca el să mai poată spune un

cuvânt, ea începe.

"A fost odată un fermier dintr-un oraș numit Bailizhou, nu departe de locul unde am crescut eu. Într-o toamnă, fermierul a avut o recoltă splendidă de pere. Și-a umplut căruța cu fructeși s-a îndreptat spre piaț ă.

Pe măsură ce muzica poveștii curge din limba mamei sale, Renshu se umple de căldură. Noaptea rece dispare și el este transportat în lumea evocată de ea. Ea pare, pentru prima dată, fericită. Îi va spune mai târziu semințe.

"La piață, fermierul făcea o afacere bună. Își petrecea dimineața schimbând acele globuri de aur cu monede de argint. După fiecare achiziție, își imagina ce va cumpăra: cizme negre puternice, o haină de blană pentru iarnă, poate chiar un alt măgar sau o căruță nouă. Pe măsură ce ziua trecea, poșeta luiși visele lui deveneau din ce în ce mai grase.

"A venit un călugăr. Marginile veșmintelor sale erau prăfuiteși sfâșiate. Parcursese o distanță mare pe jos, trecând munții în drum spre un templu sacru. Deși călugărul renunțase cu mult timp în urmă la

majoritatea dorințelorși bunurilor sale pământești, perele arătau atât de delicioaseși miroseau atât de dulce, tânjea după una.

"Apropiindu-se fermier, el a spus: "Vă rog, bunule domn, în bunăvoința și

generozitatea dumneavoastră, îi veți da unui călugăr umil una dintre perele

dumneavoastră dulci?"

"Fermierul a ezitat. Dacă îi dădea călugărului o pară, oamenii ar fi putut crede că el

își dădea fructele gratis. Dar știa că nu ar trebui să refuze un călugăr, așa că s-a

prefăcut că nu audeși a sperat că călugărul va pleca.

' "Dragă frate", a insistat călugărul, "ți-ai onora numele de familie dacă ai împărți

pară. Ai din belșug. Nu ai putea să dai măcar una?"

"În acel moment, fermierul vindea pere unei familii bogate. După ce a turnat monede în palma fermierului, mama a dat fiecăruia dintre copiii ei câte o pară. Fermierul s-a întors cu spatele la călugărși a bătut în aer cu mâna liberă, cași cum ar fi

lovit unțânțar.

"O bătrână vânzătoare de ceai din apropiere privea. Ea știa câte ceva despre obiceiurile călugărilor, așa că a aruncat o monedă în direcția fermierului. "Dă-i bătrânului o pară! Nuți-e rușine?" Fermierul a prins moneda în zborși a strecurat-o în punga sa de mătase. "Foarte bine", i-a spus fermierul călugărului, "ia o pară".

"Călugărul s-a înclinat în fața vânzătorului de ceai. "Mulțumesc pentru amabilitate". Apoi s-a întors la căruța fermieruluiși a ales o pară. S-a așezat în mijlocul pieței și a mușcat din pară cu ochii închiși, fredonând de

plăcere. În acest fel, a mâncat tot fructul, cu codiță cu tot, cu excepția unei semințe. Apoi, deschizând ochii, s-a ridicatși a spus: "Aveți multe pere, dar eu aveam nevoie doar de o sămânță".

"Luând o lopată mică din sacul său, a săpat o groapă. A pus sămânța în groapăși a acoperit-o cu grijă. Apoiși-a luat castronul de cerșitși s-a dus la vânzătorul de ceai, . Fără să comenteze, vânzătorul de ceai a umplut castronul.

Călugărul a turnat apă acolo unde îngropase sămânța. Până atunci, o mulțime se adunase să privească. Din locul umed de pe pământ, un lăstar a ieșit prin pământ. În fața ochilor tuturor, a crescutși s-a îngroșat într-un trunchi. În câteva minute, trunchiul

s-a divizat, iar ramurile au răsărit și au început să se înalțe, ca niște brațe care se întindeau spre cer. Strigăte de uimire au răsunat pe măsură ce mugurii , apoi înfloreau în toată splendoarea. Uimirea a urmat frunzelor care se desfăceau, florilor care se pliau pe ele însele, astfel încât fructele au început să se umfleși să se coacă. Când copacul

era plin de fructe, un parfum puternicși dulce gâdila nasurile tuturor, iar membrele nou răsărite se înclinau sub atracția perelor pline. Călugărul s-a întors spre mulțimeși, cu brațele deschiseși o plecăciune adâncă, i-a invitat pe toți să mănânce.

"După ce toată lumea s-a bucurat de o pară sau două", continuă Meilin, "călugărul a bătut din palme de două ori. Frunzele periului au început să-și schimbe culoarea, apoi să se ofilească, să se usuce și să cadă. Când toate au căzut și ramurile erau goale, călugărul luat un topor mic din geantă, a tăiat copacul, a pus trunchiul pe umăr șia ieșit din piață, cu veșmintele în praf.

'În timpul acestor pozne, fermierul stătea îngrozit, cu spatele la căruța sa. Când toată lumea s-a grăbit să mănânce perele miraculoase ale călugărului, fermierul a rămas uimit, fără cuvinte. Odată ce călugărul a

plecat, piața reluat agitația obișnuită. Găinile, care făcuseră liniște în cuștile lor de răchită, au început

vânzătorii de legume au început să negocieze din nou cu bătrânele cumpătate, iar câinii s-au întors la fugiții lor. Fermierul se pregătea să continue vândă perele, cândși-a dat seama că a fost lovit ca un pumn în stomac.

'S-a . Cu , căruciorul său era gol. Examinând partea din față, a văzut că mânerul căruței fusese tăiat.Țipândși înroșit la față, fermierul a fugit pe stradă după călugăr, cu poșeta prea plină, vărsând monede în timp ce mergea. O dâră de copii îl urmau, adunând bogățiile lăsate în urma sa. Când a ajuns la colțul unde dispăruse călugărul,

singurul lucru pe care l-a văzut a fost căruței sale care zăcea în mijlocul drumului

pustiu".

Renshu râde. O bubuitură tunătoare sparge aerul.

"Renshu, privește!

Focuri de artificii! Dincolo de felinarele care se ridicau, sus pe cer, o orbire de scântei și spirale. Apoi încă una, și încă una. Din nou și din nou, lovitura lansării, vuietul rachetelor, apoi o explozie de culori, luminând cerul.

Ei privesc până când ultima sclipire strălucețteși rămân doar fantome fumurii ale

strălucirii trecătoare.

În fiecare zi, după ce Renshu merge lașcoală, Meilin merge la Emporium. Dimineața, ajută la prepararea mâncării. După-amiaza, servește ceai clienților. Pe măsură ce clienții seara, Meilin merge acasă la Renshu. Reface reparațiile atât de repede încât doamna Zi nu are de ce

să se plângă. Deși este un loc dezgustător, este practic. Este strategic. Dacă îl găsi pe Longwei undeva, va fi aici.

Meilin începe să recunoască câțiva clienți obișnuiți. Printre clienții Emporium-ului se numără literați, intelectualiși de artă, alături de funcționari publiciși ofițeri în afara serviciului. Indiferent de politica lor, toți vin să bea ceai, să mănânce gustări și să dezbată. În mod frecvent, comercianții de artă produc mici comori, în unei vânzări. Meilin a văzut bijuterii ornamentate, cutii sculptate, bibelouri strălucitoareși talismane de jad schimbându-și mâinile. Unul dintre vânzători, dl Li, tranzacționează adesea pergamente. Poartă ochelari cu rame aurii, iar părul îi este despicat la mijloc. Deși este articulatși manierat, nu este întotdeauna sincer. Ea zăbovește atunci când el își desface una dintre marfa pentru un potențial cumpărător, ascultând negocierile. Din ceea ce a văzut din colecția lui, ea

știe că propriul ei pergament este mult mai fin.

Mai esteși dl Xu, un bărbat mare, cu nasul lat, părul argintiuși tuse de fumător. Ea nu știe cu ce ocupă, dar are un râs zgomotos și este prietenos cu toată lumea. Majoritatea bărbaților nici măcar nu văd, dar dl Xu glumește cu Meilin atunci când aceasta aduce mai multă apă caldă pentru ceai sau strânge farfuriile. Ocazional, îi face cu ochiul. Ea trebuie să recunoască că îi place atenția.

Astăzi, domnul Xu se ceartă cu domnul Li. Ea ascultă cu atenție, sperând să audă o

mențiune despre Longwei.

"Acum că Kuomintangul a cucerit Yan'an, fără îndoială că naționaliștii se vor

impune. Cum pot continua comuniștii fără capitala lor? spune dl Li.

"PCC are încă un mare sprijin rândul țărănimii. Mulți încă nu i-au iertat pe

naționaliști pentru corupția lor din timpul războiului", contrazice dl Xu.

'Dar Kuomintang-ul are trezoreria, orașele, chiar și armata! Chiar dacă există sprijin pentru comuniști, ei nu au resursele necesare. Este de neconceput că ar putea învinge KMT".

"Puțin probabil", este de acord dl Xu, "dar nu imposibil".

Dl Li râde și își termină ceaiul dintr-o singură înghițitură. Îi atrage atenția lui Meilinși îi face semn că mai vrea apă caldă. Ea se îndreaptă spre bucătărie, lăsându-i la conversația lor.

Lunile trec, dar Longwei nu apare niciodată. Deși Meilin nu încetează să-l , speranța reîntâlnirii devine din ce în ce mai . Totuși, Meilinși Renshu își fac un fel de viață aici. Încrederea și stima doamnei Zi față de Meilin cresc. Fetele dansatoare, spune doamna Zi, vin și pleacă precum frunzele de salcie care suflă pe drum toamna. Dar o croitoreasă la fel de bună ca Meilin, asta e o raritate. Doamna Zi este fericită atâta timp cât Meilin păstrează costumele strălucitoare și atrăgătoare. Toată strălucirea atrage bărbațiși portofelele lor umflate, departe de problemele lumii de afară.

Shanghai, China, aprilie 1948

Pe măsură ce Anul Porcului se transformă în Anul Șobolanului, sentimentul de

siguranță cultivat de Meilinși Renshu începe să se dezintegreze. Inflaț ia

a scăpat de sub control. O piață neagră prosperă, iar frustrarea cu privire la proasta gestionare a economiei de către guvern fierbe. Tot mai multe proteste izbucnesc pe străzi. Neliniștițiși pierzându-și încrederea în naționaliști, străinii se întorc înțările lor de origine.

La Emporium, afacerile încep să scadă. Inițial, doamna Zi afișează o încredere impetuoasă. "Indiferent de politică, toți bărbații au aceleași apetituri", spune ea. Dar în primăvară, când comuniștii recuceresc Yan'anși o mare parte din nord, tot mai puțini clienți intră pe ușă. Clienții obișnuiți devin sporadici în vizitele lor. Când vin, tind să bea prea mult.

Cu fiecare raport despre mai multe teritorii pierdute, mai mulți soldați căzuți, dl Li își flutură mâinile neîncrezător. 'Kuomintangul avea o armată mai mareși resurse mai bune. Cum putut să-și piardă avantajele?", exclamă el.

"Hah! se enervează domnul Xu, făcându-i semn lui Meilin să aducă încă o sticlă de coniac. "Este din cauză că KMT a lăsat în urma sa prea multă distrugere și nemulțumire. Au pierdut loialitatea poporului".

Poate în mediul rural, dar nu poți crede cu adevărat că comuniștii ar putea cuceri

orașele", insistă Li în timp ce își golește paharul.

"Nu este posibil. Nu este posibil", murmură dl Guo, un alt client obișnuit. Meilin mai zăbovește pentru a auzi mai multe discuție, dar este repede chemată de alți client i.

Câteva săptămâni mai târziu, Meilinși Renshu se întorc spre shikumen. În timp ce trec pe lângă un magazin dețesături, Meilin observă prețul de pe o bucată de mătase roșie care i-a atras atenția în acea dimineață a fost tăiatși rescris de mai multe ori. Acesta aproape că s-a cvadruplat în timpul zilei. Renshu vorbește despreșcoala lui.

Anul trecut, a fost un paradis. Pentru câteva ore pe zi, se putea cufunda în

învățăturăși în prieteni. Dar acum, colegii de clasă dispar. Vin lașcoală într-o ziși nu

se mai întorc a doua zi. Zvonurile spun că cei din familiile mai înstărite au fost duși la

rude din Hong Kong, Taiwan sau chiar America.

Un convoi de jeep-uri militare trece, claxonând pentru a elibera drumul.

Renshu privește gânditor.

"Poate că ar trebui să devin soldat", spune el. Unii dintre colegii mei de clasă au

renunțat lașcoală pentru a se înrola în armată".

"Categoric nu! strigă Meilin. 'Ai doar paisprezece ani. La ce te gândești? "Dar mamă, tu muncești atât de mult. Dacă m-aș înrola în armată, aș putea câștiga bani ca să te ajut. Aș aveași o uniformă bună.

'Renshu, după toate prin câte am trecut, nu te pot pierde și pe tine. Suntem bine aici. Avem mâncare, avem un loc unde să stăm. Nu e chiar așa de rău, nu?' Ea îi apucă mâna.

El ridică din umeriși își scutură mâna liberă.

În față este o piață aglomerată. Meilin poate vedea oameni care împart fluturași. Nuștie de care parte sunt - PCC sau KMT. Oricum ar fi, decide să o îndepărteze pe Renshu. O iau pe o scurtătură printr-o aleeși trec pe lângă un magazin de antichități. Meilin îl recunoaște pe dl Li înăuntru. La colț, se uită în sus pentru a observa intersecțiași își continuă drumul spre casă.

În toamnă, guvernul cere tuturor cetățenilor să predea orice monedă de aur, argint sau străină, în încercarea de a stabiliza moneda. Deși acum este ilegal să ai aur, acest lucru îi face pe oameni să se agațe și mai tare de ceea ce au. Economia continuă să se deterioreze. Guvernul național ist pierde puținul control rămas. Meilin aude că PCC recrutează noi membri, chiar dacă presupușii comuniști sunt împușcați în plină stradă.

Este o atmosferă la fel de periculoasă cum Meilin nu-și poate aminti vreodată. Mult mai otrăvitoare decât zilele din Chongqing. Cel puțin atunci, era clar cine erau inamicii: zburau avioane cu steaguri albe și sori roșii. Acum, nu este atât de ușor să știi. Săptămâna trecută, Meilin a văzut pe cineva în uniformă Kuomintang bătând la uși pe toată aleea, adunând numele, ocupațiileși activitățile locuitorilor. Ea nu a răspuns când acesta a bătut la ușa ei. Acum, mulți dintre acei vecini lipsesc. Unii dintre ei erau chiar susținători ai guvernului! Cineștie cine era acel bărbat în uniformă? Când există spioni pentru ambele partide peste tot, cea mai bună strategie este să fii invizibil.

Într-o dimineață de sfârșit de noiembrie, Meilin ajunge la Emporiumși se trezește cu o scenă de haos. Mesele sunt răsturnate, fetele plâng. Meilin scapă costumele pe care le-a reparatși aleargă la doamna Zi, care plânge.

"Ce s-a întâmplat?", strigă ea.

'Un raid! Un raid! Oh, frumosul meu Emporium!"

"Când?

Doamna Zi înjură, mormăie și se plimbă. După multe întrebări și jumătăți de răspunsuri, Meilin pune cap la cap faptul că, cu o seară înainte, un grup de membri ai PCC au dat buzna înăuntruși au târât mulți clienți, inclusiv unii dintre ofițerii KMT de

rang inferior. Soarta lor? Probabil să fie interogați, torturațiși uciș i.

"Cum, cine? se bâlbâie Meilin.

"Domnul Xu, acest testicul de porc putred și purulent, este comunist! scuipă

dezgustată doamna Zi. 'Ne-a spionat tot timpul'.

Lui Meilin îi pică stomacul. Domnul Xu?

De atâta timp, doamna Zi a rămas optimistă, dar acum este isterică.

Își face bagajele, își părăsește orașul iubit. "Unde te

duci?

Doamna își ridică mâinile goale de inele și brățări. "America. Mi-am vândut

bijuteriile pentru un bilet.

Meilin nu are aur de vândut ca Ma dame. Ce va face ea? "Doamnă, ne puteți ajuta,

vă rog?", imploră ea.

"Nu pot, nu am nimic de pierdut. Apoi face o pauză. 'Când mi-am luat biletele aseară, mai erau câteva pentru *Taiping* săptămâna viitoare, care se îndreaptă spre Taiwan. Poate reușești să faci rost de unele? Oricum ar fi, trebuie să pleci din

Shanghai, Meilin. Domnul Xu" -și iată o nouă înșiruire de obscenități - "cu siguranță a

marcat acest loc, shikumen-ulși pe toată lumea de aici. Nu mai avem timp. Ieși afară!

După școală, Renshu se îndrepta spre casă când cineva îl strigă, făcându-i cu mâna.

"Hei! Ești băiatul lui Meilin, așa?

Vorbitorul este un bărbat mare, cu părul scurt. Argintiu la vârfuri. Un nas latși o

tuse. Renshu nu spune nimic.

"Precaut? Îmi place asta. Este o bună', spune bărbatul. Înseamnă ești un bun

judecător al caracterului. Dar nu e nevoie să fii suspicios, o știu pe mama ta de la

doamna Zi. Poate ți-a vorbit despre mine? Eu sunt Xu Deming, domnul Xu. Renshu se strâmbă la domnul Xu. Nu este el cel despre care mama lui spune că îi dă uneori o monedă în plus?

"Vezi. Știam că o să mă cunoști", spune domnul Xu, vocea lui lustruindu-i nesiguranța lui Renshu. "Am o oportunitate pentru tine. Dl Xu se uită în jur. Renshu se uită și el. Sunt puțini trecători pe stradă. Domnul Xu se apropie de Renshu. "Știi că acest război civil este foarte serios. Luptăm pentru sufletulțării noastre. Armata Roșie se apropie de Shanghai. Unii spun că este doar o chestiune de zile până când vor ajunge și vor prelua controlul".

Renshu dă din cap.

"Îți pot oferi o slujbă care te va ajuta pe tineși pe mama ta să rămâneți în siguranță. În ultimele săptămâni, mama lui a fost din ce în ce mai îngrijorată, deoarece afacerile au scăzut la Emporium. "Care este treaba? întreabă Renshu.

"Vei fi asistentul meu. Mă vei ajuta să fac China puternică din nou. A lucra cu mine

ar fi un mare act de patriotism. Acum ești aproape bărbat, trebuie să ai grijă de mama

ta". Dl Xu zâmbește largși își întinde mâinile dolofane. "Deci, vrei slujba?

Înapoi la shikumen, Meilin încearcă să se calmezeși să găsească un plan. Taiwan? Pe bune? O insulă minusculă despre care Meilin nu știe nimic? Trebuie să existe alte opțiuni. Hong Kong? Biletele de tren ar fi mai ușorși mai ieftin de obținut; ar putea chiar să ajungă pe jos, cel puțin o parte din drum. Nu, nu, Hong Kong este prea riscant. Ar dura prea mult, iar căile ferate sunt prea vulnerabile. În plus, în Hong Kong, nu ar avea oceanul care să-i separe de comuniști. Taiwan, atunci. Cine știe? Poate că Longwei va fi acolo, dacă mai e în viață. Dar cum va rost de două bilete?

Se duce în micul lor birouși își scoate coșul din ascunzătoare. Își deschide cutia de lemn. Tot ce rămâne este o singură monedă de aur. Nu este nici pe departe suficientă. Ridică pergamentul.

"Ma? Mamă, unde?

Renshu e acasă. Pune pergamentul înapoi în coșși expiră, închizând ochii pentru scurt timp, pregătindu-se să-i spună lui Renshu că, din nou, vor pleca. 'Ma! Ma! Am vești bune! Cineva mi-a oferit o slujbă!

În capul lui Meilin sună alarma. Asta nu sună ca o veste bună. Orice calm pe care îl adunase cu câteva momente înainte se . 'Ce? Cu cine ai vorbit? Nuștii să nu ai încredere în străini?

"Nu, nu un străin, Ma. Prietenul tău, domnul Xu. Ai spus că era cel mai amabilși

mai amuzant dintre toți clienții.

Gura lui Meilin devine uscată. "Ce-ai spus? "A spus că trebuie să vorbesc mai întâi cu tine, desigur. Am fost de acord să ne întâlnim mâine".

"I-ai spus unde locuim? Meilin abiașoptește. Inima îi bate cu putere în urechi.

"El nu a întrebat.

"Ai fost urmărit până acasă?

Renshu se uită peste umăr. "Nu știu. Nu prea cred. Mamă, ce s-a întâmplat? Am

crezut că îți place de el. Pot să ne ajut să câștigăm mai mulți bani'.

"Este spion! Meilin este isterică; nu mai poate să se abțină. E spion pentru

comuniști! A fost un raid la Madame Zi în dimineața astași el a fost în spatele lui.

Renshu gâfâie.

"Ești prea încrezător, Renshu. Trebuie să plecăm din Shanghai, cât mai curând

posibil.

"Din cauza mea?

"Nu, nu din cauza ta. Îl liniștește ea, încercând să-și înăbușe panica. 'Pentru că nu

mai ești în siguranță aici. Pentru că a sosit timpul.

În seara aceea, Meilin își pune un qipao de mătase, împrumutat din costumele doamnei Zi. Este de culoarea prunei, cu bujori. Părul îi este aranjat într-un coc, ridicat pe cap pentru a-i scoate în evidență liniile gâtului. În coșul ei, poartă pergamentul.

'Renshu, stai aici, în birou. Nu răspunde la ușă pentru nimeni. Nu aprinde lumina

camera principală - fereastra aceea este vizibilă stradă.

"Unde te duci?

"Am o mică treabă. Promite-mi că nu vei deschide ușa. Promiți? El dă solemn

din cap. Izbucnirea ei de mai devreme înspăimântat.

Afară, străzile sunt aglomerate, vânzătorii de noapte prăjesc ouă în oale de fier încins, ricșele trec zăngănind, urmate de câte o mașină. Mai departe, Meilin poate auzi strigătele trupelor militare. Luminile clipesc. Se îndreaptă spre casa domnului Li. În interior, magazinul este mic, dar luxos. Vitrinele sunt pline cu sticle delicate de tutun de prizat, platouri de servire, vaze cloisonnéși lemn sculptat

sceptre ruyi. Lângă tejghea, are un exponat cu farmece de jad pe care Meilin le

studiază. În frumusețea ei, este sigură că el nu o recunoaște. Alți câțiva clienți

răsfoiesc ceramica sancai și figurinele din porțelan. Unul câte unul, aceștia pleacă. Când rămâne singura clientă, Meilin îl întreabă pe dl Li dacă are suluri de mână sau picturi de peisaje.

Se uită pe fereastră. Este întuneric, iar străzile sunt goale de posibili clienți. "În

biroul meu", spune elși îi face semn să îl urmeze într-o cameră din spate.

Camera are pardoseală elegantă din gresie, o masă kang joasă din lemn de trandafir în centruși o vitrină înaltă din lac negru cu accesorii din alamă în lateral. Pe pereți sunt agățate mai multe suluri care înfățișează peisaje. Într-un colț se află un coș în care se află mai multe suluri rulate. În celălalt, un foc mocnește într-o sobă cu lemne.

"Vă rog", spune el, arătând spre pereț i.

Meilin parcurge perimetrul, contemplând fiecare sul. Încăperea este caldă, așa că își scoate jachetași o întinde pe braț, acoperindu-și coșul. Se gândește la un tablou cu pini de pe malul unui râu, cu munții înălțându-se în spate. Unțăranși un măgar traversează un pod în prim-plan. Lucrarea este bună, dar nu la fel de bună ca sulul ei. "Care este prețul?

"Eu o fac simplu", spune el. "Plătiți-mi în lingouri de aur, în orice monedă, dar

trebuie să cântărească doi liang".

Ea dă din capși trece la următorul tablou, un cocor care stă în iarbă lungă. "Și asta? "De asemenea, doi liang. Aveți aur?" Nerăbdarea lui îi sparge stratul de rafinament. "De fapt, am venit să vând, nu să cumpăr. Inima îi tresare când scoate sulul din coș și i-l înmânează pentru a-l inspecta. El îl derulează cu nerăbdare până când capetele lui atârnă kang și ating podeaua rece. Ea nu s-a uitat niciodată la el complet derulat. Se simte ca

o trădare să o vadă expusă în întregime, cu toate misterele ei descoperite. Vrea să o protejeze de ochii și mâinile lui, dar se abține. În ciuda încercării sale de

indiferență, el poate ascunde admirația.

"Doi liang", oferă el.

Ea râde. Nu este nici pe departe suficient. Dar acesta este doar începutul

negocierilor. Amândoiștiu asta.

'Pah! Trebuie să-mi dai cel puțin opt! Uită-te la detaliile atente, la calitatea mătăsii,

la caligrafia excelentă. Ești nebun? Opt liang este un

negociere - ar trebui să cer zece.

El rânjește, amuzat de spiritul ei. "Trei liang, dar nu mai mult. Înainteși înapoi, înainteși înapoi. Ea negociază cu el până la patru, darștie că are nevoie de mai mult.

Cum poți spune că patru este corect când ceri doi liang pentru acestea? Ea face cu

mâna la pergamentele pe perete. "Știi că nu sunt nici pe departe de aceeași calitate ca ale mele. A mea este o lucrare mult mai fină. Un schimb corect. Tot ce cer este un schimb corect.

El își înclină capul în semn de recunoaștere. "Te cunosc. Sunteți de la Emporiul

Doamnei Zi!

Expresia lui a trecut de la cea de negustor de artă greu de negociat la altceva. Eaa

mai văzut privirea asta la bărbații care vin la Emporium pentru fetele changsan. El își

umezește buzele. Ea tremură când îi simte ochii alunecând peste rochia ei.

"Deci vrei niște aur pentru pergamentul ăsta al tău, care, recunosc, este foarte, foarte frumos. El se întoarceși stă chiar lângă ea. Fumuri de tutunși transpirație îi ies din piele. "Dar nu ne putem pune de acord asupra unui preț. Hmm..." Se întoarce, apoi îi urmărește un deget de-a lungul obrazului și maxilarului. "Pentru opt liang, nu ai nimic altceva de oferit? Deși e cald în cameră, i se face pielea de găină pe braț. Ea știe ce vrea el. Bineînțeles că știe. O parte din ea știa de când a intrat în

magazin, de când a îmbrăcat cu fermoar lungși înalte pentru picioare, chiarși atunci

când i-a descoperit magazinul cu săptămâni în urmă.

"E aproape închiderii. Mă duc să vă aduc banii. Sunt sigur că vom ajunge curând la

o înțelegere", spune el. Îl aude în fața magazinului, coborând jaluzelele. Cheile zornăie

când el încuie ușa.

Ieșiți. Pleacă. Trebuie să existe o altă cale, o cale diferită, pentru a obține ceea ce are nevoie. Îngenunchează și începe să ruleze pergamentul, rapid, dar cu grijă, pentrua deteriora. Stă cu ochii pe ușă; va trebui să se strecoare cât de repede poate. În timp ce lega ciucurele, o mână o apucă de umăr din spate. Speriată, scapă pergamentul, care se prăbușește pe podea, desfășurându-se parțial. El a intrat în cameră pe o altă uș ă.

Apoi o apucă de încheietura mâiniiși îi prinde brațul la spate, cu o voce calmăși

genială. "Cred am găsit un preț corect. Îi împinge susțesătura rochiei, îi trage chiloț ii

în jos.

Durerea îi străbate umărul. Se concentrează pe durere, nedorind să

recunoaște ce se mai întâmplă. Tocmai când crede că brațul ei este pe cale să se rupă, el îi dă drumul. Ușurarea abia se face simțită înainte ca obrazul ei să fie presat puternic de lemnul de trandafir pe care îl admirase înainte. O mână puternică îiține capul în jos, iar alta îi desface fermoarul rochieișii-o scoate. El îi pipăie sânii, fesele, îi trage coapsele în afară. Ea vrea să lovească, să țipe sau să-l îndepărteze. Nu poate. Este prinsă în

propriul ei corp. Înghețată.

Groaza îi eclipsează durerea.

Pulsul îi bătea cu putere atunci când capul ei a lovit biroul, dar acum, totul

încetinește. Membrele ei sunt ca cele ale unei păpuși de cârpă. El o răstoarnăși apoi

este deasupra ei. Ea își întoarce fața și se holbează la palele nemișcate ale unui

ventilator de tavan.

Când o penetrează, simte o durere ascuțită, pătrunzătoare, apoi o răceală teribilă.

Ea nu este aici. Ea nu este aici.

El grohăie. Spatele ei patineazăși se freacă de masă. Se aude o zgârietură ritmică a

picioarelor mesei pe . Ea încă nu se poate mișca.

După o împingere masivă, dură, el tresare și geme. Este

consumat, întins pe ea, prinzând-o în capcană.

Din nou și din nou, ochii ei
urmăresc forma paletelor ventilatorului. În cele din

urmă, el se îndepărtează.

Coboară înapoi în corpul ei. Spatele o doare, coapsele o dor, brațele o dor,

inghinalul îi este amorțit. Nu se poate opri din tremurat.

Îl aude gâfâind. Simte unde află el în cameră, dar nu poate - nu vrea - să se uite la

el.

Uite-ți schimbul corect", spune el, iar ea îi vede mâinile ridicându-i pergamentul de

pe jos. Ea se așează și își mângâie fața cu mâna, atingându-și gura, pometii, orbitele, cași cum ar verifica dacă este completă. Încă tremurând, își strânge mâinile și își suflă în degete. Nu ajută la nimic. Pantofii sunt încă pe ea. Își trage chiloții la loc, își recuperează rochia. Focul izbucnește și se stinge. Cumva reușește să se îmbrace, își pune jacheta loc, își găsește coșul.

Pe masă, el așează o pungă de mătase. Monedele din interior ticăie. Ea se întinde

după poșetă. Este greoaie până la greaț ă.

"Du-te acum", spune el.

Își privește picioarele, dorind ca fiecare să se miște. Un pas. Încă un pas. Se

concentrează pe desenele plăcilor de gresie; este aproape de

ușă. Ușa scârțâie când el o deschide. Suntșobolani care se furișează pe alee. E atât de frig afară. Se răsucește împotriva clădirii, tremurând, tremurând. Apoi, încet, se întoarce la Renshu.

Capitolul zece

Portul Shanghai, China, decembrie 1948

Stau pe puntea vasului *Taiping*. Oamenii se înghesuie în față și în spate, făcând loc acolo unde nu este. Renshu, cu un cap mai înalt decât Meilin, stă aproape, adăpostind- o, protejându-i spațiul. Ar fi ușor pentru degete să se rătăcească în buzunare. O geantă lăsată jos de o pereche de mâini este posibil să fie ridicată de alta.

În spatele siluetelor în derivă ale sampanelor și bărcilor de pescuit, luminile strălucesc pe mal. O mulțime nesfârșită se întinde de la capătul docului înapoi spre Bund. Oamenii plângși se tânguiesc, implorând încă o barcă care să îi ducă la vapor. Mai devreme, pe vaporașul pe care l-au luat Meilinși Renshu, barcagiul a refuzat să plece până când toată lumea nu a aruncat ceva din valizele lor. Haine, cărțiși amintiri s-au adunat în timp ce familiile se chinuiau să decidă ce să păstreze și ce să lase. Anticipând astfel de momente, Meilin aruncase o pungă de satin roșu cu bijuterii de la Emporium. Un bărbat, probabil în cârdășie cu proprietarul vasului, a adunat obiectele naufragiate. Chiar și cu încărcătura ușurată, valurile amenințau încă să răstoarne ambarcațiunea. Apa sărată înghețată se prelingea pe pantofii lor. Urcând în grabă o rampășubredă, au urcat la bordul *Taiping-ului*. Aurul lui Meilin fusese suficient doar pentru un loc pe punte; biletele de cabină erau prea scumpe.

Majoritatea celorlalți pasageri de pe punte sunt bărbați. Cele câteva familii pe care Meilin le-a văzut mai devreme au dispărut. Poate că își puteau permite cabine. Simțindu-se vulnerabilă, ea cercetează mulțimea. La marginea vasului, vede o mamă tânără cu trei copii. Meilin o îndrumă pe Renshu spre ei. Fiecare copil are o geantă, iar mamaține un bebeluș în brațe. Smocurile mătăsoase de păr ale bebelușului se înalță ca o iarbă sălbatică deasă. Copiii se îngrămădesc lângă mama lor: un băiat, care ar putea avea în jur de cinci ani, și două fete, gemene identice, poate un pic mai mari, cu împletituri lucioaseși jachete căptușite.

Se uită la Meilinși Renshu, apoișușotesc între ele. Meilin prinde privirea mameiși dă

din cap. Mama zâmbește la rândul ei.

Momentul placid nu durează mult. Copilul începe să se zvârcolească în brațele mamei sale. Apoi își arcuiește spatele și dă din picioare, împingând-o spre ea. Băiețelul încearcă convingă pe gemeni să se joace, dar ei îl ignoră, așa că el își înțeapă mațele, apoi îl ciupește pe bebeluș. Acest lucru îl face pe copil să scoatățipete ascuțite. Băiatul trage de una dintre împletiturile gemenilor, cu putere. Ea îl plesnește peste față. Celălalt geamăn îl atacă, iar mama strigă la toți să înceteze imediat. Acum toți plâng, iar bebelușul țipă și mai tare. A doua geamănă își împinge frățiorul, iar acesta se împiedică de Renshu. De-a lungul punții, oamenii strigăși se împing înapoi. În tumult, un bărbat care duhnește a alcool își pierde echilibrulși cade pe spate. Mai mult jenat decât rănit, el se ridică în picioareși începe sătipe la tânăra mamă. Aceasta își cere scuze, bebelușul urlă, copiii se ceartă, iar bărbatul le trăncănește într-un dialect

necunoscut. În cele din urmă, bărbatul spune ceva dezgustatși își croiește drum printre

spectatori.

"Ce ticălos! îi spune Meilin mamei. "Vrei să te ajut?

Privirea ușurată a femeii o faceși pe Meilin să lăcrimeze, iar ea ia copilul în brațe.

în brațe, ea începe să se legene, cântând încet. Acest gest îi calmează nervii zdruncinați.

Mama își ceartăși își alină alternativ ceilalți copii, până cândși ei se .

Meilinși femeia încep să discute. Tânăra mamă, pe nume Zhao Peiwen, este mic sat de lângă Wuhan. Soțul ei este în armată. El a reușit să facă

rost de bilete de vapor, dar nu avea suficientă influență sau bani pentru o cabină în cală. Totuși, sunt recunoscători că au scăpat. Vor avea locuințe temporare în Taiwan, iar el li se va alătura aici când va putea.

Copilul s-a liniștit. Peiwen îl ia înapoi, mulțumindu-i din nou lui Meilin pentru

bunătatea ei. "Și tu?" întreabă ea. "Care este povestea ta?

După ce își spun numele, Meilin spune că au fost separați de familie după război. Înainte ca ea să poată continua, conversația este întreruptă de mai multă agitație. Alarmate, Meilin și Peiwen se strâng să vadă ce se întâmplă. Un ofițer de poliție militarăși unul dintre membrii echipajului verifică biletele, lucrând de-a lungul punții.

"Sunt prea mulți pasageri pentru a călători în siguranță. Prioritatea este pentru militariși familiile militarilor. Cei care nu au acte de identitate corespunzătoare trebuie să debarce", intonează ofițerul.

"Dar am cumpărat un bilet!", protestează un bărbat.

Nu contează dacă nu puteți prezenta un act de identitate corespunzător. Polițistul îi

face semn unui coleg să îl escorteze bărbat.

Meilin respiră încet, încercând să-și stăpânească panica. Ofițerul se apropie. În timp ce vorbește cu pasagerii, oamenii se ceartă, fluturând hârtiișipașapoarte. De cele mai multe ori, el scutură din cap și ei sunt scoși de pe navă, târâți departe. Cineva se strecoară prin mulțime, încercând să evite interogatoriul, dar acest lucru nu face decât

să atragă atenția. Curând, un alt ofițer îl prinde pe cealaltă parte a punții. Inima lui Meilin este iepurească. Ea nu are nimic. Nici aur, nici

bijuterii, nici bani. Ar trebui eași Renshu să se ascundăși să se furișeze?

Documente!", cere o voce masculină de lângă ea.

Meilin sare. Atât de concentrată să se uite la primul ofițer, încât nu-l observă pe

celălalt, mai aproape.

Ea umblă în coș, căutând hârtii care nu există. "Poftim. Peiwen îi aruncă

un pachet în mâini.

Meilin se uită la ea înmărmurit.

În timp ce el verifică valabilitatea documentelor, Peiwen mută bebelușul de pe un

șold pe altul și face cea mai mică mișcare cu capul, indicând că Meilin trebuie să

păstreze tăcerea. Îl apucă de mână pe Meilin pentru a-i opri frenezia de a se zbate în

coș.

Bărbatul se uită la Peiwenși îi spune numele. Ea dă din cap.

Se uită la următoarea hârtie și mai spune două nume: "Zhu Huifang și Zhu

Huiqing?

Ea îi indică pe gemenii ei.

"Zhu Huifei?

Ea dă din cap spre băiatul ei. În cele din urmă, ridică copilul când bărbatul spune:

"Zhu Huibao?

El amestecă paginile, iar Peiwen le face semn lui Meilinși Renshu. Se

uită la Meilinși spune: "Zhu Yuming?

Ea dă din cap.

Apoi: "Deng Jinwei?

Renshu ia exemplul lui Meilinși dăși el din cap.

Bărbatul îi înmânează hârtiile înapoi lui Peiwenși continuă cu următoarea

persoană.

"Ce ai făcut?șoptește Meilin.

Peiwen o face să tacă. "Mai târziu", șoptește ea. Meilin se uită la pasagerii ghinioniști care sunt escortați pe vas. Se cutremură când se gândește cât de aproape au fost eași Renshu de a fi printre ei.

Sună un corn lung. Barca începe în sfârșit să se îndepărteze. Pasagerii își strâng pălăriile; eșarfele zboară în vânt. Oamenii plâng în timp ce pierd din vedere familiași prietenii de pe țărm. Aerul este amestecat de dialecte, dar cadența neîncrederii șia durerii este recognoscibilă în orice limbă.

Meilin se întoarce spre Peiwen. "Mulțumesc. Tu ne-ai salvat. Cum ai...' Peiwen o . "Trebuia să ne întâlnim cu cumnata meași soțul ei în Shanghai. Urma să călătorim împreună în Taiwan, dar ei nu au mai apărut. Nu puteam risca să aștept. A trebuit să plecăm fără ei". Vocea i se clatinăși îșișterge ochii.

"Nu există decizii ușoare în vremuri dificile", murmură Meilin. "Aveai nevoie de două permise militare de călătorie. Eu aveam două de rezervă. Nu a fost o decizie dificilă".

Renshu îi distrează pe copiii lui Peiwen. Le arată jocul cu degete bombă de care

Meilin își amintește din Chongqing. El își înfășoară degetele unul în jurul celuilalt

pentru a forma un cuib încâlcitși îi provoacă pe copii să-i ridice degetele unul câte . Aceștia chicotesc nervoși de fiecare dată când un deget se ridică, iar celelalte degete rămân liniștite. Dacă reușesc să-i ridice toate degetele, cu excepția celui de la trăgaci, au câștigat. Dar dacă îl ridică pe greșit, el strigă "Kaboom!".

Peiwen reia conversația. De luni de zile este doar eași copiii. Îi spune lui Meilin că toți s-au născut în timpul războiului. De fiecare dată când soțul ei venea acasă în permisie, era o mare sărbătoare. Și apoi, desigur, nouă luni mai târziu, un copil. Bucuroasă să fie distrasă de la propriile gânduri, Meilin simte că se apropie de Peiwen. Ambarcațiunea navighează pe râul Huangpu, ferindu-se de cadavrele navelor scufundate și de minele active care încă se ascund în albia râului. Pe ambele maluri,

malurile sunt pline de resturi de clădiri arse, de sârmă ghimpată încâlcităși de moloz, rămase în urma luptei de zece ani pentru control. Fumul se ridică din incendiile care încă mai mocnesc de la ultimele încăierări. Această cale navigabilă înecată este cât se poate de diferită de apele învolburateși înșelătoare ale defileului Xiling. Dar Meilin se

gândește căși aceasta este o trecere prin Porțile Iadului.

În cele din urmă, ajung gura râuluiși barca intră în mare.

În față se află ape vasteși deschise. Meilin privește cum se îndepărtează

țărmul. "Unde te duci după ce ajungi în Taiwan? întreabă Peiwen.

Meilin se ferește de întrebare. Nu e sigură cum să răspundă la o întrebare pe care nici măcar nu și-a pus-o. Este ușurată când una dintre fete vine și spune că îi este foame. Ceilalți copii se înghesuie repede în jurul ei. După ce ridică din sprâncene pentru a întreba dacă e în regulă, Peiwen îi dă lui Meilin copilul somnoros. Apoi își deschide geanta și le

dă fiecăruia câte o chiflă cu pastă de fasole roșie. Le întinde geanta lui Renshuși Meilin. Chiflele sunt una dintre preferatele lui Renshu. Meilin nu- și amintește când au mâncat ultima dată. Stomacul ei , și e sigură că și al lui, dar

Meilin scutură din cap, nu. Nu au nimic de împărțit în schimb. "Continuă", o îndeamnă Peiwen, întinzând chiflele mai aproape de Renshu. "Ne-ai ajutat. Te rog.

Meilin cedează și dă din cap lui Renshu. El ia una și îi mulțumește lui Peiwen.

Meilin spune că nu îi este foame, le păstrează pentru copii,și uite, copilul doarme în sfârșit. Când Peiwen ia înapoi în brațe pe băiatul adormit, Meilin simte un gol momentan, o căldură lipsă, înainte să-l cheme pe Renshu lângă ea.

Copiii lui Peiwen s-au așezat pe punte. Gemenii stau spate în spate, sprijinindu-se unul de celălalt. Fratele lor mai mic se cuibărește de mama lui și de bebeluș. În jur, conversațiile se . Meilinși Renshu stau cu spatele la bord, cu brațele înfășurate în jurul bunurilor lor. În sfârșit în siguranțăși cu un moment de liniște, enormitatea săptămânii trecute planează asupra lui Meilin. Brațul ei este încă sensibil acolo unde i l-a sucit dl Li. Totul este dureros și îi este greu să stea jos. Vânătăile îi înfloresc de-a lungul

picioarelor și feselor. O durere surdă muște de oboseală, împiedicând-o să se

odihnească.

"Mamă?

"Da?

"Mamă, îmi pare rău", îi spune Renshu întunericului.

"Îmi pare rău? De ce îmi pare rău?" întreabă ea înapoi, uitându-seși ea la întuneric. "Pentru că am vorbit cu domnul Xu. E numai mea. Meilin închide ochiiși respiră adânc. Așteaptă până când este sigură că nu va ceda

când va vorbi. "Renshu, nu e vina ta. Ea se întinde și își pune brațul în jurul lui. O

doare ridice umărul, dar vrea să-și țină băiatul în brațe.

"Suntem împreună", spune ea. Fugim de lupte; s-ar putea chiar să-i găsim pe mătușa și unchiul în Taiwan. Deci... deci, ce te face atât de sigură nu este o binecuvântare?

"Poveștile tale..." începe el, apoi se oprește, cași cum nu arști ce să spună.

"Ce-ar fi să-ți spun una nouă?" "Din

pergament?

Meilin face o pauză. Ar fi prea întuneric pentru a vedea pergamentul acum, așa că

va trebui să folosiți imaginația. Își păstrează vocea calmă, sperând să nu dezvăluie cât de zguduită este încă. Aceasta este ultima ei poveste, cea pe care a păstrat-o pentru a o spune la momentul potrivit.

"Doi călugări se plimbauțară zi de primăvară. Ea simte cum umerii lui Renshu se

relaxează.

"Afundați într-o conversație despre ce înseamnă să devii cu adevărat iluminat, au

ajuns la un râu care răgușea. Oțărancă care stătea pe mal a.

' "Vă rog, dragi frați, mă ajutați să trec? Nuștiu să înotși mi-e frică de râpe." Fără să ezite o clipă, călugărul mai în vârstă s-a aplecat, a ridicat-o pe femeieși a intrat în râu. Apele se învolburauși îi smulgeau hainele, dar

calmși sigur pe el, a adus- o în siguranță pe malul celălalt. A așezat-o pe malși s-a înclinat.

' "Mulțumesc, frate drag!" a spus ea, înclinându-se înapoi. Apoi și-a adunat

pachetul ușor udși continuat drumul.

"În tot acest timp, călugărul mai tânăr a rămas în urmă fără să spună un cuvânt. 'Au continuat să meargă pe drum, acum în tăcere. După ceva timp, călugărul mai tânăr a început să oftezeși să strâmbe din nas. A devenit din ce în ce mai agitat până

când nuși-a mai putut stăpâni frustrarea.

' "Frate, cum ai putut să faci asta?" ' "Să

fac ce?"

' "Cară femeia aia! Știi că este împotriva regulilor ordinului nostru să ai orice

contact cu femeile. De ce ai încălcat această regulă?"

'Călugărul mai în vârstă s-a opritși l-a privit pe călugărul mai tânăr drept în ochi.

'Au stat așa mult timp, fără să spună cuvânt.

"În cele din urmă, călugărul mai în vârstă a spus: "Frate, am lăsat-o pe femeia aceea

pe cealaltă parte a râului. De ce o mai cari încă?". '

Meilin își ia brațul de pe umărul lui Renshuși se întoarce cu fața la el. "Renshu,

hai să nu cărăm nimic din ceea ce am lăsat deja în urmă.

Deși nu mai este un băiat, ochii lui sunt plini de o încredere simplăși solemnă. A trecut un deceniu de la noaptea în care au fugit din Changsha.

Acum, mai mult ca niciodată, îi așteaptă un mare necunoscut. Indiferent de ceea ce o așteaptă, ea își promite că nu va trăda această încredere.

Marea este calmă. Nava și-a stins luminile pentru a se deplasa pe furiș, evitând interdicția din timpul războiului. Rămân tăcuți. Curând, Renshu adoarme. Meilin se uită înapoi. Nu vede decât apă întunecată. În toți acești ani de perturbări, ei au avut mereu China sub picioare. Acum, pe măsură ce vasul se îndepărtează, tot ceea ce a cunoscut ea vreodată, toate excesele și pierderile mari, alunecă în tăcere dincolo de orizont. Valurile ling părțile laterale ale vasului, vocile murmură pe punte, iar motoarele vaporului se agită. China a dispărut.

PARTEA A TREIA 1948-1960

Capitolul unsprezece

Portul Keelung, Taiwan, decembrie 1948

Intră cu greu în birourile înfundate și supraaglomerate ale portului. O coadă de oameni așezați pe valize ponosite sau cuverturi înfășurate înaintează în timp ce fiecare grup își înregistrează sosirea. Când le vine rândul, Meilin observă că împletitura de pe pălăria funcționarului este ruptă, iar nasturii au fost lustruiți atât de des furnirul strălucitor s-a desprins, dezvăluind metalul mat de dedesubt.

Spuneți-vă numele, orașul și provincia de origine". Funcționarul nu ridică privirea,

cu pixul pregătit să completeze formularul.

Fără ezitare, Meilin spune "Zhu, Yuming și Deng, Jinwei. Wuhan, provincia Hubei". A exersat numele de când Peiwen a insistat să vină cu ea. *Tu nu ai unde să te duci; eu nu am pe nimeni care să mă ajute. Folosiți numele cumnatei și cumnatului*

meu. Folosiți cardurile lor de rație. Trebuie să ne ajutăm reciproc în aceste vremuri

grele. Unde vei locui altfel?

" de identitate?

Meilin îi înmânează documentele de la Peiwenși îl privește cum informațiile. El

își ridică pentru scurt timp privirea a cere ultimul loc de reședință. Meilin îi dă adresa shikumenului doamnei Zi. Scoțând o batistă murdară, își șterge fruntea lucioasă. Semnează și ștampilează diverse hârtii, le adună și i le înmânează pe toate. Îi explică ceva, dar Meilin este atât de ușurată, încât nu poate asimila nimic. El le dă la o parte. Renshu își ia coșul și valiza lor și ies în aerul strălucitor și rece.

Afară, oamenii se învârt în jurul lor, așteptându-și prietenii și rudele. Alții par nesiguri; acum că au ajuns în Taiwan, ce urmează? Un camion militar de transport cu acoperiș din pânză intră în zonă și oamenii încep să urce. Curând se umple și pleacă.

"Meilin! strigă Peiwen. Ea și copiii tocmai au ieșit din birouri.

Când sosește următorul camion, își arată actele șoferului, se urcă și ajung în Taipei.

Este un oraș mic. Doar câteva autovehicule circulă printre pietoni, biciclete, pedicicletе și ricșaws. Traficul intră și iese de pe benzile și pe aleile care ies din drumurile principale. După mișcarea densă cu care

se obișnuise în Shanghai, Meilin se bucură de calmul relativ. Privirea ei se plimbă peste arhitectura necunoscută din cărămizi roșiișigri. Clădirile sunt mai scurte, puține depășind două etaje. Majoritatea oamenilor poartă

haine în stiluri pe care nu le-a văzut niciodată, iar Meilin nu poate înțelege limba. Japoneză? Peiwen scutură din cap. Nu, e altceva. Trec pe lângă oameni care se plimbă pe drumuri, cărând lucruri, căutând un loc unde să stea. Localnicii camionul în timp ce trece pe lângă ei. În cele din urmă, ajung la o clădire care arată ca oșcoală. Printr-o ușă

deschisă, Meilin vede că este deja plină de ocupanți. Un bărbat mic într-o uniformă kaki se grăbește să iasă, strigând "Nu e loc, nu e loc!"și le face semn să meargă mai departe. La periferia orașului, camionul oprește din nou în fața unui depozit masiv, ușor dărăpănat. Laturile clădirii sunt făcute din oțel ondulat. Buruieni și ierburi îngălbenite răsar printre crăpăturile pavajului de beton. Un mare, îmbrăcat tot într-o uniformă kaki, se apropie, discută cușoferulșiapoi le face semn tuturor să coboare din camion. Aceștia stau în picioare, amețiți, înconjurați de puținele lor lucruri. Bărbatul în uniformă trage ușile depozituluiși îi cheamă înăuntru.

Este la fel de întuneric ca într-o peșteră. Când își revine, Meilin vede că depozitul a fost împărțit în mai multe adăposturi improvizate, cu pereți subțiri făcuți din scânduri de bagasse care au fost bătute în cuie în mod precar. Fiecare reprezintă un de locuit pentru o familie. O prelată întinsă pe o frânghie servește drept ușă. Pe măsură ce îl urmăresc pe bărbat, trec pe lângă câteva secțiuni cu această perdea trasă. Oamenii se

adună în jurul lădițelor răsturnate sau la lumina ocazională a unei lămpi cu kerosen.

Este un sat minuscul în interiorul acestei clădiri mari.

La capătul celălalt, oamenii stau la coadă pentru a folosi bazine de zinc pentru spălat. Bărbatul le arată un rezervor comun de apă de unde pot primi

o cantitate alocată în fiecare zi. Bucătăria este o tejghea lungă, cu mici cuptoare de pământ, încălzite cu cărbune

sobe. Afară, pe un câmp din apropiere, bărbatul le arată toaleta: o baracă simplă. Înăuntru, există un loc în care se pot ghemui pe scânduri aspre așezate peste unșanț adânc. Mirosul este amețitor. Muștele bâzâie peste tot.

După acest tur, fiecare familie nouă primește un spațiu locuit de doi ping, indiferent de numărul membrilor familiei. Apoi, bărbatul se grăbește să se ocupe de o altă datorie. După ce și-au așezat lucrurile înăuntru, Meilin și Peiwen îi trimit pe copii să strângă apă. Peiwenține bebelușul în brațeși se învârte încet în cerc, scoțând un oftat

lent în timp ce se uită la perdeaua de prelată pătată, la pereții șubrezi, la podeaua de

beton.

"Este doar temporar", spune Meilin.

"Avem un acoperiș deasupra capului și o podea sub picioare", adaugă Peiwen.

Își aranjează păturile în paturi călduroase cât de bine pot. Când copiii se întorc, gătesc o parte din rezervele de orez ale lui Peiwen. După aceea, stau unul lângă pentrua se încălzi, încă flămânzi și obosiți, dar bucuroși că marea nu se mai mișcă sub ei.

Cumva, după-amiaza și seara au trecut în agitație și îngrijorare, iar acum a venit

noaptea.

Becurile goale suspendate deasupra sunt stinse, iar lumina slabă pe care o ofereau

dispare. În tot depozitul, lămpile cu kerosen pâlpâie, aruncând umbre sus pe pereț i.

Meilin aude multe accenteși dialecte diferite. Toată lumea este din altă parte. Una câte

una, lămpile se stingși discuțiile se opresc.

În timp ce se întind în noul lor adăpost, acest depozit umed de pe o insulă departe de casă, frigul de pe podea le fură prin așternutși se așează direct pe pielea lor. "Este doar temporar", spune Peiwen, reluând cuvintele anterioare ale lui Meilin. Se aud zgomote în tot depozitul.Șoarecii se furișează printre depozitele de cereale? Șuvoaie de conversațieși fum deținară vin de afară. Meilin se uită în căpriorii înalți ai depozitului. E cași cum s-ar uita la un cer de noapte pe care s-au stins toate stelele.

Pe parcursul primei ierni, se târguiesc în fiecare zi în piață pentru legume vechi. Caută resturi de bambusși lemne aruncate pentru focuri mici. Deoarece soțul lui Peiwen este în armată, guvernul le dă rații de făină, ulei, sare. Nu este suficient, dar este ceva. Alte familii

din depozit îi ajută să înscrie copiii la școlile pentru familiile de militari, îi îndrumă spre asociațiile Native Place care s-au format. Încet-încet, ei încep să își construiască o viață.

Într-o zi, Meilin găsește un ziar, *Zhongyang Ribao*, lăsat în urmă în piață. Pe prima pagină se scandează sloganuri despre Generalissimo, dar Meilin îl întoarce și, verso, observă anunțurile "Persoane dispărute". Oamenii rude văzute ultima dată pe continent. Unele anunțuri dau numeleși datele de contact ale celui care caută. Altele dau numele și descriu membrii de familie dispăruți. Pentru următoarea oră, stă aerul rece și le citește. Fiecare căsuță minusculă de text spune o poveste de pierdere uriașășși speranță încăpățânată. Poate că Longwei, dacă e aici, va fi pus una pentru ea și Renshu? La sfârșitul ultimei coloane, ea oftează. Nu a avut noroc.

Pe măsură ce iarna se transformă în primăvară, ori de câte ori poate, Meilin ia un ziar și citește anunț cu "Persoane dispărute". Plasează

chiar ea câteva, numindu-i pe Longwei, Wenlingși Lifen. Dacă există oșansă, ea trebuie să încerce. Dar nu primește niciodată răspuns.

Până în martie, depozitul este plin. Camioanele pline cu noii sosiți sunt trimise în altă parte. Deși vântul scutură perețiișidi grindina lovește acoperișul, singurele lucruri care le cad în cap sunt picăturile de ploaie de la scurgerișidi crăpături, nușrapnelul. Un bâzâit deasupra capului înseamnă țânțari, nu avioane. În aprilie, titlurile din ziare proclamă că armata comunistă a sărit peste Yangtze și a cucerit Nanjing. Când Shanghaiul cade în mai, secțiunile clasificate se umflă, dar nu există niciun semn de Longwei.

În octombrie, Mao Zedong proclamă înființarea Republicii Populare Chineze. În decembrie, când Chiang Kai-shek se retrage la Taipei cu ultimele sale trupe, declarând că Republica Populară Chineză își va recupera partea continentală din Taiwan, Meilin nu mai citește ziarele. Este prea obosită în aceste zile. Își petrece serile cusând. Deși lumina slabă din interiorul depozitului îi obosește ochii, ea brodează lilieci și bujori mici pe poșete pe care le vinde apoi pe piață. În ciuda tuturor lucrurilor, Meilin insistă să adauge strălucireși frumusețe.

A trecut aproape un an de când au ajuns în Taiwan.

La începutul iernii, soțul lui Peiwen, Yuping, îi anunță că s-a în sfârșit un loc pentru ei la New Harmony Juancun, un sat pentru familii de militari. Părăsesc depozitul pentru o casă minusculă cu două camere. O cameră este pentru Peiwen și copiii ei, cealaltă este pentru Meilinși Renshu, iar mâncareași

aragaz mic pe care l-au cumpărat de pe piața neagră. Deși înghesuit, noul lor loc are

pereți solizi. Este un loc în care se pot întoarce la sfârșitul zilei. Poate deveni un cămin.

Taipei, Taiwan, septembrie 1950

La juancun, prietenia lui Meilin cu Peiwen se consolidează. Continuă să împartă munca de îngrijire a copiilor, gătitul și cumpărăturile. Ea este recunoscătoare că copiii au școală. Rațiile guvernamentale de alimente și provizii de bază continuă. Se îndreaptă spre stabilitate.

Desigur, patrulele militare sunt peste tot; este de așteptat. Toată lumea se pregătește
pentru momentul în care, peste câțiva ani, KMT va recuceri Patria de la bandiții comuniști. Sunt și marinari americani în Taipei. De la izbucnirea războiului din Coreea, Flota a Șaptea a Marinei SUA patrulează strâmtoarea.

Seara și după-amiaza, când este prea cald să stai în casă, oamenii târăsc scaune de rattan pe aleile înguste dintre case, discutând și amintindu-și în timp ce încearcă să se răcorească. Atmosfera debordează de povești și cântece în diferite dialecte. Adesea,

familiile pregătesc mâncăruri din orașele lor natale pentru a le împărtăși. Când oamenii vorbesc despre întoarcerea în patrie, Meilin devine tăcut. Ei tânjesc după familii, case, prieteni, locuri dragi. Dar când Meilin se uită în urmă, nu vede nimic altceva decât pierderi, nimeni altceva decât fantome.

Copiii aleargă nestingheriți prin complex, intrând și ieșind din casele celorlalți, făcând schimb de jucării, mâncare și înjurături. Bârfele circulă pe alei și pe ulițe mai repede decât pot ajunge cei bârfiți acasă pentru a pune lucrurile la punct. Meilin simte că face parte mare familie.

Totuși, trebuie să fim atenți. Urechile și ochii sunt peste tot. De mai multe ori, când Meilin se uită pe fereastră, altcineva se uită înapoi la ea. Sunetele, mirosurile și conversațiile trec direct prin pereții subțiri. Toată lumea l-a auzit pe dl Chen în noaptea în care s-a împiedicat pe alei, înjurând beat KMT-ul, pe Generalissimo și chiar

denunțând-o pe doamna Chiang. Nimeni nu a fost surprins când comandamentul

garnizoanei l-a târât afară două zile mai târziu.

În lui Meilin, atâta timp cât nu critici guvernul sau nu faci

cineva suficient de furios sau de gelos pentru a te acuza pe nedrept, este posibil să crești, chiar să înflorești, aici. În plus, după trădările din Shanghai, Meilinși-a pierdut orice apetență pentru politică. În schimb, se concentrează pe Renshu. Încearcă să găsească ceva plăcut în fiecare zi - pregătește mâncare pe placul copiilor, vinde obiecte de artizanat în piață sau se târguiește pentru legume proaspete - construindu-și o viață bazată pe plăceri mici, dar sigure.

Astăzi este prima zi a lui Renshu la Jianguo. Pantofii lui noi sunt înțepeniți. Îi este greu să se concentreze pentru că tot plimbă degetele de-a lungul manșetelor curateși ascuțite ale cămășiișe uită pe furiș la cusăturile presate în picioarele pantalonilor. Deși îl mănâncă, este mândru să poarte această nouă uniformă. Anul trecut, la gimnaziu, a fost bucuros să stea la o catedră pentru lecții fără teama constantă de raiduri aeriene sau evacuări de urgență. S-a descurcat bine, iar la sfârșitul anului, profesorii l-au încurajat să meargă la Jianguo.

Acum profesorul a pus o problemă de matematică folosind termeniși simboluri pe care Renshu nu le știe. Toți colegii lui sunt ocupați să facă calcule și să deseneze grafice. Renshu se holbează la tablă. El este obișnuit să ajungă pe primul loc la lecții. Indiferent cât de fragmentată a fost învățarea sa în Chongqing, Shanghai sau chiar anul trecut lașcoala gimnazială, el a strălucit întotdeauna. Dar acum, nici măcar nu înțelege întrebările, darămite știe răspunsurile. Rămâne mut de rușine.

În după-amiaza aceea, înapoi la juancun, mama lui îl întâmpină cu o privire plină de

speranță. "Cum a fost?

"Bine. Se joacă cu fermoarul genții. "Asta e tot? Nimic

altceva?

El se uită la eași scutură din cap. El spune că trebuie să învețe. E liniște în casă. Peiwenși copilul trebuie să fi ieșit. Din fericire, copiii nu sunt încă acasă. Se așează canapeași scoate niște hârtiiși un manual micși uzat. Trage spre el o ladă răsturnatășși pune deasupra hârtia și creionul. Răsfoiește cartea până la pagina cerută de profesor,

apoi oține în echilibru pe picior, deschisă cu cotul. Cu o mână,ține lada fixă, iar cu cealaltă face calculele. O aude pe mama sa în camera cealaltă, tăind ceva pe o placă de tocat.

Ea intră cu o farfurie cu felii de pepene verde. El spune că nu îi este foameși se uită

din nou la hârtie. Undeva calculul a mers prostși

nu-și poate găsi greșeala. Ea pune farfuria jos și se așează lângă el, aruncând din

greșeală cartea pe podea. Ea o ridică și i-o dă înapoi. El răsfoiește paginile până își

găsește din nou locul și încreține coloana vertebrală pentru a face cartea să rămână

deschisă.

"Ce , Renshu? Ce s-a întâmplat?

Renshu își bagă creionul în manual și închide coperta. "Sunt atât de departe în

urma celorlalți. N-o să ajung niciodată din urmă.Și" - se uită în sus la ușă, vocea frântă de frustrare - "în două minute, copiii lui Peiwen vor veni acasă. Când voi învăța? Cum pot să învăț? Noaptea nu e destulă lumină; ziua, e prea mult zgomot.Și nu există spațiu în asta".

Se încruntă și lovește cu piciorul lada, feliile de pepene. Începe să le ridice, dar

apoi, exasperat, iese afară, trântind ușa de lemn.

Meilin nu l-a mai văzut pe Renshu atât de furios de mult timp. De săptămâni întregi, aștepta să înceapă la Jianguo. Cât de frustrant trebuie să fie să înceapă sfârșit, doar ca să simtă că nu reușește. Meilin se uită în jur, în spațiul micși înghesuit. Ce poate să facă?

Vocile copiilor lui Peiwen răsună pe alee. Meilin face repede ordine în camerăși pune deoparte geanta lui Renshu. Tocmai a pus felii de pepene proaspăt pe farfurie când familia dă buzna pe uș ă.

Gemenii se ceartă, iar fratele lor se plânge. Când văd pepenele, toți trei își lasă ghiozdanele pentru a lua felii. Încep să mănânce imediat, abia se opresc să se salute înainte de a se întoarce afară, scuipând semințele în drumul de pământ.

Mai târziu în acea săptămână, când Renshu ajunge acasă, mama lui îl conduce în

camera din spate.

"Aici", îi spune ea, arătându-i o măsuță pe care a făcut-o așezând o scândură lungă

de bagasse deasupra a două lăzi de lemn. Îi demonstrează cum poate să se așeze pe podeași să-și munca. "Voi avea grijă de copii dupășcoală. Fetele pot merge împreună la piață, iar Huifei mă poate ajuta".

Renshu îngenunchează și își trece mâna pe suprafața tablei. Un birou, un loc unde

să stea, timp pentru studiu.

Spune că a dat la schimb o pereche de papuci brodațiși o jachetă de mătase pe care

el o depășise pentru lăzi și scânduri. Îi arată cum a băgat lenjeria lor de pat în lăzi,

astfel încât camera pare mai ordonată și mai spațioasă, chiar dacă conține mai multe

lucruri.

"Te voi face mândră, mamă. Voi face tot ce pot. Ochii i se umplu, dar e prea bătrân

ca să plângă.

'Deja mă faci mândru. Uite! Ea arată cu degetul. Afară, un cocoș trece pe lângă ea,

clătinându-și mătăniile.

'Un cocoș! Un semn bun, așa? El râde.

"Da, exersează-ți învățătura aici. Caracterele tale, calculele tale.

Învață din greu.

"Mamă, unde este?" "Unde este ce?"

"Pergamentul, unde este?

Este o întrebare care îl frământă de mult timp. Nu a mai văzut-o de dinainte să vină

în Taiwan.

Prima dată când Renshu a întrebat-o pe Meilin despre pergament a fost când locuiau în depozit. Ea spusese că scoaterea lui ar atrage o atenție nedorită. Deși el i-a promis că va fi foarte tăcut, foarte blând, ea a refuzat. După aceea, el l-a mai întrebat de câteva ori, dar ea a refuzat întotdeauna. După ce s-au mutat la Juancun și au avut o

cameră a lor, el a întrebat-o din nou. Mama lui s-a încruntat, a clătinat din cap și a continuat să coasă. În acel moment, el a văzut cât de mult a

deranjat-o întrebarea lui. De atunci, ceva l-a împiedicat să întrebe. Dar astăzi, cocoșul le-a amintit amândurora de pergament, așa că s-a gândit că ar fi în regulă.

O umbră trece peste fața lui Meilinși ea își coboară ochii. Expresia ei îi răspunsul,

chiar dacă ea nu vorbește.

Bănuia că a dispărut, dar gestul ei micuț se simte ca o lovitură puternică. Nuși-a

dat seama cât de mult a sperat contrariul. "Ce s-a întâmplat?

"vândut. Vocea ei este răgușită.

"Ai vândut-o? Vocea lui Renshu se ridică cu furie. "Cum ați putut? Era singura noastră legătură Ba. De ce l-ai vândut? E furios, surprins de propria lui furie. Șocată, mama lui respiră puternic. "Nu am avut de ales. Trebuia să plecăm din Shanghai". Lacrimile îi curg pe obraji. Nu a mai plângând așa de mult timp. El încearcă să-și înăbușe consternarea, furios pe

el însuși acum pentru că a supărat-o.

"Mamă, îmi pare rău. Doar că ne-a plăcut atât de mult. Întotdeauna am avut-o. Ea plânge, iar el nuștie ce să facă. A fost un moment atât de fericiți el l-a stricat. *Ce s-a întâmplat în Shanghai?* Ultimele zile au fost atât de haotice.

În cele din urmă, își revine suficient cât să vorbească. "A fost doar un obiect,

Renshu. Poate că nu a fost niciodată al nostru. Important este că avem poveștile lui.

Ușa de la intrare se deschide bruscși zgomotul copiilor lui Peiwen umple casa.

Ea își șterge ochii, se ridicăși îi îndreaptă geanta spre el. "Învață acum.

Darul de timpși spațiu al lui Meilin este un sanctuar pentru Renshu. Pentru prima dată, el se poate concentra pe deplin. Poate studia fără să fie nevoit să stea cu urechea la lumea exterioară, gata să se mute la un moment dat. Se îndrăgostește de eleganța ecuațiilor, de proprietățile mișcării. Este uimit de modul în care, date fiind condițiile

inițiale ale unui obiect, poate prezice undeși când acesta ar putea ajunge în altă parte. Matematica, fizica au o fiabilitate incontestabilă. Renshu ajunge să creadă că, studiază suficient, orice ar putea avea sens. Există un confort, de asemenea, în realizarea faptului că nimic nu-i poate învățătura. Spre deosebire de pământ, aur, comori, hrană sau chiar

oameni, odată ce a înțeles ceva, este al lui să păstreze pentru totdeauna.

Taipei, Taiwan, mai 1955

A fost o zi bună pentru Meilin. În piață, Luo sărbătorea nașterea nepotului său, așa căa aruncat în plus o legătură de mazăre. De când Republica Populară Chineză a bombardat insulele Kinmenși Dachen toamna trecută, tot mai mulți americani sunt staționați în Taipei. În lipsa iubitelorși soțiilor lor, au cumpărat toate poșetele de mătase brodate ale lui Meilin. Ea nu întreabă niciodată pentru cine sunt comorile. Un pic de discreție face ca marfa ei să se vândă rapid, o lecție pe care unii vânzători cu limba iute încă au învățat-o.

Meilin pleacă acasă cu un coș plin: varză, morcovi, ceapă, mango, un ananasși

mazăre. Toate astea,și mai are ceva New Taiwan

dolari în poșeta ei.

Un grup deșcolari își croiește drum pe stradă ca un val de culoare kaki, gustăriși benzi desenate după ore. Cei mai tineri sunt cei mai gălăgioși, cu ghiozdane aruncate pe umeri, părul neîngrijit, cămășile descheiate, gălețile de mâncare ușoareși legănate. Îl caută cu privirea pe Renshu printre

grupurile mai mari, care se mișcă cu voci mai joase și pași mai lungi, cu brațele încărcate cu cărți suplimentare care nu încap în ghiozdane. El este acolo. Râde cu prietenii lui, pare fericit. Există o anumită bucurie care apare atunci când Meilin întrevede mulțumirea de zi cu zi a băiatului ei. Având în vedere prin câte au trecut, aceste mici momente de relaxare sunt considerate mari comori. El îi vede privireași dă din cap. Își ia rămas bun de la prietenii luiși se îndreaptă spre el. "O zi bună?" Îi privește coșul debordantși i-l ia,

mutându-și geanta pe celălalt umă r.

"Da, am vândut tot. Ea își ridică poșeta umflată. "Și tu?

El dă din cap. Profesorul Liang ne-a confirmat locurile pentru examenele Joint College Entrance de la sfârșitul verii. Avem atât de multe de învățat. Și își mângâie geanta, plină de hârtiișicărți împrumutate.

Ea zâmbește.

Intrând în juancun, ei coboară pe o alee îngustă, flancată de o parte și de alta de case simple, cu un etaj, conectate în rânduri lungi. La un capăt, muncitorii reparăși reconstruiesc pereții din tablă ondulatăși fibră de sticlă. În fiecare an, aceste case sunt peticiteși reparate pentru a rezista doar puțin mai mult. În fiecare an, guvernul spune că va fi victorios în recâștigarea Patriei. Dar, în schimb, în fiecare an, taifunurile dărâmă mai mulți pereți. Meilin speră că actuala lor casă va rezista încă un sezon.

Toaleta comună nu este prea aglomerată, așa că Renshu îi dă coșul lui Meilinși se

strecoară înăuntru.

Meilin continuă. Vânzătorii pe biciclete se clatină pe stradă, vânzând gustări. Din

uşileşi ferestrele deschise, oamenii discută cu vecinii. Mai aproape de casa lui Peiwen,

ea trece pe lângă femei care ridică încărcături de rufe din coşuri mari de salcie. Acestea storc cămăşile, pantaloniişi lenjeria de corpşi le agaţă pe stâlpi de bambus pentru a se usca. Printre haine se află pantaloni scurţi pentru copii cu steagul Republicii Populare Chineze alături de steagul SUA, cusut sacii de făină oferiţi ca ajutor guvernul SUA. Unele femei agaţă, de asemenea, uniformele soldaţilor americani la uscat. Se pot face bani frumoşi spălând rufele trupelor.

Imediat Meilin deschide uşa, simte că ceva s-a schimbat. În colţ se află o nouă

coloană de valize, genţişi alte bagaje. Aude voci necunoscute.

Strâmbând din ochi strălucirea după-amiezii, vede contururile a trei persoane înghesuite pe canapeaua din bambus. Sunt întorşi cu spatele la ea şi vorbesc cu o a patra persoană, care stă pe o ladă întoarsă pe un capăt. Acesta poartă uniforma unui ofiţer KMT de rang mediu, iar pe chipul lui, Meilin vede liniile băiatului cel mare al lui Peiwen.

"Alo?

Se întorcşi tac. Omul de pe ladă strigă: "Peiwen!

Peiwen intră prin perdeaua de bambus, mâinile ude pe şorţ. Expresia ei este un

amestec de bucurieşi nervozitate.

'Meilin! Meilin! Ce veste minunată, familia mea este aici! Acesta este soţul meu, Zhu Yuping'. Bărbatul de pe ladă se încruntă. Uşor tulburată, Peiwen continuă: "Iar aceasta este mea, cumnata mea, Zhu Yuming,şi soţul ei, Deng Jinwei. *Zhu Yuming*şi *Deng Jinwei*, numele de pe carnetele de raţie pe care le-au folosit Meilin şi Renshu. Yuming se întoarce. Este mai tânără decât Peiwen, aşteaptă

un copilși are un aer de oboseală de călătorie pe care Meilin aproape că l-a uitat. Jinwei, înclinat pe scaun, se uită la Meilin cu ochii înlăcrimați și mormăie un salut. La capătul canapelei stă matriarha cu părul argintiu, cu gura trasă înăuntru,ținându-și buzele strâns peste dinț i.

Emoții contradictorii se nasc în Meilin. Bucurie pentru Peiwen, tristețe pentru ei pierdută, îngrijorare cu privire la ce înseamnă asta. Își maschează ambivalența cu un zâmbetși întinde mâinile în semn de bun venit.

"Am - am legume în plus pentru a sărbători", se bâlbâie ea, ridicându-și coșul. "Vino. Peiwen îi face semn. "Ajută-mă să mă pregătesc; îți voi spune totul. Ea o trage pe Meilin spre bucătărie. 'Yuming, ceaiul este aproape gata. Adu-l înăuntruși stai cu ceilalți. Sora mai mareși cu mine termina gătit.

Până când Yuming a turnat ceaiul, a intrat și Renshu. După o nouă rundă de

prezentări, Renshu li se alătură în bucătărie.

"Mamă?

"E în regulă, Renshu. Du-teși ia copiii de laș coală '.

"Mamă, ei rămân?",șoptește el.

"Desigur. Ei sunt familia lui Peiwen. Ea îl vede că se gândește la

implicațiile pe care acest lucru le va avea pentru casa modestă care i-a adăpostit în ultimii cinci ani. Meilin și Renshu s-au obișnuit să doarmă pe podea în camera din spate după ce toate vasele au fost aranjate, în timp ce Peiwenși copiii ei se înghesuie în camera din față în cinci seturi de pături și perne pe care le întind în fiecare seară și le împachetează în fiecare dimineață. Acum vor adăuga încă patru - cu un bebeluș care urmează să

vină în curând. Îl împinge spre uşă. 'Du-teşi ia copiii pentru mine astăzi. Du-i la piaţă.

El pare neîncrezător, dar ea scoate un bilet din geantă şi pune în mână. "Poftim,

cumpără nişte seminţe de pepene sau tulpini de trestie de zahăr pentru a sărbători

sosirea familiei.

Îl priveşte cum dispare pe alee. Când se întoarce spre Peiwen, ochii prietenei ei sunt

plini de lacrimi.

"Peiwen, trebuie să fii atât de fericită! Acesta este un mare ". "Desigur, desigur. Credeam că n-o să-i mai văd niciodată pe niciunul dintre ei. Soţul meu i-a găsit pe toţi.Şi a făcut caşi Deng Jinwei să fie transferat aici. Nu-i aşa că e minunat?

"Da, este minunat", este de acord Meilin.

"Cineva trebuie să le fi spus cum să mă găsească. Sunt atât de fericită..." Vocea lui

Peiwen se stinge în timp ce ochii ei se odihnesc pe cuverturileşi păturile înfăşurate ale

lui Meilinşi Renshu.

Peiwen îngenunchează pentru a deschide o cuvă cu orezşi măsoară ceşcuţe pentru a alege şi a clăti. Boabele sună ca ploaia în timp ce alunecă una peste alta, ies din ceaşcăşi ajung în bazinul emailat.

Meilin se uită pe uşa din spate, unde Renshuşi copiii au adunat bambusşi resturi de sârmă pentru a face un gard. Ar putea să facăşi un acoperiş, întărească gardul în pereţişi să facă o cameră nouă acolo în spate? Multe alte familii au construit extinderi. Ar puteaşi ele. Încearcă să îşi imagineze

cum ar putea găzdui mai mulți oameni. Cum vor mânca cu toții? De unde vor lua mai multe boluri, pături, lenjerie de pat? E prea greu să țină toate gândurile astea în același timp. Se uită în ceainic. Este aproape gol. Îl ridică și pleacă după mai multă apă.

Întorcându-se la casă, se oprește în fața ușii din spate. Peiwen și Yuping se ceartă.

"Ei sunt ca o familie. Ne ajutăm între noi. Așa funcționează aici".

"Dar *suntem o* familie", îi răspunde el. 'În plus, nu putem risca să avem două

persoane care folosesc aceleași carduri de rație. Le-ați dat deja mai mult decât

destul!

"Dar unde s-ar duce? În plus, Meilin și-a împărțit veniturile, Renshu ne-a ajutat cu

copiii. Nu am fi supraviețuit fără ei'.

'Nu ați fi supraviețuit fără mine! Pentru că eu servesc, avem toate astea". Se aude un zgomot, că și cum ceva ar fi fost împins peste tejghea. "O săptămână. Apoi, . Orezul ăsta e pentru *familie*, nu *ca o familie* '.

Perdelele de bambus alunecă și se agită. Meilin o aude pe Peiwen scoțând un

scâncet ascuțit și răgușit.

Din nou. Vor trebui să se mute din nou. Unde? Nu cunosc pe nimeni în afara juancunului. Meilin își înghite lacrimile și își respinge întrebările. Este încă o zi fericită, o zi a reîntâlnirii.

Când Meilin se uită după colț, vede că prietena ei are ochii roșii și boluri de pe jos,

marginile ciobite.

"Îmi pare rău",șoptește Peiwen. "Îmi pare rău.

"E în regulă. Meilin pune ceainicul josși își îmbrățișează prietena. 'O să ne găsim noi drumul. Hei, uită-te la ce a mâncat Luo azi'. Se apleacă spre coșul ei, scoțând ananasul. Hai să sărbătorim întoarcerea familiei.

Peiwen își șterge ochiiși ia ceainicul. Toarnă apa cu grijă peste boabele de orez, apoi pune vasul deoparte să se înmoaie. Meilin ia legumele din coșul ei, curăță ceapa, inspectează frunzele de varză. În curând, bucătăria se umple de zgomotul tăieriiși de clinchetul bolurilorși al farfuriilor care sunt stivuite în ordine.

Capitolul doisprezece

Taipei, Taiwan, iunie 1955

Meilin se sprijină de un stâlp de arcade din fața chioșcului de ziare cu un exemplar din *Zhongyang Ribao*. Eași Renshu au nevoie de o casă nouă. În curând. Trece pe lângă titlurile cu promisiuni deșarte despre revendicarea patriei-mamă, gândindu-se cum această ședere temporară în Taiwan a devenit cea mai permanentă casă a lor de la Changsha încoace. Trece cu vederea anunțurileși se oprește secțiunea "Se caută ajutor". Își amintește că a auzit două femei care se plângeau de lipsa unui ajutor bun în timpul unui festival recent de la Asociația Locurilor Native din Hubei. Meilin stătea cuminte deoparte în timp ce bârfeau despre cum o altă familie își adusese bone, menajereși bucătari din Wuhanși de aceea copiii lor rezultate mai bune lașcoală. Una dintre femei se plângea că nu putea o ajute decât fetele din zonă. *Acele menajere nuștiu cum să pregătească corect vinetele înăbușiteși îi învață pe copii obiceiuri urâte. Nici măcar nu vorbesc mandarina.* Cealaltă a adăugat că, deși se aștepta ca o fată Benshengren să obțină oferte mai bune pe piață, bănuia că servitoarea lor cumpăra doar produse de mâna a doua de la

verișoarele eișipăstra banii în plus. *Insula asta este un coșmar. Când ne întoarcem acasă?* Cele două femei se plângeau întruna. În acel moment, Meilin se gândise că, dacă lucrurile mergeau bine și nu aveau plângeri, femeile nu s-ar fi simțit atât de bine sărbătoare, până la urmă.

Meilin studiază anunțurile: "Se caută menajere din Hunan"; "Căutăm dădace din China continentală"; "Se caută ajutor casnic - preferabil nativi din Sichuan". Sunt atât de multe! Cu siguranță își poate găsi un loc de muncă. Rupe cu grijă paginași o pune în buzunar. Lasă restul ziarului în urmă. Poate că va aduce noroc altcuiva.

A doua zi, Meilin își perie bine părul și își pune rochia de vară pe care și-a făcut-o dintr-un imprimeu floral galbenși verde. Rochia este simplă, dar i se potrivește perfect și o adoră. Vrea să poarte ceva special în loc de obișnuita ei tunică peste pantaloni. Pe decupajul de ziar, ea a încercuit patru anunțuri: trei sunt grupate districtul Da'anși unul este pe strada Qidong, în Zhongzheng. Toate sunt locații bune pentru școala lui Renshu.

Începe în Da'an. La prima casă, nu răspunde nimeni. La a doua, când ușa se deschideși ea ridică hârtia, persoana dinăuntru spune: "Prea târziu, e deja plină!". Ea se îndreaptă spre a treia casă. Aici, femeia pare interesată, iar Meilin speră. Dar când femeia îi explică faptul că Meilin ar trebui să locuiască în altă parte, conversația se încheie.

Se îndreaptă spre Qidong. Este cald. Fruntea îi este lipicioasăși rochia i s-a zbârcit

de la atâta mers. Mai încearcă o datăși apoi, dacă nu are noroc, poate că Peiwen îi mai

lasă să stea câteva zile.

Toate casele de pe strada Qidong sunt în stil japonez. Meilin trece încet pe lângă ,

admirând grădinile cu flori delicate, până când se opreşte numărul pe care l-a notat. Îşi

îndreaptă rochia, seşterge de praful de peste zişi îşiţine capul sus. Descuie poartaşi urmează o cărare pietruită cu felinare de piatră până la uşă. O salcie face umbră verandei, iar dedesubt creşte un acer mic. Aude apa curgând. Meilin sună la sonerie, admirând o fereastră octogonală cu geam parţial mat.

Când uşa se deschide, este întâmpinată de o femeie mai în vârstă, cu trăsături moi şi robustă, cu mâinile udeşi cu o batistă care îi lega părul. Ochii ei blânzişi zâmbetul larg o pun pe Meilin în largul ei. Când Meilin îi explică că a venit în legătură cu anunţul, femeia dă din cap, apoi o conduce într-un hol mic şi îi arată o pereche de papuci.

"Vă rog să aşteptaţi până îi spun doamnei Huang", spune ea, dispărând în spatele unei uşi glisante din lemnşi hârtie. Meilin simte miros de carneşi orez proaspăt gătit. Îşi schimbă pantofii cu papuciişi îşi cercetează împrejurimile.

Intrarea este decorată cu o pictură peisagistică a unor munţi înnoroiaţi. Cerneală neagră pe mătase îngălbenită. Dinastia Tang, cel mai probabil. În faţa ei, o masă huanghuali are un arzător de tămâie, o cutie cu bibelouri sculptate şi un evantai complicat din lemn de santal. Tânjeşte să evantaiul şi să-l ducă la nas, inhalând parfumul.

Vederea unor astfel de comori o zguduie pe Meilin, evocându-i prea multe amintiri. Îşi reprimă impulsul de a plângeşi se uită în jos. Uşa glisantă se deschideşi femeia mai în vârstă o conduce pe Meilin pe un coridor lung din lemn care scârţâie pe măsură ce merg. Pe o parte, ferestrele se deschid spre o grădină de piatră. De cealaltă parte, pereţii glisanţi albi, cu margini negre, ascund camerele din spate. La capătul coridorului, femeia deschide o altă uşăşi îi face semn lui Meilin să intre.

Partea principală a camerei este coborâtă mai jos decât pasarelele. Meilin observă că saltelele tatami de pe podea sunt ascunse de un covor moale și luxos. Pe o canapea cu perne de mătase roșie și galbenă și tapițerie fină stă doamna Huang. Amestecul ei de eleganță și dispreț îi amintește lui Meilin de Wenling. Există o asemănare în felul în care doamna o privește pe Meilin, expresia ei fiind în același timp lenește și critică.

Când vorbește, vocea doamnei este ascuțită, cu un puternic accent Sichuan, lansând întrebări pe care numai un Sichuanese le-ar putea înțelege și la care ar putea răspunde. Meilin este recunoscătoare pentru timpul pe care l-a petrecut învățând dialectul în Chongqing. De fapt, o parte din ea se bucură să o audă pe doamna folosind expresii familiare. Meilin bănuiește că felul de a fi al doamnei este mai mult o interpretare, care testează curajul. Meilin își păstrează calmul și îi răspunde.

Da, pot face acest fel de mâncare.

Da, știu de unde să iau acele legume. Da, pot să

spăl și să repar.

Da, știu să cos. În acest moment, Meilin își ridică cea mai frumoasă poșetă brodată.

Ochii doamnei Huang strălucesc.

"Ei bine", spune doamna, "cred că o să te . Vei fi mai bună decât localnicii ăia.

Meilin ridică mâna.

"Ce ? Doamna este iritabilă.

"Am un fiu. Este un băiat bun, învață din greu. Este liniștit și politicos. Poate să stea

și el aici?

Curiozitate stârnită, buzele doamnei se strâng. "Un băiat? Va trebui să ajute în

grădini. Cum ai spus cheamă?

"Dao Renshu. Renshu",șoptește Meilin. 'Renshu', spune

doamna, gânditoare. "Câți ani are?

"Aproape a terminat Jianguo. Învață pentru examenele comune de admitere.

"Foarte bine, atunci. Doamna dă din cap în semn de asentiment. 'Acum, vorbește cu bucătăreasa Chin să afle ce are nevoie de la piață. Trebuie să cureți și să calci rufele ca să am cele mai bune qipaos pregătite pentru cina de marți de la generalul Fan.Și poți să aranjezi perdelele astea? Nu-mi place cum cad - sunt prea lungi și fac camera să pară

grea. Ea se ridică și deschide un sertar al biroului, scoțând o bucată de mătase albastru- verzuie. Trebuie să faci ceva cu asta. Am păstrat-o de când am sosit. Ultima mea cameristă a fost fără speranță. Nu i-aș încredința nici cea mai proastă mătase a mea, darămite cea mai bună.

În momentul în care doamna își epuizează lista, femeia mai în vârstă se întoarce cuo

tavă de ceai.

Meilin se înclină și iese din cameră.

În timp ce Meilin își pantofii de stradă, femeia mai în vârstă se apropie și își pune

brațul în jurul lui Meilin.

"Spune-mi mătușa Chin. Doamna este încântată că ești aici. Nu contează obrăznicia ei, are intenții bune. Generalul e mai mult pentru el și munca lui. Rămâi cu mine și vei fi bine.

Meilin se întoarce la juancun, obosită, dar uşurată.

Lui Meilin îi ia mai mult timp să îşi ia rămas bun de la Peiwen decât să împacheteze puţinele lor lucruri. Lasă în urmă tot ce ar putea folosi Peiwenşi ia doar hainele lor, cărţile lui Renshuşi ei de cusut.

Vizitaţi-ne des", spune Peiwen, apucând mâna lui Meilin, fără să vrea să-i dea drumul. Sunteţi întotdeauna binevenişi aici", adăugă ea, chiar dacă amândoiştiu că nu mai este adevărat.

Mulţumesc", spune Meilinşi strânge mâna lui Peiwen.

La familia Huang, mătuşa Chin îi arată lui Meilin o cămăruţă în partea laterală a bucătăriei, destinată ei şi lui Renshu. Podeaua este acoperită de trei saltele tatami. O fereastră mare dă spre stradă, iar pervazul ei este josşi lat. colţ se află o măsuţă cu o lampăşi un ventilator electric. Meilin le porneşte pe amândouă. Aerul din cameră se agită uşor, lumina este primitoare. Meilin aranjează cărţile lui Renshu pe pervazul ferestrei. masă, îi pune piatra de cerneală, pensulele, hârtiaşi un nou băţ de cerneală.

Ea se gândeşte la cât de repede s-au schimbat, din nou, circumstanţele lor. Deşi nu- i cunoaşte încă pe doamna şi pe general, simte că se află pe un teren familiar. Mirosurile din bucătărie, glumele dintre

Mătuşa Chinşi grădinarul, precumşi preocupările doamnei îi amintesc de complexul

familiei Dao.

Când vede camera, faţa lui Renshu se deschide într-un zâmbet larg.

'Aici', spune Meilin, arătând spre o pereche de pături groaseşi moi. 'Aici sunt paturi

care nu se vor mişca în timpul nopţii; aici este un birou care rămâne în picioare toată

ziua. Aici sunt pereți care nu se clatină în bătaia vântuluiși care nu lasă ploaiași frigul

să se infiltreze".

"Este doar temporar?", întreabă el.

"Nuștiu, dar este doar pentru noi.

Camera familiei Huang devine un refugiu pentru Renshu în ultimele luni de dinaintea examenului de admitere la colegiile și universitățile comune. În timp ce Meilin își petrece zilele învățându-și noul loc de muncă, Renshu studiază în acel spațiu liniștit, cu ventilatorul său răcorind aerulși cu storurile trase împotriva luminii solare puternice și a distragerii atenției. În examenului, își găsește o mare satisfacție în capacitatea dea răspunde la fiecare întrebare. Când predă lucrarea, știe că a făcut tot ce i-a stat în putinț ă.

Rezultatele sale sunt bune: primește o ofertă pentru a studia ingineria la Universitatea Națională din Taiwan. Se grăbește acasă să-i spună mamei sale. Fără suflareși explodând de bucurie, o ia în brațeși o învârte cerc.

După ce el o lasă jos, ea exclamă: "Sunt atât de mândră! Este ceea ce ai spus că vrei în ziua Festivalului Lanternelor din Shanghai. Ai reușit! Îți amintești? Renshu dă din capși observă că mama lui este înlăcrimată. "Mamă, ești tristă? "Nu. Ba da. Bineînțeles că nu. Doar că" -și ea îșișterge ochiul - "aș vrea ca tatăl tău săștie. Mi-aș dori ca tatăl *meu* săștie.

Renshu o îmbrățișează ușor. "Și eu", spune el.

"Când mă gândesc la tot prin ce am trecut, în toți acei ani în care abia îndrăzneam să-mi imaginez viitorul. E..." Adulmecăși își scutură capul. Orice ar vrea să spună, se pare că nu reușește să găsească cuvintele. În cele din urmă, îl trage aproape și îl îmbrățișează din nou.

Mai târziu în acea noapte, Renshu se gândește la reacția mamei sale. Își dă seama

că, atunci când va merge la universitate, vor fi despărțiți pentru prima dată în viața lui.

Renshu primește o mică bursăși un loc de muncă la bibliotecă pentrua

ajute cu plata taxelor. El găsește locuință într-un cămin de bărbați din apropierea campusului, împărțind camera cu alți trei studenți. Campusul NTU se află la sud-est de Zhongzheng, înconjurat de orezăriiși poteci înguste, departe de agitația orașului. Chiar dacă este la mai puțin de o oră de mers pe jos de strada Qidong, este o lume diferită.

În prima noapte dormitor, Renshu este neliniștit. Este ciudat să nu audă respirația ușoară a mamei sale. Se luptă cu pătura, sperând că nu își deranjează colegii de cameră. Din paturile din cealaltă parte a camerei, sforăiturile alternante indică faptul că Pao Dafei și Liu Zhaohui dorm. Deasupra lor se află Li Hotan. Pao, pe care Renshu îl recunoaște de la Jianguo, studiază fizica. Li și Liu, ca și Renshu, sunt studenți la inginerie. Se cunoșteau dinainte de a veni la universitate, amândoi locuind la același juancun din Hsinchu. Renshu oftează și își răstoarnă perna.

"Dormi?"șoptește Li Hotan. "Nu prea",

răspunde Renshu înșoaptă. "Nici eu.

"E doar, cred, ciudat, să adormi. Renshu face o pauză, nevrând să spună că îi este

dor de mama lui. "Într-un loc nou", încheie el.

"Știu ce vrei să spui. Sunt obișnuit ca frații mei să doarmă chiar lângă mine.

" unde ești, Li Hotan? Adică înainte de Hsinchu?" "Am fost în

Kunming.

"Și înainte de asta?

"Orașul nostru natal era lângă Wuhan.Și tu?

"Suntem din Changsha. Am mers la Chongqing, apoi la Shanghai. Apoi aici. "Hmm", spune Li, recunoscând atât de mult cu un murmur. Renshu cască.

"Dao Renshu?"

"Da?

'Pao a spus că este un vânzător bun de tăiței lângă poarta principală a universității în

primele ore ale serii. Hai să mergem mâine după ore.

Renshu zâmbește în întuneric. "Mi-ar plăcea.

În prima zi de cursuri, Renshu se alătură unui grup de studenți care se plimbă de-a

lungul

bulevardul Royal Palm. Toată lumea poartă cămăși albe proaspăt călcate, pantaloni kaki sau fuste până la genunchișisi pantofi lustruiți pentru începe anul. Este uimit să se afle înconjurat de atât de mulți tineri, toți sperând să reconstruiască Republica. Până la sfârșitul zilei, capul i se învârteși se bucură când vine timpul pentru masa de seară cu Paoși Li.

Și ei au găsit ziua atât copleșitoare, cât și inspiratoare. Renshu se relaxează când realizează că nu este singurul care se simte intimidat de această nouă viață. Discuțiile variază de la imitarea manierelor unui profesor de matematică, la specularea cursurilor care vor fi cele mai dificile, până la privitul fetelor drăguțe de la o masă din apropiere. După mai multe boluri de tăiței și un pic prea mult de băut, în cele din urmă se împiedică acasă, cântând cântece.

Pe măsură ce anul avansează, Renshu prosperă. Este fascinat de fizică, de ingineriesi de rezolvarea problemelor.Și, la fel ca majoritatea celorlalți, își continuă cursurile de limba engleză. Având în vedere legăturile tot mai strânse dintre SUA și Republica Populară Chineză, cunoașterea limbii îi va sporișansele la aproape .

Li Hotan și Pao Dafei devin mari prieteni. Cu toții au amintiri din Războiul de Agresiune și Războiul Civil. Chiar dacă nu discută prea mult despre ele, acest trecut comun îi unește. Fiecare dintre eiștie cât de norocoși sunt să se afle aici.

Pao, în ciuda comportamentului său solemn, are un simț al umorului deosebit. Familia sa a venit în Taiwan din Guilin la scurt timp după retrocedare, așa că el cunoaște Taipei de cel mai mult timp. Când ies cu toții în oraș, Pao vorbește cel mai mult. Are un talent deosebit în aști unde vor apărea cei mai buni vânzători de mâncare. Li Hotan, pe de altă parte, este sociabilși chipeș. Fetele îi aduc mereu găluște sau îi cer să le ajute cu temele.

Împreună cu Pao și Li, Renshu petrece seri lungi studiind, făcând pauze pentru tăiței sau gheață rasă de la standurile de pe canalele Liugongjun. Uneori se uită la filme americane cinema și flirtează cu studentele. Deși Renshu este prea timid pentru a spune prea multe fetelor, este încântat să fie în compania lor.

În majoritatea weekendurilor, vizitează casa de pe strada Qidong. Mama luiși mătușa Chin sunt întotdeauna fericite să-l vadăși chiar doamnași generalul Huang îl salută ocazional. Dar de fiecare dată, când vizita lui se apropie de sfârșit, el simte

întoarcerea la noua sa viață la universitate.

Odată ce Renshu începe facultatea, Meilin își amintește că el este la mică distanță. Acesta este viitorul pe careși l-au dorit amândoi. Este mândră de realizările lui, mândră că va fi un savant. Dar nu se aștepta

la durerea pe care o simte acum că el a început să își facă o viață pe cont propriu. Oricât de mult ar încerca să o îndepărteze, nu poate ignora sentimentul că legătura lor, care i-a ținut împreună prin incendii, bombardamenteși trădări, începe să slăbească.

Meilin lasă deoparte ceea ce nu poate schimbași se concentrează pe munca ei. Pe măsură ce lunile trec, Meilin observă că Huangii au tot luxul pe careși l-ar putea dori cineva: ceaiuri, vinuri, rachiuri, tutun, cosmetice, mătase. Deși se întreabă de unde provin aceste bunuri de lux, Meilinștie mai bine decât să întrebe. Singurele întrebări pe care le face sunt ce feluri de mâncare ar dori doamnași generalul să mănânce, ce flori

ar trebui să pună în vazele de porțelan și când are nevoie doamna să
își pregătească

qipaos-urile pentru serate pline de farmec.

Cu toate acestea, oricât de plini de lux ar fi, ei rămân fără orez. Huangii nu vor să se bazeze pe subvențiile americane pentru grâu, ca militarii obișnuiți. Ultima cameristă, o localnică, a procurat o cantitate mare de orez. De fapt, doamna Huang a angajat-o pentru că se lăuda că poate face rost de orez. Pe măsură ce rezervele se micșorează,

îngrijorarea lui Meilin crește. O vor concedia dacă nu reușește să refacă
rezervele? Nu

vrea să .

Mătușa Chin spune că a auzit că domnul Tsai din piață vinde orez, dar acesta este supraevaluat și plin de nisip și uneori chiar de gândaci. Cumva, fata Benshengren a primit orez bun de la el, dar mătușa Chin nuștie cum a făcut.

"Acești Benshengren. Mătușa Chin dă din cap dezgustată. 'Ar trebui să fie recunoscători că i-am salvat de japonezi. În schimb, ne înșealăși refuză să vorbească corect'.

Meilin îi mulțumește mătușii Chinși se îndreaptă spre piață.

Pe drum, Meilin se gândește la cât de diferit este să trăiești în oraș, printre taiwanezi. La juancun, majoritatea locuitorilor erau atât de siguri că se vor întoarce în China, încât nu se deranjau niciodată să se aventureze în afara complexului. La fel ca mătușa Chin, mulți dintre ei priveau de sus pe taiwanezi

ca o rasă japoneză care trebuia să se reconecteze cu Patria Mamă. Puținii Benshengren pe care Meilin îi cunoscuse nu păreau să-i placă nici pe chinezii de pe continent. Waishengren, oameni din afara provinciei, le spuneau ei. În afara juancunului, ea simte astași mai mult.

Meilin știe că, o față nouă pentru dl Tsai, va avea o singură șansă să facă o impresie bună. Așa că, înainte de a se apropia de el, stă în apropierea standului său, urmărind interacțiunile. De fiecare dată când cineva se apropie de dl Tsai vorbind în mandarină, acesta se comportă ca și cum nu ar înțelege. Acest lucru este intrigant. Mandarina este limba oficială. Dl Tsai trebuie să știe ce vor acești oameni. Dar el păstrează o față inexpresivă. Când aceștia strigă și insistă, scriind caracterele pe o bucată de hârtie și fluturându-i-o în față, dl Tsai spune că nu mai are orez sau că magazinul său este închis. Refuză să le vândă ceva. Sau le oferă o lingură micăși supraevaluată de orez spart, plin de pietriș.

Dar când cineva vorbește taiwaneză, fața domnului Tsai se deschide. Ei stau de vorbă mult timp. Abia după acest schimb de replici îi întind sacii domnului Tsai. Acesta le umple sacii cu orez din noua recoltă.

După puțin timp, Meilin alunecă. Nu va încerca încă să cumpere orez. Își continuă comisioanele, gândindu-se la dl Tsai. Meilin a avut întotdeauna o ureche pentru limbi străine. În Shanghai, a învățat suficientă limba shanghaineză pentru a se integra. Iar în Chongqing, a obținut prețuri mult mai bune la piață când a trecut la limba sichuaneză. Se gândește la modul în care mătușa Deng și unchiul Liang au urlat la primele ei

încercări. Cu toate acestea, au devenit prietenii ei și, în timp, colacul ei de salvare. Meilin zâmbește în sinea ei, dar apoi amintirile îi sunt întunecate de dezastrul Marelui Tunel. Au trecut paisprezece ani. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, poate că familia nu s-ar fi destrămat. Poate că ar fi fost toți aici, în Taiwan, împreună. Liling ar fi avut douăzeci și trei de ani, poate chiar o mamă. Meilin oftează și se scutură din visare. Nu va ieși orez din amintirile triste. E clar: acum că trăiește în afara juancunului, trebuie să învețe taiwaneza.

Comisioanele ei o duc la piața dețesături Yongle din Dadaocheng. Meilin vrea să găsească nasturi și împletituri pentru ultima rochie a doamnei. Un aspect important al muncii pentru familia Huang este că doamna are o mașină de cusut pe care nu numai că îi permite, dar se așteaptă ca Meilin să o folosească. După ce a ales ce are nevoie, Meilin se uită în sus și în jos pe tarabe, căutând chilipiruri. Ochii îi cad pe un bumbac verde deschis imprimat cu flori mici roz. Din impuls, ea cumpără

câțiva metri și se îndreaptă spre casă.

Pe drum, ea observă o pereche de femei care merg în direcția opusă. Fiecare dintre ele poartă pe brațe un coș din rattan împletit, plin cu grămezi de lenjerie. Curioasă, Meilin se întoarce și le urmează. Unde s-ar putea duce?

Râul. Se îndreaptă spre Tamsui. Odată ajunse acolo, se alătură altor femei care spală haine pe mal. Toate par să se cunoască între ele și împărtășesc un sentiment de camaraderie de care Meilin duce dorul. Unele au copii, care le ajută sau se joacă în apă. Aceasta îi amintește lui Meilin de modul în care femeile din juancun se adunau să spele rufe, făcând schimb de glume și bârfe, ușurând sarcina împovărătoare. Ascultă cu atenție, încercând să înțeleagă cuvintele; acestea sunt femeile Benshengren, care vorbesc fericit în taiwaneză. La început, Meilin este surprinsă. Din dorința excesivă de a pune în aplicare politica guvernului de utilizare exclusivă a limbii mandarine, poliția militară, mereu prezentă, putea aresta pe

oricine ar auzi vorbind taiwaneză. Dar aici, reflectă Meilin, stropii și gâlgâitul râului acoperă vocile femeilor și le oferă o mică libertate.

Când se va ivi corvoada săptămânală de a spăla rufele, poate că Meilin își va aduce

coșul la Tamsuiși vedea ce poate învăța.

Apa râului se unduiește pe un pat de pietricele puțin adânc. Meilin se scufundă în haine, privind cum se întunecă. Își pierd croiala și devin grele. Își răsucește umerii, care o dor de când a cărat coșul atât de departe. Ghemuită, freacă săpunul în faldurile țesăturii, transformând spuma într-o spumă bogată. În apropiere, alte femei spală și clătesc, plesnind hainele pe pietre mari pentru a scoate apa, apoi storcându-le în suluri strânse stivuite în coșurile lor. În acea primă zi, câteva persoane o privesc suspicioase și nimeni nu vorbește cu ea. Totuși, nimeni nu-i spune să plece.

Rufele ude - chiarși atunci când sunt stoarse - sunt mult mai grele pe drumul de întoarcere. Meilin cheltuiește o monedă prețioasă pentru a închiria un pedicab până la casa familiei Huang.

Săptămână de săptămână, se întoarce și se obișnuiește tot mai mult cu munca. Spălatul se transformă din cea mai temută corvoadă în parte a ritmului ei săptămânal. Câteva femei de la râu încep să o recunoască, o întreabă cum o cheamă, devin prietenoase. Învață câteva fraze în taiwaneză, iar unele dintre femei, în semn de

apreciere pentru eforturile ei, o învață mai multe. Când întreabă de ce

Benshengren nu-i plac Waishengren, se uită în altă parte și schimbă subiectul. O asigură că le place de ea, că e diferită. Dar în cele din urmă, în timp ce apele curgătoare le înăbușășoaptele, îi povestesc despre evenimentele din 28 februarie 1947, cu doi ani înainte ca Meilinși Renshu să ajungă în Taiwan. Meilin pune cap la povestea din 228. Îi povestesc cum o văduvă din Benshengren vindeațigări sfidând monopolul consiliului

tutunului; îi povestesc despre refuzul văduvei de a se opri când i s-a cerut și despre modul în care mulțimea a susținut-o; cu dezgust, îi povestesc despre ofițerul laș care a tras un foc de armă în mulțime, omorând accidental pe cineva, urmat de uciderea nu atât de accidentală a mii de civili. De atunci, mii de oameni au fost persecutați de Kuomintang. Răpiți, dispăruți, uciși. *Acest lucru este tabu, nimeni nu poate vorbi despre asta,* spun ei. Dar toată lumea o face: toată lumea se chinuie să povestească cum cineva pe care îl cunoaște, cineva pe care îl iubește, a fost brutalizat. Ca întotdeauna, Meilin ascultă. Ea nu a știut. Vrea să plângă cu ei, pentru pierderile lor, pentru suferințele lor. Începe să înțeleagă animozitatea pe care a simțit-o când au ajuns în Taiwan.

Prinșoapteleși prietenia de la râu, Meilin se împrietenește cu o femeie mai tânără pe nume Lin-Na, careși-a pierdut mama în masacrul din 228. Meilin spune căși eaștie ce înseamnă să îți pierzi familia în luptele altcuiva. Cu timpul, cele două devin apropiate. Uneori, Meilin aduce mâncare plus pentru Lin-Nași verii ei. Când Lin-Na admiră hainele doamnei și Meilin îi dezvăluie că ea le-a cusut, Lin-Na o roagă pe Meilin să îi modifice câteva dintre hainele ei. Lin-Na are o tarabă în piața dețesături Yongleși îi oferă lui Meilin oferte bune pentru unele dintre cele mai frumoase bucăți de stofă.

Când mai are orez doar pentru câteva zile, Meilin îi mărturisește lui Lin-Na că trebuie să poată cumpăra orez, dar se teme că, din cauza accentului ei, va primi doar cel mai prost. Lin-Na îi face cunoștință cu dl Tsai, iar până la sfârșitul acelei zile, Meilin nu numai că are o nouă rezervă de orez, darși-a făcutși un prieten în persoana dlui Tsai.

Capitolul treisprezece

Taipei, Taiwan, ianuarie 1960

Renshu merge să-și întâlnească prietenii pentru a mânca tăiței de sărbătoare. Picioarele lui sunt ușoare, ca niște arcuri, pline de posibilități. Se apleacă și își trece degetul lungul marginii plicului din buzunar, urmărind crestele perforate ale timbrelor. Anul trecut, când își termina examenele finale și se pregătea pentru serviciul militar, Renshu a început să își imagineze o viață dincolo de NTU, dincolo de Taiwan. Inspirat de anunțul că Li Zhengdaoși Yang Zhenning au câștigat Premiul Nobel pentru

Fizică în 1957, Renshu și colegii săi de clasă au început să viseze meargă în SUA

pentru a absolvi o facultate.

Renshu s-a descurcat bine, iar profesorii săi l-au încurajat să continue studiile după

ce își termină serviciul obligatoriu. Pentru a ajuta în lupta împotriva comunismului,

guvernul a recrutat studenți de top în domenii tehnice pentru a studia în SUA. Renshu știe că mama lui ar fi încântată să devină profesor. Deși nuși l-ar fi imaginat plecând în America, pentru Renshu este clar că acesta este viitorul.

El investighează cerințele. Provocarea de a pleca în SUA pentru studii universitare are mai multe etape: trebuie să obțină o diplomă de patru ani, să îndeplinească serviciul militar obligatoriu, să demonstreze că știe limba engleză, să dovedească aptitudini politice și adecvare, să fie admis la un program universitar din SUA, să găsească un

sponsorși mijloace financiareși să obțină o viză.

Lucrează la această problemă de mult timp, bucată cu bucată. După ce a absolvit NTU cu mari onoruri, acum își încheie conscripția. Iar astăzi, Renshu mai are o piesă în buzunar: o ofertă de la programul

postuniversitar în inginerie mecanică de la Universitatea Northwestern, Evanston, Illinois, SUA.

La localul de tăiței, prietenii lui sărbătoresc deja. Pao a fost

acceptat la NYU pentru a studia fizica, Liu va merge la Universitatea din Wisconsin pentru inginerie electrică, iar prietenul și rivalul său academic Li Hotan deține o scrisoare de la Columbia.

"Dao Renshu! Unde te vei duce?'

Renshu își flutură scrisoarea de la Northwesternși se alătură lor într-un toast.

Renshu își îndreaptă atenția către următorul pas din proces. Pentru a obține viza, el are nevoie de dovada unui cont bancar în SUA care să conțină 2 400 de dolari americani. Prietenii lui Renshu au relații. Tați în guvern, rude bogate în Hong Kong. Unii au deja rude în America. Cu toții vor fi capabili să găsească aceste fonduri. Douăzeciși patru de

sute de dolari? Renshu nu are nici măcar douăzeciși patru de cenți! Dar trebuie să existe

o cale. Altfel nu ar fi putut ajunge atât de departe.

El îi aduce scrisoarea lui Meilin.

"Mamă, am veşti", începe Renshu.

Meilin lasă jos perechea de pantaloni pe care o reparăși ridică privirea. Șuvițe argintii încep să strălucească în cocul ei. El îi înmânează plicul.

Și ea trece degetele pesteștampile. Îl , îl deschide, scoate hârtia. Totul este în

engleză; îl dă înapoi. "Ce este?

"Este o ofertă de admitere laşcoala postuniversitară de la Universitatea

Northwestern, în inginerie mecanică.

Ea se uită la el, zâmbind, dar încă nedumerită. "În

America.

"America! O paradă de emoții trece pe chipul lui Meilin: neîncredere, mândrie,

nesiguranță, tristețe. Timp de multe luni, Renshu a visat la această oportunitate, dar

abia acum înțelege că ar putea să-i frângă inima. Clipește și dă din cap uimită.

"Ce urmează? Cum funcționează?", întreabă ea.

El îi explică despre contul bancar.

Ea dă din cap. El vrea să plece. Ea vrea ca el să plece. Dar nu au bani.

Este AnulȘobolanului, iar familia Lis organizează o petrecere de Anul Nou Lunar la vila lor. Aceștia i-au întrebat pe Huang dacă Meilin ar putea veni să ajute la servirea oaspeților.

La petrecere sunt prezenți oficiali guvernamentali și militari de rang înalt, precum persoane influente și de elită - cel puțin cei care au reușit să fugă de pe continent cu averea lor materială intactă. Femeile râd de cercei și coliere, admirătinutele una alteia. Bărbații schimbă strângeri de mână și salutări cordiale. Lui Meilin îi place să stea la periferie și se delecteze cu pălăvrăgeala. Se pare că noua modă va fi qipaos-ul mai scurt. Meilin se înveselește când aude asta: stilurile mai scurte înseamnă că poate salva resturile la rochiile pe care doamna va dori să le modifice. Le va coase în poșete, papuci sau poate chiar lenjerie de mătase. Acum bârfele se îndreaptă către cine este așteptat în seara asta. Se vorbește înșoaptă despre unul dintre invitați, un funcționar pensionat. Se pare că a fost îndrăzneț și obraznic în tinerețe, dar această nesăbuință a dat roade și fost decorat de Generalissimo.

Totuși, oricât de mult farmec ar fi în aer, Meilin aude dor în aceste voci. Toată lumea a suferit. Nimeni nu a părăsit China nevătămat, indiferent de cât aur și jad au adus cu ei. Nimic în Taipei nu este niciodată la fel de bun ca ceea ce au lăsat în urmă. A sosit un nou val de invitați. Petrecerea a devenit mai zgomotoasă, mai veselă. Meilin se grăbește încoace și încolo din bucătărie, umplând platourile cu mâncăruri proaspete și fierbinți. Vinul a dezlegat limbile, care remarcă acum acest al unsprezecelea an al planului de cinci ani al Generalissimo-ului de recucerire a continentului. În salon, așezați pe perne de pluși la mese joase din zitan, grupuri de bărbați joacă mahjong, șah și go. Cineva glumește: *"Cum se face că pot fi atât de maeștri la aceste jocuri de strategieși totuși au pierdut Patria?*

După câteva ore, picioarele lui Meilin sunt obosite, iar cea mai mare parte din mâncare a fost mâncată, iar vinul băut. Ducea o tavă cu farfurii murdareși pahare goale la bucătărie îi aude vocea salon.

Se oprește, se străduiește să asculte. Nu-l aude. Trebuie să se fi înșelat. Nu. Iat-o din nou. Ea ar recunoaște vocea aceea oriunde. Îi cunoaște tenorul, timbrul. Lasă tava josși trage cu ochiul în cameră.

Ea îngheață. Trebuie să fi văzut o fantomă. Se retrage în bucătărie.

E clar că are o halucinație. Nostalgia de mâna a douași fumul de opiu îi întunecă

mintea.

"Suimei, du-teși află numele domnului în costum elegant de la jocul de mahjong.

"Un pic cam bătrân pentru tine, nu crezi?

Meilin ignoră tachinareași o împinge pe fată mai departe. "Du-te, întreabă pe cineva

de

nume.

Gestul este inutil. Bineînțeles că este el. Suimei se

grăbește curând să se întoarcă, îi pronunță numele. Meilin

se scufundă.

'Îl cunoști? Îl cunoști! Oh, e atât de sofisticat. Cum îl cunoști? Spune-mi! Meilin trebuie să fie atent. "Nu. Ea scutură din cap. "Nu e cine credeam eu că ar putea fi. Speră că asta o va scoate pe Suimei de pe urmele ei. Trebuie să se gândească la asta.

Dintr-o nișă din colț, ea îl urmărește. Cred că a trecut de cincizeci de ani. Merge cu

o ușoară șchiopătare. Costumul îi atârnă liber pe umeri. Pometii îi sunt mai proeminenți, iar obrajii mai adânciți. Este cumva mai blând și mai aspru în același timp. Îi amintește lui Meilin de Hongtse.

Dar Wenling și Lifen? Se uită în jur. Wenling nu trebuie să fie aici. Ar domina

camera dacă ar fi aici.

Ultima parte a serii strălucește. Oamenii își pun dorințe pentru un an prosper. Paharele ciocnesc pentru o întoarcere glorioasă pe continent, dar toasturile sunt la fel de goale ca bulelesampanie.

Abia când oaspeții pleacă, el se apropie de Meilin. Întinde mâna pentru a-i

atinge brațul.

Ea sare pe spatesi își freacă pielea casi cum ar calma o arsură. Stomacul ei se

răsucește. "Ești reală. Tu ești", începe el.

Ea dă din cap, incapabilă să spună un cuvânt.

"Știu că nu ești o fantomă", continuă el, "pentru că atunci când văd fantome, ele nu

sunt niciodată surprinse să mă vadă. Dar tu la fel deșocat ca mine'. Meilin tot nu spune nimic. Este mai mult decât cu limba legată, nici măcar nu poate gândi.

"Cumva credeam că o să te mai văd", spune el. "Trebuie să ajut la ", se bâlbâie ea în cele din urmă. "Și Renshu?" întreabă el, cu vocea îndulcită.

"A absolvit NTU", spune ea. Gura îi este uscată. Fața lui Longwei se . "E încă aici, în Taipei? Meilin dă din cap. Pulsul îi pulsează. Cineva o strigă din bucătărie. Ea se uităși o vede pe Suimei făcând cu mâna, zâmbind.

"Domnule Dao, mașina dumneavoastră este aici. Un lacheu stă cu haina luiși

fedora, așteptând să-l escorteze pe Longwei afară din vilă. Mulțumesc", spune el, așezându-și ușor pălăria pe cap. 'Meilin, cumnata mea care dispareși reapare, hai să ne întâlnim mâine. Café Astoria, la ora patru?' Și cu asta, el a plecat.

La scurt timp după ce Meilin a început să lucreze la familia Huang, doamna, mulțumită de munca ei, i-a dăruit frumoasa mătase albastru-verzuie pe care i-o arătase în prima zi. Când Renshu a plecat la universitate, Meilin a așezat de cusut a doamnei pe masa unde învățase el. Cu multă lumină, bucurându-se de ventilatorul electricși de acordurile de

operă de la radioul mătușii Chin din bucătărie, Meilin și-a făcut cea mai frumoasă rochie pe care o avusese în ultimii ani. A purtat-o doar de câteva ori, la un festival al Hubei Native Place Association sau la o petrecere ocazională. De cele mai multe ori, rochia atârnă dulap. Din în când,ține mătasea rece la obrazși îi admiră strălucirea fină.

În dimineața de după petrecerea de Anul Nou, o îmbracă. Are nevoie de 163 de mici ajustări, se gândește ea, trăgând de mânecișide talie. După ce se schimbă înapoi în tunicăși pantaloni, face modificările, smulgând

un rând de cusături aici, adăugând altele acolo. Îl probează din nou, învârtindu-se în fața oglinzii, încercând să vadă spatele, întrebându-se dacă ar trebui să ajusteze tivul.

'Arăți minunat, draga mea', spune mătușa Chin de la ușă. "Hmm.

Vreau să arăt puternic', spune Meilin.

"Puternic?

"Da, puternică ca cineva care a avut grijă de eași de familia ei.

Ca cineva care nu poate fișef".

"Acest tip de forță nu este ceva ce , este ceva ce ești.

Iar tu, Meilin, ești. Unde te duci?

Rochia va fi bună, decide Meilin. Începe să își perie părul. Mă întâlnesc..." Face o

pauză. *Cine este Longwei pentru ea?*

"Un prieten?

"Cineva pe care l-am cunoscut", spune Meilin, părul. "Ei bine, sper este o reuniune plăcută", spune mătușa Chin cu plăcere, în timp ce se întoarce la bucătărie.

Și eu, crede Meilin.

Meilin i-a spus mătușii Chin că vrea să fie puternică, dar este agitată. În drum spre cafenea, calculează: au trecut aproape treisprezece ani de la Yichang. Treisprezece ani. De unde începe? Spune *"Îmi pare rău că am plecat"?* Dar nu-i pare. Nu-i pare rău deloc. A trebuit să își părinții, a trebuit să încerce. Ce s-ar fi întâmplat dacă eași

Renshu ar fi rămas? Este o întrebare imposibilă.Ți-a spus *că mă bucur să te văd?* Da? A fostșocată să îl vadă la petrecere. Încă este. Poate că nu e nimic de spus. Poate că ar trebui să se întoarcă. Ce bine ar putea ieși

din asta? Nu, se va duce. Se uită în sus. E pe strada Wuchang; e la doar câteva uși distanță acum.

Acolo este: Café Astoria. Se uită prin ferestrele rotunjite, intrigată de bunătățile expuse, o tavă de bomboane albe pufoase cu migdale atrăgându-i atenția. Când intră, este întâmpinată de un miros minunat de dulciuri. O scară duce la mese. părul, urcă. El stă singur, cu degetele frământate într-un colț al meniului. Ea observă creștetul capului său este chel. Când își ridică privirea, el zâmbește și, în ciuda tuturor lucrurilor, Meilin nu se poate abține să nu-i zâmbească și ea. O senzație uitată o străbate; iată pe cineva care a cunoscut-o înainte, cineva care își amintește de viața ei cu Xiaowen. Cineva care înțelege ce a pierdut și cine ar fi putut fi. Indiferent de rezultatul conversației lor de astăzi, ea este recunoscătoare pentru acest moment de profundă recunoaștere. El se ridicăși îi întinde un scaun. Mâna îi tremură ușor când se așează.

"Mi-a fost teamă că nu vei . "Și eu am fost

îngrijorat", spune ea.

El chicotește. Râsul lui pare mai rotund decât își amintește ea, la fel ca umerii lui.

Ea simte că se relaxează, doar un pic.

Longwei insistă să comande tort de ciocolatăși cafea neagră. Portofelul său, deși plin cu bancnote, este ponosit, iar marginile sunt moișiuzate. Spre surprinderea ei, el o întreabă foarte puțin despre anii care au trecut de la Yichang. Ea nu oferă nimic.

Totuși, întreabă de Renshu.

Meilin a anticipat acest lucru. Îi arată o fotografie a lui Renshu făcută în timpul recrutării. Ochii lui sunt serioși, uniforma de cadet bine călcată, părul scurt subșapca aproape prea mare pentru capul lui.

Longwei o studiază cu atenție. Când el își ridică ochii, vede că sunt sticloș i.

"Arată exact ca Xiaowen. "Știu",

spune ea.

Înmânându-i-o înapoi, schițează conturul poveștii sale. Unde a fost el?

Shanghai, Nanjing, Chongqing, Chengdu, Taipei.

Cum s-a deplasat? Trenuri, jeep-uri, vapoare, motociclete, mașini și, în cele din

urmă, un avion.

Și cariera sa? A fost bună pentru câțiva ani. Dar nu era nevoie de un geniu militar pentru a vedea Generalissimo nu dorea consilieri sau strategi, ci doar yes-men. Longwei a fost o mulțime de lucruri, dar niciodată un yes-man. A nu fi de acord cu Chiang însemna să-ți scrii propriul necrolog. După ce planul pe cinci ani al Generalissimo-ului s-a prelungit lașase, apoi lașapte, Longwei aștiut că este timpul. multe secrete pentru a fi un bun jucător, dar cheia este săștii când să renunți. Când a văzut oportunitatea,a luat un post de rang înaltși putere redusă. Apoi, de îndată ce ar fi fost respectabil, s-a retras cât timp reputația lui era încă intactă.

În toată discuția lui, nu a menționat ceea ce Meilin vrea săștie cel mai mult.

"Și Wenlingși Lifen?

Are o mică ezitare înainte să vorbească. "Am stat doar puțin timp în Shanghai, înainte să fiu mutat la Nanjing. Acolo, am căutat familia ei, dar casa lor era abandonată. Nu am găsit pe nimeni".

Meilin închide ochii.

"Când a trebuit să mă întorc la Chongqing, ea nu a vrut să meargă, desigur. "De data asta", a spus ea, "de data asta, lasă-mă să o iau pe Lifen și să mă întorc la Shanghai". Nu am putut spune nu. Am plănuit să mă alătur lor după război".

Deși propriile ei amintiri despre Shanghai sunt dureroase, înțelege de ce Wenling

iubea atât de mult orașul. Se întreabă dacă Lifen a renunțat la resentimentul ei încruntat

și a devenit mai împăcată cu ea însăși. Dar tonul lui Longwei este amenințător.

"Ce s-a întâmplat?", întreabă ea.

"Când Shanghai nu a mai fost sigur, am aranjat să vină aici.

Trebuiau să fie pe *Taiping* când..." Se clatină.

Meilin oftă, amintindu-și groaza pe care o simțise după ce auzise că două nave se

ciocniseră într-o noapte întunecată de ianuarie, fiecare stingându-și luminile pentru a

evita detectarea inamicului. "S-au înecat?

"Poate că da, poate că nu. Numele lor nu erau pe manifest. Nuștiu. El amestecă o

lingură mică în cafea, cași cum clinchetulși rotirea ar putea dezvălui

ceva mai mult. "trimis bani pentru bilete, dar poate a decis să meargă la Hong Kong în schimb? Poate că au rămas în Shanghai? Nuștiu. Urmele lor s-au pierdut". "Ați plasat anunțuri de persoane dispărute? Ați căutat?

"Bineînțeles că am căutat! În Taipei, în Hong Kong,și până comunicațiile au fost întrerupte, am pus anunțuri chiarși în ziarele din Shanghai. Nimic. 'Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău", murmură Meilin.

În prezența durerii lui Longwei, rănile care deveniseră amorțite se deschid din nou. Întinde mâna spre brațul lui Longweișsi îl strânge. El se îndepărtează ușor pentru a scoate o batistă, apoi își suflă nasulși scutură din cap.

"Te-ai gândit vreodată să ne cauț i?

El își ridică cafeauași luă o înghițitură, privind-o peste margine. "Nu credeam că

vrei să fii găsită.

Ea simte cum culoarea îi urcă pe obraji. El pune cafeaua josși caută în buzunar un pumn de semințe de floarea-soarelui. Începe să le spargă cu dinții, iar Meilin îl aude cum suge sarea din coajă. Dinții lui par enormi. pune mâna pe marginea cești de cafea. Este rece.

"De ce ai plecat?" întreabă el în cele din urmă. "Aș fi avut grijă de tine și de Renshu. După toate prin câte am trecut, trebuie să fiștiut asta". Ea nu spune nimic.

"Nu v-am adus mereu provizii? Nu a fost întotdeauna suficient pentru cărțileși

uniformele lui Renshu, pentru pânza și ața ta? De când Xiaowen a fost pierdută, a

existat vreodată un moment în care să nu am grijă de tine?

Sunt prea multe întrebări. Nu poate răspunde la niciuna dintre ele. Nu-i poate

întoarce privirea.

În secundele lungi care urmează, ceva se trezește în Meilin. O voce mică, care se

opune dragonului care își rostește dreptatea. Poate că nu a vrut să fie îngrijită. Poate că nu avusese nevoie de adăpostul autoritar al lui

Longwei atât de mult pe cât vrea el să creadă. De distanța de mai bine de un deceniu, îi este ușor să-și protesteze bunele

intenții. Ea nu are încredere deplină în el. N-a avut niciodată. *Spune-i că blufează*,

spune vocea.

Meilin murmură ceva pentru sine.

'Ce? Uită-te la mine ca să spui ce ai de spus', bombăne el. Dar apoi, "Meilin".

Vocea lui se frânge peste silabele numelui ei.

'Am spus' -și își ridică încet ochii - 'Am spus: "Așa că ajută-ne acum". '

El se uită fix la ea.

Deși îi tremură genunchiul sub masă, își păstrează privirea egalăși buzele calme. El scoate un fluierat scăzutși dă ușor din cap. Vino, să mergem. Își împinge scaunul înapoi.

Se plimbă de-a lungul pieței de noapte. Hawkerii vând gustări, oferă tăiței proaspețiși ceai fierbinte. Longwei se oprește la o tarabă plină cu cărți, hărțiși bibelouri. Ridică o vază de alamă cu un phoenix încrustat în lapis, învârtind-o înainteși înapoi în mână. Apoi o lasă josși continuă să răsfoiască.

"Ce ? întreabă Meilin.

"Doar caut. Uneori găsesc ceva special. Vase, jad, caligrafie. Încep să înțeleg de ce

tatăl meu a colecționat aceste comori.

"De ce? Ce crezi că urmărea bătrânul Hongtse? Întotdeauna a crezut că vorba de

bani: mai multe modalități de a-și întinde investițiile.

"Poate că își dorea obiecte frumoase, de genul celor care rezistă mai mult decât oamenii proști. Măiestria artistică care stă la baza unui astfel de obiect" - ridică capacul unei cutii de bijuterii din lac roșu cu o sculptură complexă a unei sălcii și a unui râu - "nu este schimbată de mașinării politice sau de intrigi. Când toate acestea se vor termina, acest lucru va fi în continuare frumos".

"Este vorba despre mai mult decât frumusețe",

spune Meilin. "Cum așa?

"Este vorba și despre putere. Rezistență. Un obiect poate păstra amintiri și povești

într-un mod în care oamenii, generațiile, nu o pot face. Unde este acum propriul ei

pergament? Speră că a trecut alte mâini, mai blânde.

Longwei dă din cap la sprâncenele ridicate ale vânzătorului și pune capacul la loc

pe cutie.

Meilin continuă drumul spre casă.

Merge pe lângă Meilin, îi oferă un braț protector. "Mă curtezi,

bătrâne?", o tachinează ea când ia. "Doar în ultimii douăzeci și

cinci de ani.

Chiar dacă este întuneric, ea îi aude zâmbetul în voce. Spre surprinderea ei,

zâmbește și ea.

"Am ajuns", spune ea veselă când ajung la familia Huang. Ea pune

o mână pe poartă și una pe brațul lui. "Întoarce-te pentru cină cu Renshu. Va fi încântat

să te vadă. Sâmbăta viitoare?

de braț, ea îi face semn de adio, poarta în urma ei.

Capitolul paisprezece

Taipei, Taiwan, februarie 1960

După ce adună peștele de la piață, așa cum i-a cerut mama sa, Renshu se îndreaptă spre Qidong. Soții Huang sunt plecați în Hsinchu, așa că mătușa Chin își ia liber în weekend. Meilin l-a rugat să îl ajute să pregătească cina pentru un oaspete. De asemenea, i-a spus să își aducă toate documentele pentru America. La ce se gândește?

Ea deschide ușa exact când el se pregătește să bată.

Renshu îi întinde peștele, împreună cu o cutie de căpșuni proaspete. Ea se bucură

de căpșuniși ia mâncarea în bucătărie, în timp ce el se schimbă în papuci.

"Ți-ai adusși actele?", ea. "Da, mamă. Cine este

oaspetele tău misterios?

Ea iese din bucătărie, uscându-și mâinile peșorț. "Renshu", spune

Meilin.

"Unchiul Longwei este aici în Taipei. "Unchiul? Aici? Renshu exclamă

neîncrezător. Nu s-a mai gândit la unchi de ani de zile. "Cum? Cum v-ați găsit?

Meilin îi povestește despre petrecere.

Renshu nu-și amintește când s-au oprit din căutarea lui Longweiși a familiei, dar o parte din el nu a încetat niciodată să spere că îi vor găsi, într-

o zi. Dă din cap uimit. "Mă întreb dacă nu ne-am intersectat drumurile fără știm?Și mătușa Wenlingși Lifen, vin și ele în seara asta?

"Renshu", începe ea și, după schimbarea tonului vocii ei, el știe. "Ce s-a

întâmplat?" întreabă el.

"Ei ar fi trebuit să fie pe *Taiping* în noaptea în care s-a scufundat.

Se prăbușește pe un scaun, supărat căși-a găsitși apoiși-a pierdut din nou mătușa

și verișoara în decurs de un minut. Apoi se gândește la Lilingși la

durerea profund înrădăcinată pe care a lăsat-o în urmă. "Renshu, putem să-l rugăm să ne ajute.

"Dar nu ne-am mai întors la vaporul din Yichang", ezită el. "Nu e supărat? "Nuștiu. Poate că nu mai vrea. Chiar dacă e supărat, tot ar putea ajuta. Vino, trebuie să pregătim mâncarea".

Longwei sosește purtând un costum western gri cărbune și o fedora maro închis. În mâini are pungi cu cadouri pe care le lasă jos imediat ce îl vede pe Renshu. Chiar dacă Renshu are douăzeci și cinci de ani, nu treisprezece, este totuși o surpriză să întâlnească privirea unchiului său la nivelul ochilor. Longwei râde în hohote de bucurie și, spreșocul lui Meilinși al lui Renshu, îl îmbrățișează enorm.

"Ești minunat", spune el, privindu-l pe Renshu, cași cum ar încerca să-l cuprindă în întregime. "Un tânăr minunat! Felicitări pentru numeroasele tale distincții de la NTU, tatăl tău și tatăl meu ar fi foarte mândri. Eu sunt mândru să fiu unchiul tău". Renshu se ridică mai drept.

Longwei se întoarce spre Meilin. "Este chiar mai frumos și mai glorios decât în

fotografie.

"Intră, intră, ai mâncat?", spune ea. Deși energic, tonul ei este afectuos. Am adus astea pentru tine. Longwei ridică pungile și i le prezintă lui Meilin. O sticlă de coniacși o cutie de la Astoria Café. Renshu trage cu ochiul peste umărul lui Meilin în timp ce se uită înăuntru: este plină cu bomboane albe de migdale, pufoase. "Bomboane moi rusești", spune Longwei.

Seara se evaporă în timp ce devorează mâncarea lui Meilin și schimbă povești. Meilinși Renshu beau rar, dar Longwei le toarnă tuturor coniac, iar conversația curge. Chiarși așa, sunt unele subiecte pe care le abordează cu grijă. Meilin trece cu vederea distrugerea complexului familiei sale și anii Shanghai, iar Longwei nu insistă asupra detaliilor. Când burțile lor sunt pline, Renshu strânge masa. Din bucătărie, îi ascultă pe mama sași pe Longwei vorbindși râzând. E cași cum o dimensiune cu totul nouă a ei a prins viață, o plinătate pe care el nu și-o dăduse seama că se stinsese. Scoate căpșunile, bomboanele speciale ale lui Longweiși farfuriile proaspete.

Când se așează din nou jos, conversația se liniștește.

Longwei își curăță gâtul. Încă mai are tusea lui de fumător. "Renshu, dvs.

ma spune că speri să mergi în SUA pentru studii superioare.
Ce oportunitate magnifică.

Spune-mi mai multe.

Renshu dă din cap, brusc nervos. Își scoate hârtiile și
începe să explice toate

cerințele.

Longwei își menține privirea ațintită asupra lui Renshu, fără să se uite la

documentele care se adună în fața lui într-o grămadă mică.

Meilin stă cu mâinile încrucișate în poală, nemișcată, privindu-l pe Longwei. Când Renshu termină, Longwei răsfoiește documentele: oferta de admitere, declarația de verificare politică aprobată de la Biroul de Securitate, un certificat de excelență de la examenul de cunoaștere a limbii engleze al Ministerului Educației, cererea de viză completată în mare parteși, în final, un formular incomplet. Renshu are nevoie de dovada unui cont bancar în SUA cu fonduri pentru a acoperi cheltuielilești taxele deșcolarizare, estimate la 2.400 de dolari americani.

Renshu este neliniștit. Când vine vorba de banișși de viză, toțiștiu că Longwei este

singurul care îi poate ajuta. La ce se gândește unchiul? Îi va ajuta?

Ceasul din hol sună ora zece.

Unchiule, spune Renshu, ridicându-se de la masă, îmi pare rău, trebuie să plec

acum. Trebuie să mă întorc la cazarmă".

Longwei ridică documentele și le bate pe masă, îndreptându-le într-un teanc ordonat. Lasă hârtiile cu mine", spune el. Ce noroc că familia noastră este din nou împreună.

Mulțumesc pentru multele moduri în care ne-ai ajutat întotdeauna", îi spune Renshu

lui Longwei, păstrându-și vocea neutrăși sinceră, înainte de a pleca cu o plecăciune.

După ce ușa se închide, Meilin și Longwei stau în tăcere. Huangii se vor întoarce mâine din Hsinchu, iar Meilin mai are de făcut pregătiri. Dar încă nu este pregătită ca seara să se termine. Doar pentru această seară, își poate imagina că aceasta este casa ei. Meilin întinde mâna spre sticla de coniac pentru a le umple paharele.

Longwei o apucă de braț. "Căsătorește-te cu mine, Meilin.

"Ce? Ea se uită fix la elși își brațul, lăsând brandy-ul înapoi jos.

"serios. Căsătorește-te cu mine.

Ea râde, apoi își dă seama că el nu glumește.

"Am împărțit atâtea pierderi. Cine altcineva ar putea înțelege?

Meilin își duce mâna la gură, stăpânindu-și un torent sălbatic de întrebări. Este

nebun? La ce s-ar putea gândi? Este un truc?

"Spune ceva. Este teamă în ochii lui?

Chiarși atunci când a avut în vedere unele dintre cele mai bune interese ale ei, a

fost întotdeauna mai mult la mijloc.

"Spune ceva", repetă el.

Nu este niciodată înțelept să dai unui jucător ceea ce vrea de la prima cerere.

"Ajut-o pe Renshu mai întâi. Ea îi studiază fața. Știe că apasă pe o rană veche. După felul în care Longwei îl privea pe Renshu în seara asta, își dă seama că el încă își iubește nepotul, încă tânjește după un fiu.

"Căsătorește-te cu mine", spune el din nou. "Totul va fi mult mai ușor. Mai ușor? Când a fost vreodată *ușurința* măsura metodelor lui? Sau ale ei? În toți anii ei de luptă, Meilin nu a fost niciodată atrasă de ideea de a se recăsători. Independența ei a fost prea greu câștigată pentru a renunța la ea în favoarea unui bărbat. Dar acesta nu este un străin: acesta este Longwei, care, în multe privințe, o cunoaște mai bine decât oricine.

"Longwei, te rog ajută-l. Aceasta esteșansa lui.

Păstrând contactul vizual, Longwei se ridică, apoi își ia blazerulși fedora. Nu se grăbește săși le . În cele din urmă, ridică documenteleși le înfășoară într-un sul liber pe care îlține într-o mână. "Frumoasă cină în seara asta. Mulțumesc.

Meilin are inima în gât. Se ridicăși ea în picioare, întrebându-se dacă au cerut prea mult, dacă ar fi trebuit să spună da propunerii lui. Îl însoțește până la ușă, neștiind ce să spună, masându-și încheieturile unei mâini cu degetele celeilalte, în timp ce Longwei se încalță din nou.

Stând în tocul ușii, luminat de felinarul de afară, se apleacă în față și îi ridică o buclă rătăcită de pe partea laterală a feței, ascunzându-i-o după ureche. Apoi îi face lui Meilin o jumătate de plecăciuneși iese în noapte.

Ei așteaptă. Pe măsură ce zilele se transformă în săptămâni, luna martie trece. Apoi este aprilie, iar umiditatea crește în timp ce speranțele lor scad. În mai, Meilin se îndoieș te de tot. A predat ea viitorul lui Renshu cuiva care va risipi? Might Longwei

să dea actele altcuiva, împreună cu banii lui? Ar fi
trebuit să accepte cererea în

căsătorie a lui Longwei?

În afară de răspunsul lui Longwei, bun sau rău, există atât de multe alte moduri în care această oportunitate ar putea eșua: viza ar putea fi refuzată, s-ar putea să nu existe suficiente bilete de vapor, guvernul s-ar putea răzgândi, banii ar putea veni prea târziu. Un taifun de vară ar putea spăla birourileși toate documentele. Se trezește imaginându-

și un scenariu dezastruos după altul.

Renshu tocmai a terminat un exercițiu antrenament, transpirând în căldura de iunie. Va fi bucuros când se va termina serviciul său obligatoriu. Deșiștie că este de datoria lui să fie pregătit să apere Republica, urăște gândul la luptă. Nu trage rău, dar exercițiile îl fac să tremure, chiar

dacățintele sunt doar siluete negre. Când au exersat lansarea grenadelor de mână, i s-a făcut răuși a trebuit să părăsească terenul. Pentru că dăduse dovadă de excelență în toate celelalte domenii, comandantul său lăsat să plece greu. Orice s-ar întâmpla cu cererea sa de viză, el este hotărât să nu rămână în armată. În timp ce se apropie de cazarmă, îl vede pe Longwei, sprijinit pe o mașinăși fumându țigară. Poziția lui Longwei sugerează că au trecut ani buni de când nu a mai fost atent la nimeni. Renshu se grăbește spre el, inima lui

bate mai repede. Vești bune? Vești proaste? De ce a venit unchiul lui?

Longwei trage un ultim fum, apoi aruncă mucul de țigară pe jos și stinge cu

piciorul. "Renshu, să mergem.

Când Longwei îl întreabă despre pregătirea sa, despre mama sa, despre sănătatea ei, Renshu este foarte corect. Dă răspunsuri scurte, tăioase. Pasul său este dreptși disciplinat.

"Relaxează-te", spune Longwei în cele din urmă. Aceasta este o vizită amicală, nu

un examen. Se uită la Renshu. "Știi, arăți exact ca tatăl tău.

Renshu nuștie ce să spună.

Longwei suspină tristși clătină din cap. "Și ești un patriot? Îți dorești să devii un

soldat la fel de mare cum a fost el?

"Unchiule, dacă este necesar, aș servi Republica cu onoareși sârguință, dar...

"Dar ce?

"Nu aș alege o carieră în armată.

Longwei își strânge buzeleși își încrețește ușor fruntea.

Renshu se teme că francheța lui a fost o prostie. Poate că ar fi trebuit să fie mai

diplomat.

"Am fost în armată mulți ani. Longwei își băgă mâna în buzunar după țigărișsi brichetă. 'Dar îți pot înțelege poziția. După perioada petrecută pe câmpul de luptă, am găsit alte modalități, mai bune, de a lupta. La urma urmei, există întotdeauna un inamic și întotdeauna un război, dar nu trebuie să fii întotdeauna un soldat'.

El îi oferă lui Renshu o țigară.

Renshu scutură din cap.

Longwei ridică din umerișsi își aprinde propriațigară, inspirășsi expiră lung. "Ce zici să lucrezi pentru guvern? Visezi să te întorci din studiile tale în SUA pentru a fi funcționar public?

Asta înseamnă că Longwei s-a decis să ne ajute? Renshu nu e sigur cum să răspundă. Deși nu este nepatriotic, ar fi reticent să lucreze pentru KMT. A auzit despre prea multe bătăi, dispariții misterioase și alte dificultăți pentru cei care își exprimă opiniile nepopulare, chiarși în rândurile lor. Deși afilierea la guvern pare un lucru bun, aceasta ar avea un preț. Maică-sa l-a învățat întotdeauna că este mai bine să rămână neimplicat.

"Băiat isteț", murmură Longwei. 'Nu te grăbești să răspunzi, să faci pe plac. Arăți

ca tatăl tău, dar gândești ca mama ta".

Renshu se holbează la Longwei.

"Mai presus de orice, Meilin este pragmatic". Este acesta un compliment sau o condamnare?

"Cum era tatăl meu? Renshu decide să evite întrebarea, dacă nu poate fi sincer.

"Xiaowen? Xiaowen a fost..." Longwei se gândi câțiva pași, apoi răspunse. "Era și

deștept. Cu cărțile, cu arta. Avea ochi pentru calitate. Apoi, pe un ton dulce-amărui, "A

fost un om bun.

Renshu zâmbește, bucuros să audă asta.

Ei continuă să meargă. Renshu îi fură o privire lui Longwei. În copilărie, își idolatriza, chiar își iubea unchiul. Longwei, care părea întotdeauna plin de încredere și de siguranță, pare acum obosit. Vârfuri argintii îi străpung părul scurt; în jurul gâtului și al maxilarului are cute de piele în plus. Longwei se întoarce și se uită înapoi la Renshu.

"Mama ta", începe el, nesigur.

Renshu ridică sprâncenele și dă din cap, încurajându-l pe Longwei să . "A făcut ea vreodată..." Se oprește, dând înapoi de la propria întrebare. "A făcut vreodată ce? Renshu se uită la fața bărbatului mai în vârstă. De neclintit. "În anii în care am fost despărțiți, a pomenit vreodată de mine?

"Desigur, unchiule. Te-am căutat peste tot în Shanghai.Și ea te-a căutat când am ajuns aici, citind ziarele, întrebând pe aici. Am vrut să te găsim, dar până la urmă, a trebuit să..." Vocea lui se întrerupe. Să renunțăm? Să lăsăm amintirile în urmă? Nu vrea să spună niciunul dintre aceste lucruri, deși ambele sunt adevărate.

Longwei scutură din capși gesticulează, cași cum ar fi îndepărtat subiectul. Deși Renshu a răspuns la întrebarea unchiului său, are sentimentul că Longwei nu a întrebat ceea voia cu adevărat săștie.

Conversația trece la alte subiecte și, în curând, au făcut o buclă în jurul complexuluiși s-au întors lângă cazarmă. La mașină, Longwei se uită lung la Renshu, luându-l în seamă încă o dată. "Aranjează-ți biletul de vapor spre SUA", îi spune el, apoi urcă în mașină.

Renshu rămâneșocat, privindu-l pe Longwei plecând cu mașina.

Se întâmpla. Va ajunge în America. Toți acei ani de speranță, luptăși muncă grea. Toate acele piese puzzle-ului pe care le-a asamblat cu grijă. Năucit, se uită în jur. Aude râsete din cazarmă, unde soldații sunt bucuroși că nu mai sunt la datorie pentru seara asta. Prinzându-le energia, el râde cu voce tare. Abia așteaptă să-i spună mamei sale.

Renshu obține un bilet pe următorul cargo, bucuros că mulți dintre colegii săi de clasă

vor călători același vas. Călătoria spre America va dura luni de zile. Dar, cu o săptămână înainte de data plecării, chiar dacă Longwei îi spune să termine de împachetat, el nu prezintă niciun document.

Ultimele zile trec în grabă. Meilin evită conversațiile cu vecinii ei, pentru că nu vrea să le strice . Sunt prea multe de făcut - haine de cusut, valize de găsitși de umplut. Unde este Longwei?

În noaptea dinaintea plecării vaporului, când așteptarea a devenit din îngrijorătoare

în chinuitoare, Longwei în sfârșit cu un plic sigilat.

"Acest are pașaportul al lui Renshu, viza, sponsorizarea scrisoarea și

banca

informații. Toate documentele necesare sunt aici. pe toate împreună, sigilate. Se întoarce spre Renshu. 'Când ajungi la imigrări, înmânează toate documentele oficialilor. Asigură-te că le primești pe toate înapoi. Am inclus informații de contact pentru Chen Yuming, fiul unui vechi prieten

de-al meu.Și el studiază la Northwesternși te va ajuta. Păstrați toate documentele într-un loc sigur".

El îi înmânează plicul lui Meilin. Este mai ușor decât se aștepta ea. Este acest teanc subțire de hârtii suficient de puternic pentru a-l purta pe băiatul ei peste ocean? Meilin îi dă plicul lui Renshu, care îl iași îl îmbrățișează pe Longwei. Luat prin surprindere de această explozie de afecțiune, Longwei se împiedică ușor, apoi îl îmbrățișează la

rândul său pe Renshu, murmurându-i la ureche: "Învață mult și nu te implica în

politică ".

Renshu dă din cap.

Longwei ia apoi mâna lui Meilin în a lui. "Pentru familie", spune Longwei.

"Pentru familie", aprobă ea.

Portul Keelung, Taiwan, iulie 1960

Face cu mâna barcă, înconjurat de colegii săi. Ei sunt cei mai buni studenți de la cele mai bune universități. Ei sunt cei mai norocoși dintre norocoși. Cei mai talentați dintre cei de top. Băiatul ei stă printre ei.

Meilin se gândește la plecarea din Changsha acum douăzeciși doi de ani, alungată de frică și de incendii. Ea era mai tânără atunci decât este el acum. Nu știa ce o așteaptă. Astăzi, privește spre viitorul său cu speranță. Vântul atrage atenția steagurilor pe barcă.

Ei au fost singura constantă a celuilalt. Când totul era nesigur, își găseau certitudinea unul în celălalt. Ea a crezut întotdeauna că Renshu va fi bine. A fost un băiat bunși a devenit un om bun. Ea speră că el va fi fericit. Că își va găsi o viață bună. Să se simtă în siguranțăși iubit.

Își ridică mâna, o flutură o dată.

El îi răspunde cu mâna. Triumfător, exaltat. Un prieten de lângă el îi pune un braț în jurul umărului. Renshu face un gest către Meilinși prietenul său vede.Și el îi oferă un zâmbet uriaș. Ea îi face din nou cu mâna. Băieții îi fac un ultim semn cu mâna

timp, apoi dispar în mulțimea de pasageri.

Echipajul urcă pe pasarelă, claxoanele sună. În jur, oamenii aplaudăși salută, dar Meilin stă nemișcat. Merge în America, frumoasațară. Este ceea ceși-a dorit, ceea ce a visat. Când îl va revedea pe Renshu, dacă îl va revedea, el va fi plin de o casă pe care ea nu o cunoaște. Va vorbi o limbă pe care ea nu o înțelege, va fi mâncat alimente pe care ea nu le-a gustat niciodatăși va fi văzut priveliști dincolo de imaginația ei. El va fi atât de departe, mai departe decât a fost vreodată.

Simte că se destramă - nu poate spune dacă de bucurie sau de tristețe. O femeie amabilă de lângă ea spune: *Suntem atât de mândri de băieții noștri, nu-i așa?* Meilin dă din capși lacrimile îi curg pe nas. Niciodată nu s-a simțit mai lipsită.

PARTEA A

PATRA 1960-

1968

Capitolul cincisprezece

New York City, New York, august 1960

"Trebuie să plecăm. Dao Renshu o să plângă'. Li Hotan întinse mâna pentru o strângere

de mână.

Un Greyhound lung și argintiu tocmai a ajuns în stația sa de la terminalul de

autobuze Port Authorityși pasagerii se îmbarcă. Valizași geanta lui Renshu îi stau la

picioare. Este timpul să își ia rămas bun de la prietenii săi Li, Paoși Guo.

Călătoria a durat aproape două luni, făcând escale în Filipineși Hawaiiși trecând prin Canalul Panama înainte de a andoca în New York. Aproximativ treizeci de studenți s-au îmbarcat pe vas, fiecare având un vis despre America. Renshu a petrecut nenumărate ore cu Li Hotan, Pao Dafeiși Guo Yao, jucând cărți, spunând poveștiși comparând speranțe. Acum este timpul să plece pe drumuri separate. Li și Pao vor

rămâne aici, în New York City, pentru a-și continua studiile la Columbiași NYU. Guo se va urca în curând într-un autobuz spre Boston. Renshu este singura din acest grup care se îndreaptă Midwest.

Renshu apucă mâna lui Li, clipește puternic și înghite. Este plin de recunoștință

pentru Lișși Pao. "Nu am de gând să plâng", protestează el.

Li își strânge cealaltă mână în jurul celei a lui Renshu. "Bineînțeles că nu. Nici eu",

spune el, clipind puternic. "Zaijian.

"Zaijian", spune Renshu. Apoi, "Ne mai vedem", gustând cuvintele în engleză.

Autobuzul se îndreaptă spre vest prin culorile portocalii ale unui apus de soare de vară și spre noapte. Pe toată lungimea Pennsylvaniei, Renshu ațipește cu greu. Când autobuzul urcă cu greu un deal, motorul în turațieși schimbările de viteze îl trezesc. La coborâre, virajeleși scârțâitul frânelor îl zguduie.

Indiferent în ce direcție se deplasează în scaun, se simte rigidși strivit.

În cele din urmă, adoarme într-o înclinare incomodă.

Renshu se trezește cu gâtul inflamat și cu stomacul ros. Înnebunit, privește pământul trecând pe lângă fereastra sa. Dealurile și văile de noaptea trecută s-au aplatizat în terenuri agricole care se întind pe kilometri întregi. Unele câmpuri, deja recoltate, au fost desțelenite. Pe altele încă mai flutură rând după rând de porumb dulce, cu tulpinile verzi cu vârf auriu. Nu există muncitori care să lucreze pământul, nu există rânduri de pălării de bambus, coase și coșuri. În schimb, tractoare uriașe și echipamente misterioase se târăsc pe câmpuri, săpând mai multeșanțuri deodată. Unde sunt toți oamenii?

Pasagerii încep să se trezească în jurul lui, tușesc, se întind. Nu cunoaște pe nimeni aici. Când se opresc pentru micul dejun și o pauză de alimentare, toată lumea se împrăștie în direcții diferite. Renshu, temându-se să nu se rătăcească, nu trebuie piardă din ochi peșoferul autobuzului. Cumpără ceea ce cumpărășoferul pentru micul dejun, se așează unde îi poate vedea uniforma verde. Cândșoferul folosește toaleta, Renshu o

faceși el, grăbindu-se, pentru a nu rămâne în urmă. El nu poate fi lăsat aici, oriunde ar

fi.

Înapoi în autobuz, orele trec. Pe locurile din spatele lui, o femeie se plânge: *Joshua, nu-l mai tachina pe fratele tău. Nu, Evan, fără gustări.* De cealaltă parte a culoarului, două femei răsfoiesc un album foto. *Ăsta e Charlie, cel pe care îl căuta Nancy la picnic. Oh, da, și ăsta e vărul Darren.* Atât de multe nume noi. Renshu are și el un

nume nou, pentru viața lui americană.

Se întâmplase într-o seară, nu la mult timp după ce plecaseră din Taiwan. Numele occidentale continuau să iasă la suprafață în conversația de la cină,

urmate de hohote de râsși aplauze. *Peter, Stephen, Benjamin, Alexander, Jerry.*

"Și tu? Care va fi numele tău, Dao Renshu?" El nu înțelegea ce îl

întrebau.

Trebuie să-ți alegi un nume diferit, un nume occidental", a explicat Li Hotan. "Eu voi fi" -și făcut o pauză până când toți ochii au fost ațintiți asupra lui - "Andrew Li". Și-a întins brațul într-un gest înfloritor, bucurându-se de ceremonie. "De ce aș alege un alt nume?

'E mai ușor așa. Când completezi acte, când deschizi un cont bancar, când întâlnești o fată - o americancă, poate - dacă ai un nume occidental, le este mai ușor să îl pronunțeși săși-l amintească".

Renshu a clipit. Nu a spus nimic.

'În America, când cunoști pe cineva, nu-ți spui numele de familie

primul, ci doar acest nume", a spus Guo.

"Un nume este o carte de vizită. Un nume este o strângere de mână. Un nume este o

intrare pe scenă", a adăugat altcineva.

"Așa începi o prezentare. "Încântat să cunosc, eu sunt Andrew." ' Li Hotan îi

întinse mâna Renshu.

Mai multe nume, mai multe râsete. Își frecau bețișoarele de bolurile goale și

continuau să glumească mult după mesei.

După câteva săptămâni de călătorie, Renshu a stat treaz într-o noapte, neliniștit. Se

ridicaseși aprinse lampa mică de deasupra biroului din cabina pe care o împărțea cu alte trei persoane. Ei s-au agitat, dar nimeni nu s-a trezit. Privirea i-a căzut pe cartea pe care Li o citea. *Walden* de Henry David Thoreau. Renshu a răsfoit-o până când a găsito propoziție în care nu mai avea nevoie de dicționarul său de engleză: *Heaven is under our feet as well as over our heads*. Marea de dedesubt era instabilă, cerul de deasupra era nesfârșit. Aceasta părea a fi o afirmație la fel de adevărată ca oricare alta. Henry.

Din ghiozdanul său, a scos o bucată de hârtie, o piatră de cerneală și un băț de cerneală, o pensulăși său. A golit picăturile de ceai rămase dintr-o cană în tava pietrei de cernealăși a frecat piatra înainteși înapoi, privind cerneala se întunecăși se adună. Cu pensula sa, a scris *Dao Renshu* pe partea dreaptă a hârtiei, cu mișcări atente. A lăsat pensula josși a așteptat ca cerneala să se usuce. Apoi a desfăcut capacul stiloluiși a scris *Henry Dao* pe o linie orizontală pe partea stângă. A împăturit hârtia și a în buzunar.

Încă foarte treaz, a urcat pe punte și a stat în picioare, sprijinindu-și brațele de balustradă. Un căpitan de noapte îi făcu semn din cap, dar nu-i puse nicio întrebare. Oricât de departe s-ar fi uitat Renshu, nu se vedea niciun pământ. Era undeva între China, Taiwan și America. Stelele străluceau ca și cum nu ar fi fost niciodată

întunecate de clădirile fumegânde sau de ceața densă a umidității. Marea era nemișcată. Fără lună, fără vânt; doar un ticăit liniștit al motoarelor navei. El nu mai era Dao Renshu. Nu era încă Henry Dao. Plutind undeva deasupra acestor două nume, el stătea pe punteși privea orizontul până când cerul estic a început să se coloreze.

'Evanston? Ah, vei avea nevoie de el.'

Renshu se trage înapoi. Tocmai i-a spusșoferul autobuzului să se ducă dracului?

"Dar eu merg la Evanston, la Universitatea Northwestern. Renshu îi întinde biletul. Șoferul se uită la biletul lui Renshu în timp ce mișcă cu voce tare o bucată de gumă de mestecat de pe o parte pe alta a gurii. "Amice, ți-au vândut un bilet greșit. Uite. Arată cu degetul arătător, murdar sub unghii. "Port Authority Bus Terminal, New York, către Chicago Bus Terminal, Illinois. Își lovește cu degetul cuvântul *Chicago* pentrua sublinia, lăsând o pată unsuroasă. 'Acesta este capătul drumului pentru mine. Așa cum am spus, ia metroul. Apoi se întoarcești intră pe o ușă pe care scrie "Nu intrați".

Du-te dracului. Renshu se încruntă la ușa închisă.

Ce se întâmplă acum? S-a rătăcit undeva între prietenii săi din New Yorkși destinația sa din Evanstonși nu cunoaște nicio persoană între cele două. După ce își repetă întrebareași își face curaj, întreabă la de bilete. Bucuros că femeia îl înțelege, răspunsul ei repede și el nu sesizează detaliile. Este prea jenat să îi ceară să repete. "Bine", spune el și se întoarce în zona de așteptare. Este cald. Își dă jos haina grea, mult prea călduroasă pentru căldura de sfârșit de vară, dar prea voluminoasă pentru a încăpea în valiză.

Se uită la valizăși la geantă. Ar trebui să meargă? Nuștie în ce direcție să meargă.

Nuștie distanța. E aproape? Departe?

Studiază panourile cu orare. Există liste pentru New York, Philadelphia,

Indianapolis, Milwaukee. Nimic despre Evanston.

Pot să vă ajut cu ceva? V-ați rătăcit?", întreabă un tânăr cu ochelari și păr șaten

prăfuit. Poartă un pulover cafeniu cu decolteu în V peste o cămașă în carouri roșiișiși

pantaloni maro închis. Ca și Renshu, bărbatul are o singură valiză și o geantă.

Comportamentul său este de o deschidere liniștitoare.

"Da, da", spune Renshu. Tulburat, uită în jos la bilet, apoi din nou în sus la bărbat.

"Unde vrei să mergi?

"Evanston, Universitatea Northwestern", reușește să spună Renshu. "M-am gândit că ar putea fi cazul", spune bărbatul, dând din cap. " eu. Haide. Vom lua el. Îi face semn lui Renshu să îl urmeze pe ușă.

Renshu se uită în susși în jos pe drum. Nu sunt ricșe sau căruțe, nu sună clopoțeii veseli ai bicicletelor. Mașinile umplu străzile. Claxoanele claxonează, oamenii strigă. Peste tot sunt indicatoare stradale, indicatoare de magazine și chioșcuri de ziare, dar Renshu nu se poate opri să afle ce spun. Trebuie sățină pasul cu omul.

Se aude un zgomot deasupra capului. Uimit, Renshu se uită în sus printre arcadele de

metal verde închisși vede un tren. Un tren! În aer?

"Hei, pe aici. Ai niște mărunțiș?

Bărbatul aruncă monede într-un turnichet. Renshu este ușurat să vadă că prețul este în monedeși nu în bancnote. Renshu bagă mâna în buzunar, numără prețulși apasă pe bară pentru a trece. Urcă în grabă o scară până la un peron supraînălțat chiar când sosește un tren. Este aglomerat. Se înghesuie înăuntruși stau în picioare,ținându-se de curelele de sus pentru a nu se împiedica în timp ce trenul gonește pe străzi.

Bărbatul își întinde mâna liberă, "Sunt Richard. Richard Addison, iar acesta este

"L", prescurtarea de la tren ridicat.

"Henry",șoptește Renshu.

"Pardon? Richard se apleacă în față. Nu aude din cauza scârțâituluiși a deplasării

trenului.

Dau un colțși Renshu aproape cade. Se stabilizează, respiră adâncși o spune mai

tare, întorcând strângerea de mână. "Henry. Eu sunt Henry Dao.

Evanston, Illinois, septembrie 1960

Persoana de contact a lui Longwei, Chen Yuming sau, cum își spune el însuși în

America, Charles Chen, este puțin mai în vârstă decât Henryși are o manieră ușoarăși

un zâmbet prietenos. Este la Northwestern de aproximativ un anși studiază economia. Îmi pare vag cunoscut. Poate că terminase facultatea la NTU când Henry a început? Chen este de acord că acest lucru este posibil, dar el este în SUA de câțiva ani. Înainte de a începe facultatea, Chen a fost în Chicago, ajutând la afacerea unchiului său. Încă mai merge în vizită destul de des. O cameră pensiunea în care stă Chen este disponibilă, iar Henry se mută cu plăcere după ce Chen pune o vorbă bună pentru el la doamna Patterson, proprietara. Henryși Chen sunt singurii chinezi din casă; majoritatea

celorlalți chiriași sunt americani. Aceștia sunt primitori, dar în general păstrează o distanță politicoasă, chiarși unul față de celălalt. Toți sunt concentrați asupra muncii sau studiilor lor. La internat, Henry are o cameră numai a . Nu o împarte cu nimeni. Cărțile lui sunt pe birou. Hainele lui sunt împăturiteși puse deoparte

în comodă. Există încă câteva sertare goale. În dulap îi atârnă haina, câteva cămăși elegantși un blazer pentru ocazii speciale. fund stă o pereche de pantofi în plus. Când ajunge prima dată, aprindeși stinge luminile de câteva ori, doar pentru lux.

Strada de afară este străjuită de copaci mari. Stejari, ulmi, arțari. Formele frunzelor îl fascinează. Nu există crânguri de banyan întortocheateși întinse, care să recucerească tot ce le iese în cale, sau frunze delicate de ginkgo în formă de evantai care să atingă aerul. Din când în când, câte o mașină. O mamă împinge un cărucior pe trotuar. Atât de liniște. Atât de diferită căldura strălucitoare din Taipei, de palmieriiși azaleele de pe bulevardul de la NTU, sau de piețele de noapte vesele. Este ciudat acest sentiment de căldură fără o mare în apropiere. Aer fără miros de sare sau de pește.

Chen îi arată lui Henry cartierul, îi spune de unde să facă rost de manuale la mânaa doua, îl sfătuiește cu privire la actele pentru studenții internaționali. Chen este cel care îl ajută să obțină o slujbă la cantină ca băiat de autobuz, astfel încât să poată mânca gratuitși să câștige ceva bani. Cu slujbași cu banii de la unchiul Longwei, Henry are bani suficienți pentru chirie, cărți, rechiziteși scrisori cu aerogramă albastră pe care să i le scrie mamei sale o dată pe lună. Atâta timp cât este cumpătatși muncește din greu, banii nu vor fi o problemă.

Studiile lui Henry îi ocupă cea mai mare parte a atențieiși energiei. Lunile trec într-o rutină de mers la cursuri, studiu și muncă la cantină. În scrisorile sale către Meilin, Henry încearcă să descrie fotbalul american, gogoșile, pizzași felul în care copacii se întindși se arcuiesc peste drumul său, descriind toamna ca pe un tunel de aur. Atunci când vremea se răcește, Henry își îmbracă haina groasăși cizmele noi, plimbându-se

printre foșnetul picant al frunzelor căzute.

Abia iarna apar primele valuri de dor de casă. Cumva, entuziasmul pentru tot ceea ce era nou l-a făcut să treacă peste primul semestru, dar în primele luni ale anului, cu vânturi aspre dinspre Lacul Michigan și zile scurte care oferă doar cea mai slabă lumină

a soarelui, dorul de mama sa și de confortul din Taiwan se intensifică.

În seara Anului Nou Lunar, Henry stă la biroul său cu o scrisoare pe jumătate terminată pentru Meilin. De luni de zile, încearcă să se descurce în noua sa limbă cu înghețată. Întinde mâna după dicționarul său chinez-englez. Este gros și greu ca o

cărămidă. Paginile subțiri sună ca niște aripi de molie în timp ce el le răsfoiește înainte

și înapoi, căutând cuvinte pentru a înțelege acest tip de frig.

Când îi scrie mamei sale, caracterele chinezești curg ca un râu

pagina, dezghețându-i cuvintele: *Ma, zăpezile de iarnă sunt feroce și ascuțite. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată zăpadă în Taiwan. Vânturile sunt ca niște demonițipători care scutură copacii. Crengile goale îmi zgârie ferestrele cu furie. În unele zile, port două perechi de șosete și ambele pulovere și tot mi-e frig! Astăzi este Anul Nou Lunar, mă întreb ce faceți. Faceți prăjituri cu ridichi pentru Huangs? Împarți un pește și bârfești cu mătușa Chin? Îți amintești când am aprins felinare și ne-am pus dorințe pe străzile din Shanghai? Mamă, mi-e dor de tine.*

Henry lasă pixul jos și se ridică în picioare, întinzându-și brațele, apoi se îndreaptă spre fereastră. Trage perdeaua și simte un curent de aer rece intrând în cameră. Afară, lămpile străzii sunt neclare și galbene. E liniște, cu excepția mișcării luminoase ocazionale a farurilor care vin pe șosea sau a luminilor roșii care se retrag.

În această seară, în Taipei, petardele zboară și dansatorii dragoni străbat străzile pe ritmuri de tobe atât de puternice și de adânci încât le simți în

burtă. O avalanșă de plicuri roșii face schimb de mâini. Din fațadele magazinelor deschise se revarsă piramide de portocaleși rodii, cutii de kumquats, nuciși bomboane aranjate cu grijăși legate cu sfori roșii. În fața templelor, oamenii vor cumpăra pachete de bani de hârtieși bețe de joss pentru a le arde, precumși lumânări roșii groase pentru a le aprinde. Peste tot, pe stradă vor atârna felinare roșii din hârtie cu ciucuri aurii. Conversațiile se vor intensifica și se vor sparge în râsete, sunetele familiilor care se reunesc cu rudeleși prietenii. Aici, în Evanston, se freacă de geamul încețoșat și își încordează gâtul să vadă dacă poate vedea vreo stea. Nimic; doar umărul norilor groș i.

Nu după mult timp, însă, vine primăvara. Mici flori împânzesc campusul și apar frunze mici. Studenții renunță la straturile de paltoane, pălării și eșarfe. În loc de o fugă grăbită prin aerul friguros de la internat la campus și înapoi, Henry se plimbă, întâmpinând căldura, zilele mai lungi. Peluzele verzi reapar de sub băncile de zăpadă topită, iar laleleleși crocusurile îi înveselesc plimbările.

Când vine vara, își ia o slujbă de spălător de sticlărie pentru un laborator de chimie și studiază pentru viitoarele examene de calificare. Curând, anul se întoarce spre o altă toamnă, un nou grup de studenți absolvenți, noi colegi de apartament. Mai sosesc câțiva studenți chinezișii, deși nu există locuri libere la internat, Chen se împrieteneșteși cu ei. În campus sunt acum destui studenți chinezi pentru mici întâlniri, iar un

Asociația studenților este formată. Al doilea An Nou Lunar al lui Henry departe de

Taiwan este petrecut în compania unor noi prieteni.

În acel an, Henry își termină masteratul. Munca sa asiduă și performanțele academice excelente fac ca lui Henry să i se ofere o bursă pentru a continua ca student la doctorat. Dacă acceptă, va fi scutit de taxe și de școlarizare și va câștiga o indemnizație ca asistent de cercetare.

Întotdeauna a crezut că se va întoarce Taiwan după masterat. Aceasta a fost oferta sa; aceasta a fost ceea ce va acoperi ajutorul financiar al lui Longwei. Dar șansa de a face un doctorat? Și să știe că a câștigat aceastășansă prin propriile eforturi?Și poate chiar va avea niște bani în plus pe care să-i trimită mamei sale? Cum să refuze?

Pe de altă parte, cum poate spune da? Dacă rămâne, înseamnă cel puțin încă patru

sau cinci ani până când își va mai vedea mama sau unchiul. Cine va avea grijă de ei?

Vor ei grijă unul de celălalt?

În ultima vreme, scrisorile mamei sale descriu o lume din ce în ce mai greu de reținut pentru Henry. Îi povestește despre gemenii lui Peiwen, care au slujbe noi,și că Baobao, copilul, a fost acceptat la Jianguo. Dar imaginile lui din Taipei devin neclare. Nu-și mai amintește cum se leagă diferitele străzișși alei.Știrile lui Meilin - cândva atât

de evocatoare, cu mirosurile piață, sunetele de pe străzi, vocile vecinilor - se reduc la caractere scrise pe o foaie subțire de hârtie albastră de poștă aeriană. Dao Renshu dispare. Rămânerea în America îl va faceși mai neclar.

Ceva flutură la periferia gândirii sale. O poveste. Una dintre poveștile mamei sale. Nu s-a mai gândit la ea de ani de zile. E cea despre bătrânul de la graniță cu calul. *Această bursă*, se gândește el. Indiferent ce va decide, va fi atât o binecuvântare, cât un blestem.

Capitolulșaisprezece

Evanston, Illinois, noiembrie 1963

Este o vineri dimineața, la sfârșitul lunii noiembrie. În biroul său de student absolvent, Henry lucrează la un calcul care l-a chinuit toată

săptămâna. S-a trezit cu o idee pentru o abordare diferită și acum, cufundat în gânduri, simte că aceasta este o cale promițătoare. Lui Henry îi place să spargă un puzzle: porțile se deschid, rotițele se învârt, ecuațiile defilează pe pagină și înțelegerea lui începe să prindă contur.

Cercetarea doctorală a lui Henry este specializată în ingineria aerospațială. Dacă a existat un lucru pe care Henry l-a înțeles în China, acesta a fost că cine stăpânește cerul stăpânește lumea. Când se gândește la acei ani de început din Chongqing, simte o profundă neputință. Indiferent cât de mare le era furia sau cât de puternice le erau armele, chinezii de la sol nu aveau nicio șansă atunci când japonezii își lansau bombele. Gravitația însăși a fost de partea lor. În cele din urmă,știința - oștiință mai bună,știința americană - a fost cea care a oprit Japonia. Acum există un alt război, unul rece, iar cursa nu este doar pentru a stăpâni cerul, ci și stelele și luna. Unde există frică, există și oportunități. Henry nu este genul care să rateze o oportunitate.

Stomacul îi mârâie. Este aproape amiază. Mulțumit de progresul de dimineaț ă,

Henry își pune hârtiile deoparte și se îndreaptă pensiune pentru prânz.

Urcând treptele spre verandă, vede prin geamurile mari că sufrageria este plină. E ciudat să vezi oameni acolo în mijlocul zilei. De obicei, doar doamna Patterson se uită la telenovele până când o mână de elevi sosesc pentru prânz. Dar este o mulțime în

jurul televizorului. Doamna Patterson, cu ochii lipiți de ecran, plânge.

"Președintele Kennedy a fost împușcat", spune cineva. La televizor, o cameră filmează o sală de conferințe cu rânduri de mese pregătite pentru un banchet. Dar nimeni nu stă jos. Bărbați în costume elegante și femei cu elegante

pălăriile mișună în jur. *Sunt multe povești care vin cu privire la starea președintelui. Una este că ar fi mort. Acest lucru nu poate fi confirmat.*

Camera se apropie de un chelner în smoching albși papion negru care îșișterge fața cu o batistă. Imaginea se mută la un prezentator deștiri în mânecă de cămașă într-o sală de redacție. În spatele său, oamenii se grăbesc. Telefoanele sună. El începe să vorbească:*Știm că președintele a murit. Acest lucru nu este confirmat oficial*.

Doamna Patterson scutură din cap. "Groaznic, groaznic. Nu se poate întâmpla așa

ceva.

Henry se uită la ceilalți studenți. Toată lumea este fascinată. Jurnalistul vorbește despre un preotși despre ultima împărtășanie; spune poliția a arestat un suspect. Apoi se întrerupe: "Corespondentul nostru din Dallas, Dan Rather, confirmă că președintele Kennedy este mort. Totuși, nu există încă o confirmare oficială".

Nimeni nu este sigur ce este faptși ce este zvon.

Prezentatorul deștiri spune ceva despre un ambasador, apoi se oprește la mijlocul propozițieiși se uită într-o parte. Își pune ochelariiși ia o bucată de hârtie. 'Din Dallas, Texas. Flash-ul, aparent oficial. Președintele Kennedy a murit" - își scoate ochelarii în timp ce vorbește - "la ora unu după-amiază, ora centrală" - se uită în susși într-o parte- "la ora două, estului, acum aproximativ treizeciși opt de minute". Se uită în jos, își

pune ochelarii la loc. Schimbă niște hârtii.

Doamna Patterson plânge. Camera începe să tremure cu murmure de teamă. Este aceasta o parte a unui atac mai mare? Este începutul unui război? Cine a făcut asta? De ce? Telefonul începe să sune. Reportajul TV continuă. Altcineva pornește radioul. Mai

multe știri. Telefonul sună din nou. Oamenii se duc în alte camere, în bucătărie, pe

verandă, pe stradă, afară, oriunde departe de groază.

Cum se poate întâmpla asta? Henry credea că a lăsat în urmă acest tip de tragedie în

China. Acest lucru nu ar trebui să se întâmple aici, în frumoasa țară.
Ce face Henry

acum? întoarce la birou? Își sună mama? Chen este din nou în Chicago, așa că nu-l poate întreba. Henry nu este rănit, dar lumea însăși pare distrusă: nu mai este același loc în care era cu doar câteva ore în urmă. Cineva aduce în cameră o tavă plină cu căni de cafea fierbinteși le împarte în jur. Henry o bea prea repedeși scaldă cerul gurii.

În zilele următoare,știrile sunt mereu în actualitate. Oamenii sunt zguduiți de

tristețeșișoc. Presupusul asasin este arestatși apoi împușcat în timp ce este transferat la închisoarea regională. Cursurile sunt anulate, drapelele sunt arborate la jumătate de catarg.Țara, lumea, este uimită. Când Henry a ajuns prima dată în America, s-a întrebat unde sunt toți oamenii. Dar acum, la televizor, îi vede, atrași de tragedie, ca și cum America ar sângera pe străzi.

Câteva nopți mai târziu, Henry se trezește la miros de fum.
Clopote zăngănind.

Strigăte,țipete.

El gâfâie. Inima îi zvâcnește. Mai mult fum. Sirenele urlă. Sare din patși se întinde după portofelul de piele în care ține pașaportulși banii de urgență. Își pune un pulover, haina călduroasă de iarnă, șosetele de lână și cizmele. Mai multe sirene se apropie de drum.

"! Trezește-te! El bate la ușa vecinului său. "Trebuie să ieși afară!

Niciun răspuns.

El lovește din nou. 'Trebuie să fugim la adăpost. Unde este
adăpostul nostru?

Un pâlpâit de flăcări îl tachinează. Nu are timp să aștepte.

Se grăbește să coboare scările. De ce nu se mai trezește nimeni? Tușește, sperând

că nu se va îneca din cauza fumului. Coboară fugă trepteleși intră în grădina din față.

Unde sunt toți oamenii?

El scrutează cerul. E întuneric, dar silueta avioanelor nu poate fi confundată în depărtare. Aerul vibrează la apropierea lor. În străzii, flăcările luminează cerul. Casele se prăbușesc, gemetele străbat noaptea. Bombele trebuie să fi fost deja lansate. Ridică din nou ochii. Avioanele se vor întoarce pentru un nou atac. Unde e adăpostul? "Domnul Dao?

El se întoarce. Doamna Patterson se află pe verandă, în papuci, cu un halat de casă

aruncat peste cămașa de noapte.

'Unde este adăpostul? Trebuie să ne grăbim, trebuie să scoatem pe toată lumea afară

înainte ca avioanele să se întoarcă!", strigă el.

"Domnule Dao. Coboară scărileși cerul. "Nu sunt avioane. Se uită din nou în sus. E sigur. Dar sirenele, focul..." El face un gest către flăcări. Adrenalina îi pulsează prin brațe.

Se uită în susși în jos pe stradă. "Despre ce vorbești?

Se uită din nou. Totul este întunecatși liniștit. Se aude doar zumzetulși pâlpâitul

lămpilor stradale. El adulmecă. "Nu simțiți mirosul de fum, doamnă Patterson? De

unde vine?

Dă din cap dezaprobator în timp ce adulmecăși ea. Îi observă cizmele, pantalonii, haina. "Ce credeai că se întâmplă?" întreabă ea. "Eu doar...

"Ce-i cu toată agitația asta? Bărbatul din camera alăturată celei a lui Henry iese

afară. Nu vine din casă, ci din grădina din spate.

"Și tu?", exclamă ea exasperată.

"Nu puteam să dorm. Ridică din umeri. "Am ieșit să fumez. "Vezi?" îi spune ea lui Henry. 'A fost doar domnul Wetherall, trezit la o oră nepotrivită să fumeze o țigară. Domnul Dao pare să fi avut un fel de episod', spune doamna Patterson.

Henry tresare la condescendența ei. Dar el a văzut avioanele, a auzit incendiile.

Chiar a văzut.

Oțigară? El nu înțelege.

De la asasinat, domnul Wetherall pune același disc. Pianul clasic se infiltrează în camera lui Henry. Trece prin atmosfera omniprezentă de durere, prin confuzia lui Henry. *Ce este această muzică?*

Deși se salută coridor de aproape două luni, Henry a fost prea timid să vorbească cu bărbatul. După noaptea aceea din grădină, se simteși mai rușinat. De asemenea, deși este aici de trei ani, teama de a fi înțeles greșit rămâne. Când vorbește cu americanii, stomacul lui Henry se tensionează în timp ce îi privește cum înțeleg cuvintele, relaxându-se doar după ce răspunsul lor indică înțelegere. Dar din nou muzica. *Ce este?* Se hotărăște să întrebe. Înainte de a-și pierde curajul, bate puternic la uș ă.

Tânărul răspunde imediat. Trebuie să aibă peste 1,80 m înălțime, dar se înclină în

tocul ușii, sugerând ușurințăși stăpânire de sine.

Henry începe: "Muzica...

Înainte de a-și putea rosti fraza, bărbatul își cere scuze. "Îmi pare rău, vă deranjează

muzica mea?

Henry se gândește la întrebare. Această muzică i-a întrerupt studiileși

i-a cerut să facă o pauză. L-a făcut să vrea să asculte din nouși din nou, acordând mai

multă atenție de fiecare dată.

"Da, este. Îmi place foarte mult.

Privind ușurată, locatara râde. "Presupun că Chopin poate fi atât deranjant, câtși simpatic. Este singurul lucru pe care pot suporta să îl ascult acum. Sunt atât de dezgustat știri. Își întinde mâna. Henry cât de lungi sunt degetele bărbatului, felul în care articulațiile și încheieturile degetelor ies în afară. Strângerea lui de mână este fermăși rapidă. "Sunt Guy Wetherall. Sunt în programul de absolvire în compoziție la

școala de muzică.Și tu?

"Henry. Student absolvent în inginerie. Guy dă

din cap.

"Ce muzică este? întreabă Henry.

Guy spune ceva rapid, inclusiv câteva cuvinte care nu sună ca în engleză. Reticent să îi ceară să , Henry îl întreabă cum se scrie numele. Guy deschide ușa mai largși îi face semn să intre.

Un este așezat pe o ladă de lapte din lemn întoarsă pe un capăt. În interiorul lăzii se află mai multe discuri. Dulapul deschis este plin cu cămăși, pantaloniși jachete. Patul este nefăcut, iar pernele au căzut

pe podea. Biroul este plin de partituri muzicale, împrăștiate în diferite unghiuri.

Guy ia o copertă de album de pe birou și i-o dă lui Henry. Aceasta prezintă

portretul pictat al unui tânăr în sacou închis la culoare, vestă roșie, cămașă albăși papion. Henry se întreabă dacă acesta este compozitorul sau muzicianul. Pe copertă este scris "Baladele lui Chopin" într-un albastru deschis, apos, urmat de "RUBINSTEIN" într-un portocaliu aprins.

"Îl poți împrumuta dacă vrei. Aveți un ?" Henry clătină din cap.

"Oh.Știi că poți asculta discuri la biblioteca muzicală, așa?

Henry nu știa asta. Îl roagă pe Guy să aștepte în timp ce el se grăbește să se întoarcă în camera lui după creionși hârtie. El copiază cu grijă cuvintele "Baladele lui Chopin"și "Rubinstein"și îi mulțumește lui Guy.

Nicio problemă", spune Guy, închizând ușa.

Curând, discul începe din nouși Henry îl aude pe Guy.

Săptămâna următoare, Henry vizitează biblioteca muzicală. În spatele , o femeie tânără

stăși citește, cu părulșaten tunssi o rochie verde închis

cardigan. Absorbită de cartea ei, nu observă că Henry se apropie. "Pot să ascult acest disc, vă rog?", întreabă el, întinzând hârtia cu numele albumului.

Capul ei se ridică brusc, ochii ei verzi alarmați. "Poftim? Henry

roșește. Întrebarea lui a fost neclară? Întreabă din nou. "Oh." Ea se relaxează. 'M-ai surprins, asta-i tot. Să vedem. Își ascunde oșuviță de păr după urecheși se întinde după .

Își duce mâna la obraz. E încă cald.

Ea răsfoiește hârtia, apoi se uită la el, înainte de a se ridica de pe scaun. Este aproape la fel de înaltă ca el. Lasă-mă să-ți arăt", spune ea, mergând spre un dulap de lemn cu multe sertare mici. Scoate sertarul lung marcat "C"și răsfoiește cărțile. Când găsește ceea ce caută, ia un creion mic dintr-o cutie și notează o serie de litereși numere.

"Când vrei un disc, mai întâi caută-l catalogși notează numerele de apel", spune ea, arătându-i foaia de hârtie. "*Apoi* mi-l aduciși îți voi aduce discul. Un zâmbet îi joacă în colțul gurii.

Simțindu-se vag pedepsit, Henry o urmează înapoi birou. Ea se uită peste umăr.

"Așteaptă un minut.

Ea dispare printr-o ușă deschisă. El se ridică pe vârfuri, să vadă dacă o poate zări

prin uș ă.

Curând se întoarce cu albumul, cu capul plecat într-o parte. "? Dând din cap, el

întinde mâna după elși ea se retrage puțin.

"Card de bibliotecă?

El își caută în portofelși îi întinde carnetul de student. Ea îl ia, apoi își ridică ochii

spre ai luiși zâmbește.

", domnule Dao. Îi înmânează discul și face un gest către o căruță goală cu un

casetofonși căști. "Vă reținem cardul până când ne returnați discul.

În timp ce ascultă muzica, el stă foarte liniștit, absorbind sunetele, cu ochii închiși. Este cași cum Arthur Rubinstein ar cânta doar pentru Henry. După ce se termină prima parte, el ridică discul de margini, îlși îl așează pe placa turnantă. Coboară acul până la marginea neagră lucioasă și așteaptă ca muzica să înceapă din nou. După-amiaza se dizolvă pe măsură ce ascultă discul a doua, apoi a treia oară. Muzica risipește angoasa pe care

a simțit în ultimele săptămâni. Dincolo de asta, îi subjugă un dor în burtă, în brațe, în tălpile picioarelor. Nu este nimic patriotic sau militarist în acest sunet. Nimeni nu-i poate revendica loialitatea. Își aparține doar lui însuși, notele căzându-i în urechi ca niște cascade, udându-l în frumusețea lor urgentă. Baladele spun povești despre

suferințăși pierdere, despre perseverențăși pasiune. Ele vorbesc despre tot ceea ce el

nu poate exprima în engleză, chineză sau orice altă limbă.

Fusese o după-amiază strălucitoare de toamnă când a intrat în bibliotecă. Acum

cerul este cărămiziu și purpuriu de amurg. Chiar dacă mâinile și fața lui Henry sunt

reci în timp ce se grăbește spre casă, el nu observă. Se gândește la Baladele lui Chopin

și își imaginează o pereche de ochi verde închis zâmbitori.

Henry începe să viziteze biblioteca muzicală în fiecare duminică. mereu același

bibliotecarși întreabă de Chopin.

", domnule Dao", spune ea, înmânându-i dosarul. "Mulțumesc. El

se întreabă care este numele ei.

În cele din urmă, ea începe să scoată discurile de pe rafturi imediat ce el se apropie

de birou.

După un Crăciun și un Revelion liniștite petrecute la pensiune, Henry este nerăbdător să înceapă semestrul. Când se duce la bibliotecă în prima duminică de întoarcere, inima îi tresare când o vede pe bibliotecară.

"La mulți ani, domnule Dao.

"La mulți ani... cum te numești?"
"Rachel Howard. Ea îi întinde mâna. "Henry", răspunde el, luând-o.

"Știu", spune ea, cu o sclipire în ochi.

Rachel. Rachel, vrei să mergi la o plimbare cu mine? Rachel, îți plac gogoșile? Rachel, îți plac filmele? A exersat în minte toată pauza, dar, în cele din urmă, i se blochează limbași cere din nou discul de Chopin.

Capitolulșaptesprezece

Evanston, Illinois, februarie 1964

Se aude o bătaie la ușă. Henry o deschideși îl găsește pe Chen în cizme de zăpadă, cu

haina descheiată, cu eșarfa lejer în jurul gâtului.

"Ești sigur că nu vrei să vii la Chicago? Verișorilor mei le-ar face plăcere să te

vadă, iar acolo este întotdeauna destulă mâncare.

"Tentant, dar nu. Trebuie să rămân aici în acest weekend.

"Bine, bine. Am făcut tot ce-am putut", spune
Chen către tavan, ridicându-și

mâinile în semn de capitulare. Va trebui să răspunzi în fața mătușii mele data viitoare când o vei vedea. Chen se uită în jurul camerei. "Deci, ce vei face în seara asta? Te rog spune-mi că nu vei vedea Anul Dragonului în compania acestui tip. Chen ridică cartea *Classical Electrodynamics* de J. D. Jacksonși o flutură în jur. 'Crede-mă. Nu e deloc amuzant.

"Nu, nu în seara asta. Henry râde. "Mă gândeam să merg la o petrecere.

"Petrecerea Asociației Studenților Chinezi? Asta a fost săptămâna trecută.

'Aceasta este doar o întâlnire informală. O mulțime de studenți din Taiwan.

Chen intră în camera lui Henry. Închide ușa. "Cine este gazda?"
Vocea lui devine

brusc serioasă.

Henry își mușcă buza, încercând să își amintească numele. Nu cunoștea gazda.

Arthur Lai, un coleg absolvent al NTU, deși nu se la Taida, i-
a înmânat invitația.

"Cineva pe nume Hu. Da, Joseph Hu, cred.

Chen se încruntă. "Nu cred că ar trebui să pleci.

"Pardon?

"Am spus să nu pleci. Nu-l cunoști pe acest Joseph Hu. Ar putea face probleme. Henry râde. Chen probabil că îl tachinează. "Probleme? Ce fel de probleme? Îl cunoști?

Chen nu-i răspunde la întrebare. "Sunteți aici cu sponsorizarea guvernului, nu?",

spune el.

"Cu toții suntem.

"Da. Așa că rămâi la evenimentele oficiale ale Asociației Studenților Chinezi. E

mai sigur așa.

Henry se uită la Chen, neîncrezător. Ceva s-a acrit în aer între ei. "Nu știi cine organizează asta, cine va asculta. Dacă se află cine nu trebuie că ați fost acolo - chiar dacă nu spuneți sau nu faceți nimic - ar putea fi o problemă. Nu plecați". Jovialitatea de mai devreme a lui Chen a dispărut.

"E doar o petrecere. Henry se enervează.

"O petrecere nu este niciodată doar o petrecere. Chen își încheie hainași pleacă.

Henry se holbează la ușă, dorindu-și să se fi gândit la ceva de spus în replică. Acum, cuvintele lui Chen se rostogolesc prin cameră, răsunând de pe pereți. Chiar dacă perdelele sunt trase și prosoapele înfășurate acoperă crăpăturile unde fereastra se întâlnește cu pervazul, un curent de aer rece se strecoară înăuntru și alunecă peste scândurile podelei, acumulându-se ca o zăpadă invizibilă în colțuri. Henry își verifică din nou adresa în jurnal, apoi își închide cărțile, își pune deoparte creionulși stiloul. Își trage cizmele pe el. Apoi , eșarfa, haina, pălăria. Încă nu e obișnuit să aibă nevoie de atâtea straturi. Iese afară, încuie ușa și pășește în noaptea rece. Aerul

înghețat îl prinde în gât; tușește și își înfășoară eșarfa în jurul gâtului încă o dată. Henry este tulburat. De ce este Chen atât de îngrijorat? Îi vin în minte cuvintele de adio ale lui Longwei: *Nu te implica în politică*. Henry a fost atent de când a ajuns aici. Dar aici nu este vorba de politică, ci de sărbătorirea Anului Nou. Străbătând zăpada veche, Henry grăbește pasul și își trage pălăria mai jos, încercând să își acopere mai bine

urechile. Sigur, Chen a fost un prieten, dar nici el nuștie totul despre Henry. Frigul îi trece prin cizme, iar degetele de la picioare îi amorțesc.

La o intersecție, Henry ridică capul pentru a verifica semnele de circulație. Începe să ningă. Luminați de farurile mașinilor care vin din sens opus, fulgii de zăpadă arată ca mii de felinare mici. Intrând în holul receși luminos al clădirii de apartamente, el îșiștampilează

cizmeși lasă urme pe preșul umed. Un noroi de frunze ude s-a acumulat la treptelor. Pe măsură ce urcă scările, petele de zăpadă agățate de haina lui se topesc, iar vocile plutesc în jos. După patru etaje, ajunge la un coridor cu o ușă deschisă într-un apartament, pantofiși cizme revărsându-se pe hol. Încăperea este plină de oameniși de veselie. "Henry! Henry - La mulți ani!", strigă o voce cunoscută. O rafală de aer cald din cameră îi ochelarii lui Henry. Pentru o clipă este învăluit în mirosuri de usturoi, sos de soia, ghimbir, ceapă verdeși carne de porc sfârâind. Este înconjurat de o mare de mandarină cu valuri ocazionale de taiwaneză. Înțelege ceva taiwaneză, dar nu a învățat-o niciodată suficient de bine pentru a o vorbi fluent. Toate cursurile de la NTU erau în mandarinăși, deși în clasele sale erau studenți taiwanezi, nu cunoscuse personal pe niciunul dintre ei. Studenții Benshengrenși Waishengren aveau tendința de a rămâne

separate.

În timp ce își dă jos straturileși îșișterge lentilele, simte spălarea reconfortantă a cuvintelor după care nu trebuie să se întindăși a intonațiilor pe care le cunoaște fără ezitare. Din nou, vocea îl strigă și el se strecoară prin mulțime pentru a-l vedea pe Arthur Lai, care îi face semn să se apropie de o masă plină cu mâncare. Degetele lui Henry îl dorși îl ard pe măsură ce se .

Așezându-se în fața unei farfurii cu găluște, tăiței lungi, peșteși broccoli, prăjituri de orez lipicios, semințe de pepene roșuși alune, Henry se umple de o mulțumire pe care nu a mai simțit-o de la cina dinaintea plecării cu autobuzul din New York. Cineva îi oferă o cană de ceai de iasomie. El suflă în partea de sus a suprafeței, strângând cana în ambele mâini.

Sorbindu-și ceaiul, Henry privește în cameră. Peste tot sunt grupuri de studenți: unii de la departamentul său, alții pe care i-a văzut la evenimentele din centrul studențesc. Sunt o mulțime de oameni pe care nu i-a mai văzut niciodată. Este atât de diferit față de prima sa iarnă, când elși Chen păreau să fie singurii studenți chinezi din jur. Tocmai când Henry își dă seama că nu vede pe nimeni din cercurile lui Chen, cineva se apropie de el pentru a discuta. Este chiar gazda, Joseph Hu. La început, întrebările lui Joseph par simple discuții inofensive: Ce studiază? Când a sosit? Ce părere are despre America? Joseph pare să fie pe jumătate ascultător, pe jumătate camera, dând din cap oamenilor care trec, salutându-i cu mâna, asigurându-l în același timp pe Henry: *"Continuă, continuă, te ascult.* Ceaiul lui Henry este aproape gata. A rămas doar drojdia, tareși puțin prea amară. Henry sugerează că poate Joseph vrea să meargă să vorbească cu celălalt

oaspeți? Joseph respinge sugestia - "Sunteți oaspetele meu. În plus, îi văd tot timpul" - și începe să pună mai multe întrebări. La ce universitate a studiat Henry în Taiwan? Cine a fost consilierul său acolo? Când și-a făcut recrutarea? Întrebările trec de la

curiozitate la insidie. Unde a fost detașat? O cunoștea pe această persoană? Ce e cu această persoană? Cuvintele lui Chen revin: *Fii atent... o petrecere nu este niciodată doar o petrecere.* Cana este rece în mâinile lui Henry.

Evitând ultimele întrebări ale lui Joseph, Henry face un gest către farfuria sa goală.

Îi mulțumește lui Joseph pentru generozitatea sași se întreabă dacă ar mai putea avea

încă o porție de clătite cu ceapă?

"Bineînțeles, mâncați pe săturate! Vom vorbi mai târziu'. Iosif își bate palma pe

spatele lui Henry.

Henry nu răspunde. Se îndreaptă spre masă.

Camera care părea primitoare acum o oră a devenit sufocantă.
Bolurile din sticlă

tăiată care străluceau de sărbătoare par acum ieftine și ostentative. Râsetele apartament

zornăie ca niște de tablă.

Platoul pe care fuseseră stivuite clătite cu ceapă verde este acum gol. Pe farfuria de lângă el, câteva găluște lâncezesc, reci și moi. Mici grăunțe de grăsime s-au adunat pe ambalajele lor. Până la urmă, lui Henry nu-i este chiar atât de foame.

Această petrecere, în ciuda confortului său, este plină de un curent subteran tulburător. Henry a intrat într-o vizuină cu loialități neclare. Fie din cauza cuvintelor lui Chen de mai devreme, fie din cauza naturii prudente a lui Henry, fie din cauza unei combinații a celor două, el este sigur că trebuie să plece. Imediat.

Se îndreaptă spre Lai, care este prins într-o discuție între două fete despre lansarea sau nu a lampioanelor de hârtie în seara asta; una spune că este prea devreme și că ar trebui să aștepte luna plină, cealaltă spune că ar trebui să o facă acum, de vreme ce s-au adunat deja. Lai bate din palme și spune: "Să le facem pe amândouă! Pentru o clipă, Henry vrea să se lase , să glumească și să flirteze. Dar îl vede pe Joseph cu coada ochiului și neliniștea lui depășește dorința de a rămâne. Henry îl bate pe umăr pe Lai. "Eu plec.

Lai se oprește în mijlocul propoziției. "Nu vrei să...?" El face un gest către masa încărcată cu platouri pe jumătate mâncate, grămezi de farfurii murdare, sticle de toate mărimile cu tot felul de băuturi.

"Nu, trebuie să învăț. Ne vedem mai târziu. Un an nou fericit.

"Bine. La mulți ani în Anul Dragonului, prietene", spune Lai cu o voce teatrală care le face pe fete să chicotească. Una dintre fete se uită la Henry.

Privirea ei este vicleană, dar el o prinde. Ochii ei alunecă prin cameră, telegrafiindu-i un mesaj lui Joseph.

În timp ce Henry își încheie șireturile la ghete, Joseph vine în grabă. Gazda îi presează în mână o bomboană cu susan și un plic roșu. 'La mulți ani, Dao. Ne vom revedea curând?'

Henry ignoră întrebarea, îi urează lui Joseph un An Nou fericitși pleacă. Își încheie

haina la nasturiși își eșarfași mănușile în timp ce coboară scările în grabă. Își trage

căciula peste urechiși iese afară. Zăpada cade în fulgi groșiși grei. Toate urmele de la

începutul serii au

a fost acoperit de zăpadă.

La câteva străzi distanță, Henry se întreabă dacă nu cumva a exagerat. Scoate plicul

și bomboana din buzunar. Suge bomboanași deschide plicul sub un . Acesta conține un anunț pentru o întâlnire viitoare, cu o dată și o adresă. "Please come!" este scris în engleză în partea de sus, cu cerneală neagră urgentă.

Nuștii cine te va asculta.

Fulgii de zăpadă murdăresc cernealași înmoaie hârtia.

Nu te implica în politică.

Henry se uită peste umăr, rupe invitația în bucățiși le aruncă. Acestea zboară în

umedă.

Bomboanele cu susan au un gust aspru, cu o dulceață metalică, care rupe dinții.

Îl scuipăși el în zăpadă.

Când Chen se întoarce de la vărul său din Chicago, îl întreabă: "Deci, ai ajuns să mergi la

petrecerea de Anul Nou? Mă întrebam.

"Doar pentru o oră sau cam așa ceva. Am plecat devreme", spune Henry. Chen dă din cap aprobator. "De ce întrebi?

Chen nu dă un motiv. În schimb, spune: "Uite, mă întorc la Taipei după ce îmi termin studiile. Nu voi mai fi prin preajmă a fi cu ochii pe tine. Nu te duce nicăieriși nu te asocia cu nimeni care te-ar putea pune pe vreo listă neagră a guvernului". "Lista neagră?

"Da. Lista neagră. Nu glumesc. Tipii ăia nici măcar nu-ți vor dașansa să explici.

Fără ezitare, fără milă.

"Dar noi suntem în SUA.

"Adevărat, dar suntem aici din bunăvoința KMT. Iar familiile noastre sunt încă în

Taiwan".

Capitolul optsprezece

Evanston, Illinois, februarie 1964

"Muzicologie", spune Rachel. "Studiul muzicii în diverse contexte - istoric, cultural,

filosofic. Cum modelează cine suntem. Cum trăim, cum iubim".

După săptămâni în care s-a hotărât să o invite în orașși, în schimb, i-a cerut doar

Chopin-ul, Henry a reuşit în sfârşit să o invite pe Rachel la desert. Ea a fost de acord atât de repede încât, în încântarea lui agitată, el nu s-a putut gândi unde să meargă. Ea i- a sugerat un restaurant popular pentru studenți, aflat la doar câteva străzi de campus.

Acum, la căni de cafea aburindă şi felii mari de plăcintă cu nuci pecan, vorbeşte fără oprire despre studiile ei şi despre dragostea ei pentru muzică. Deşi vorbeşte repede, Henry înțelege fiecare cuvânt. El este fermecat de felul ei vioi de a fi, de felul în care îi spune idei noişi nume de cântăreți de care el nu a auzit niciodată. "Sigur, îi apreciez pe cei mari - Beethoven, Chopin, Mozart - dar ceea ce îmi place cu adevărat este muzica folk. Muzica folk americană. Woody Guthrie, Peter, Paulşi Mary, The Weavers. Toată muzica. Aşa că sunt aici pentru masterat, concentrându-mă pe tradițiile muzicii populare americane în timpul şi după Marea Depresiune. Aveți cântece populare preferate din China?

Închide ochiişi fredonează primele note de la , cântecul de leagăn pe care i-l

cânta mama lui.

'Oh, este minunat! Atât de liricşi plin de suflet. Despre ce este vorba? "Pescarii, pe apă, se uită la norişi la valuri. Ei încearcă să prindă peştele cu o plasă veche, pe o barcă veche. Muncesc din greu în fiecare an. Este o viață grea.

"Cum se numeşte?"

"Cântecul pescarilor".

"Voi căuta o înregistrare", declară ea. 'S-ar putea să avem una. Nu seştie niciodată.

Este o colecție imensă".

Henry ia o înghițitură de plăcintă. Esteșocat de dulceață, dar se bucură de nucile

pecan prăjite.

"De fapt. Rachel se apleacă în față și șoptește. 'Am venit în Northwestern ca să

evadez.'

Henry se așează pe spate alarmat.

"Părinții mei, Simonși Deborah Howard, sunt niște cetățeni bunișicorecți din St Louis. Dar prea de modă veche. Dacă m-aș fi întors acasă imediat după absolvirea Mizzou, aș fi fost pe un drum stabilit: să mă mărit cu un băiat potrivit dintr-o familie potrivită, să am câțiva copii, să intru în clubul dețară, să particip la petrecerile sociale de varăși la strângerile de fonduri de iarnă. Dull, dull, dull". Se prăbușește pe scaunși se holbează la tavan. Apoi se îndreaptă. "Nu vreau o viață atât de protejată, previzibilă. o lume întreagă de văzut, nu ești de acord?

Henry dă din cap, dar, de fapt, nu își poate imagina de ce ar vrea cineva să fugă de

stabilitate.

"După război, părinții mei au vrut să se concentreze pe construirea vieții lor în St Louis. Tatăl meu a urcat pe scara ierarhică la biroul său, iar mamei i-a plăcut noul stil de viață: două mașini, o casă mare, vacanțe de vară la Branson. Punctul ei culminant al anului este vitrina de Crăciun de la Famous-Barr. Mie îmi place destul de mult, dar trebuie să fie mai mult în viață decât Moși Crăciuni plutitorișianunțuri de logodnă.

Așa că aici sunt. Pentru doi ani, cel puțin".

Plăcinta lui Henry a dispărut aproape complet.

"Oricum, destul despre mine. Spune-mi despre tine", spune ea.

Îi povestește cât se poate de simplu despre primii ani de viață, transmițându-i doar mai simple date. "În cele din urmă, am ajuns în Taiwan. Am muncit din greu, am fost norocos, am venit aici, întâlnit", încheie el.

"Trebuie să fi văzut atât de multe. Ai fost atât de curajos. Admir asta.

Henry nu este sigur ce să spună. Nu e ca și cum el ar fi ales să crească într-o

asemenea tulburare. Pur și simplu așa era viața. Făceau ceea ce trebuiau să facă pentru

a supraviețui. Asta e tot.

"Mama ta trebuie să fie extraordinară că te-aținut în siguranță în toate astea.

Da, crede Henry, *este*.

Spune-mi mai multe", insistă Rachel, cu ochii strălucitori. "Data viitoare", spune el, terminându-și cafeaua. 'Plăcinta noastră s-a terminat și se face târziu. Pot să vă conduc acasă?

Cafeaua și plăcinta sunt urmate curând de o vizită la film, apoi de o săptămână

după aceea, o cină. Cu Rachel, Henry învață bucuriile de ține pe cineva de mână, dea împărți înghețată, de a avea picnicuri improvizate. Ea posedă o încredere fermecătoare pe care el nu a mai văzut-o până acum. În ochii lui Rachel, viața nu este doar ceva pentru care trebuie să supraviețuiești, ci este o aventură în minuni și frumusețe. Când Henry este cu ea, uită că engleza nu este prima lui limbă. Încleștarea din stomac dispare. În locul lui, se întoarce râsul.

Îi place felul în care Rachel îi spune numele. "Henry Dao, Henry Dao, vii să cânți

cu mine?

El este prea timid pentru a cânta, dar când ea îi întinde mâna, el o ia. Îi cântă melodii din musicalurile de pe Broadway, de la Ella Fitzgerald și Duke Ellington, cântecele lui Joan Baez. Îi place că atunci când Rachel îl vede, îl vede pe Henry Dao, doctorand în inginerie aerospațială la Northwestern, un om cu un viitor strălucit. Dao Renshu este altcineva, departe.

Îi place că ea nu știe, nu poate ști, ceea ce el ar vrea cel mai mult să uite. Cu Rachel, el poate lăsa garda jos pentru că este cu cineva care, în ignoranța ei, în inocența ei, îi oferă siguranț ă.

În multe feluri, a te îndrăgosti de Rachel înseamnă a te îndrăgosti de America.

Evanston, Illinois, mai 1964

Henry se află în uniunea studenților și se uită la anunțurile de pe un panou. Un fluturaș pentru un concert simfonic i-a atras atenția: Concertul pentru pian nr. 2 de Chopin. Chopin! Deși Rachel i-a prezentat atât de multă muzică nouă, Chopin rămâne preferatul

lui. Cum ar fi, se întreabă Henry, să stea în public în timp ce muzica prinde viaț ă,

izvorând din instrumente?

Henry, nu te-am mai văzut de mult! Ce mai ?" Henry se uită în sus. Este Arthur Lai. Arthur se apropie, cu mâna întinsă în semn de salut. După o scurtă discuție, Henry realizează cât de mult i-a lipsit căldura prietenului său.

"Hei, Joseph a organizat o întâlnire weekendul viitor. Ar trebui să vii. Foarte

informal,știi tu, doar un meci de softball după-amiază și o masă după aceea. Mâncare

bună, distracție plăcută.

Avertismentul lui Chen îi sare în minte, dar Henry îl ignoră. Exagerase data trecută.

Totul a fost bine. Un joc de softball pare cu siguranță inofensiv

suficient.

Arthur se uită la ceas. "Ah, trebuie să plec. Ia un stilou din buzunarși scrie pe o bucată de hârtie. "Poftim. I-o înmânează lui Henry. "Aici sunt detaliile. Ne vedem acolo.

Henry studiază foaia de hârtie. Este aceeași dată cași concertul. Se uită din nou la

pliantul concertului. Pe lângă Chopin, se cântă *Appalachian Spring* de Aaron Coplandși Simfonia nr. 9, "Din Lumea Nouă" de Dvorak. e aproape sigur că Rachel a menționatși celelalte două lucrări. Vor mai fiși alte meciuri de softball, dar care suntșansele unui alt concert cu aceste trei piese? Se hotărăște să bilete.

La o săptămână după concert, Chen bate la ușa lui Henryși intră, închizând-o după el.

Îi întinde o fotografie de la un meci de softballși îl întreabă dacă Henry poate identifica

pe cineva imagine.

Este meciul la care l-a invitat Arthur.

"Pentru ce e asta?" Henry încearcă să-și păstreze vocea neutră.

"Unchiul meu din Chicago. Încercăm doar să ne facem o idee despre comunitatea

chineză de aici". Tonul lui Chen, de asemenea, are o nonșalanță atentă.

Henry studiază fotografia. Joseph Hu stă la o masă de picnicși vorbește cu câțiva studenți care sunt cu spatele la cameră. În colț, la baza , gata să bată, stă Arthur Lai. Fetele pe care Lai le tachina la petrecere stau în

tribune. El nu leștie numele. Henry e prins în capcană. Chenștie că ar trebui să-l poată identifica pe Joseph Hu. Henry arată cu degetulși spune că el a fost gazda petrecerii de Anul Nou.

"Altcineva?

Henry se uită încruntat la bătăuș. Ar putea fi Arthur, dar ar putea fi altcineva.

Poartă o pălărie, iar rezoluția este neclară. Ar putea fi chiar oricine.

Henry scutură din capși îi dă fotografia înapoi lui Chen.

După plecarea lui Chen, Henry îi tremură mâinile. Dacă concertul ar fi avut loc în

altă zi, el ar fi putut apărea în acea fotografie.

Să fi fost o greșeală să aibă atât de încredere în Chen? În China, mama lui îl certa mereu pentru că era prea încrezător. Dar Chen a fost un prieten bun. S-ar fi chinuit să supraviețuiască fără Chen în acele prime zile. Poate el să păstreze partea bună a

prieteniei lorși să se îndepărteze de evenimentele din

ultimele câteva luni?

Henry încearcă să se concentreze asupra muncii sale. Chen nu mai pomenește de fotografie. Între terminarea studiilor și sale frecvente la Chicago pentru a-și vedea unchiul, este ocupat. Problema pare uitată.

Mai târziu în vară, Henry se întâlnește cu Arthur în librărie.

"Ai auzit? Lai își coboară vocea. 'Joseph Hu a dat de niște probleme. Un agent guvernamental din Taipei i-a făcut o vizită familiei. I-au spus tatălui său că Joseph trebuie să fie mai patriotic aici'.

"Ce?" Henry se gândește la fotografia lui Chen. "Ce au spus a făcut?"
"Se pare că

numele lui era pe o listă de studenți care încercau să

să organizeze evenimente democratice pro-taiwaneze în SUA".

Când a fost asta?" Henry speră ca Arthur să nu-i audă inima bătând.

"Nu știu. Dar mi-l amintesc pe Hu exprimând opinii destul de puternice la petrecerile sale nocturne. Nu chiar sentimente pro-KMT', se Lai. 'După ce Joseph a primit avertismentul, el a spus că se află într-o țară care protejează libertatea de exprimare. Nu credea că KMT îl poate atinge, dar am auzit că tatăl său a fost adus pentru mai multe interogatorii'.

Henry tremură. Nu se poate gândi la o singură dată când interogatoriul KMT s-a

terminat cu bine.

'De ce îl hărțuiesc pe tatăl lui? Nu el este cel cu gura mare'. Tatăl trebuie să-l

disciplineze pe fiu", spune Lai.

Henry înghite nervos.

"Eși mai rău", continuă Lai. 'Joseph trebuia să-și reînnoiască viza pentru că vrea să

rămână pentru un doctorat.Și-a adus pașaportul la consulatul
din Chicagoși acum se

pare că a fost "pierdut"'.

"Ah, probabil că este nevoie doar de timp pentru ca actele să treacă. Henry încearcă

să respingă neliniștea sa.

Lai își ridică sprâncenele. 'Au trecut aproape două luni. Nu se poate înscrie semestrul viitor fără pașaport. Nici nu poate părăsi țara, dar nu poate lucra legal. E blocat. E la mila lor până i-l dau înapoi".

"Wow... ", murmură Henry. Mintea îi zvâcnește. Se gândește la fotografie. Chiar dacă Henry nu l-a identificat pe Lai, altcineva ar fi putut să o facă. Există vreo modalitate prin care își poate avertiza prietenul fără pară că se incriminează? Trebuie să fim foarte atenți la ceea spunem sau facem".

Știu", este de acord Lai, dând din cap. "Nu mi-am dat seama.

Henry spune că întârzie la o întâlnire. Iese grăbit din librărie.

În acea noapte, Henry nu poate dormi. Stomacul său este un cuib de incertitudini. A jucat el un rol în problemele lui Joseph Hu? Dar Lai? Estești el în pericol? Mai rău, ce se întâmplă dacă Chen află că Henry nu l-a identificat pe Lai când ar fi putut? S-ar întoarce Chen împotriva lui Henry? Dacă toate astea ajung la Meilin? Sau la Longwei? Mintea îi vâjâie de îngrijorare. Cât de naiv a fost să creadă că, doar pentru că era în America, era în siguranț ă.

Pentru restul timpului petrecut de Chen în Evanston, Henry poate privi prietenul în față. Se scuză de invitațiile de a merge la Chicago, de a lua masa în oraș, de a vedea filme. Pentru a evita să se întâlnească cu el în jurul pensiunii, ascultă când Chen iese din camerăși așteaptă până îl vede mergând pe stradă înainte de a pleca cu propriile

sale comisioane. În rarele ocazii în care întâlnesc, Chen se forțează să fie cordial, dar are grijă să nu dezvăluie nicio informație despre activitățile sale. O dată sau de două ori, Chen a bătut la uș ă, întrebând dacă totul este în regulă. Henry îl asigură este bine, dar că este ocupat cu cercetarea. De fiecare dată, Chen dă din cap în cunoștință de cauză, aprobator, iar Henry nu înțelege ce ar putea însemna asta. Henry știe că nu a făcut nimic greșit, dar este precaut. Este prea ușor să greșești.

După plecarea lui Chen, Henry păstrează o distanță măsurată față de diferitele grupuri de studenți chinezi. Renunță la confortul limbiișial mâncării pentru siguranța anonimatului. Invitațiile dispărși, în cele din urmă, nu mai vin.

La începutul lunii august, Rachel propune o excursie de o zi la Chicago, la care Henry

este de acord cu nerăbdare.

"Ce să facem?", întreabă el.

"M-ați surprins cu concertul Chopin. Acum e rândul meu să vă surprind", spune ea

și nu vrea să răspundă la nicio întrebare.

Iau metroul L în oraș pentru un picnic în Grant Park. După aceea, ea îl conduce la Institutul de Artă. Acolo este o expoziție: Treasures from the Ming and Qing dynasties. Ea îi spune că s-a gândit că o să-i placă și că este curioasă să afle mai multe despre China. Impresionat de grija ei,

Henry o ia de mânăși intră.

Este adevărat? Merge de la o la alta, hipnotizat. Sunt cutii de prezentare din cinabru și lacăt sculptate complex, vase ceremoniale încrustate cu cocorișibujori din nucă de perle, o figură din porțelan cu optsprezece brațe reprezentând-o pe Guanyin așezată pe un lotus înflorit, un trio de vase din jad alb luminos, o robă de preot brodată cu lux de amănunte cu phoenix, liliecișinori în mii de culori diferite. Este aceasta China? De aici

provine el? Expoziția pare un vis. Cuvintele chinezești ale obiectelor sunt pe vârful limbii, dar nu poate spune niciunul dintre ele, oricât de tare ar răsuna în mintea sa. Este tulburător să vadă mesele și scaunele savanților cu suporturi pentru picioare izolate, scaune de grădină cloisonnate în vitrine de sticlă. De asemenea, sunt ciudate bolurile goale de orez, farfuriile de servire curateși reciși lingurile uscate aliniate nemișcate sub luminile galeriei. Când au fost aceste obiecte încălzite ultima dată de atingerea umană?

Nimic nu seamănă cu China de care își amintește. El cunoaște o Chină a dislocării perpetue, un cer plin de avioane inamice, o lume de sirene

țipătoare, călugări care cântă, clădiri care se prăbușesc și fum - întotdeauna fum. China lui se poticnește de foame, de devastare și durere sufletească, de cetățeni care se jelesc pe străzi. Ce este această țară de o eleganță rafinată care privește din spatele acestor panouri de sticlă? Dă peste un pergament, complet desfăcut. Pielea de găină îi crește pe brațe. E liniște, dar inima începe să-i bată puternic în urechi. O durere veche, ciudată, îi

zvâcnește în stomac. Se așează pe o bancă și este inundat de amintirile vocii mamei sale. Pentru o clipă, este din nou alături de ea, în lumina după-amiezii târzii din magazinul de antichități al lui Dao Hongtse.

Închide ochii, încercând să se gândească la ultima dată când le-a văzut pergamentul. A fost în Shanghai? Ea spusese că l-a vândut. Își amintește cum a apărut ea cu bilete pentru *Taiping*. La vremea aceea, el nu a întrebat-o. Era doar un băiat. Cineva îi atinge umărul. E Rachel.

Ea se așează și se sprijină de el. El își pune brațul în jurul ei. A fost o zi lungă și plină. Își freacă ochii, se scutură și se concentrează din nou pe pergamentul din cutie. Aplecându-se în față pentru a vedea titlul și inscripția, citește "*Primăvara florilor de piersic*, atribuită lui Qiu-Ying (c.1494-c.1552), poem al lui Tao Qian (365-427)". 'Rachel! Cunosc povestea asta! El sare în picioare și o trage la începutul tabloului, în extrema dreaptă a vitrinei. Se îndreaptă încet spre

stânga, îi spune povestea lui Meilin despre pescarul adormit care s-a trezit înconjurat de flori de piersic. Henry se uită cu atenție la detalii, bucurându-se de micile rațe de pe apă, de mișcarea fiecărui ac de pin, de albastrul și verdele munților din depărtare. El povestește cum florile au dus la o crăpătură în stâncă - aici, Henry arată spre spatele unei figuri mici care intră într-o peșteră - care a dus la unținut minunat. Timp de secole, pământul a fost protejat de război. Oamenii îl întâmpină pe pescar în lumea lor de pace și belșug. Apoi face o pauză. S-au uitat doar la jumătate din pergament;

povestea continuă. Se duce și citește din nou afișul de la începutul afișajului. Perplex,

se uită la caligrafie. Este un stil vechi, artistic,

greu de descifrat. Cu toate acestea, povestea are mai multe linii:

În cele din urmă, pescarului i-a fost dor de familia sa. Când se pregătea să plece acasă, gazdele i-au spus: "*Nu te obosi să le spui celorlalți despre noi și nu încerca să te întorci. Este imposibil să te întorci.* Pescarul le-a mulțumit pentru bunătatea lor și a plecat. În timp ce mergea, a marcat drumul cu atenție. În cele din urmă, a ajuns în satul său natal. Toată lumea l-a întrebat unde a fost și, bineînțeles, el le-a povestit totul despre descoperirea sa. Dar când au plecat să caute acest pământ miraculos, deși semnele lui erau clare, copacii, peșteră și pământul dispăruseră. Ani și ani de zile, mulți au căutat Izvorul Florii de Piersic, inclusiv cei mai înțelepți și cei mai bătrâni dintre învățați, dar nimeni nu l-a mai găsit vreodată.

Henry recitește rândurile, nevenindu-i să creadă. Mama lui nu-i întreaga poveste. Henry credea că pescarul a rămas pentru totdeauna în Peach Blossom Spring. Dar nu, el plecase și își pierduse paradisul. Ea îi spusese doar jumătate poveste. De ce omis finalul?

Timp de atât de mulți ani, el a înțeles povestea ca pe o poveste a speranței și a noilor începuturi. Descoperirea versiunii complete declanșează o bulversare a memoriei. Acum îl copleșesc imagini rupte, cele pe care a încercat să le uite: Grimasa trădătoare a dlui Xu, mâinile mamei sale, crăpate și sângerând după ce a săpat printre dărâmături, vaporul care a plecat din Yichang fără ei. Aceste amintiri îl trag înapoi în trecutul tulbure, unde podeaua se prăbușește sub picioarele lui. O goană de strigăte, împingeri, îmbrânceli îl asurzește.

Este din nou în Marele Tunel și aerul nu este bun, luminile continuă să se stingă. Oamenii se agață și țipă, dar nu scoate niciun sunet. *Liling! Liling!*

Încearcă să strige, dar e înăbuşit într-o liniște stranie, sufocantă. Nu o poate vedea, nu o poate auzi, nu o poate salva.

"Henry, eşti bine?

Nesigurşi tremurând, se scufundă din nou. Se agață de marginile băncii de lemn, iar soliditatea acesteia îi aminteşte unde se află. Pulsul lui începe să încetinească. Îşi slăbeşte strânsoarea, închide ochii, încearcă calmeze inima. "Sunt bine. Sunt bine", repetă el. *De ce a spus doar jumătate din poveste?*

Rachel se uită la fața lui. "Hei", spune ea. 'Hai să ne plimbăm, să luăm puțin aer

proaspăt.'

Afară, îşi croiesc drum prin Grant Park. După câteva momente, Rachel se întoarceşi se

uită curioasă la Henry.

"Ştii, chiar acum, la expoziție, a fost prima dată când mi-ai spus multe despre mama ta. Se pare că întotdeauna vorbim despre prezent, dar eu tot vreau săştiu despre copilăria ta. Ce poți să-mi spui?

Ceva a slăbit capacul strâns pe care îl ține de obicei asupra trecutului său. Odată începe, cuvintele curg din el. Speră că amintirile sale spuse cu voce tare vor reconstrui ceea ce tocmai a fost distrus în muzeu. Se simte ciudat să rostească din nou numele oamenilorşi ale oraşelor din China. E caşi cum ar descrie viața altcuiva. În timp ce el

îşi spune poveştile, Rachel devine tăcută. O parte din el uită că ea este acolo.

Se aşează lângă fântână. 'Mama avea un pergament de mână, ca cel din muzeu. Îl purta cu noi, oriunde mergeam. Obişnuia să-mi spună poveşti din el. 'Cum ar fi "Primăvara florilor de

piersic"?' "Da, poveşti de genul ăsta.

"Ce s-a întâmplat cu el?

El îşi scutură capul. Pierderea pergamentului îl loveşte în inimă. "A trebuit să îl vândă",şopteşte el, cu vocea slabă. Alungă amintirile. Dacă se uită la ele, va vedea cât de mari sunt durerile lui. În China, atât timp cât continuau să se mişte, supravieţuiau. Atât timp cât supravieţuiau, nu trebuiau să se gândească la ceea ce lăsaseră în urmă. Privitul înapoi este cel care îl îngrozeşte.

"Am supravieţuit. Am scăpat. Am fost norocoşi".

"Henry? Rachel se uită la el cu atâta tandreţe, cu atâta dragoste. În spatele ei, fântâna stropeşte şi străluceşte în lumina după-amiezii târzii. "Hmm?

"Nuţi se face niciodată dor de casă?

Dor de casă? El nici măcar nuştie ce ar putea numi acasă. "Mi-e dor de mama. Mi-

e dor de mâncare.

"Văd o mulţime de semne în campus pentru diferite grupuri de studenţi chinezi.

Mergeţi vreodată la vreunul evenimente?

El dă din cap. Încercarea de a-şi explica ambivalenţa este prea descurajantă. "Am fost la câteva, poate. Apoi a trebuit să învăţ", spune el. La menţionarea studiilor sale, începe să-şi recapete calmul. Este bun la învăţat. A fi student, un erudit, este o identitate la care aspirăşi cu care se simte confortabil. Se ridică în picioare, respirând

mai uşor,şi începe să meargă spre apă.

"Deci, cum rămâne cu viitorul?", întreabă ea. "Vei rămâne aici sau te vei întoarce?

Henry tace pentru mult timp. Apoi, "Mama mea...

"Cred că îi lipsești foarte mult. Speră că te vei întoarce? După fiecare

întrebare, o pauză lungă.

"Aici există oportunități pe care nu le-aș fi avut acolo.

Briza s-a . Unșoim cu coada roșie zboară deasupra lacului Michigan. Cred", spune Henry, privind pasărea cum se înalță în spirală din ce în ce mai sus, "eu cred că pentru moment, viața mea este aici".

El se întoarce spre ea. Ea se uită înapoi la el fără greutatea atâtor kilometri, atâta tristețe și pierdere. Există, în expresia ei, genul de lumină care l-ar putea ridica. Un pasaj care se deschide o singură dată. El pășește prin el.

"Hei, e un vânzător de înghețată acolo. Hai să luămși noi.' Henry se întinde după mâna lui Rachel. "Gata cu amintirile vechi. Vom face unele noi. Ea îi strânge mâna și o ține. Se îndreaptă înapoi spre muzeu. Câțiva pași mai târziu, el o oprește.

"V-am spus multe lucruri astăzi", spune el. 'Dar iată tot ce trebuie să știi cu

adevărat '.

El își ridică degetul arătătorși îi face semn să îl ridiceși ea pe al ei. Apoi le uneș te

degeteleși spune: "*Yi.* Unu.

"*Yi*", repetă Rachel.

El își ridică degetul mijlociu, iar ea face la fel, deget cu deget. "*Er.* Două.

"*Er*.

Deget inelar la deget inelar. "*San.* Trei. "*San*",

șoptește ea.

Apoi își schimbă mânași le degetele. "*Wanwu*.

Totul.

"*Wanwu*.

El o trage aproape. Buzele lui sunt pe gâtul ei. Cealaltă mână îi urmărește omoplaț ii

și bate într-un ritm constant, tandru: *Yi, Er, San, Wanwu.*

Capitolul nouăsprezece

Taipei, Taiwan, februarie 1965

Mătușa Chin bate la ușa lui Meilin. "O scrisoare de la Renshu!", strigă ea, fluturând

aerograma albastru deschis.

Meilin sare în sus.

"Ajungeși în Anul Nou Lunar. Ce semn bun', spune mătușa Chin, înmânându-i

scrisoarea.

Meilin dă din cap în semn de aprobare. Nerăbdătoare să citească ultimele vești ale

lui Renshu, întoarce scrisoarea în mâinile ei.

"Meilin? Mătușa Chin a întrebat-o ceva ce ea nu a auzit. "Poftim?

'L-am întrebat: "Care sunt planurile tale pentru diseară?" Cum veți sărbători Anul

Șarpelui?

Oh, da. Mă duc la Lis' cu Longwei".

Mătușa Chin dă din cap cu amuzament. Nu s-ar fi știut că prima dată când ai fost la petrecerea aia, ai mers ca ajutor, nu ca invitat. Vai, cum s-au lucrurile', spune ea în timp ce se întoarce la bucătărie.

De fiecare dată când ajunge una dintre aerogramele lui Renshu, inima lui Meilin

tresare. Mișcă vârful foarfecei de cusut sub marginea sigilată a scrisorii, apoi face o

tăietură curată de-a lungul pliului. Pe măsură ce citește scrisoarea, săptămânile de griji și întrebări se îndepărtează. În următoarele câteva zile, o citește de mai multe ori, savurând detalii noi cu fiecare lectură, ca o a doua sau a treia infuzie de frunze de ceai. În scrisoarea de astăzi, Renshu menționează o nouă prietenă, americancă pe nume Rachel. Este prima dată când menționează o femeie. Meilin simte acel ping ciudat pe care a ajuns să îl cunoască, acela de vedea fiul devenind bărbat de la distanță. Pune scrisoarea în geantă pentru a i-o împărtăși mai târziu lui Longwei.

De la reuniunea lor de acum cinci ani, prietenia dintre Meilinși Longwei a

a crescut constant. Cu timpul, ea l-a prezentat Huangilor ca fiind cumnatul ei. Ei îl cunoșteau deja din propriile lor cercuri sociale. Când Peiwen întâlnit, l-a găsit foarte impresionant. După aceea, Meilin i-a spus să nu se ia atât de în serios, iar el a râs.Și el i-a făcut cunoștință cu unii dintre asociații săi. Participă adesea la petreceri ca invitată a luiși se bucură de ceremoniileși sărbătorile pe care le implică. Dar, de fiecare dată, se

bucură când se termină searași se întoarce în camera ei familiară de la Huang. După ce Renshu a plecat pentru prima dată în America, Longwei a încercat din nou să o convingă pe Meilin să se căsătorească cu el. Se plimbau în New Park, iar Meilin îi împărtășise prima scrisoare de acasă a lui Renshu. Ceva din bucuria lor reciprocă dea

fi martori la noua viață a lui Renshu trebuie fi încurajat.

"Meilin, am vorbit serios în acea noapte. Vrei să te căsătorești cu mine? "Longwei, oprește-te. Ea pus mâna pe brațul lui. 'ajutat-o enorm pe Renshuși pentru asta îți voi fi mereu recunoscătoare. Dar noi nu suntem, eu nu pot... "De ce mai lucrezi ca menajeră?" Mă întrerupe el. "Ai putea sta cu mine. Nu ar mai trebui să muncești niciodată.

Din exterior, Meilinștie că pare a fi o văduvă de vârstă mijlocie, care lucrează ca ajutor casnic. Dar, în interior, ea găsit o libertate extraordinară. După ce face treburile casnice, care nu sunt multe, își poate petrece timpul cum dorește. Nu va renunța la asta.

"Longwei, ai făcut destule pentru noi. Nu aș putea accepta atâta bunătate. "Nu e din

bunătate, Meilin. Frustrarea îi face vocea ascuțită. 'Noi

sunt singurii rămași. De ce să nu fim aici unul pentru celălalt?

"*Suntem* aici unul pentru celălalt. De ce ai nevoie de ceva mai mult?

El se încruntase, mormăind despre încăpățânarea ei,și lăsase problema baltă. Totuși, Meilin prețuiește compania lui Longwei. Când are vești de la Renshu, el este cel căruia cel mai mult să îi spună. Reacțiile lui, fie că sunt pline de bucurie sau de necazuri, îi influențează propriile emoții. Când știe că are programată o ieșire cu el,

zilele dinainte trec cu o ușoară anticipare, iar zilele de după sunt pline de confortul de a

fi fost împreună.

Când Longwei ajunge la familia Huang pentru a o duce pe Meilin la petrecere, îi dă

lui Meilin o geantă mică, destul de grea.

Se uită înăuntru: orez, sareși ulei.

Un pic cam sentimental, nu crezi?" râde ea. Longwei

ridică din umeri de sub fedora lui.

"Mulțumesc", spune Meilin. Nici un bob și nici o picătură nu se vor irosi. îmbrățișează repede. Obrazul lui este netedși miroase a aftershave. Meilin se înroșește și se întoarce astfel încât el să nu-i poată vedea fața. 'Voi pune astea deoparteși apoi hai să mergem la Lis'. E o noapte minunată pentru a te plimba pe străzi'.

Mulți au venit la Lis în seara asta. De-a lungul serii, oamenii întreabă despre Renshu. Meilin observă cum Longwei strălucește de mândrie de fiecare dată când vorbește despre nepotul său. Conversațiile trec de la un subiect la altul - ce afaceri au mers bine anul acesta și care se confruntă cu dificultăți, ce marcă de televizor ar trebui să cumpere cineva, acum că Taiwanul are propriul său canal de radiodifuziune,și dezbateri despre noul muzeu din Shilin, care deține comorile Muzeului Palatului, salvate de japonezișI comuniști. Unii susțin că este corect să le sărbătorim gloriași să le expunem. La urma urmei, comorile sunt sufletul cultural al Chinei. Alții văd muzeu dovada concesiei tacite a lui Chiang că acestea nu se vor mai întoarce.

În drum spre casă, Longwei și Meilin discută în timp ce se plimbă în întuneric, amabili. Când se apropie de apartamentul lui Longwei, acesta o invită pe Meilin înăuntru pentru încă un toast. A fost o seară minunată și, dorind să o facă să dureze doar puțin mai mult, ea acceptă.

Un servitor îi întâmpină la ușă. Longwei discută scurt cu el,
apoi o conduce pe

Meilin într-un salon elegant.

"Luați loc, luați loc. El face un gest către o pereche de scaune pentru
învățați de o

parteși de alta a unei mese kang joase, dreptunghiulare.

În curând, servitorul aduce o tavă cu o sticlă de baijiuși o pereche de cupe mici de

vin din porțelan pictate cu flori de prun.

Meilin își scoate haina, o așează pe spătarul scaunului și se așează, expirând un

oftat mulțumit.

Longwei umple ambele pahareși împinge una spre ea. "La ani!",

spune el, vinul.

"La ani!", ea, iar ei ciocnesc paharele micișibeau. Longwei, astăzi a sosito scrisoare de la Renshu", spune Meilin, băgând mâna în poșeta ei pentru aerogramă.

Încântarea se răspândește pe fața lui Longwei. Pentru o clipă, ea vede o urmă de

Xiaowen în expresia lui. "Pot să văd?

"Desigur. Ea i-l înmânează și îl privește cum scanează coloanele de caractere. Ochii lui se deschid când ia cunoștință deștirile lui Renshu. "Deci, a cunoscut o fată. Foarte bine pentru el", spune el. Meilin mai ia o înghițitură de baijiu. Capul i se simte un pic tulbure. "Meilin?" "Da?

'Pot să...Știu că nu vrei să te căsătorești cu mine, așa că nu te mai întreb. Dar poți să-mi spui de ce? De ce este atât de greu să te gândești la asta? Din nou? 'Xiaowen a fost soțul meu. Xiaowen-'

"Câți ani au trecut?Și încă concurez cu un erou mort", mormăie el.

'Nu e vorba de asta, Longwei', spune ea. 'Xiaowenși cu mine eram atât de tineri. Sunt o persoană diferită acum. Ai făcut mai mult, ai fost mai mult

pentru mine decât un frate. Dar...

"Ce ?" întreabă el, punându-i o mână pe antebraț. Ea

ridică privirea, speriată de intensitatea lui.

De-a lungul anilor, i-a văzut expresiile trecând de la arogant la furios sau mândru, de la vesel cu copiii, la îndurerat când Liling a murit. Acum vede ceva nou, ceva mai blând. Nici rugător, nici exigent. O profunzime a înțelegerii, a durerii. O senzație că

ochii lui întunecați, poate pentru prima dată, nu transmit cereri, dorințe sau dominație,

ci caută conexiune.

Cu tandrețe, îi ridică mâna de pe brațul eișiține.

Își deschide gura cași cum ar fi pe cale să vorbească. Pentru a-i răspunde, pentru ca el să înțeleagă, Meilin ar trebui să-i explice despre Shanghai, despre vânzătorul de antichități, despre pergament. Dar când se gândește la ce s-a întâmplat, înainte de a rosti vreun cuvânt, inima începe să-i bată cu putere, stomacul îi slăbește. Dacă Longwei

spune că a fost vina ei? Dacă se supără că ea ținut secret pergamentul? Ar putea spune că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ea nu i-ar fi lăsat în Yichang. I-ar fi pierdut respectul, prietenia? Nu putea suporta asta. Mai bine să trăiască cu acest impas decât să riște aceste întrebări.

Ea se uită în josși dă din cap, apoi îi strânge mânași o lasă

du-

te. Longwei se apleacă în fațăși o sărută o dată, foarte încet, obraz. Meilin se ridicăși

spune e timpul să plecăm. Longwei sare în picioare pentru a ajuta cu

haina ei.

El i-o întinde și ea își strecoară brațele în mâneci. Când se întoarce cu fața la el, el îi înfășoară brațele în jurul umerilor, îmbrățișând-o de noapte bună. Apoi o trage mai aproape. Din el emană mirosul ascuțit de alcool. Buzele lui le caută pe ale ei. Ea își întoarce fața spre ale lui, întâmpinându-i sărutul. Pentru o clipă, ea se umflă de pasiune feroce și tandră. Apoi, brusc, Longwei se transformă în chipul lasciv care i-a bântuit coșmarurile. Bila îi urcă la gât. Meilin este din nou prinsă în capcană, blocată sub lăbuțele răpitoare ale domnului Li.

Meilin se împinge de pieptul lui Longwei. Haina ei o împiedică să se miște, dar reușește să pună o mână liberă pe antebrațul lui. Crestătura ridicată a cicatricei lui lungi se simte crudă sub palma ei. Îndoindu-și degetele, Meilin își înfige unghiile în cicatrice, cât de tare poate. "Nu!", strigă ea.

Longweițipăși se trage înapoi.

Se poticnește înapoi, dărâmând un scaun.

Ea își ține ochii pe el. El este fără suflare, cu fața înroșită de dorința întreruptă. Cum a putut escalada atât de repede? Lui Meilin îi tremură genunchii. Inima îi bate cu putere, pulsurile îi urcă prin pieptși îi bubuie în urechi. Ea rezistă impulsului de a se legănași rămâne nemișcată.

Se holbează unul la celălalt în tăcere. *Nu întrerupe contactul vizual*, își spune ea.

"Meilin. Vocea îi tremură de angoasă.

Ridică mâna în semn de avertizare. Se dă înapoi, dă din cap. "Fratele mai mare.

El face o grimasă la formalitatea ei.

"Te voi iubi întotdeauna ca pe sora ta, ca pe prietena ta. Dar nu, nu...

"Nimic mai mult", spune el, iar intensitatea lui se în înfrângere. Se prăbușește în

scaunul său. Îi întoarce și se uită în cupa goală de vin.

Meilin expiră. Își freacă partea laterală a brațului unde el ținut-o prea strâns, apoi își șterge sudoarea care i-a înflorit deasupra buzei. Ochii ei se odihnesc pe spatele lui Longwei. Pare mai mic decât atunci când a început seara. E atâta tristețe în curbura umerilor lui. Se îndreaptă spre el și mâna ei se oprește pentru o clipă deasupra lui. *Ar putea exista o cale?* se întreabă ea. Apoi trage mâna înapoi, își încheie haina și iese afară.

Capitolul douăzeci

St Louis, Missouri, iulie 1967

Henry se holbează la prosoapele din baia din casa părinților lui Rachel. Sunt atât de multe, toate de culori și mărimi diferite, așezate și stivuite pe bare. Nu este sigur pe care să le folosească. Dar este sigur că există un răspuns corect. Nu vrea să o facă de râs pe Rachel sau pe el însuși dacă o folosește pe cea greșită. Totul în această casă frumoasă îl face să se simtă nervos.

Este prima dată când îi întâlnește pe familia Howard. Deși el și Rachel sunt împreună de mai bine de trei ani, ea a insistat mereu că amândoi trebuie să fie siguri de ceea ce își doresc înainte de a-l aduce pe Henry acasă.

După ce și-a terminat studiile, Rachel s-a angajat la Northwestern, ajutând la dezvoltarea colecției de la biblioteca muzicală. Henry era încântat de decizia ei de a rămâne, în ciuda altor oportunități. Nu voia să o piardă. Din când în când, vorbeau despre căsătorie, dar păreau să existe atât de multe obstacole. El nu știa ce perspective va avea după ce își va termina studiile și voia să știe că îi poate oferi stabilitate și sprijin. Din când în când, părinții chemau acasă la St Louis pentru a se

întâlni cu "băiatul ăsta sau ăla". De fiecare dată, se întorceași îl asigura pe Henry că inima ei era doar a luiși că pursi simplu îi lăsa pe părinții ei să își epuizeze opțiunile. Poate cel mai deranjant este faptul că căsătoriile interrasiale erau ilegale în Missouri. Cu toate că Rachel nu dorea ca părinții ei să se amestece în găsirea unor parteneri, ea dorea

binecuvântarea lorși, odată cu ea, o nuntă în St Louis.

Dar apoi, norocul le-a zâmbit.

La începutul primăverii, consilierul lui Henry îl întrebase despre sale de carieră, încurajându-l să ia în considerare rămânerea în SUA. Acesta i-a explicat că, odată cu recentele modificări ale legislației privind imigrația, persoanele fără cetățenie care au

aptitudini speciale, cum ar fi diplome avansate în domeniulștiințeiși ingineriei, vor fi eligibile pentru obținerea unui permis de ședere permanentă care să conducă la cetățenie. *Gândiți-vă la . Avem nevoie de*

promițând talente ca al tău să rămână, lucrând împotriva amenințării Roșilor. Existăo mulțime de locuri de muncă bune pentru tine. Conversația a trecut curând la întrebări tehnice despre cercetările lui Henry, dar acesta aținut minte cuvintele consilierului său.

Oricât de plăcută sau roz ar fi viața sa în America, Henry este întotdeauna conștient că guvernul lui Chiang Kai-shek l-ar putea suna înapoi în orice moment. În calitate de cetățean american, el ar fi dincolo de brațele lungi ale KMT.

Apoi, în iunie, Curtea Supremă a SUA a anulat legile care interziceau căsătoriile interrasiale. Rachel a venit în fugă la el după serviciu, fluturând ziarul. "Ne putem căsători!", a strigat ea. "Ne putem căsători oriunde înțară! În urma cazului Loving vs

Virginia, s-au logodit rapidși au planificat o călătorie la Saint Louis pentru a-i întâlni

pe părinții lui Rachelși a le cere binecuvântarea.

Sosiseră mai devreme în această după-amiază. Când Deborahși Simon au ieșit să îi

întâmpine, Henry a observat o ușoară ezitare înainte ca Simon să le ofere mâna. Fața lui Deborah a căzut, apoi a zâmbit, poate un pic prea strălucitor, înainte de a insista să i se adreseze cu "domnule Dao".

'Rachel nu a spus că ești oriental. Când a spus că numele prietenei ei era "Dow" am crezut că se referă la Dow de la Dow Chemical. Nu contează. Cât de chipeș ești. Cât de fermecător.

Cina, de asemenea, a fost ciudată. După ce mâncat, conversația s-a îndreptat spre știri bârfitoare despre cine era logodit, cine era căsătorit, cine aștepta copiiși așa mai departe.

"Dacă tot am ajuns la subiectul nunți", a spus Rachel, dându-i un ghiont lui Henry. Henry s-așters cu grijă la gurăși a așezatșervețelul de pânză pe masă. S-a ridicat și s-a îndreptat spre Simonși Deborah. Cu mâinile la spate, într-o poziție de respect, s- a adresat părinților lui Rachel. "Domnule și doamnă Howard, Rachel și cu mine am

dori să ne căsătorimși, astăzi, vă cer binecuvântarea.

Tăcere.

Rânjetul fragil al Deborei s-a redus la ceva ce încă semăna cu un zâmbet 223, dar mai mic. Expresia lui Simon era opacă, capul clătinând ușor din cap în timp ce îl privea pe Henry de sus în jos.

"Oh", a spus Deborah. "Oh", a spus ea din nou, scuturându-se. 'Unde-mi sunt

manierele? Asta e... ce veste surprinzătoare, dragă'.

"Mmm hmm", a spus Simon, tușind. "Ceva mi-a prins în gât," a

mormăi, luându-și paharul cu apăși .

"Să luăm desertul", a sugerat Deborah ridicându-se de la masă și începând să

strângă farfuriile.

Henry s-a întors spre Rachel, sperând să primească vreo indicație despre ce ar

trebui să facă în continuare.

"E în regulă", a ea. "iubesc.

Deranjat de răspunsul lor criptic, Henry se scuzase să meargă la baie. Poate că

aveau nevoie de un moment pentru a asimila vestea.

Acum, încă nedumerit deșirul de prosoape, Henry scutură cât poate de bine apa de

pe mâini, apoi le șterge pe dosul pantalonilor. Își privește reflexia în oglindă, își

îndreaptă gulerulși coboară scările.

Chiar în fața ușii sălii de mese, se oprește. Vocile se strecoară înăuntru. "Rachel,

încerci să înțelegi ceva? Vocea lui Simon

frizează exasperarea. 'Bine, am înțeles.Știi că nu trebuie să te măriți cu băiatul Ebers. Desigur, am fi fost foarte fericiți, și domnul și doamna Ebers ar fi fost încântați,și desigur, William Ebers este nebun după tine. Dar serios, e în regulă. Nu vom mai insista. Dar nu-ți irosi viața doar ca să faci un punct de vedere.

"Tati! Nu este vorba despre William Ebers. Nu e vorba deloc de asta. Vreau să mă mărit cu Henry. Ne iubim unul pe celălalt. Vrem să ne

facem o viață împreună. "Dragă", spune Deborah, "nu avem prejudecăți și sunt sigură că dl Dao este un bărbat foarte drăguț, dar există o mulțime de bărbați foarte drăguți care sunt mai degrabă genul nostru.

"Tipul nostru?șuieră Rachel. "Și ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

"Nu fi dificilă, Rachel.Știi exact ce vrea să spună mama ta.

În plus, nu cred că acest tip de căsătorie este chiar legal aici.

'Dar este! Nu ai fost atent? Chiar luna trecută, Curtea Supremă a decis în unanimitate - în unanimitate - să anuleze legile care interziceau căsătoriile interrasiale'. "Legal nu înseamnă moral", mormăie Simon.

'De ani de zile, mă tot urmărești să mă căsătoresc. Darți-am spus, trebuie să aștept

persoana potrivităși momentul potrivit. Acea persoană este Henry. Acel moment este

acum.

"Da, cu siguranță acum este momentul", glumește Deborah. "Dar de ce el?

"Pentru că atunci când se uită la mine, vede mai mult decât o soție eligibilă. Pentru că îmi place felul în care privește lumea. El nu ia nimic de-a gata; el apreciază totul. Chiar dacă a avut o copilărie dificilă, crescând în China în timpul războiului, asta nu îl reține. De fapt, cred că îl face mai hotărât să dea tot ce are mai bunși mai recunoscător pentru fiecare mică bucurie. Îmi place cât de complet absorbit devine atunci când este pasionat de ceva.Știe cât de mult înseamnă muzica mea pentru mine. Nu se așteaptă să renunț la ea după ce ne căsătorim. Când vom avea copii, sunt sigură că va fi un tată minunat. Mă face să mă simt fericită, mă face să mă simt înțeleasă. Pentru că iubesc".

Se aude mișcare înăuntrusi pași spre ușă. Henry sare înapoi exact

când Rachel iese în trombă.

Șocul se citește pe fața eișitrânteșteușa în urma ei. "O, Doamne! De cât timp stați acolo? Ce ai auzit? Henry clătină din cap, incapabil să răspundă.

"Îmi pare foarte rău. Nu-ți face griji pentru părinții mei. Ei nu înțeleg încă, dar vor înțelege. Sunt îngrozitori, dar ei cred că sunt protectori. Le e teamă că fac o greșeală, dar le-am spus nu fac. Eu te iubesc.Știi asta, așa?

Henry, amețit, reușește să spună: "Eu doar... nu știam ce prosop să folosesc la

etaj".

"Oh", răspunde Rachel. "Oh, am să-ți arăt.

Mai târziu, Simonși Deborah prezintă o față zâmbitoareși spun că sunt fericiți pentru cuplu. Deborah vrea săștie dacă au o dată în minte. Dacă vor în iunie -și cine nu vrea o nuntă în iunie? - ea va trebui să se ocupe de locațiiși invitații.Și s-a gândit Rachel deja la rochia ei? Desigur, vor avea recepția clubul country.Și lista invitaților. Oh, sunt atât de multe de făcut, se agită Deborah.

Toată lumea este destul de plăcută pentru restul vizitei, dar Henry nu-și poate scoate gustul amar din gură. O parte din el esteșocată de faptul că Rachel nu este de acord atât de deschis cu părinții ei. În același timp, faptul că îi înfruntă de dragul lui îl face să o iubească și mai mult. Când sunt pe drumul de întoarcere spre Evanston, el aduce vorba despre conversația pe care a auzit-o.

'Eu nu sunt părinții mei', asigură Rachel. 'Nu am fost interesată de

niciunul dintre planurile lor pentru mine. Sunt propria mea persoanăși ei trebuie să

accepte asta. "Dar nu vreau să încep cu sentimente rele.

"Va fi bine. Așa ar fi cu oricine pe care nu l-ar alege ei înșiși. Odată ce ajung să te

cunoască, se vor . Cred că mama este deja puțin îndrăgostită.

Henry roșește. Cândși-au luat rămas bun, Deborah l-a sărutat pe obrazși i-a întins

o farfurie cu prăjituri de casă pentru drum.

Cât despre tatăl meu, într-adevăr, lătratul lui este mai rău decât mușcătura lui.Știi

expresia asta? Își va reveni. Sunt sigur de asta.

Henry se uită la ea. Ea nu pare să fie atât de deranjată. Poate că așa se comportă

familia Howard? Neavând de ales, o crede pe cuvânt.

Taipei, Taiwan, aprilie 1968

Meilin își părăsește noul apartamentși se îndreaptă spre cel al lui Peiwen. Anul trecut, când familia Huang a fost mutată la Hsinchu pentru munca generalului, Meilin a rămas în urmă. Oricât mult se atașase de familia Huang, nu voia să părăsească Taipeiul. Aceștia au ajutat-o să-și găsească un mic apartament în cartierul Da'an, unde ajută familia de la etaj, familia Hsus, care este verișoară cu doamna. Cu salariul lor, economiile eiși cecul ocazional de la Renshu, este suficient. Un avantaj suplimentar: este mult mai aproape de Peiwen. Când Meilin are vești, poate ajunge la vechea ei prietenă în câteva minute.

Peiwen și familia ei încă locuiesc la juancun. Însă pereții originali de bambusși noroi au fost înlocuiți cu cărămidăși au adăugat încă un etajși o extensie în spate. În plus, acum au electricitateși instalații sanitare. Ca întotdeauna, Peiwen se bucură să o vadă. Pe masa din fața lui Peiwen se află o cutie cu flori din plastic transparent, becuri mici, colorateșișiruri

lungi de sârmă verde. Degetele ei conectează cu îndemânare un bec și o floare la sârmă, apoi trece mai departe, atașând alt bec, altă floare. Șirul de luminițe de Crăciun crește pe măsură ce vorbește.

'Meilin! Ce veste! Felicitări! Ai de gând să mergi la nuntă?'

Meilin dă din cap. Este prea departeși prea scump. Renshu a spus că îi va trimite

un bilet, dar ea i-a răspuns că nu va cunoaște pe nimeni,

nu cunoaște limba. I-a spus să își economisească banii, să se concentreze pe viața lui

acolo.

"Trebuie să fii atât de mândru, atât de fericit!

"Bineînțeles! Este ceea ce vrea el, iar ea pare încântătoare.
Vocea lui Meilin se

clătină. Lasă-mă să-ți arăt poza pe care a trimis-o. Se ocupă să caute prin coșul ei.

"Acolo. Aici este. Meilin scoate o fotografie alb-negru cu Renshuși
Rachel. 'Frumos, pur și simplu frumos', spune Peiwen, studiind fotografia. 'Un băiat atât de drăguț. Această Rachel este o femeie norocoasă'.

În timp ce Peiwen împărtășește ultimele vești despre copiii ei, Meilin ridică unșir de lumini pentru a ajuta. Vrea să își distragă atenția. Ambele femei înțeleg finalitatea veștii lui Renshu. El chiar nu se va întoarce Taiwan, nici măcar pentru o mireasă chineză pe care să o ia în America, așa cum au sugerat unii că ar putea face. Peiwen îi arată cum să asorteze lămpileși florile, apoi să le fixeze la locul lor. A făcut deja zece cutii în dimineața asta, spune ea,și face un gest spre colț, unde sunt stivuite cutii cu lămpi terminate. Mai târziu, Huifang le va lăsa depozit înainte de a merge la tura ei de asistentă. Ei speră să câștige

suficienți bani în plus pentru a cumpăra o bicicletă second-hand pentru Baobao.

Acum Peiwen începe să bârfească despre alți locuitori din juancun. Îi spune lui

Meilin cum bătrânul Lin s-a împușcat în martie anul trecut. Pe de o parte, părea să vină de nicăieri, dar pe de altă parte, el nu a fost niciodată fericit aici, fiind obligat să se înroleze KMT în ultimele zile ale războiului. A lăsat un bilet de adio în care spunea că nu are familie, soție, țară și niciun motiv să trăiască. Deși povestea lui Lin nu este

neobișnuită, totuși o întristează pe Meilin.Țineșirul de lumini în mâini, întrebându-se cum ar fi decurs lucrurile pentru ea și Renshu dacă, până la urmă, ar fi rămas în juancun. Binecuvântăriși blesteme, se gândește ea.

"Și apropo de căsătorie", continuă Peiwen, "ai auzit că Houși Yang s-au căsătorit

cu femei taiwaneze?

"Căsătoriți? La vârsta lor? exclamă Meilin.

'Trebuie să înțelegeți. Tipii ăștia sunt atât de singuri. Interdicția guvernamentală de căsătorie pentru soldați le-a furat cei mai buni anișișansele.Și acum că interdicția a fost în sfârșit ridicată, au ocazia meargă mai departe. Cei careși-au lăsat familiile pe continent nuștiu dacă sunt în viață sau

dacă le vor mai vedea vreodată. Nu-i poți învinui că vor să înceapă o viață nouă aici. Bineînțeles, nu prea există femei Waishengren singure pe aici. La acest ultim comentariu, Peiwen se uită țintă la Meilin. 'Știi, Meilin, ai putea avea oferte în două minute dacă ai vrea.'

Meilin își pune primul șir de lumini terminat într-o cutie și se apucă să înceapă

altul.

'Nu-ți dorești niciodată companie? Mai ales de când Renshu în America? Cum

rămâne cu Longwei?

Meilin ezită. Deși Peiwen este o prietenă dragă, Meilin nu i-a povestit niciodată

despre acea noapte cu Longwei, pe care îl evită de când s-a mutat. Simțind nesiguranța

ei, Peiwen se ridică.

"Hai să bem un ceai", spune Peiwen.

Meilin își urmează prietena în bucătărie, unde umple ceainicul de la un robinetși aprinde aragazul mic. Există un blat nou, lung, cu gresie albă, iar Peiwen a făcut perdele galbene vesele pentru fereastra mare. În timp ce Peiwen se agită cu ceștileși frunzele de ceai, Meilin începe să-i povestească Peiwen despre cea mai recentă cerere în căsătorie a lui Longwei. Dar spre final, își pierde cumpătul și trece peste detalii,

menționând doar că el a încercat să o sărute.

Pe tot parcursul povestirii, Peiwen este tăcută. Aranjează ceainiculși ceștile pe o

tavăși se întoarce salon.

De ce nu-l lași să te sărute? Te adoră', spune ea în cele din urmă, înmânându-i lui Meilin ceaiul ei. 'Oricine poate vedea asta. De ce să nu avem un pic de romantism? Meilin se holbează la ceaiul ei. Frunzele se deschid, lichidul este auriu, aroma sa de nucă și reconfortantă. Se gândește cum să răspundă. După o lungă tăcere, decide nu

poate explica, nici măcar lui Peiwen. Nu-
și poate exprima temerile, rușinea. Ia o

înghițitură din ceaiul ei. "Sunt prea bătrână pentru astfel de lucruri.

Peiwen se uită la ea, își încrețește fruntea. Deschide gura să argumenteze, dar apoi

pare să se răzgândească. "I-ai spus despre logodna lui Renshu?

Meilin scoate un oftatși deschide ochii mai larg. Este aproape de lacrimi. "Nu încă. Vrei să vii cu mine?Știe că acesta este un favor pe care i-l poate cere lui Peiwen. "Lasă-mă să-mi iau lucrurile. Vom merge împreună.

La scurt timp după celebrarea Anului Nou, Longwei a devenit foarte implicat

cu noul Muzeu Național al Palatuluiși îl contacta rar pe Meilin. Poate căși el simțea nevoia unei anumite distanțe. Îl informa din când în când despre Renshu, dar cel mai adesea la o întâlnire sau cu alți prieteni. Din când în când, el îi mai făcea o invitație, cerându-i să participe la deschiderea unei expoziții speciale sau la o petrecere. Ea accepta, dar de îndată ce ceremoniile oficiale se încheiau, pleca mai devreme. Echilibrul lor este fragil. Rănile vechi sunt încă sensibile. Totuși, amândoi au pierdut prea multe, prea multe, ca să mai lase ceva să le scape.

Acum, le primește pe Meilinși Peiwen în casa lui. Meilin este surprinsă de cât de mult a îmbătrânit el de când l-a văzut ultima dată. Părul său este albși foarte scurt în jurul urechilor. Deasupra este chel. Venele îi ies din dosul mâinilor. Se mișcă cu aceeași demnitate ca întotdeauna, dar mai încetși cu un baston cu vârfuri argintii. Când îi spun vestea logodnei lui Renshu, gura i se într-un zâmbet ciudat. "Cel puțin cineva din familia asta vrea să se căsătorească", este tot ce spune.

St Louis, Missouri, iunie 1968

În ciuda rezervelor părinților ei, Rachel este hotărâtă, încântată și îndrăgostită. Așa cum a prezis ea, Simonși Deborah se obișnuiesc încet cu ideea că Henry este ginere. Când acesta absolvăși devine Dr. Dao, ei

se încălzesc considerabil. Când primește o ofertă de muncă prestigioasă la unul dintre cele mai importante laboratoare de cercetare dințară, îi trimitșampanieși flori. În momentul în care invitațiile de nuntă sunt trimise prin poștă, izbucnește în lacrimi de mândrie pentru ginerele ei frumos, strălucitorși talentat. Chiarși Simon recunoaște că nu văzut niciodată fiica atât de fericită.

În noaptea dinaintea nunții, Henry și Rachel iau cina cu prietenii lui Henry, Pao Dafei, Li Hotan și soția lui Li, Jingyuan. Pao a împrumutat o mașină de la un coleg pentru a-i aduce pe toți de la New York pentru eveniment. Jingyuan, de asemenea absolventă a Universității Taida, a sosit recent în SUA pentru a urma un doctorat în chimie la Columbia. De-a lungul serii, conversația trece de la mandarină la engleză, în timp ce ei pun la punct tot ce s-a întâmplat la începutul studiilor lor universitare. Când Henry traduce pentru Rachel, uneori prietenii săi intervinși îl corectează,

tachinându-l că lasă deoparte toate părțile bune.

"Ai auzit despre Liu? îl întreabă Pao pe Henry spre sfârșitul mesei. 'Liu Zhaohui, colegul nostru din Taida? Nu a plecat în Wisconsin să studiați ingineria electrică? Pao

dă din cap.

"Nu este o poveste grozavă. Li a trecut la mandarin. Se pare că implicat foarte mult

în asociațiile studențești taiwaneze.

Părul de pe ceafa lui Henry se zbârlește.

"S-a întors la Taipei pentru o înmormântare și apoi a fost reținut. I-au luat

pașaportul la aeroportși nu a putut pleca".

"Pentru că era implicat într-un grup de studenți?", se revoltă Henry. Rachel se

aplecă spre el, mirată, reacționând la schimbarea lui de atitudine.

'Se presupune că a participat și la o întâlnire despre independența Taiwanului în Chicago, iar numele său a ajuns la guvern. M-am gândit că ați auzit ceva, pentru că Evanston este atât de aproape". încheie Li, vorbind tot în mandarină.

Henry se întreabă dacă unchiul lui Chen este încă în Chicago. Se gândește să spună ceva despre Joseph Hu. Li și Pao sunt cei mai vechi prieteni ai săi. Are încredere deplină în ei. Dar asta nu înseamnă că trebuie să le spună ce li s-a întâmplat unor oameni pe care oricum nu-i cunoștea cu adevărat. El scutură din cap. "Nu, nu am auzit asta despre Liu.

Pao menționează că a auzit despre alți câțiva studenți din New York ale căror

activități politice au cauzat probleme familiilor lor în Taiwan.

Există o pauză moderată. Toți sunt de acord că e mai bine să nu se amestece în politică. "E totul în regulă? întreabă Rachel, cu îngrijorarea pe față. "Da, doar niște vești despre un coleg de clasă", spune Henry, neglijând să traducă conversația.

Când vine desertul, ei discută în engleză. Prietenii lui Henryțipă de recunoaștere când Rachel le povestește cum s-au cunoscutși cererile insistente ale lui Henry pentru discul Chopin. În cele din urmă, prietenii încep să-și amintească de Taida, de mâncarea din Taipeiși de alți colegi de clasă pe care pierdut urma. Este atât de bine să fii printre prieteni care înțeleg să fii prins între culturi. La un moment dat, Henry chiar spune o glumă.

Printre hohotele de râs, Rachel îl trage de braț. "Ce este atât de amuzant?", întreabă

ea.

Nu observase că vorbiseră din nou mandarina. El

încearcă să traducă, dar gluma nu este amuzantă în engleză. Rachel reușește un zâmbet vag. "Ești atât de vorbăreață cu prietenii tăi. Atât de amuzant", remarcă ea. "Cine ar fi crezut?

El roșește. Este supărată?

"Sunt încă atât de multe lucruri pe care nu le știu despre tine. Henry Dao, ești un

mister fără sfârșit. Mă bucur că avem o viață înainte ca să pot învăța.

În biserică, Li Hotan este alături de el în calitate de cavaler de onoare, iar Pao Dafei acționează ca ușier, alături de fratele lui Rachel, Robert. Henry este recunoscător că prietenii săi sunt acolo, împreună cu câțiva colegi de cercetare de la Northwestern. Inițial, a fost timid în a-și invita colegii, dar Rachel a insistat. Este înduioșat de faptul că au făcut drumul până aici pentru ceremonie. Este liniștitor să vadă fețe cunoscute printre băncile bisericii pline cu invitați în costume de nuntă. Dar, odată ce începe muzica și Rachel pășește altar cu Simon, restul se estompează. Este o ceremonie simplă, urmată de ceea ce par a fi ore întregi de fotografii, o linie de primire șio recepție după-amiază clubul country.

După masă, Robert ciocnește o lingură de paharul său de vinși se ridică pentru a

ține un toast.

"Aș dori să propun un toast pentru sora mea mai mică, Rachel, și noul ei soț, Henry. Camera se liniștește. 'Părinților mei le-a luat ceva timp să se obișnuiască cu ideea acestei căsătorii. Dar eu l-am plăcut pe Henry imediat ce l-am cunoscut. Le-am spus părinților mei: "Cel puțin nu se mărită cu un om de culoare." ' Robert face o pauză, sperând la un râs. Sunt câteva chicoteli. Soția sa Wendy strigă: "Robert, termină toastul!

"Pe măsură ce cunoscut pe Henry, am aflat este bun, răbdător și înțelept. De asemenea, este genial. Am menționat că este genial? El este Dr. Dao, un inginer. Lucrează pentru a ne ajuta să-i învingem pe roșii. Nu e un comunist, în caz că cinevae îngrijorat. E din China Liberă, nu din China Roșie. Este unul dintre băieții buni". Robert dă din cap aprobator la Henry, apoi la Pao, apoi la Li.

"Ne bucurăm că v-ați găsit unul pe celălalt. Sincer, am crezut că Rachel nu se va căsători niciodată, dar mi s-a dovedit că m-am înșelat. Așadar, să ridicăm cu toții paharele pentru domnulși doamna Henry Dao în această zi fericită.

Ascultați, ascultați!" strigă unii dintre invitații mai zgomotoșiși mai în stare de

ebrietate. Robert își golește paharulși se așează.

Rachel este foarte roșie. Este greu de spus dacă din furie, jenă sau prea multă

șampanie.

Li Hotan se ridică pentru a-și face toastul. "Henryși Rachel", spune el, cu fața la ei.

'Să aveți mulți copiiși puține necazuri. Felicitări!

El își ridică paharul, iar toată lumea bea.

Când începe din nou amestecul, Deborah se apropieși îl ia pe Henry braț. Îl plimbă de

colo-colo, tuturor prietenilor ei.

Dr. Dao, aceasta este prietena mea dragă Mary Ellen Carter. Deborah face un gest către o femeie blondă de talie mare, îmbrăcată într-o rochie bej cu mărgele, lungă până la podea.

"Eşti chipeş, nu-i aşa? spune doamna Carter, uitându-se peste ochelarii ei la el.

"Sunt Ethel Stonebridge. O brunetă colţuroasă într-un costum verde elegant îi întinde mâna. 'Şi cred că Rachel a noastră s-a descurcat foarte bine. Foarte bine. "Ah, Ethel. Desigur, Ethel vrea să te cunoască", spune Deborah, cu o nuanţă de enervare.

"Domnule Dr. Dao, mi s-a părut păcat că au dărâmat Hop Alleyşi vechiul cartier chinezesc pentru noul stadion", spune Ethel, ca şi cum ar continua o conversaţie pe care au avut-o toată seara. "Toate acele familii şi afaceri chinezeşti de acolo. Ethel clătină din cap. "Unde s-au dus toate? Tuştii?

'Ethel! Doar pentru că noul soţ al lui Rachel este chinez, nu înseamnă că îi cunoaş te

pe toţi chinezii din St Louis", o mustră Mary Ellen.

"Bineînţeles că nu, Mary Ellen", Ethel. "Dar trebuie săştie câteva. Se întoarse spre Henry. Ce zici de Wangs? Îi cunoşti? Richard al meu nu ar avea încredere în nimeni altcineva cu costumele şi cămăşile lui. Nu mă pot gândi la nimeni care să fi avut vreodată o experienţă neplăcută cu domnul Wang. Sau cu doamna Wang, de altfel. Oameni buni. Harnici. Nu ca unele dintre acele familii de acolo.

Cu coada ochiului, Henry îi vede pe Pao, Lişi Jingyuan stând la o masăşi râzând. Nu-i cunosc pe Wangs, dar par foarte drăguţi", îi spune el cu blândeţe lui Ethel. 'A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi. Vă rog să scuzaţi. El face un gest

spre cealaltă parte a sălii de banchetşi se îndreaptă spre prietenii săi. 'Dao Renshu! Felicitări pentru o petrecere minunatăşi o mireasă frumoasă!' Li sări în picioare.

Stai jos, stai jos", spune Henryşi se aşează la masă.

După alte câteva poveștișialte câteva glume, Li își întinde mâna după haină. Mă tem că trebuie să ne luăm la revedere devreme. Ne așteaptă un drum lung, iar colegul lui Pao are nevoie de mașină luni dimineață la prima oră".

Rachel, care stătea de vorbă cu prietenii de laș coală, vine lângă Henry, iar acesta o

ia braț.

'A fost minunat să vă cunosc', le spune ea prietenilor lui Henry.
" mulțumesc că ați

venit".

"Felicitări din nou, doamnă Dao", spune Li Hotan.

Rachel zâmbește. Henry o sărută pe obraz.

Te conduc până la mașină", spune Henry, strângând-o pe Rachelși dându-i drumul. După ultima strângere de mână, cei trei urcă în mașină. Uitându-se la ei, o parte din Henry vrea să strige *Așteaptă! Vinși eu!* să meargă cu ei la New York, să se întoarcă la o familiaritate de care abia acum își dă seama că i-a lipsit. Nu este rațional, nu este real, acest dor. Viața lui, noua lui soție, sunt aici. O slujbă și un viitor îl așteaptă. Dar în timp ce mașina pleacăși Li Hotan salută pe geamul din spate, o altă bucată din trecutul său - una fericită - se îndepărtează în viteză peșosea.

PARTEA A

CINCEA

1968-1989

Capitolul Douăzeciși unu

Los Alamos, New Mexico, septembrie 1968

În toamna de după nuntă, Henry și Rachel se mută în nordul statului New Mexico pentru slujba lui la Laboratorul științific Los Alamos. Conducând est, sunt uimiți de peisajul dramatic. Câmpiile aride se înalță până la stâncișimese de cenușă vulcanică sculptată. Ultima porțiune a călătoriei lor urmează un drum sinuosși întortocheat care se agață de coastele dealului, cu o creștere a altitudinii de peste o mie de metri. , ei ajung în orașul care a fost ținut secret în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, locul de naștere al bombei atomice. Henry este uimit la gândul că va lucra chiar în locul care a pus capăt Războiului de Agresiune.

Cuibărit pe platouri chiar sub Munții Jemez, Los Alamos are o populație de aproximativ 15.000 de oameni, dintre care majoritatea sunt familii legate de Laborator, așa cum îi spun ei. Unele dintre cele mai strălucite minți științifice din lumea occidentală s-au adunat pentru a lucra în domeniul apărăriișiși al cercetării energetice, dornice să mențină America înaintea sovieticilor în Războiul Rece. Locurile de muncă sunt bine finanțate, orașul este sigurșișcolile sunt bune.

Henry se bucură de slujba sa. Cași în cazul majorității colegilor săi, cercetările sale clasificate, așa că nu poate discuta despre ceea ce face în afara serviciului. Nu-l deranjează, deși este o adaptare după atmosfera de libertate intelectuală de la Northwestern. Ei speră să își întemeieze o familie imediatși apoi, după ce copiii vor fi mai mari, Rachel va explora opțiuni mai bune pentru cariera ei. Santa Fe, la mai puțin de o oră de mers cu mașina, este un oraș vibrantși cultural. Rachel este curioasă să afle

mai multe despre tradițiile hispanice și ale nativilor americani care contribuie la atmosfera din Santa Fe. Nu seamănă cu niciun alt loc în care a locuit sau pe care l-a vizitat vreodată.

În timp ce încearcă să facă un copil, Rachel își caută de lucru în oraș. Curând descoperă că pentru femeile care nu lucrează în domeniul

științelor, opțiunile de angajare în Los Alamos

sunt limitate. În afară de școli, câteva magazine, un spital și o bibliotecă, principalul angajator este laboratorul. Majoritatea forței de muncă de acolo este masculină. Mulți dintre oamenii deștiință sunt tineriși proaspăt căsătoriți. Cele mai multe dintre soțiile lor, indiferent dacă au sau nu copii, suntși ele în căutarea unui loc de muncă util. Pe scurt, orașul are un exces de femei inteligente, cu studii superioare, care concurează pentru un număr mic de locuri de muncă. Odată ce toate posturile de infirmieră, profesoară și bibliotecară sunt ocupate, nu mai rămâne decât munca de secretară. Rachel încearcă acest lucru timp de câteva luni, dar îl găsește plictisitor.

Primul an trece și Rachel nu rămâne însărcinată. Are aproape treizeci de ani. Credea va avea câțiva copii până acum. În schimb, ea este departe de familie, departe de ceea ce s-a antrenat să facă, departe de ceea ce credea va fi în acest moment al vieții ei. Henry privește frustrarea lui Rachelși nuștie cum să o ajute.

Când, în timpul celei de-a doua ierni, Rachel rămâne în sfârșit însărcinată, ei sunt

foarte bucuroși. Viața lor ca familie este gata să înceapă.

Los Alamos, New Mexico, octombrie 1970

Henry stă la vechiul său birou în noua sa casăși își completează cererea de cetățenie americană. Rachel este plecată pentru o zi, la cumpărături cu o prietenă. Voia să mai cumpere câteva lucruri înainte de sosirea copilului. "Știu că suntem aproape gata", a spus ea, "dar am emoții.Și Henry este. Mai ales după ce a încercat din greu atât de mult timp. Gândul de deveni tată îl emoționeazăși îl îngrozește în același timp. Cum poate *fi* un tată? Cum va învăța? Cu o strângere de inimă în fața neclarității memoriei sale, se întreabă cum era propriul său tată. Apoi se gândește la Longwei. Longwei părea săștie

întotdeauna ce să facă, chiarși atunci când lumea se prăbușea. Din câte își amintește Henry, singura dată când Longwei a ezitat a fost atunci când Liling a murit. Amintirea îl opri pe Henry în loc. *Dacă i s-ar întâmpla ceva copilului său?* Nu poate suporta gândul. Își promite că își va proteja copilul, indiferent de situație. Va face tot posibilul

pentru a se asigura că acest copil nu va cunoaște pierderea.

Se uită din nou la documentele sale și își dă seama că are nevoie de detalii din viza

inițială. Din partea din spate a sertarului de jos al biroului său, el recuperează

plicul pe care i l-a dat Longwei înainte să plece din Taipei. Scoțând pașaportul său Republica Chineză, Joseph Hu îi vine în minte. Henry a decis că nu va mai pune piciorul în Taiwan fără protecția unui pașaport american. Chiar dacă nu a făcut și nu a spus niciodată nimic împotriva KMT, se teme că cineva l-ar putea viza într-o zi. Cât despre Charles Chen, chiar dacă a fost un bun prieten, trebuie să fi avut legături cu KMT. Henry nu vrea să se mai afle niciodată într-o situație în care ar putea fi întrebat

despre alți chinezi. Cu siguranța cetățeniei americane, el va putea respira mai ușor ș i,

cu timpul, speră să extindă această siguranță și asupra mamei sale.

Căutând informațiile de care are nevoie, el răsfoiește hârtiile. Un nume neașteptat îi atrage atenția. Întinde toate documentele pe masă și le examinează pe fiecare în . Toate același lucru greșit. Trebuie să fie o greșeală.

Se gândește la momentul în care a ajuns în America. Aflat la controlul pașapoartelor, i-a dat plicul funcționarului. Bărbatul a răsfoit hârtiile, introducând unele detalii într-un registru cu aspect oficial. Când omul

a fost mulțumit de formulare,și-a mutat privirea de la fotografia alb-negru la chipul lui Renshu. Aștampilat pașaportulși viza, a pus hârtiile la locși i-a returnat plicul lui Renshu.

"Bine ați venit în Statele Unite ale Americii, domnule Dao", spusese oficialul. Renshu răsfoise repede hârtiile, verificând dacă scrisoarea privind contul bancarși invitația de la universitate erau amândouă acolo, apoi pusese plicul în servietă. În primele luni, de fiecare dată când i se cerea un document, el preda plicul întreg. Fie că era vorba de un administrator de la universitate sau de un funcționar de la bancă, nimeni nu punea vreodată la îndoială conținutul. Totul părea să fie în ordine. De atunci, nu mai avusese nevoie de acte. Mutându-se din apartament în apartament în studenției, apoi peste , păstrase întotdeauna plicul în siguranță. De ce nu s-a uitat mai atent cu mult timp în urmă?

El își amintește de agitația de dinaintea plecării din Taiwan. În ultima clipă, Longwei sosise, deliberat și ceremonios ca un împărat. Nu avusese timp să citească hârtiile.Și plicul nu fusese sigilat? Renshu luase totulși plecase. Avusese încredere că totul va fi bine.

Și a fost bine. Mai mult decât bine. A traversat oceanulși a trecut de formalități. Își

începuse viața în America, își găsise de lucru, își găsise o

bursă, a găsit-o pe Rachel,și-a început o carieră. Nu ar fi putut spera la nimic mai mult.

Dar cine spune acest ziar că este el?

Trebuie să vorbească cu mama lui. Sună acasă la Hsus. În timp ce sunăși sună, el

se uită din nou la hârtii, neîncrezător. Netezește paginile și își trece degetul pe sub

nume.

"Ce ? întreabă o voce agitată.

Diferența de fus orar. A uitat. Se uită la ceas. Aici e aproape amiază... Acolo e în jur

de 3 dimineața. Își cere scuze, apoi își dă seama că a vorbit în engleză. Schimbă limba

și îi explică că este Renshu.

"Renshu! Mai multe exclamații răzbat pe linie.

"Așteaptă", strigă el, oprind-o pe doamna Hsu chiar înainte ca aceasta să coboare să

o trezească pe Meilin.

"Doamna Hsu poate să-i transmită un mesaj mamei

mele?" "Mamei tale? Mă duc eu chem.

'Nu, nu. Spune-i că o sun mai târziu, la zece

dimineața?' 'Bine, bine! Ten a.m.!'

"Trebuie să plec. E scump să sun. "Da!

Scump!

Și linia se întrerupe.

Henry . Se uită la fotografia cu el mai tânăr. Dao Renshu. Atât de verde. Dar

nostalgia îi este repede înlocuită cu furia față de naivitatea tânărului. Renshu era prea

încrezător în prea mulți. Henry a învățat virtutea precauției.

Taipei, Taiwan, octombrie 1970

Meilin așteaptă lângă telefonul lui Hsus. Toți au plecat lașcoală, la piață, la muncă.

Apartamentul lor este liniștit. E treazăși îngrijorată de când

6.00 a.m., când doamna Hsu i-a spus că Renshu a sunat în timpul nopții. Ea trage de pânza de pe masă, netezindu-i ridurile. De ce a sunat? E cineva rănit? E bolnav? Toată dimineața se uită la ceasul care avansează spre ora 10 dimineața.

Afară, aerul răsună de ciocănituri, strigăte, găuri și

ciocane hidraulice. În tot orașul, vechile sate militare, cu camerele lor aglomerateși dărăpănate, sunt demolate pentru a face loc unor clădiri de apartamente moderne, cu electricitate fiabilă, ferestre mariși instalații sanitare interioare. Aleile, cândva străjuite de steaguri luminoase cu rufe care se usucă, au fost transformate în străzi aglomerate, suficient de largi pentru un trafic cu două sensuri. La mijlocul dimineții, zgomotul construcțiilor concurează cu o cacofonie de motoare, claxoaneși clopoței de biciclete. Eșafodajele de bambus au înlocuit gardurileșubrede care obișnuiau sățină la distanță găinile și copiii. Iar în interiorul schelelor, structurile de beton se ridică și se ridică. Taipei pare să seșteargăși să se rescrie în fața ochilor ei.

Când telefonul sună, Meilin îl apucă repede. Telefonul scapă din degete și se

izbește masă, momentan de cablu. Ea apucă receptorul negru. "Renshu?

"Mamă.

Ei vorbesc atât de rar. De fiecare dată, Meilin închide ochii pentru a se concentra asupra conturului vocii lui Renshu, încercând să distingă tot ce se ascunde sub cuvintele lui. De-a lungul anilor, ea l-a simțit crescând mai mareși mai puternic.Și-a imaginat

umeri mai plini în rezonanța lui mai profundă, un maxilar mai puternic în veștile lui mândre, în absolvireași bursele lui. Un piept mai larg, explodând de bucurie când i-a spus că Rachel așteaptă primul lor copil. Dar astăzi, în simpla silabă, ea aude ezitare,

tristețe. Cași cum el s-ar fi micșoratși ar fi redevenit un copil. "Toată lumea este bine? Rachel e bine? Copilul?' 'Da, da, e bine. Doar obosită. Nu e mult.'

Meilin deschide ochiiși zâmbește în așteptarea fericită a nepoțelului ei. "Mamă?

Iată, din nou, acea notă de tristețe.

"Da?

"Este vorba despre viza pe care mi-a aranjat-o unchiul când am plecat din Taiwan. Vocea i se stinge.

"Ce ? Strânge mai tare receptorul, încercând să audă mai mult.

"Căutam niște detalii pentru actele mele de cetățenie. Și mama..." Renshu face o pauză. După o tăcere, vorbește repede: "Mamă, el s-a înscris ca fiind tatăl meuși Wenling ca fiind mea".

Stă pe spate cași cum ar fi fost lovită.

Căsătorește-te cu mine. Totul va fi mult mai ușor. Meilin își dă seama ca un val

receși înghițitor.

"Mamă, ești acolo? M-ai auzit?" "Sunt aici.

Vocea ei slabă. "Serios?

"Scrie "Tată - Dao Longwei, Mamă - Xue Wenling". *Oh, ce ai făcut, , ce ai făcut?* "Numele tău nu apare nicăieri pe niciunul dintre actele mele.

Își strânge ochiișitresare, încercând să scape de acest vis urât. Acest lucru nu se poate întâmpla. De ce ar face Longwei asta? "Putem să-l reparăm? întreabă Renshu.

Cum? Au trecut mai mult de zece ani. Cum de acest lucru a trecut neobservat atât de mult timp?

Longwei trebuie să fi crezut că lucrurile vor fi mai ușoare pentru tine cu numele lui

acolo. Vrea să se convingă la fel de mult cași Renshu. "Și a avut dreptate, nu-i așa?

"Dar numele tău nu este aici", repetă el, abia audibil. Pe linie

se aude un creptat de statică.

Meilin adună câteva cuvinte. "Este doar o formalitate. Sunt sigur de asta. Erau atât

de multe în joc, încât încerca să-ți facă trecerea cât mai ușoară, să-ți ofere cele mai

marișanse. În plus" - vorbind repede pentru a umple acea tăcere îngrozitoare - "el te iubește. Întotdeauna te-a iubit. În multe privințe, te consideră fiul lui. Nu e minciună atât de mare", murmură ea, dar chiar în timp ce o spune, i se face rău la stomac. "Dar de ce nuți-a numele?

Căsătorește-te cu mine, Meilin. Nu suportă să-i spună lui Renshu despre numeroasele cereri în căsătorie ale lui Longwei, despre noaptea în care a sărutat-o, despre felul în care l-aținut la distanță de atunci. La ce i-ar lui săștie?

"Nuștiu. Se bucură că fiul ei nu-i poate vedea lacrimile. "Ce

ar trebui să facem, mamă?

Ce pot face ei?

"Completează-ți cererea. Folosiți numele lor și trimiteți-o imediat. Trebuie să

păstrați documentele coerente. Ai nevoie de cetățenie. Copilul tău are nevoie de un tată american. Respiră adânc, adunându-și toate puterile. "Eu sunt mama ta. Longwei știe asta, tuștii asta, euștiu asta. Restul e doar birocrație.

Renshu își curăță gâtul. "Bine, mamă. Dar îl vei întreba de ce?" "Acest apel este prea scump acum. Ea nu mai suportă să continue să vorbească. "Mamă, te rog, îl vei întreba?

"Ai grijă de Rachel. Sună-mă când copilul. "Bineînțeles. Mamă,

te rog?

O pauză.

"Bine", promite ea în cele din urmă.

"Zaijia
n.
"Zaijia
n.

Lasă telefonul jos și se așează amețită, uitându-se la ziua strălucitoare. Lumina

soarelui strălucește pe geamurile care sunt montate în clădirea de vizavi.

Jos, în camera ei, Meilin încearcă să se consoleze. Nimeni nu e rănit. Nimeni nu e bolnav. Totuși, se simte furată. I-a promis lui Renshu că va vorbi cu Longwei, dar e îngrijorată. Înțelegerea fragilă pe care au construit-o i-a fost smulsă de sub picioare.

Încearcă să își amintească când l-a văzut ultima dată. Anul Nou Lunar? Nu, anul acesta a fost cu familia lui Peiwenși nu a mers la nicio petrecere a Asociației Locurilor Native, unde l-ar fi văzut de obicei. Înainte de asta?

Ar fi fost la Festivalul Mijlociu al Toamnei, poate acum un an, dar nici atunci nu-și amintește să-l fi văzut. Trebuie să îl vadă. Acum.

Meilin stă în fața apartamentului lui Longwei. Trebuie să fie hotărâtă. Va fi neclintităși îl va înfrunta pe bărbatul care le-a dat atât de multe, dar le-ași luat atât de multe. Își îndreaptă umerii, se întărește. Îi va cere lui Longwei să modifice actele lui Renshu. Nu va pledași nici nu va amenința, dar nu va fi refuzată. Va revendica ceea ce le aparține.

Ciocăneștesi așteaptă.

Yang, servitorul lui Longwei, aplecatși cărunt, deschide ușa. Ochii lui se măresc de surpriză când o vede. Se înclină și dă din cap, apoi se grăbește să-i spună lui Longwei.

Meilin intrăși închide ușa ușor în urma ei. Aerul este saturat de mirosul stătut al vaselor nespălate și al podelelor prăfuite. Perdelele sunt închise împotriva strălucirii zilei. Toată teamași hotărârea pe care le simțea de cealaltă parte a ușii se transformă în îngrijorare. Ceva nu e în regulă. Apartamentul este prea liniștit.

Yang se întoarceși gesticulează spre papucii de la ușă. Așteaptă fără să comenteze

în timp ce Meilin își schimbă pantofii de stradă. Ea urmează

pe hol. Podeaua scârțâie cu fiecare pas. Când ajung în dormitorul lui Longwei, Yang

deschide ușași se dă înapoi, conducându-l pe Meilin înăuntru.

Pe o masă de lângă pat se află o tavă cu mâncărurile pentru micul dejun de dimineață: un castron de terci, o ceașcă de ceai, o lingură. Longwei este o formă vagă în lenjeria de pat. Unde este bărbatul cu costume de inșițigarete din filigran de argint? Vorbărețul care făcea lucrurile să se întâmple? Sprijinit de perne,

trunchiul său odinioară zvelt dispare în moliciune. Pomeții îi dezvăluie forma craniului.

Se apropie de pat. Ochii lui, care
fuseseră închiși, se deschid. "Cine e?"

Privirea lui e reumflatăși vocea slabă.

"Sunt eu, Meilin.

"Hmph. Longwei mormăie. Își ridică o pereche de ochelari cu lentile groase pe față

cu o mână tremurândăși se uită din nou la ea.

"Nu", spune el în cele din urmă, buzele. Ridurile de la colțurile gurii par uscateși

scorojite. Ea ridică paharul cu apăși i-l oferă, dar el îl respinge, aproape că smulge din

mâini.

"Nu?

"Nu, tu nu ești Meilin. Ea este mult mai tânără decât tine". Meilin își

mușcă buza.

"Ea are un băiat. Băiatului îi este mereu foame de dulciuri cu susanși vrea să prindă greieri. Unde este băiatul?", întreabă el într-
unșuierat greoiși inegal. Nuștie cum să înceapă să explice. Se uită la mâinile ei, iar hotărârea ei se prăbușește. Cum se poate ca Longwei să fi fost redus la atât? Când ea își ridică din nou privirea, el a .

Regretul o copleșește pe Meilin în momentul în care iese din casă. Cum putut să-și lase temerile să o orbească în fața îmbătrânirii lui, a tot ceea ce mai aveau de pierdut?A greșit că păstrat distanța? Ani de zile i s-a

părut nu doar lucrul corect de făcut, ciși singurul lucru de făcut. Acum, dragonul înfricoșător de care se temea este abia o umbră

sub așternuturi. Pentru cât timp s-a ascuns de cineva care nu mai există? În lunile următoare, ea îl vizitează de mai multe ori. De fiecare dată, el o întreabă cine este. El nu o crede. El crede că ea este Wenling. Crede că este o servitoare. Crede că este o asistentă. El o întreabă din nouși din nou: "*Ești soția mea?*

O singură dată o recunoaște. "Meilin, Meilin", suspină el. 'Întotdeauna ai fost atât de

încăpățânată. De ce atât de încăpățânată? Ea se chinuie să răspundă. În timpul acestei

întârzieri, coerența lui se . Ce ar fi putut ea să spună?

Când ea îi spune lui Renshu că Longwei este prea bătrân, prea bolnav, pentru a întreba despre documente, Renshu nu vrea să treacă peste asta. El insistă că Longwei le datorează o explicație, că Longwei trebuie să repare greșeala. " baltă", spune ea. "De ce

mai porți asta?

Planează ca o fantomă posibilitatea ca lucrurile să fi stat altfel dacă ea ar fi fost de acord să se mărite cu Longwei. I-ar fi spus el ce a făcut? Ar fi schimbat actele? Poate că nu i-a trecut niciodată prin cap că asta ar putea cauza probleme. Pe atunci, oamenii își

schimbau mereu numele și rudele. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, ar fi fost trecută, pe vreun document oficial dintr-un registru obscur, ca mama fiului ei? Întrebările sunt nesfârșiteși fără răspuns.

În cele din urmă, Meilin își dă seama că răspunsurile nu vor schimba ceea ce a fost făcut. Întotdeauna i-a spus lui Renshu că regretul este prea greu de purtat.Și totuși, este imposibil să ai convingerea deplină că ai luat toate deciziile corecte. Nimeni nu este atât de norocos sau de naiv. Poate, se

Meilin, că trebuie să-ți porți regretele până când te împaci cu ele. Abia atunci le poți lăsa jos.

Renshu scrie cu alte vești, mai fericite: ceremonia sa de cetățenie reușită, munca sa satisfăcătoare, nașterea fiicei sale. A fost o naștere dificilășisi nu vor mai fișisi alți copii, dar asta îl face pe Renshu să o prețuiască și mai mult. Inima lui Meilin se umflă de fiecare emoție când află numele copilului: Lily. Deși viața lui este îndepărtatășisi zilele ei sunt marcate de dorul pentru băiatul ei, ea vede a devenit un om bun, un om fericit. Când ajunge o fotografie cu Renshu, Rachelșisi Lily, Meilin învață un nou fel de iubire maternă, aceea de a-și vedea băiatul devenind tată. Atingându-i partea laterală a feței din fotografie, își amintește de după-amiezele din magazinul de antichități al lui

Hongtse, de aerul de teroareși triumf din Chongqing. De-a lungul atâtor kilometrișisi ani, a fost de multe ori aproape să-l piardă, dar nu a făcut-o niciodată. Documentele nu pot anula ceea ce au trăit.

La scurt timp după Anul Nou, Meilin aduce fotografia familiei lui Renshu la

îi arată Longwei. La un anumit nivel, este sigură că el va înțelege cine sunt. Speră să fie

așa.

"An fericit al porcului, Longwei", spune ea, intrând în camera lui. Deschide ochii cu o tresărire. Pentru prima dată, se uită direct la Meilin cu o claritate stranie. 'Xiaowen. Trebuie să-i scrii lui Xiaowen', spune Longwei. La menționarea numelui soțului ei, inima lui Meilin tresare.

Longwei apucă mâna lui Meilin cu amândouă ale sale. Sunt recișisi ușoare, delicate ca niște rămurele. Respiră greu, epuizat de efort. Cu o voce tremurândă, continuă: "Spune-i. Spune-i că am avut grijă de ele când nu s-a mai întors. De . Spune-i că mi-am ținut promisiunea".

În ciuda fragilității sale, strânsoarea lui Longwei este fermă. Meilin înghite greuș i,

după un moment de ezitare, dă din cap.

"Și eu am iubit-o. Vocea lui este mai puternică acum.

Meilin rămâne fără cuvinte. Îi dă drumul la mâinișicade pe perne, închizând ochii

de oboseală.

"Și eu am iubit-o. Longwei începe să plângă.

Stau jos. Singurele sunete din cameră sunt plânsul luișiploaia ușoară de afară. Meilin se întindeși pune o mână pe coapsa lui Longwei. O simte osoasășiliberă sub pături. O masează ușor. "Știu", murmură ea.

Și ea o face. Legătura lor a fost treptată, cu rea-credințășiacum își dă seama,

imensă. Nu există alt cuvânt pentru tot ceea ce au împărtășit.

În zilele următoare, mănâncă din ce în ce mai puțin. Mormăie despre bărcișitrenuri; întreabă despre magazinul de kerosen. Este pierdut. O minte în umbră. Un corp care caută liniștea. Intră și iese din somn. Meilin stă cu el, oră de oră, fără să vrea să-l . Curând, el se retrage într-o stare de stupoareși, nu după mult timp, o tăcere finală.

Capitolul Douăzecișidoi

Los Alamos, New Mexico, decembrie 1978

În primii ani de viață ai lui Lily, Henry experimentează o satisfacție necunoscută până atunci. În Lily, el vede copilăria desfășurându-se într-un mod pe care nu l-a mai văzut până atunci. Este stabilă, protejată, sigură. Lily trăiește fără teamă, fără foame sau amenințarea strămutării. El

îișterge doar lacrimile de la căderea de pe bicicletă sau de la zgârieturile de la genunchi.

De la moartea lui Longwei, Henry se gândește să o mute pe Meilin în SUA, dar teama că actele necorespunzătoare ale unchiului său ar putea cauza probleme în ceea ce privește cetățenia sa îl . Încearcă să se liniștească: este cetățean american; și-a făcut treaba timp de mulți ani, cu recenzii bune. Totuși, prudența abundă. Munca sa este clasificată, iar el are nevoie ca sa de securitate să fie cât mai simplă posibil. Cu cât se ridică mai puține întrebări, cu atât mai bine. Continuă să urmărească cu atenție evenimentele din Taiwan - moartea lui Chiang Kai-shek în 1975și trecereaștafetei în mâinile fiului său, Chiang Ching-kuo, îl neliniștește pe Henry. Nu este sigur la ce să se aștepte. Pe de o parte, în tinerețe, Chiang Ching-kuo a fost legat de comuniști. Pe de altă parte, face promisiuni de democratizare pentru Taiwan. Această ambivalență nu face decât să sporească neliniștea lui Henry.

Știind că este mai bine să fii practic decât patriotic, Henry este recunoscător pentru slujba sa. Guvernele au avut întotdeauna nevoie de strategi militari și de securitate. Întotdeauna există un război undeva. El nu aștiut niciodată să fie altfel. În acest așa-numit Război Rece, Henry nu împușcă pe nimeni. Nu aruncă nicio bombă. Lucrează la teoriași proiectarea armelorși sistemelor de apărare, despre care vorbește doar în compania altor oameni deștiințăși ingineri, iar această invizibilitate îi convine.

El nu este responsabil pentru existența acestor cunoștințe. În schimb, se vede pe

sineși pe colegii săi drept gardienii unei mari puteri. El speră că

cercetarea va fi suficientă pentru a demonstra oricărui inamic că utilizarea efectivă a acestor arme nu este necesară, că ar duce la MAD: Distrugere Asigurată Mutual. "Este o lume nebună, nebună", obișnuiește să spună unul dintre colaboratorii săi. Henry nu

este sigur dacă aceasta este o glumă sau o lamentație.

Desigur, există momente ocazionale care îi dau de lui Henry. Atunci când elși colegul său, Tom Benson, își prezintă concluziile, Henry a observat că unii oameni își îndreaptă întotdeauna întrebările către Benson, nu către el. Inițial, acest lucru a fost o ușurare, dar după opt ani muncă, nu mai are nevoie de interpret, mai ales când a fost șeful proiectului. Odată, a crezut că a auzit un nou membru al personalului care se plângea de accentul său, dar s-ar putea să se fi înșelat - sunt mulți internaționali în grupul său, deși el este singurul chinez. Uneori se fac bine intenționate despre cum "trebuie să facă lucrurile diferit" înțara sa. *Aceasta* esteța mea, se gândește el. Treptat, Henry a dezvoltat un alșaselea simț în ceea ce privește modul de a vorbi cu socrii săi. Vorbește prea puțin, iar ei îi șoptesc lui Rachel comentarii despre înțelegerea limbii engleze. Dacă le vorbește prea mult, mai devreme sau mai târziu, se așteaptă ca el să răspundă la toate întrebările despre China, Coreea, Vietnam sau orice altceva asiatic. *Henry, trebuie să-i înțelegi pe acești oameni, nu?* Rachel raționalizează discuțiile lor ca fiind încercări de a stabili o legătură cu el și trece cu vederea disconfortul său. Încearcă să se apropie, spune ea, nu poți să te întâlnești cu ei la jumătatea drumului? Atâta timp cât discuția este despre Lily, baseball sau vreme, el ascultă și chiar oferă o glumă sau două. Dar de îndată ce amabilitățile se terminăși conversația pălește, el găsește o modalitate de a se scuza.

Pe măsură ce anii trec, el dă la o parte aceste iritații minoreși se concentrează pe bucuriile vieții sale: o soție minunată, Rachel, inteligentăși sociabilă, contraponderea perfectă la reticența sa naturală; o fiică sănătoasă, Lily, plină de curiozitateși inocență; un salariu suficient pentru a le întreține, precum și pentru a trimite lunar ceva bani mamei sale; stabilitatea de a avea o ipotecă, o mașină, chiarși un pian. Se bucură de haosul vesel al petrecerilor aniversare, de spectacolul recitalurilor de muzică, deșansa

de a-i oferi lui Lily patine cu rotile de Crăciun. Și-a învățat fiica cum să meargă pe

bicicletă, cum să înoate.

Nu este fiecare dintre acestea o victorie în sine?

Este vineri seara, cu o săptămână înainte de sărbătorile de Crăciun. Lily este în

bucătărieși își cântă singură colinde de Crăciun în timp ce lipește benzi colorate de

hârtie de construcție într-un lanț pentru brad. Mai devreme în acea după-amiază, când aprins luminile, ea a studiat partea laterală a cutiei de carton. "Tati, scrie "Fabricat în Taiwan". La fel ca tine, nu?

"Da", spuse el, în timp ce ajustașirul de lumini pentru a ajunge ramurile mai înalte.

Acum, el și Rachel se relaxează pe canapea, urmărind știrile și bucurându-se de strălucirea sclipitoare. La jumătatea programului, emisiunea obișnuită este întreruptă de un reportaj special de la Casa Albă. Președintele Jimmy Carter stă la un birouși pare foarte serios.

"Bună seara, aș dori să citesc un comunicat comun care este emis simultan la Pekin, chiar în acest moment, de către liderii Republicii Populare Chineze... Din bucătărie, Lily cântă "Up on the Housetop". Henry se ridicăși dă volumul mai tare.

"*Statele Unite ale Americii și Republica Populară Chineză au convenit să se*

recunoască reciprocși să stabilească relații diplomatice începând cu 1 ianuarie 1979. Statele Unite recunosc guvernul Republicii Populare Chineze ca unic guvern legal al Chinei".

Henry continuă să privească cu un sentiment de neîncredere crescândă.

"Guvernul Statelor Unite ale Americii recunoaște poziția Chinei conform căreia

există o singură Chină, iar Taiwanul face parte din China.

Lui Henry nu i-a trecut niciodată prin cap că SUA ar putea derecunoaște Republica Chineză. După zeci de ani de susținere a Republicii Populare Chineze, cum ar putea America să întoarcă spatele în acest fel? Ce îi va împiedica pe comuniști să traverseze strâmtorileși să înghită insula? Ce se va întâmpla cu Taiwanul?

Mai rău, cum rămâne cu mama lui? Va fi ea pedepsită pentru legăturile ei

naționaliste cu Longwei? Sau pentru fiul ei din Occident?

El se întoarce și se uită la Rachel. Fața ei este

palidă. "Cum rămâne cu mama ta?"șoptește ea.

"Nuștiu. Trebuie sun. Se uită la ceas. E dimineață în Taipei.

Meilin răspunde imediatși îl asigură este bine. Dar ea spune că au existat rapoarte despre o mulțime furioasă în apropierea ambasadei americane. Polițiștii au încercat să îi rețină, dar protestatarii erau mai numeroși decât ofițerii. Probabil că și poliția a simpatizat cu furia mulțimii. Toată lumea se simte trădată de SUA. Au trecut treizeci de ani de când nu s-a mai simțit atât de speriată.

Los Alamos, New Mexico, ianuarie 1979

"Vrei să o aduci aici? întreabă Rachel.

Henry dă din cap. "Oamenii părăsesc Taiwanul. Cineștie ce va face Beijingul când

se va închide ambasada? Nu are pe nimeni acolo. Ne gândim la asta de ani de zile.

Acum este momentul'. "Unde ar locui?" "Cu noi, desigur!

"Dar ea nu vorbește engleza.

"Ea poate învăța. Te poate ajuta să ai grijă de Lily; tu te poți întoarce la muncă. Ai

vorbit despre recalificarea ca bibliotecar. Ar putea fi o oportunitateși pentru tine.

"Nu am mai fost student de ani de zile.

Reticența lui Rachel surprinde. "Ai fi grozavă", spune Henry. 'Știu că ai putea să o

faci. Care e problema?

'Nu cunoaște pe nimeni aici. Ce va face? Cum își va petrece zilele? Nu va fi

deranjantă?

Perturbatoare.

Henry se gândește la toate nopțile în care mama lui îl trezea pe întuneric; la felul în

care nu mai punea întrebărișiștia că, dacă îl trezea, însemna că era timpul să plece.

Meilin nu este străin de perturbări.

"Cred că s-ar bucura să fie cu familia. Rachel, în Taipei nu este în siguranță pentru

ea.

Uite, trebuie s-o iau pe Lily", spune Rachel, poșeta. 'De ce nu vezi ce trebuie să

facem? O să noi o soluție.

În timp ce mașina pleacă, Henry se uită prin bucătărie: pe ușa frigiderului sunt desenele vesele cu câini ale lui Lily; pe perete sunt fotografii de familie de peste ani; pe masă se află vaza de cristal a lui Rachel, în care se află boboci de narcisă de hârtie. Viața lui americană. Henry știe că, chiar și cu toate bucuriile pe care le-a adus Lily,

Rachel nu este atât de fericită aici, în acest orășel. Strălucirea ei a dispărut. Îi este dor de ea. Poate că, dacă vine Meilin, asta îi va da lui Rachel oșansă să facă mai mult din ceea ce îi place, ca atunci când s-au .

Henry a scris numele lui Meilin în partea de sus a formularului.
În spațiul destinat

sponsorului, îl scrie pe al său. În spațiul rezervat relației cu sponsorul, el

scrie "MAMĂ ".

Se cere datași locul nașterii ei. Henry le lasă goale. Se cere numele

părinților ei. Henry le lasă goale.

Restul formularului solicită informații despre cetățenia lui, adresa lui, adresa ei. El completează aceste detalii. Sunt o mulțime de pagini. Spre sfârșit, i se cere o dovadă a identitățiișia relației. Privirea lui se oprește pe o listă de documente acceptabile:

1. Certificat de naștere cu numele mameiși al copilului, loculși data nașterii. 2. Emise de guvern de identificare, cum ar fi pașapoarte sau carduri de înregistrare a gospodăriei care să ateste rudenia.

3. Alte documente oficiale, notariale, emise de guvern, cu numeleși relația lor.

Nu are niciunul dintre acestea. Poate că mama lui are ceva în Taipei? Începe o scrisoare către Meilin. Îi explică că, prin dispozițiile privind

reîntregirea familiei, ea poate locui cu ei, dar are nevoie de câteva documente. Apoi copiază lista cerere. Încheie cu informații actualizate despre temeleși lecțiile de pian ale lui Lilyși anexează un cec de 200 de dolari. Semnează scrisoarea *Renshu*.

Los Alamos, New Mexico, februarie 1979

"Tati, ai ceva de la Nainai. Lily îi flutură un plic mare.

Se simte plin de speranță.

Lily sare de pe un picior pe altul. "E ceva pentru mine?" întreabă ea. Încă în picioare, scutură plicul peste masă. Alături de o scrisoare, cad un mic voal de dantelă croșetată în formă de floareși o foaie de abțibilduri cu căței. I le înmânează lui Lily. "Atât de frumos!", exclamă ea.

Desface scrisoarea. De îndată ce vede caracterele, un nod de frustrare se formează în gât. Lacrimile își loc. O pune la loc după o privire superficială. "Ce ? Ce spune ea? Mai este ceva pentru mine?

Henry scutură din cap. Scoate din servietă un teanc de carduri Fortran scoase din uz

și i le înmânează lui Lily.

"Ooh, cărți! Voi face un desen pentru Nainai pe care îl poți trimite înapoi. "Da. Bună idee. Își scurtează propozițiile pentru a nu lăsa emoțiile să iasă la iveală.

Scrisoarea. Se așează și o ridică din nou. Mâinile îi tremurau prea tare, așa că o pune înapoi pe masă. Henry își sprijină coatelesi se apleacă în față în timp ce citeș te cuvintele mamei sale.

Renshu - Nu am nicio înregistrare de la nașterea ta. Toate tăblițele familiei au fost lăsate în Changsha. Ceea ce nu a ars odată cu casa a fost probabil distrus de lupte. Chiar dacă au supraviețuit, nu avem cum să le obținem. Nu există înregistrări ale gospodăriilor cu numele noastre în Taiwan. Am folosit nume din familia lui

Peiwen, îți amintești? Vă rog să mă iertați. A fost cea mai bună decizie, singura decizie, la momentul respectiv. Nu trebuie să-mi trimiți atât de mulți bani. Eu sunt bine. Trebuie să economisești pentru școala lui Lilyși pentru casa ta. Distanța dintre noi este mare, dar eu sunt fericităștiind că tuși familia ta sunteți în siguranțăși sănătoși. Asta e tot ce-mi doresc. - Ma.

Henry blestemă. Cum este posibil să nu existe documente care să demonstreze că mama lui este mama lui?Și de ce are nevoie de acteși formulare pentru a dovedi acest lucru? În frustrare, lovește cu pumnul în masă, iar vaza de liliac de lângă el se răstoarnă. Apa băltește pe masă. El sare în picioare și apucă scrisoarea, dărâmând vaza pe podea în graba sa. Aceasta se sparge, bucățile împrăștiindu-seși alunecând. Se uită în jos la liliacul înecatși la sticla spartă. Era vaza preferată a lui Rachel.

"Tati? Lily stă la ușă.

Vaza a căzut", spune Henry, cu pulsul încă pulsând. "A fost un accident.

"Ești bine, tati?

Nu vrea să-i vadă privirea aia speriată în ochi. "Da", spune el cu grijă. "Sunt bine.

Dar sunt furios.

Îngenunchează pentru a ridica

paharul. "La mine?

"Nu, nu tu, Fetițo." "Atunci cine?

Nainai? Mami?'

El dă din cap. "Doar supărat.

În cele din urmă, Henry notează că Meilin Shui este mătușa lui. Scrie o scrisoare în care spune că ea va locui cu ei; că el poate avea grijă de ea. Că familia lui are nevoie de eași că ea are nevoie de ei.

"Poate ai putea spune că ea este "o mătușă apropiată care m-a crescut, practic o

mamă"", sugerează Rachel.

El adaugă acest lucruși speră că "mătușă apropiată" va fi suficient. Trimite cererea

prin poștă.

Obișnuința lui Henry de a căuta prin poștă un plic albastru de poștă aeriană cu numele său american scris cu grijă cu caligrafia mamei sale, cu linii în relief de caractere chinezești ieșind din cealaltă parte, se schimbă în anticiparea unui plic oficial, ceva de la guvern.

Primăvara se transformă în vară, iar Meilin scrie pentru a spune că tot mai mulți oameni părăsesc Taiwanul. Fiica lui Peiwen, Huifang, și familia ei se îndreaptă spre Australia, pentru a fi împreună cu sora ei, Huiqing. Peiwen și Yuping au reușit să obțină vize pentru SUA și i se vor alătura lui Huibao în Pennsylvania. Soții Hsu au emigrat în Canada, unde locuiește acum fiica lor. Cuvintele de adio ale dnei Hsu pentru Meilin au fost că, dacă nu poate merge în SUA, ar trebui să încerce să se mute în altă parte în Taipei. Dacă vor veni comuniștii, vor veni cu siguranță în aceste apartamente. Cel puțin, ar trebui să distrugă toate scrisoriles i actele care o leagă de Renshu.

Când, în sfârșit, vine răspunsul oficial al guvernului, acesta nu este plicul manilla

de dimensiuni mari, plin cu pachetes i formulare suplimentare la care se aștepta Henry.

În schimb, Rachel îi înmânează un plic subțire, simplu. Plin de presimțiri, el face o

pauză.

"Orice ar spune," spune Rachel, "ea este mama ta. Nimic nu va schimba asta".

Se aude foșnetul hârtiei când Rachel ridică și netezește scrisoarea pe care el a mototolit-o și a aruncat-o deoparte. Citește cu voce tare, mai mult pentru sine: "Din păcate, mătușile, unchii, verii sau socrii nu sunt considerați rude apropiate. Prin urmare, nu-i putem acorda doamnei Meilin Shui o

viză de imigrant pe baza reîntregirii familiei. Desigur, ea este binevenită să depună o cerere pentru a vă vizita familia cu o viză turistică temporară sau să depună o cerere generală pentru cota anuală de imigranți chinezi în Statele Unite ale Americii.

Își ține spatele la ea. Auzirea cuvintelor cu voce tare a consolidat realitatea. Henry", începe Rachel și își pune brațul în jurul umărului lui. El se crispă și se îndepărtează. Ea își lasă brațul să cadă, dar rămâne lângă el.

"Și acum?" întreabă ea, uitându-se împreună cu el pe fereastră.

"Nu știu. Henry se holbează la peticele de pământ chel din grădina lor. Vom încerca din nou", spune Rachel, cu hotărâre în voce. 'Trebuie să existe o cale. Am putea vorbi cu un avocat de imigrări? Să obținem o viză temporară și să o transformăm într-una permanentă? Poate există și alte tipuri de vize? Cineva, undeva, va avea o idee.'

În săptămânile următoare, ei cercetează alte opțiuni. Pot demonstra că Meilin are experiență în știință, matematică sau inginerie? Nu. Are ea capitalul și experiența necesare pentru a înființa o afacere de sine stătătoare? Nu. Este ea un refugiat politic? Nu mai este - cel puțin nu în ochii guvernului SUA. Ar veni în calitate de investitor? Nu. Ar ocupa un loc de muncă pentru care nu sunt disponibili lucrători americani calificați? La aproape șaizeci și șapte de ani, probabil că nu.

Ei sunt sfătuiți că, în cazul în care aceasta nu se încadrează în niciuna dintre aceste categorii preferate, ar trebui să solicite una

dintre vizele de imigrare directă rămase. Aproximativ două sute dintre acestea sunt disponibile în fiecare an. Cu toate acestea, deoarece există un număr mare de dosare, perioada de așteptare pentru aprobare poate fi semnificativă, în unele cazuri prelungindu-se cu ani.

"Am făcut tot ce am putut, chiar am făcut. Rachel adaugă ultima scrisoare de sfat la

grămada de hârtii pe care au acumulat-o.

Henryștie că are dreptate. Dar faptul căștie asta nu îi aduce nicio consolare.

Nu o rudă apropiată. Cuvintele înoatăși se încețoșează în timp ce ochii i se umplu. Meilin este mama lui. *Nu este o rudă apropiată.* Henry se întreabă dacă nu cumva engleza lui l-a dezamăgit.

Taipei, Taiwan, august 1979

Meilin așteaptă. Exact ora 10.00, telefonul . "Renshu?

"Mamă. Vocea lui sună ca un steag careși-a pierdut adierea. Niciuna dintre veștile

lui nu o surprinde, dar nu ar fi putut prezice cum se extinde acum o distanță pe care a purtat-o atât de mult timp înăuntru. Ceea ce a început ca un sentiment crescând de separare în portul Keelung, în urmă cu aproape douăzeci de ani, s-a umflat până a devenit un ocean pe care nu-l poate traversa.

"Ce zici de o viză turistică? Ai putea veni și să stai câteva luni, să vezi cum îți

place?

O primire bazată pe plecare? Să zbori atât de departe doar ca să te întorci?

"Poate", spune Meilin.

Renshu continuă, încercând să umple un spațiu care a fost golit de speranță. El

spune ceva despre posibilitatea schimbării regulilor de acordare a vizelorși a cotelor. Vrea să pășească într-o altățară? Să înceapă din nou într-o altă limbă? Mâncare nouă, oameni noi? Să o ia de la capăt, ca un copil, la aproapeșaptezeci de ani? Ceea ce știe Meilin este viața în Taipei. Își poate găsi altundeva în oraș unde să locuiască. Cine ar deranja o femeie bătrână care nu are legături cu nimeni? Are economiile ei; de-a lungul anilor, Renshu i-a trimis bani pentru oriceși-ar fi dorit. De ani de , își petrece diminețile în parc, întâlnindu-se cu aceleași prietene pentru tai chiși bârfe. Chiar dacă orașul a crescut peste măsură, ea încă mai poate găsi tot ce își dorește în piață. Viața ei aici este

eiși este suficient.

"Renshu", întrerupe Meilin, "îți amintești de pergamentul nostru de mână? El nu mai vorbește. Visul lui semiformat dispare. "Desigur. Ne-a plăcut acel . Un timbru cald a înlocuit subțirimea de îngrijorare din vocea lui. "Îți amintești sfârșitul?"

"Mmm...

În liniște, Meilin speră că își imaginează scena finală, în care savantul-călător se odihnește la umbra florilor de cireș, scriind și recitând poezii, în timp ce păsărelele zboarăși ciripesc printre ramurile de deasupra.

"Renshu, eu sunt bine aici. Viața ta este acolo acum, cu Rachel, cu Lily. Nu

contează actele, vizele. Îți voi spune ce vreau în schimb. Ea

face o pauză.

"Ce?" Vocea lui este în același timp precautăși curioasă. "O livadă. Plantează

o livadă, Renshu. Promiți? O pauză lungă.

"Bine, mamă. Îți promit.

În acea noapte, Henry visează în chineză.

Este sus în munți. A călătorit pe josși este obosit, atât de obosit. În timp ce urca, s- a apropiat cu speranță, dar acum că a ajuns, pierderea răsună peste tot. Terasele sunt invadate de buruieni. Mormane de pietre se prăbușesc acolo unde odinioară erau clădiri. Nimeni nu a mai fost aici de mult timp. Printre ruine crește o livadă. De unde au apărut semințele? Un trecător a aruncat fructe, un dar de păsări?

Henry visează o livadă. Visează nori moi de flori, ramuri pline de roz și alb, întinzându-și brațele spre cerul albastru, promițând belșug. Parfumul florilor va fi un elixir al fericirii, un balsam pentru a-i alina tristețea. Își imaginează fructele umflându- se sub ploaie și soare, mângâiate de briza caldă. La sfârșitul verii, vrea să-și înfingă dinții în fructele coapte, direct din pom, pline de sucuri dulci și acrișoare. Vrea să devoreze creșterea de un an câteva înghițituri fericite.

Cireșe, piersici, prune. Le va îngriji pe toate, va transforma acest pământ în propriul

său pergament chinezesc. Un refugiu. O livadă.

Când se trezește, răsfoiește cataloagele de semințe. Se oprește la pozele cu copaci în plină frunză, iar mâna i se odihnește pe fotografiile cu fructe întunecate, lucioase. Gura începe să-i lăcrimeze în timp ce completează formularul de comandă, scrie un cec, adresează pliculși linge un timbru.

Henry a comandat doi pui cireș.

Henry înjură când lopata lovește o altă piatră.

"Rupe-mi spatele", spune el, clătinând din cap, ștergându-și fața cu marginea

tricoului pătat de transpirație.

"Ce faci?

Se uită la ea: codițe dezordonate, breton neuniform. Murdărie în faldurile genunchilor, picioarele ei maronii ieșind de sub rochia de plajă roșie. Întinde mâna pentru a-i răvăși părul, apoi înfige din nou lopata. Mai lovește o dată piatra.

"Săpați o groapă până în China?

Pământul este presărat cu pietriș liber. Este puțin umed și mai puțin promițător. Îndepărtează bucăți mari de tuf, pe care le adună lângă groapa în care își va planta cireșul.

"Anul trecut, în clasa domnișoarei Stanford, am citit o poveste despre cineva care a săpat o groapă atât de adâncă încât a ajuns până în China. Ea a spus că este o *fabulă*, ceea ce înseamnă nu este chiar adevărată, dar nici falsă. Mă întreb care parte a fost adevăratăși care parte nu a fost".

Solul este subțireși sărăcăcios în acestținut al abundenței. Aici, unde ploaia este rarăși pământul crapă vara, unde norii cu tunete creează speranțe false în fiecare după- amiază. Umiditatea este absorbită de aerul însetat înainte de a ajunge pe pământul secat. Cu toate acestea, Henry visează la o livadă: cireșe, piersici, caise, prune; fructe cu sâmburi, cu culorile lor vibrante și arome de soare. El continuă să sape. Poate că dincolo de solul vegetal, dincolo de rocile vulcanice, solul va deveni bogatși plin de nutrienți. ajunge în schimb la lut, înjură.

"Deci, tu ești? Săpați o groapă pentru China? Ea este încă acolo, așezată pe pământ,

inspectând pietrele pe care el le-a dezgropat.

"Poate, fetițo. Poate. Aruncă lopata în groapăși intră înăuntru.

Copacii sosesc prin livrare specială. Bețișoare singuratice care ies din saci mici de pânză de sac. Arată ca niște orfani veniți dintr-un tărâm mai blând și mai liniștit, strângându-și singurele bunuri. Henry își înghite dezamăgirea și se concentrează pe

etichetele atașate de crengi. Se uită atent la amprenta de sub fotografii. "Aceia ar trebui să fie ? întreabă Lily. "Da. El nu se poate gândi la nimic de adăugat.

"Arată ca niște bețe în noroi. Ea se joacă cu marginile sfâșiate sacilor. "Ai auzit

vreodată de asta?

El dă din cap.

"*Un băț noroi* este cineva care nu vrea să se distrezeși nu vrea nici ca altcineva să

se distreze".

Henry nu spune nimic. După ce Lily intră înăuntru, el coboară cu grijă unul copaci

gaură. Groapa este aproape mai adâncă decât copacul este înalt.

"Aveți nevoie de pământ îmbogățit și compost. Solul de aici nu este suficient de bun a susține pomi fructiferi. Rachel i se alătură grădină. El strălucește. Cine *cumpără* murdărie?

'Cel puțin adaugă niște turbă și așchii de lemn. Asta ar menține umiditatea în

interior.

El ignoră.

"Acești copaci vor avea nevoie de nutrienți, îngrășăminte, hrană. Altfel nu vor

crește".

Henry nu are încredere în pământul dintr-o pungă de plastic. Dacă sapă suficient de adânc, este sigur că va găsi pământ bun. Sapă pământși moloz în groapă, încercând să susțină copacul, tamponând pământul ușorși udându-l cu furtunul de grădină. Celălalt copac îl duce în curtea din față, într-o groapă pe care a săpat-o aproape de capătul aleii. Acolo sunt deja doi uriași de bumbac, dar îșidorețeși un cireș. Groapa este suficient de adâncă pentru a ține doar rădăcina arborelui și nu există prea mult spațiu între acestași aleea de ciment, dar îl plantează oricum.

'Este cel mai prost loc posibil pentru un cireș', îl critică Rachel, urmându-l. "Nu este

luminăși este chiar lângă marginea aleii.

El trece pe lângă ea cu furtunul.

A doua zi, se lovește de două ori cu mașina de copac, prima dată ieșind grăbită din mașină în drum spre alimentarși din nou mai târziu, în drum spre casa unei prietene pentru a o pe Lily.

"De ce nu poți fi mai atent?", se plânge el. "De ce nu

poți planta copacul într-un loc sensibil?

Cireșul de la capătul aleii nu prinde niciodată rădăcini. După ce a fost călcatși replantat de prea multe ori, puținii săi muguri se ofilescși nu reușesc să se deschidă. În septembrie, este un băț fragilși uscat noroi. Nu rezistă nici iarna.

Capitolul douăzecișși trei

Los Alamos, New Mexico, martie 1980

Anul acesta, Lily este în clasa a patra și are cea mai bună învățătoare. În clasa domnișoarei Gibson, pe perete se află hărți interesante care prezintă alte continente, cum ar fi Asia, Africași America de Sud, cu fotografii ale oamenilor care trăiesc acolo. Există postere cu munți, deșerturi, jungle, râuri. În fiecare luni, pe un intitulat "Ce am observat săptămâna trecută", domnișoara Gibson scrie lucruri precum "Emily și-a împărțit locul cu Joanne" sau "Daniel l-a inclus pe Freddie în jocul de kickball". Scrisul ei de mână este perfect. Toate literele își găsesc locul în ordinea corectăși de mărimea potrivită pe ecusoanele de pe fiecare birou. Numele nimănui nu este prea lung sau prea scurt pentru spațiu. Fiecare nume pare să strălucească atunci când ea îl .

Anul trecut, când Danny Henderson a tachinat-o pe Lily, spunându-i că are ochii oblici,și a urmărit-o în pauză strigând "Egg Foo Yung!"și "Secret chinezesc antic!", profesorul i-a spus să înceteze și că nu e vina lui Lily că e diferită. Dar chiar dacă profesoara l-a făcut pe Danny să înceteze, Lily s-a simțit mai rău ca niciodată. Domnișoara Gibson nu este așa. Ea face în așa fel încât copiii să nu tachineze în primul . Danny nu a spus niciun cuvânt urâțși nu a făcut nicio față oribilă până acum în acest an. Pentru nimeni.

Este vineri după-amiază, iar domnișoara Gibson îi primește pe toți înapoi în clasă după prânz pentru o activitate specială. Pe tablă a desenat cu cretă albă un trunchi de copacși câteva ramuri.

În trunchiul copacului, ea scrie "Ellie Gibson". Mai sus, trunchiul se împarte în două. Ea ia o bucată verde de hârtie de construcție care a fost tăiată în formă de frunză. Domnișoara Gibson scrie "Anna (mama)", apoi o lipește pe ramura din dreapta. Ea ia o altă frunză, scrie "Charles (tata)"și o lipește pe ramura din stânga.

"Poate cineva să ghicească cum funcționează asta?

"Astea sunt numele familiei tale?

Ea dă din cap. "Ne vom face arborele genealogic. Fiecare persoană din familia voastră are o frunză pe copac. Pe o parte sunt frunzele din familia mamei voastre, iar pe cealaltă sunt frunzele din familia tatălui vostru. Toate familiile arată diferit, la fel toți copacii arată diferit. Dar toate au frunze".

Domnișoara Gibson se duce la masa cu rechizitesi ridică o foaie dintr-un teanc de hârtie maro. Puteți să vă desenați trunchiul și ramurile pe aceasta, iar" - gesticulând spre stive mai mici de hârtie în verde deschisși închis - "puteți să vă tăiați frunzele din acestea. Să începem?

Mereu nerăbdătoare, Lily ia câteva foi de hârtie. Începe prin desena trunchiulși ramurile. Decupează cu grijă câteva frunze, apoi începe să scrie. Începe cu mama ei, apoi continuă cu partea ei de familie, lipind frunze pentru bunicii, unchiul, mătușa, verii ei.

Lily se uită la cealaltă parte a copacului ei. Ridică o frunză și scrie *Henry Dao*. Apoi se gândește la plicurile albastre de poștă aeriană de nainai din Taiwan. Care este numele lui Nainai? Se oprește. Nuștie. În jur, Lily vede alți copaci care se umplu cu frunze, mari și mici. Copiii o întreabă pe domnișoara Gibson unde să pună unchi, verișori, mătuși, străbunici, verișori de gradul doi. Dar Lily este blocată. Obrajii ei se încălzesc de rușine. Ea nuștie numele. Tatăl ei nu i-a mai pomenit pe nimeni. Mai sunt și alții?

"Asta e o prostie", spune cineva din spate. Lily se uită încoace. E Danny.

Domnișoara Gibson se duceși îi vorbește cu scăzută.

"Nu, e plictisitor", spune elși strânge hârtia maro într-o minge.

Doar Lily observă. Majoritatea celorlalți copii au terminat, iar în cameră se aude din ce în ce mai tare. Frunzele mici încep să zboare prin aer. Domnișoara Gibson îi spune ceva lui Danny, apoi merge în

fața camerei. "Ora de curățenie. Cinci minute până la sonerie'. Circulă din nou, lăudându-și punând întrebări, arătând cu degetul resturi de hârtie pe care trebuie să le aranjeze, transmițând priviri de avertizare băieților care sunt

la limita hilarității.

Lily se holbează la hârtie.

"Cum copacul tău, Lily?

Acoperind partea tatălui ei cu brațul, Lily se lansează într-o explicație despre partea

mamei ei. Dacă vorbește suficient, domnișoara Gibson nu va avea timp întrebe despre jumătatea goală. Îi povestește domnișoarei Gibson despre bunica Deborah, care crede că ar trebui să poarte mai multe rochii,și despre bunicul ei Simon, care îi spune

ei "gook",și este pe cale să treacă la unchiul Robert când domnișoara Gibsono

oprește.

"Îți spune *gook*? Domnișoara Gibson pare îngrozită. "Esteo

poreclă. Mereu mi-a spus așa. Este rău?

"Umm... spune-mi despre cealaltă parte a copacului tău", spune domnișoara Gibson. ochii în jos, Lily descoperă încet ramurile goale cu doar două frunze. "Nu mai cunosc pe nimeni", murmură ea.

"E în regulă, Lily. A fost o după-amiază lungă. Când Lily ridică privirea, observă că

zâmbetul domnișoarei Gibson este încordatși că ochii ei sunt puțin sticloș i.

Lily dă din capși clipește în lacrimi. Își îndesă hârtia în geantăși se îndreptă spre

autobuze.

Când ajunge acasă, Lily ia hârtia mototolită și o netezește pe masa din bucătărie. Studiază copacul.Știe că tatăl ei s-a născut în China, apoi s-a mutat în Taiwan, apoi a venit în SUA. Știe că mama lui este în Taiwan. Asta e tot. Nu a întâlnit-o niciodată. Tatăl ei nu vorbește chineză cu mama ei, sau cu oricine altcineva, de fapt.

Uneori, Lily simte că există ceva ce ar trebui săștieși nuștie, sau ceva ar trebui să fie și nu este. Când îl întreabă pe tatăl ei despre trecutul său, el spune că nu-și amintește. Mama ei i-a spus să nu întrebe, că îl supără pentru că a fost greu să crești în războiului. Mama ei subliniază că trebuie să se concentreze pe familia care sunt acum. Aude ușa de la intrare deschizându-se. Mama ei este acasă. Ar trebui să pună ziarul deoparte? Mama lui Lily fredonează singură în timp ce își pune haina deoparte, deschizândși închizând dulapul. Acum vine pe hol. Lily stă nemișcată.

'Oh! Lily, m-ai speriat. Am crezut că vei fi cu prietenii tăi în parc. Este superb

afară, acum că primăvara este în sfârșit aici.

Lacrimile încep să curgă pe obrajii lui Lily.

"Ce ? Ce s-a întâmplat? Rachel se apropie să-și îmbrățișeze fiica. Lily își îngroapă fața în umărul lui Rachel, plângând povestea după-amiezii, frustrarea ei. "Oh, dragă. Rachel oține pe Lily în brațe, murmurând liniștiri blânde, dar nu oferă niciun răspuns la întrebările lui Lily despre Henry.

Sprijinită pe un cot, cu bărbia în mână, Rachel se gândește la copac.

"Ați făcut o treabă minunată cu familia mea. Îmi place cum ai făcut frunza fiecărei

persoane să aibă o formă diferită.

"Mamă, ce este un *gook*?

'Ce?Ț i-a spus cineva laș coală aș a? Rachel pare imediat furioasă.

"Nu, dar bunicul Simon are. Este rău?

"Bunicule. Rachel își duce pumnul la gură, gândindu-se ce să spună. 'Bunicul nu

vrea să spună nimic rău când spune asta, dar nu ar trebui. Nu este un cuvânt drăguț cu care să numești pe cineva. Oamenii îl folosesc uneori pentru a face mișto de persoanele care sunt asiatice sau care arată ca asiaticii.

Lily izbucnește în noi lacrimi.

"Oh, Lily. Oh, Lily..." Rachel își freacă spatele și continuă să se uite hârtie. După un timp, ea spune: "Îmi place cum ai aranjat frunzulițele pentru copiii unchiului Robert și ai mătușii Wendy. Și să-i pui pe gemeni pe aceeași tulpină este foarte inteligent'. Degetele ei se odihnesc pe numele celor mai mici verișori ai lui Lily.

"Dar..." Lily indică partea tatălui ei din copac. Rachel dă din

cap. 'Știu, scumpo. Lasă-mă să vorbesc cu tău.

În acea noapte, după ce Lily a adormit, Rachel intră în . Îi întinde lui Henry copacul lui

Lily ca pe un steag, ca să-l citească. El își pune cartea deoparte.

Lucrările de la școală ale lui Lily? Foarte frumos", spune el, nefiind sigur ce ar

trebui să vadă.

"Nu, nu este. Degetul ei atinge partea cu doar două frunze. Henry se apleacă mai

aproape pentru a-și vedea numele scris pe unași "Nainai" scris cealaltă.

Rachel lasă hârtia josși își încrucișează brațele. "Când am venit acasă, era foarte supărată pentru că nu a putut adăuga alte frunzeși nuștie nici măcar numele bunicii ei. Henry, ea vrea săștie mai multe. Eși familia ei".

Henry se așează pe scaunul său. "Unele familii sunt mici. Ridică din umeri. "Nu asta e ideea. Ideea este că ea nuștie despre trecutul tăuși vrea săștie. Înțeleg că nu vrei să vorbești trecut, dar Lily ar trebui să-și cunoască propria bunică.Și mie mi-ar plăcea să o cunosc. În plus, să ai o familie mică este un motiv în plus să îiții pe toți aproape. Nu vrei ca mama ta să își cunoască nepoata? Nu vrei să o aduci pe

toți împreună, chiarși numai pentru o vizită?

Taipei, Taiwan, aprilie 1980

Meilin stă în curtea casei lui Lin-Nași citește ultima scrisoare a lui Renshu. El vrea ca ea să-și petreacă vara cu ei în New Mexico. Rachel trebuie să plece pentru câteva săptămâni pentru un curs de bibliotecară. Lily vrea să cunoască nainai. Ar vrea Meilin să vinăși să ajute cât timp Rachel este plecată?

Ea se gândește la această oportunitate când Lin-Na vine și i se alătură la umbră.

Meilin îi spune prietenei sale despre veștile lui Renshu.

"Wah! Ai de gând să mergi?"

"Nu sunt sigur încă.

"Serios? De ce nu? Cât timp a trecut de când nu l-ai mai văzut? Nu vrei să-ți

cunoști nepotulși nora?

"Sigur că da, dar e o călătorie atât de lungă. Eu..." Meilin ezită, neștiind exact care este acest sentiment care o reține. Se gândește

la logistică: paşaport, planificare, călătorie cu avionul, plecarea într-o altă ţară, unde, din nou, nu limba. Dar nu este

vorba doar complicaţii, ci şi de toţi aceşti ani în care au trăit atât de departe una de

cealaltă.

Ce se întâmplă dacă nu se mai recunosc unul pe celălalt? Dacă reîntâlnirea îi face să

se simtăşi mai îndepărtaţ i?

'În locul meu, m-aş urca într-un avion să mă duc să-i văd.'

"Hmm?

'Du-te! Atunci vei şti cum este acolo unde locuiesc ei. Îţi poţi imagina casa lor, mâncarea lor, copaciişi străzile. Dacă aş avea familie în America, m-aş duce să văd Podul Golden Gateşi Statuia Libertăţii. De ce nu?

"Poate că ai dreptate. Indiferent de îngrijorările ei, Meilin recunoaşte că alternativa

- de a nu-l vedea pe Renshuşi familia lui - pare mult mai rea. "Este doar pentru vară. A spus că, dacă îmi place, putem încerca să găsim o altă modalitate de a rămâne. "Ai vrea să o faci?

"Nuştiu. Meilin se uită în jur. În curtea răcoroasăşi umbroasă, soţul lui Lin- Naa

amenajat un mic iaz cu peştişori auriişi o fântână. "Îmi place aici.

După ce planurile sale de emigrare în SUA au eşuat, iar familia Hsusşi Peiwen au

părăsit Taiwanul, Meilinşi-a căutat vechea prietenă la piaţa deţesături Yongle. Femeia Benshengren fusese întotdeauna prietenoasă, dar Meilin nu o mai văzuse atât de des de când se mutase în apartamentul Da'an. Meilin

spera să îi vândă lui Lin-Na câteva dintre mătăsurileși bumbacul pe care doamna Hsu le lăsase în urmă.

Lin-Na a fost fericită să cumpereţesăturileși a întrebat ce mai face Meilin. Când Meilin i-a explicat că, din nou, un loc unde să locuiască, Lin-Na i-a oferit un spațiu în casa ei până când Meilin va găsi ceva. Familia lui Lin-Na a devenit repede atât de atașată de Meilin, încât a insistat să rămână. Dupășase luni în care a locuit aici, în Dadaocheng, ea este practic una din familie.

În ciuda temerilor larg răspândite, RPC nu a invadat imediat Taiwanul. Și, deși

drapelul american nu mai flutură cu mândrie în centrul orașului, a fost înființat un nou

birou, Institutul American din Taiwan, pe o alee lăturalnică. Se pare că SUA, deși

curtează Beijingul cu o mână, protejează Taiwanul cu cealaltă.

Dar în Taiwan, industria, nu armata, a fost cea care a progresat. Peste tot pe insulă au apărut întreprinderi care produc periferice de calculator, electronice, aparate foto. Comerțul și investițiile între SUA și Republica Coreea sunt în plină expansiune. În

ultimele decenii, economiași infrastructura insulei au crescut. Mulți dintre cei care au părăsit Taiwanul pentru a studia în SUA se întorc acum, relațiile de afaceriși expertiza tehnică. Mulți dintre cei care au rămas în SUA au promovat colaborări în Taiwan. Insula mică devine un tigru puternic, un miracol economic. Taipei este în continuă creștere.

Meilin privește această economie înfloritoare și nu se poate abține să nu se gândească că bătrânul Dao Hongtse ar fi de acord. Banii, schimburileși comerțul sunt mai puternice decât ideologia și mai devastatoare decât săbiile. *Kerosenul este o afacere bună: toată lumea are nevoie de*

căldură, toată lumea are nevoie de lumină. Acum, toată lumea are nevoie de electroniceși calculatoare.

Săptămâna următoare, Meilin îi scrie înapoi lui Renshu. *Voi veni.*

Meilin se agață de brațe în timp ce avionul părăsește solul.

Este neliniștită când vede pământul departe sub picioarele ei. Casele devin din ce în ce mai mici, drumurile devin mâzgălite. Pentru prima dată în ultimii ani, se gândește la bombele care au căzut în Chongqing. Își amintește că se uita mereu în sus

la avioane. Acum se uită în jos. Cât de ușor ar fi fost pentru acei piloți japonezi, să nu fie nevoiți să privească pe nimeni în ochi, nu vadă nici măcar oamenii de dedesubt! La fel de ușor ca aruncarea unui pumn de pietricele pe pământ.

Zborul pare nesfârșit, iar Meilin nu găsește niciun confort în scaunul ei. Aerul recirculat are un gust rece, steril. Fiecare minut o apropie de Renshu, dar în același timp, fiecare minut o îndepărtează de tot ceea a ajuns să cunoască.

Los Alamos, New Mexico, iunie 1980

Bineînțeles, el o recunoaște în momentul în care ea pășește pe poarta aeroportului. Dar

ea este diferită; mai mică, mai căruntă. Areșaizecișiopt de ani, iar cei douăzeci de ani

de cândși-a luat rămas bun din portul Keelung i-au înmuiat umerii, obrajii, pielea din jurul ochilor. Părul , ca întotdeauna, este strâns într-un coc simplu la ceafă. Poartă o vestă maro tricotată peste o tunică de mătase albastru deschis. Pantalonii ei sunt simpli. El este sigur că ea și-a făcut toate hainele. Ochii ei, totuși, au încă acea blândețeși

inteligență profundă. Se întinde în sus pentru a o întâmpina pe Rachel. Îmbrățișarea lor

este ciudată, dar afectuoasă. Când o vede pe Lily, zâmbetul ei devineși mai larg.

Apoi este o avalanșă de senzații: atingerea obrazului moale al mamei sale, lâna aspră a vestei ei pe palma lui, mirosul de camfor din îmbrățișarea ei. simte mătasea rece a mânecilor, simte degetele pe spate, simte vocea în ureche - chiar acolo, nu receptor de telefon din plastic dur, ci *chiar acolo,* unde îi simte vibrațiile când îi spune numele. Timp de aproape două decenii, el a fost departe de aceste texturi, mirosuriși sunete de acasă. Ochii îi înoată de imensitateași imediatețea tuturor acestor lucruri.

"Bine ai venit, mamă", murmură el.

"Mmm, Renshu. Ea dă din cap în pieptul lui.

Nainai stă în camera lui Lily. În timpul vizitei sale, Lily va dormi pe o saltea în biroul tatălui ei. Acesta i-a eliberat un raft pe care ea l-a umplut cu un teanc de de bibliotecă, câteva animale de pluș, un caiet Hello Kitty, creioane colorateși abțibilduri.

Nainai aduce cadouri din Taiwan: barete strălucitoare cu fluturiși mărgele perlate; o cutie plină cu prăjituri de lună; o poșetă mică din satin cu un singur fermoar, care conține un elefant de jad și un clopoțel auriu; o cutie de plastic plină cu cărți de vocabular chinezesc; tubul miniatural de pastă de dințiși masca de ochi avion. Lily le iubește pe toate.

Nainai a adus pentru mama ei pandantiv din jad în formă de pereche de prune. Are

unșnur roșu care trece prin mica sa buclă de aur. Rachel îl admiră, apoi spune "Oh!"și

se duce în dormitorul lor. Când se întoarce, pandantivul atârnă de lanțul de aur pe care Henry i l-a dăruit cu ocazia celei de-a zecea aniversări a căsătoriei lor. Henry îi dă un sărut pe obraz. Nainai dă din cap în semn de aprobare.

Apoi, pentru tatăl ei, Nainai despachetează un ceainic din porțelan cu mânere din bambusși două cești de porțelan albastreși albe. Fiecare are un capac bombatși este așezată pe o farfurioară mică. Cești le au un model asemănător boabelor de orez uniform distanțate. Nu au mânere. Tatălui ei i se luminează fața în timp ce le ridicăși le admiră pe . În cele din urmă, Nainai îi întinde o cutie cilindrică roșie de ceai. El scoate capaculși inhalează fericit.

"Ți-e foame? Ești obosit? Vrei să te odihnești? întreabă Rachel.

Renshu traduce și Meilin dă din cap: puțin flămândă și da, o odihnă ar fi bună. După ce mănâncă un pic de orez, Meilin se duce în camera ei să se întindă. Adoarme în timp ce Rachel o pregătește pe Lily pentru culcareși Renshu spală vasele în bucătărie.

Se trezește devreme, dezorientată de lumina slabă din cameră. Trage perdelele pentru a vedea piniși, în depărtare, munți. Aerul i se pare uscat, iar ea se simte puțin amețită. Auzind mișcare la parter, pune papuciișiși coboară pentru a bea ceva. Renshu este trează. Când ea intră în bucătărie, el umple ceainicul și îl pune pe

aragaz. În timp ce se încălzește, el bate câteva frunze de ceai în cești. Ceainiculșuieră. El toarnă apa până la margini, lăsând-o să se reverse peste margini, apoi pune capacele. Ea se strecoară într-un loc masă.

"Îmi place Rachel", spune ea, în timp ce el se așează vizavi de ea. El zâmbețteși se uită pe sub capac să vadă dacă ceaiul lui este gata.

"Iar Lily îmi amintește de Liling. Nu doar fața ei, ci întreaga ei manieră. Ridică

farfuriași își sorbi ceaiul. În sfârșit! Gustul o liniștește te

gât uscat. Fierbinte, înțepătorși reconfortant.

Ei tac câteva clipe.

"Știi, are cam aceeași vârstă ca Liling când am pierdut-o", reflectă Meilin. "Wow, ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Se apleacă în față pe un cot, bărbia în palmă clătinând din cap.

"Mă întreb în ce fel de femeie ar fi crescut", se gândește Meilin. "Plină de viață,

sunt sigur. Impresionantă, de asemenea. Întotdeauna puteai vedea frumusețea lui

Wenling gata să izbucnească în Liling.

"Când eram la Northwestern", spune Renshu, "am mers de câteva ori cu Chen în Chinatown, în Chicago. Uneori, poate într-un restaurant sau pe o stradă aglomerată, mi se părea o văd pe Liling.

Știam că este imposibil, dar tot aș fi scanat fețele tot restul după-amiezii, căutând-o. "Imaginează-ți ce ar crede Wenling că nepotul ei chipeș se descurcă atât de bine în America! exclamă Meilin. 'Ar fi fie foarte geloasă, fie foarte mândră, mă aștept.' "Probabil ambele", râde Renshu.

Meilin se întindeși îi strânge mâna. "Mi-e dor de toți", spune ea. "Și mie.

Din nou, rămân tăcuți timp de câteva minute.

"Mamă?

"Hmm?

"Povestea Primăverii Florilor de Piersic..."

"amintești? Una dintre preferatele mele!

"Bineînțeles că-mi amintesc. Dar, mamă, când mi-ai acum atât de mult timp, nu mi-

ai spus toată povestea. De ce?

"N-am făcut-o?

"Ai omis faptul că, după ce pescarul se întoarce acasă, el nu poate găsi niciodată

Izvorul Florii de Piersic. Nimeni altcineva nu poate, fie.

"Oh," spune ea, părând surprinsă. 'Mă întreb de ce am făcut asta. Nu știu. Își

încrețește fruntea, cași cum chema Meilinși Renshu de demult, temerile, speranțele lor. Își scutură capul și repetă: "Nu știu". Urmărește cu degetul arătător marginea farfuriei de ceai. După câteva clipe, spune: "Cred că problema cu Primăvara Flori de Piersic este că, dacă ești destul de norocos să găsești, eștiși nefericit, pentru că atunci

trebuie să decideți ce să faceți. Rămâiși renunți la orice altceva? Sau te întorci acasă, cu înțelegerea că nu o vei mai găsi niciodată? Este o binecuvântare? Este un blestem? Renshu nu răspunde. Curând aud pași alergând deasupra capului și coborând scările.

"Nainai! Bună dimineața! strigă Lily, dând buzna în cameră, îmbrățișând-o

puternic. "Ce vom face astăzi?

După ceși-a revenit din decalajul orarși s-a obișnuit cu aerul uscat, vizita lui Meilin trece cu bine. Ei vizitează câteva atracții din Los Alamos. La muzeul de știință, văd machete ale lui Little Boyși Fat Man, bombele care au fost aruncate asupra Hiroshimei și Nagasaki. Fiecare are doar trei metri lungime. La un metruși jumătate înălțime, Fat Man abia dacă este mai înalt decât Meilin. Little Boy esteși mai mic. Meilin își pune mâna carcasa metalică rece, vopsită în alb. Departe, în China, în timp ce eași

Renshu trăiauși jeleauși fugeauși pierdeauși se temeau, aici, chiar în acest loc, în acest oraș cu prea multă lumină și prea puțin aer, oamenii de știință lucrau pentru a crea distrugere. Ea nuși-ar fi dorit ca războiul să dureze mai mult.Și totuși, trebuie să existe modalități mai bune de a găsi pacea.

De asemenea, vizitează Monumentul Național Bandelier și îi arată peșterileși locuințele străvechi ale poporului Pueblo. Mai târziu, vizitează Plaza din Santa Fe. Meilin adoră să se uite la bijuteriile amerindiene de vânzare din fața Palatului Guvernatorilor. Îi plac colierele din mărgele de argint cu farmece de urși, păsăriși țestoase sculptate în turcoaz, coralși lapis. Cumpără cadouri pe care să le ducă înapoi la Lin-Na. Rachel și Lily o duc la un magazin de țesături din Santa Fe, iar ea este uimită selecție. Își fac pentru a putea coase pijamaleși tricota afgane pentru iarnă. La aproximativ o săptămână după sosirea lui Meilin, Rachel pleacă la curs. De asemenea, va petrece o săptămână în St Louis, în vizită la părinții ei. Meilin respectă ambiția lui Rachel și este mândră de faptul că Henry vrea să îi susțină cariera. De asemenea, îi place joacă un mic rol în a o ajuta pe Rachel să-și vadă părinții.

După ce o lasă pe Rachel la aeroport, Henry, Lily și Meilin fac o vizită la magazinul chinezesc din Albuquerque. Deși nu este nici pe la fel de frumos ca piețele din Taipei, ei umplu un cărucior cu cutii de legume, pachete de ciuperci uscateși tăiței, condimente, tofu, sticle de soia neagră

ulei de susanși sos de stridii, fulgi de chiliși o pungă de orez de 15 kg.

Nainai își stabilește reședința în bucătărie. Este mereu la masă și toacă, pregătește, curăță, tricotează sau bea ceai. Aragazul nu este niciodată liniștit, niciodată gol. Lily iubește faptul că mereu există ceva care clocotește, care așteaptă să fie mâncat sau care nu este încă gata.

Chop, chop, chop, cleștele mare al lui Nainai toacă o grămadă de ciuperciși carne

de porc. Răzuiește, răzuiește, adună umpluturile.

Toacă, toacă, toacă din nou, până când toate bucățile sunt amestecate într-o pastă

roz pal cu bucățele albe cremoase de usturoi, mici pete verzi de ceapă verdeși fibre de

ghimbir. Adaugă puțină sare, o masează cu degetele, răzuiește amestecul într-o

grămadă. Toacă, toacă, toacă.

"Jiaozi", spune Nainai.

"Jiaozi?", repetă Lily.

Nainai dă din capși întinde o bilă de aluat într-o foaie subțire. Apoi ia un pahar cu

apă cu marginea pudratăși presează un cerc perfect. Îl ridică cu grijă de tablăși îl pune

deoparte.

"Lily", spune ea, întinzându-i paharul. Lui Lily îi place când Nainai îi spune numele. Sună atât de frumos în vocea ei. Nainai rulează mai mult aluatși Lily presează mai multe cercuri. Nainai le pudrează cu făină fină ca să nu se lipească unele de altele. Când toate cercurile sunt gata, Nainai pune o lingură de umplutură pe unul dintre ele. Își înmoaie degetul arătător într-un castron puțin adânc cu apă, apoi trasează marginea. Îndoaie ambalajul peste amestecul de carne, aliniind capetele, apoi le strânge într-o cusătura zimțată. Pune jiaozi-ul într-un coș gol pentru gătit la aburi, căptușit cu frunze de varză. "Încearcă tu", spune ea în engleză, înmânându-i lui Lily un cerc. Cusăturile lui Lily nu sunt egale, iar ambalajul ei se rupe mereu. Unele dintre găluștele ei au prea multă umplutură, în timp ce altele au prea puțină. Nu contează, pare

să spună Nainai,și le totuși, adăugându-le în coșul de bambus.

Henry le poate auzi pe Lily și Meilin în bucătărie. Lily îi vorbește lui Meilin în engleză, iar Meilin îi răspunde în chineză. În ciuda limbilor diferite, ele par să aibă multe de spus una alteia.

"Veniți să mâncați! strigă Meilin din bucătărie.

"Tati, vino! strigă Lily.

În bucătărie, sunt boluri aburinde de orez cu bețișoare și o furculiță pentru Lily. Masa este plină cu mâncăruri pe care nu le-a mai mâncat de ani de zile: rădăcină de lotus înăbușită, frunze de mazăre prăjită, castraveți de mare, un pește întreg, carne de porc cu castane de apăși ciuperci, supă de vită cu tăițeiși un munte de găluște. Ei mănâncă.

În timp ce Henry o pregătește pe Lily pentru culcare, Meilin începe să spele vasele cu

spumă caldăși spumoasă. În ciuda călătoriei lungi, se bucură să fie aici, să vadă viața americană a lui Renshu. Revenind în bucătărie, ia un prosop pentru a ajuta. "Mă bucur să te am aici, mamă. "Mmm. Ea îi

întinde o farfurie picurată.

"Îmi pare rău că nu am găsit o cale să rămâi.

"Shh. Îi dă o oală mare să seșteargă. 'Am reușit să o cunosc pe Lilyși am văzut cât de mult te iubește Rachel. Ești foarte norocos. Cu toții suntem norocoși. Ea începe să clătească bețișoarele. "Aproape am terminat", spune ea.

În timp ce pune farfuriile înapoi în dulapurile lor, el remarcă: "Ar fi putut fi altfel

dacă unchiul nuți-ar fi omis numele din hârtiile mele".

Umple ceainiculși îl pune la fiert, întorcându-se cu spatele la Renshu. *Ar fi putut fi altfel*. Există atât de multe moduri în care ar fi putut fi altfel,

atât de multe intersecții. În cele din urmă, nu avem nimic de câștigat de pe urma acestui tip de gândire. Longwei a făcut ceea ce a crezut el că este necesar", spune ea. "Ar fi trebuit să fie sincer.

'Renshu! Nimic nu era simplu atunci. Cu toții a trebuit să facem alegeri dificile. Tu

știi asta.

"Nu!" argumentează Henry. 'A furat ceva ce nu era al lui să ia. A rupt legătura

noastră!

Vorbește mai încet, o s-o trezești pe Lily! Mâinile îi tremură ușor în timp ce

pregătește ceștile. Când toarnă apă fierbinte în prima, surplusul curge peste vârf, umplând farfurioarași stropind pe tejghea. "Sunt doar hârtii, Renshu. Ai cetățenia ta, familia ta, viața ta în

America. Lăsați-o în pace. L-am rugat să ne ajute, iar el a făcut-o. Dacă a făcut o

greșeală, atunci iertați-l".

"De ce îl aperi? Meilin nu

răspunde.

"Nu-l pot ierta pentru că a omis numele tău. Nu voi înțelege niciodată de ce a făcut-

o.

Meilin tace pentru mult timp. Își freacă obrazulși ochii.

Înțelegerea a fost întotdeauna modul în care Renshu a dat sens lucrurilor. Explicațiile oferă confort. Dar aici, nu există. "Putem ierta fără

să înțelegem. Uneori trebuie. Poate că asta este iertarea - să accepți acțiunile cuiva, chiar dacă nu există explicații bune.

Meilin își ridică ceașca de ceaiși o duce la chiuvetă. 'E târziu, Renshu. Mă duc mă

culc acum'. Îl lasă să stea la masa din bucătărie.

"Nainai, spune-mi o poveste.

Meilin înțelege ce îi cere fata, dar nuștie dacă poate face ceea ce vrea ea.

"Te rog?

Meilin își lasă tricotatul josși se ridică în picioare. Lily o urmează în birou, unde Meilin ia cutia cu cărți de învățat chineză. Va încerca. După câteva minute, găsește "horse"și "old man". Ea pune cele două cărți în fața lui Lily.

"Este aceasta o poveste despre un bătrânși un cal? Meilin dă din capși caută o carte pentru a arăta pierderea. Nu găsește niciuna. Lily se uită la ea așteptând.

Meilin găsește cartea pentru noroc, dar nuși pe cea pentru dezastru.

Lily încearcă să ghicească povestea. "Omul călărește? Merge să ducă bătălii? A fost

cândva soldat și acum e bătrân, petrecându-
și zilele liniștit? Este calul cel mai bun

prieten al său?

Meilin se simte învinsă de întrebările lui Lily. Nu are suficient limbaj. "Îl întrebăm

pe tati", spune ea în cele din urmă.

Meilin și Lily intră în bucătărie unde el stă și ziarul. Lily este în expectativă, emoționată. Fața mamei lui are acea combinație de neputință și imperiozitate care înseamnă că vrea ca el să facă ceva.

"Spune-i", spune ea în chineză, "spune-i poveștile de când erai mică ".

Nu.

El trage un sforăit neangajantși se uită înapoi ziar. "Renshu. Ea își pune mâna pe

print. 'E important. Dacă nu spui

ea, cum va învăța ce contează?

"Nu trebuie săștie. El scoate hârtia de sub mâna ei. "Ce vrei să spui? argumentează

Meilin. 'Bineînțeles că trebuie săștie.' Ea

se uită la Lily, al cărei zâmbet se transformă într-o expresie de îngrijorare. Nu, nu-i adevărat!", izbucnește el, de pe scaun. 'Ce rost are să-i spui toate poveștile astea triste? Aș vrea să nu leștiu nici eu'.

Meilin face un pas înapoi. "Nu m-am referit la poveștile *noastre*", spune ea. Deși, într-o zi, va dori să le cunoascăși pe acelea", adaugă ea liniștită. Își pune brațul în jurul lui Lily. Mă refer la cele pe careți le-am spus când erai copil: cocoșul, parul, bătrânul careși-a pierdut calul...

"Oh. Fața lui se relaxează.Și apoi, vag: "Poate mai târziu.

Rachel se întoarce de la curs, încântată de o carieră în biblioteconomie. Când Rachel pare puțin surprinsă de toate articolele necunoscute care umplu frigiderul, Meilin se întreabă nu cumva a depășit măsura. Nu contează - mai este doar puțin timp până la zborul de întoarcere. Meilin se bucură că a venit, dar este gata să se întoarcă la Taipei. Îi este dor de fântâna și de peștișorul auriu din curtea lui Lin- Na. Îi este dor de

legumele proaspete de la piață și de aerul cald și dens.

Renshu o întreabă dacă ar dori să rămână mai mult. Ar trebui să mai încerce să obțină o viză permanentă? Vocea lui este plină de speranță, dar Meilin știe că, pentru ea, Taipei este acasă.

Renshu, aceasta este primăvara ta cu flori de piersic, nu a mea.

Expresia lui se întunecă, copleșită.

Meilin continuă. "Ne-am ospătat, am sărbătorit. Acum este timpul să mă întorc

acasă".

"Bine, mamă", spune el în cele din urmă, cu vocea ca o șoaptă răgușită. "Bine.

Cumva, vizita lui Meilin a mărit distanța dintre trecutul său și prezentul său. Ceea ce el credea că va construi o punte a lărgit, în schimb, un abis. O parte din el este ușurat că ea vrea să se întoarcă la Taipei, iar acea parte din el

el se va simți mereu vinovat.

Cu o zi înainte ca Meilin să se întoarcă în Taiwan, Meilin și Lily trag căruța roșie a lui Lily până la pepiniera din josul străzii. Cumpără saci mari de mulci și pământ îmbogățit și târăsc căruța până acasă. Deschizând sacii, se simte un miros bogat, de pământ. Sapă în pământ cu mâinile goale. Solul întunecat și umed se sfărâmă în degetele lor. Îl folosesc pentru a umple golurile din jurul cireșului din curtea din spate, tasând pământul cu o lopată. Împrăștie mulci în jurul bazei sale și udă copacul cu generozitate. Câteva săptămâni mai târziu, copacul începe să se întindă și să crească.

Capitolul douăzeci și patru

Los Alamos, New Mexico, septembrie 1980

Rachelși Lily mută lucrurile lui Lily înapoi în dormitorul ei. Lily lasă jos un braț plin de cărți în timp ce mama ei pune un cearșaf nou pe saltea. "De ce nu a putut Nainai să stea mai mult?

Rachel scutură un cearșafși îl întinde peste pat.

"Nu cred că vrea să fie singură în Taipei", continuă Lily. "De ce nu poate rămâne

aici?

Acum, Rachel strânge marginile unei pături albastru deschis. Lily o urmărește pe

mama ei îndreaptă cuverturași înfoaie pernele în cutiile lor curate.

'Mamă? M-ai auzit? Să-l întreb pe tati?

"Oh, nu, nu", se grăbește Rachel. "Nu-l deranja. Găsește totul prea supărător.

"Dar de ce?

Rachel se așează pe pat și mângâie așternuturile, făcându-i semn lui Lily să se alăture. "Când tatăl tău creștea în China, erau timpuri de război. Elși Nainai au trebuit să se mute mult. În cele din urmă au plecat în Taiwan pentru că era mai sigur. Lilyștie deja asta. Dar rămâne tăcută. Poate că mama ei va spune ceva nou. "Lucrurile erau mai bune în Taiwan. Tatăl tău a studiat din greuși a obținut o bursă pentru a veni în America.

"Cum era când l-ai cunoscut?" "Foarte chipeș.

Foarte timid". Rachel râde. "Cum v-ați cunoscut?

Lui Lily îi place felul în care fața mamei ei se înmoaie în timp ce povestește. "Din

momentul în care a cerut acea înregistrare cu Chopin, plăcut. Era ceva

atât de diferit în felul care lumea. Cași cum totul ar fi fost important. Pe măsură ce am

ajuns să-l cunoscși să aflu prin ce a trecut, mi-am dat seama că este un suflet bătrân.

Un suflet bătrân cu ochi proaspeți.Și era atât de chipeș. Cine nu s-ar de cineva ca el?

"O adevărată poveste de dragoste!

"Da", spune Rachel încet. "A fost.

'Dar de ce nu vrea să vorbească despre asta? E o poveste bună cu un final fericit.Și

tot nu văd de ce Nainai nu poate rămâne.'

'Undeva, în toată această mișcare, s-au încurcat niște hârtii. Guvernanții cred că

Nainai este mătușa lui, nu mama lui, așa că ea nu poate rămâne. "De ce nu le spune pursi simplu că a fost o greșeală? Nu poate fi reparată? Rachel oftează. 'Am încercat să o reparăm, dar nu am putut. Asta îl face atât de trist'. "Oh. Lily a văzut această tristețe la tatăl ei. Ultimul lucru pe care-l dorește este să-l facăși mai trist.

"Ei bine, mă bucur că Nainai a venit în

vizită. "Și eu sunt.

Lily începe să o hărțuiască pe Rachel pentru mai multe informații despre Chinași Taiwan. Dar nici Rachel nu știe prea multe. Merge la bibliotecă pentru a cere recomandări, iar bibliotecarul îi arată un pliant. Un curs de limbăși cultură chineză va începe în curând centrul comunitar. Cursul pare un compromis perfect. Rachel îl menționează lui Henry, spunându-i că înțelege că el vrea să-și lase trecutul în trecut, dar Lily

are dorința și dreptul de a învăța despre moștenirea ei. Inițial, Henry este reticent, dar Rachel insistă.

Lily adoră cursurile. Nu-i vine să creadă de norocul ei. Majoritatea celorlalți copii sunt chinezi, câțiva sunt pe jumătate chinezi. Este încântată să își facă prieteni care seamănă cu ea, chiar dacă doar puțin, chiar dacă merg la școli diferite. Profesorul Li, ai cărui copii sunt la universitate, este blând și generos. Toată lumea se simte inclusă.

Și lui Rachel îi plac cursurile. Uneori, în timp ce Lily este la curs, Rachel stă afară

și discută cu celelalte mame. Se bucură de solidaritate și prietenie, mai ales cu femeile din cuplurile mixte. Discută despre drumurile lungi până la magazinul alimentar chinezesc din

Albuquerque, unde soții lor parcurg un culoar și îl urcă pe următorul, examinând fiecare legumă și cutie de ceai. Își compară notițele despre pachetele și cutiile misterioase de alimente cu miros ascuțit, zbârcite, întunecate, care umplu dulapurile și frigiderul. Se simt bine să facă schimb de povești despre neînțelegeri și apeluri la distanță, despre sosirea, uneori veselă, alteori anxioasă, a aerogramelor albastru deschis prin poștă.

Los Alamos, New Mexico, iunie 1981

Henry stă în fața cireșului său, care a crescut la fel de înalt ca Henry însuși. La

picioarele lui se află o rolă de plasă de magazinul de grădinărit.

Primăvara, Henry și Lily au urmărit cu bucurie apariția florilor pentru prima dată. Entuziasmul lor creștea odată cu apariția frunzelor și a micilor fructe verzi. Din când în când, nerăbdarea lui Lily o domina și gusta unul. Se strâmbă, strâmbându-și nasul. "Prea acru!", striga ea, în același timp

dezgustatăși încântată. Acum cireșele au început în sfârșit să se extindăși să se coacă.

Dar nu erau singurii care priveau și așteptau. La un moment dat, păsările făcut mișcarea. Într-o singură zi, au coborâtși au furat cele mai bune cireșe. Henry încearcă să afle cum să protejeze fructele rămase.

"*Laoshu* -șoarece. *Xiongmao* - panda. *Shizi* - leu". Lily aleargă în sus. Probabil că striga cuvinte de la ora de chineză. El nu le-a auzit când a ajuns acasă. Nu poate articula de ce, dar orele îl neliniștesc.

"*Laoshu, xiongmao, shizi*!Șoarece, panda, leu! Ea dansează în jurul lui.

Astea nu sunt lucruri cu care să construiești propoziții, crede Henry. Cuvinte ca

pietricele.

Lui Lily nu-i pasă. Pentru ea, fiecare cuvânt este o bijuterie. El aruncă plasa peste ramuri. Încearcă să fie blând cu lăstariiși frunzele fragede, dar trebuie să tragă plasa strâns.

'Tati! Am învățat caracterul pentru copac, *mu*. Chiar arată ca un copac". Ea trasează caracterul pe palma ei. 'Apoi, dacă pui două dintre ele unul lângă altul, devine caracterul pentru un lemn mic, *lin,* .Și în cele din urmă, dacă

Dacă strecori trei copaci în caseta personajului tău, unul deasuprași doi dedesubt, obții *sen*, , o pădure. Dacă pui persoanași copacul împreună, obții rest, *xiu,* . Restul este o persoană lângă un copac".

Tonurile ei sunt toate plate, sunând greșit în gura ei.

'Îmi mai amintesc un cuvânt! *Niao*! *Niao* înseamnă pasăre. Nainai m-a învățat asta

când a fost aici'.

"Du-te și adu furtunul", spune el. "Trebuie să udăm copacul. Ea

rătăcește, "*Laoshu, xiongmao, shizi, niao…*

El inspectează plasa.

"Cum se spune cireșe?", întreabă ea când se întoarce, cărând după ea furtunul lung

de grădină verde.

"*Yingtao*", spune el, cu grijă tonurile. "*Yingtao*", repetă ea,

preluând perfect cuvintele lui.

Ține furtunul în mânăși privește cum arcul de apă se împrăștie la baza copacului.

"Știi ce altceva?", spune ea. 'Caracterul pentru soare, *ri*, arată ca o cutie cu o linie. Cam ca un soare. Iar luna, *yue,* arată ca soarele, dar cu linii mai lungi în partea de jos'. Își întinde palmași trasează caracterele pentru soare, ,și lună, . "Punând soareleși luna împreună rezultă *ming*, luminos, .

"Du-teși oprește apa.

Robinetul închis, copacul udat, Henry înfășoară furtunul. Lily

îl urmează pe scărișși intră în casă.

"Îmi place limba asta, tati.

Los Alamos, New Mexico, ianuarie 1982

"Ghiciți ce? Ghici ce am făcut. Lily dă buzna în camerăși, înainte ca Henry să poată răspunde, ea continuă. "Am făcut bannere pentru Anul Nou Chinezesc! Desfășoară un sul roșu de hârtie, unde a pictat cu tușe negre, în engleză: *1982 - Anul Câinelui*. Caracterele au fost imprimate, decupate și lipite, alături de abțibilduri cu felinare și petarde. Câinii desenați manual decorează marginile, însoțiți de doze generoase de sclipicișși panglici aurii.

"Caracterele spun *gong xi fa cai*. Ea atinge pe fiecare cu degetul arătător.

"Înseamnă "vă doresc bucurieși prosperitate".

"Foarte frumos, ", spune el. Caracterele mov mimeografiat, lipite în unghiuri puț in

ciudate, par deplasate în bucătăria sa americană.

"Putem

pleca?" "Unde

să mergem?

Lily vorbeași el a ratat întrebarea ei.

"Petrecerea! Este o petrecere de Anul Nou Chinezesc, iar toată lumeași familiile

lor sunt invitate. Vreau să mergși eu. Vă rog? Vă rog?

Henry se uită la Rachel, care îi întinde o fotocopie a unei invitații desenate de mână.

De o parteși de alta este desenat un banner vertical cu un cuplet de Anul Nou scris în

caligrafie chineză. Fiecare banner a fost colorat cu un creion roșu. Un abțibild roșu în

formă de diamant cu caracterul auriu pentru "binecuvântări" se află mândru în partea de

sus.

Mai jos, în engleză: "Tuși familia ta sunteți invitați să vă alăturați nouă pentru o sărbătoare a limbii, culturiiși mâncării pentru a întâmpina Anul Câinelui. Aduceți un fel de mâncare și ne vom împărtăși cu toții norocul". Data este o sâmbătă, câteva săptămâni.

"Poate", spune el, împăturind hârtiași punând-o în buzunar. "Oh, sper că da. Lily își flutură steagul înainteși înapoi. Bucăți de sclipici zboarăși se aprind pe podea în timp ce ea se rotește. "Pot să-l pe ușa mea? "Da, bună idee. Henry deschide un sertarși scormonește printre foarfece, pixuriși ștampile pentru a găsi o rolă de bandă adezivă. I-o înmânează și îi indică să urce scările.

Reumple ceainiculși îl pune pe aragaz.

Pe hol, Rachel se frământă cu cheile, haina și poșeta. "Deci, ce

crezi?", spune ea. "Ar trebui să mergem?

Henry privește în cutia sa de oolong. Nu a mai rămas mult. Pune o mână de frunze

de ceai înfășurate în cana sa.

Rachel intră în bucătărie. 'Ar fi frumos facem cunoștință cu celelalte familii.

Unele dintre ele sunt ca noi'.

"Ca noi? Henry ridică privirea.

"Tată chinezși mamă caucaziană. "Oh. Ceainicul începe să bolborosească pe arzătorul său. "Henry, să mergem.

Sunetele lui Lily care distribuie benzi lungiși mari de bandă adezivă se filtrează în

bucătărie. Henry se uită tavan.

'Lily, e destulă bandă! Nu o irosi', strigă Rachel. "*Nu* o irosesc!

Ceainiculțipă. Henry oprește gazulși apă direct pe frunze, acoperindu-și cana cu

capacul de la un borcan cu unt de arahide pentru a reține căldura.

"Bine, bine, vom merge. Vom vedea despre este vorba.

Când sâmbătă sosește, Rachel pune folie de plastic pe un platou din bucătărie. Aceasta

conține o grămadă de ceva presărat cu nucișsi înconjurat de biscuiți Ritz.

"Ce este asta?"
"Este un cheeseball. "Un cheeseball?

"Este un aperitiv, pentru petrecere. Întinzi brânza pe biscuiți și ta-da! Delicios! Obișnuiam întotdeauna să mâncăm una în ajunul Anului Nou când eram mici. Henry nu spune nimic. Își scutură capul în timp ce urcă să se schimbe. Chiar ar prefera să stea acasă în seara asta. O aude pe Rachel spunându-i lui Lily să se încalțe. E doar o petrecere, își spune el.

' ! La mulți ani! Un bărbat cu umeri largi, într-un costum călcat, îi întâmpină

ușă. Părul său negru este ușor argintat, iar fața sa mândră și frumoasă este încrețită. Henry detectează urme de accent nordic. Beijing?
Edwin Huang", spune bărbatul în timp ce îi întinde o mână lui Henry. Nu cred că ne-am mai întâlnit. Strângerea de mână a lui Huang este fermă, insistentă. Privirea lui pare caute ceva în Henry. Nici măcar nu a trecut pragul, Henry se întreabă dacă a fost o idee bună să vină.

"Henry Dao", spune el.

Privirea lui Edwin se oprește asupra lui Rachel. "Soția ta?", întreabă el în chineză. "Da, aceasta este soția mea, Rachel", răspunde Henry în engleză. El își slăbește mâna pentru a-și pune brațul în jurul lui Rachel.

Mă bucur să vă cunosc", spune ea, iar Edwin dă din cap.

Lui Lily îi plac foarte mult orele de chineză", începe Rachel. Edwin se

întoarce spre Lilyși îi repetă salutul: " !

Învățătoarea Li, care a zăbovit lângă ușă, nerăbdătoare ca elevii ei să etaleze

cunoștințele, îișoptește lui Lily: "*Hong bao*...

"*Hong bao na lai*", bâlbâie Lily, iar Edwin radiază.

El scoate un plic roșu din buzunarul de la piept și i-l prezintă.

Ea acceptă grațios cu ambele mâini, exact așa cum i-a spus profesorul Li. Rachel își ține încă platoul. O chinezoaică într-un qipao maro închis se îndreaptă spre ele. Oh, e Patricia, una dintre mamele de la cursuri",șoptește Rachel. Henry poate auzi în vocea lui Rachel ușurarea de a vedea o față cunoscută. Patricia ia platoul. 'Bine ați venit! Mă bucur să vă văd. Hai să ducem asta la bucătărie'.

Rachel îi dă haina lui Henry și o urmează pe cealaltă femeie. În timp ce se

îndepărtează, Patricia se uită în jos farfurie. "Ce este?", întreabă ea.

"Un cheeseball.
"Un
cheeseball?

În timp ce Henry agață paltoanele, privește camera. Panglicile roșii și galbene se întind de-a lungul pereților, înfrumusețați la fiecare câțiva metri de felinare de hârtie decorate cu ciucuri și ornamente din plastic reprezentând câini. Pe mese sunt garoafe roșii și galbene și imitații de mini petarde. Câți oameni sunt aici? Poate patruzeci? Deși câteva fețe îi sunt vag familiare, el nu cunoaște pe nimeni bine. Habar nu avea că sunt atât de mulți chinezi în oraș. Henry nu este sigur unde să stea sau ce să spună.

Unele dintre soțiile chineze poartă qipaos; altele poartă ținute occidentale elegante. Toată lumea pare să aibă bijuterii din jad sau aur. Rachel poartă o rochie în carouri cu un guler mare alb, care scoate în evidență

pandantivul de jad pe care i l-a dăruit Meilin. Soțiile se agită în legătură cu mâncarea, aducând farfuriile. Rachel, de obicei atât de relaxată, pare să nuștie cum să ajute. Discută cu una dintre soțiile caucaziene. Lily a fost ademenită la o masă unde copiii decorează felinare de hârtie. Fetele cu panglici roșii strălucitoare în codițe și băieții cu tunsori scurte se adună în jurul lor, îmbrâncindu-se unii pe alții.

Cineva vine la Henryși se prezintă ca fiind David Tian. El spune că este vecin cu

Tom Benson, colegul lui Henry,și că se bucură

să îl întâlnesc în sfârșit pe Henry în persoană. Manierele ușoare ale lui Tian îl relaxează

pe Henryși, bere, vorbesc despre când au venit în SUA, unde au făcut , cum au ajuns în Los Alamos. La un moment dat, fără dea seama, au trecut la limba chineză. Henry detectează accentul Sichuanese al lui Tian.

"Ești din Chongqing?", întreabă Henry.

"M-am născut acolo după ce familia mea s-a mutat în timpul Războiului de

Agresiune.

Vremuri grele". El scutură din cap.

Pentru o clipă niciunul nu

vorbește. "Familia ta mai este

acolo?

"Unii. Cei mai mulți dintre noi au plecat în Taiwan.

Henry dă din cap. Își imaginează că Tian este puțin mai tânăr decât el, poate de vârsta fiului cel mic al lui Peiwen. Tian îi plesnește genunchiul când descoperă că amândoi au fost la Universitatea Națională din Taiwan.

'Știam ! Un alt absolvent Taida. Suntem câțiva aici în seara asta. Huo!

Lin! Tian strigă la o pereche de bărbaț i.

În timpul prezentărilor joviale, ei schimbă povești despre anii lor de facultate. Nici Greg Huo, nici Steve Lin nu au fost în clasa lui Henry. Ei sunt mai tineri, dar își amintesc de profesori comuniși de locurile preferate. Curând, cu toții își amintesc cu plăcere cum mâncau tăieței danzai. Henry aproape că simte gustul sosului savuros de carneși al oțetului negru.

'Acești tăiței sunt din orașul meu natal, să știți. Lucrurile bune vin din Tainan",

spune Lin.

"La ani colegilor mei absolvenți Taida. Huo își ridică berea și toți își ridică

paharele.

Veselia lor a atras atenția lui Edwin Huang.

"Este minunat să-ți vezi vechii colegi de clasăși să faci noi cunoștințe, nu-i așa? Mă face să sper că într-o zi mă voi reîntâlni cu proprii mei colegi de clasă, de pe vremea când eram la Lianda, în Kunming', remarcă Huang. Vino, mănâncă. Mâncarea e gata".

Farfuria lui Lily este împărțită în treimi ordonate, în careși-a servit orez cu ouă prăjite, fructe și castraveți. Rachel are o salată verde, pâine, ouă încondeiate, chiftele și o porție generoasă de brânză. Dar farfuria lui Henry este plină cu lăstari de bambusși pepene amar, tăiței reci cu susan amestecați cu carne de porc tocată, clătite cu ceapă verdeși pește picant cu tofuși alune.

De asemenea,și-a servit un bol de carne de vităși tăiței într-un bulion bogat. Camera devine din ce în ce mai zgomotoasă, iar bețișoareleși

lingurile de supă se ciocnesc în timp ce toată lumea mănâncăși exclamă după mâncare. Conversațiile sunt un amestec de engleză și chineză, presărate cu accente și dialecte regionale. Lily își șterge mâncareași fuge să se joace. Rachel își răsfoiește farfuria.

Henry se apropieși îi atinge mâna. "Nuți-e foame? "Oh, sunt bine. Mă

bucur atmosferă.

Se uită în jos la farfuria lui goală.

"Este frumos să ai toate aceste mâncăruri speciale pe care eu nuștiu cum să le fac",

spune ea.

"Sunt bune", spune el, iar stomacul îi cere mai mult. Sunt o mulțime de ingrediente

neobișnuite. Prea multe probleme pentru a le face acasă. Poate doar din când în când, e

bine să le ai.

Rachel se ridică în picioare, cu ochii strălucitori. Mă duc să văd dacă vor o mână de

ajutor cu deserturile.

Cineva îi bate umărul lui Henry. "Vii cu noi la oțigară? E Tian.

În timp ce Henry se duce să-și ia haina, își bagă capul în bucătărie și vede că femeile s-au separat în grupuri de vorbitori de chineză și de engleză. Rachel este implicată într-o conversație animată. El îi atrage atențiași îi face semn că merge afară. La ieșire, aude două chinezoaice vorbind despre cursuri. El face o pauză. La început, pare că se ceartă despre profesorul Li. Când ascultă mai atent, își dă seama că ambele sunt de acord că orele au nevoie de mai multă rigoare. Se gândește că probabil este adevărat. Una dintre femei se plânge că se

pune prea mult accent pe distracție, ca și cum chineza ar fi doar o curiozitate culturală. Copiii nu au o înțelegere reală a istoriei sau moștenirii lor. Cealaltă spune că este timpul pentru lecții adecvate de chineză.Și, continuă ea, implicarea copiilor de rasă mixtă diluează totul. Este esențial părinții să vorbească chineza acasă și cum se va întâmpla acest lucru dacă doar unul dintre părinți o poate face?

Fața lui Henry se înroșește. A auzit destul.

Aerul ascuțit al nopții este o ușurare. Pentru o clipă, Henry închide ochii și respiră adânc. Tian, Huoși Lin stau grămadă, fumul ieșind dințigările lor. Lor li se alătură alți câțiva bărbați pe care Henry nu-i cunoaște.

Tian îi face semn să treacă, întinzându-i un pachet de țigări. Henry refuză, gândindu-se la tusea urâtă pe viață a lui Longwei. Vorbesc despre viitoarea delegație de oameni deștiință care va veni în vizită din partea RPC.

"China se schimbă", spune unul dintre bărbați. 'Aceasta ar putea fi o oportunitate de a restabili legătura. O mulțime de oameni nu au plecat când au plecat familiile noastre. Sunt colegi, prieteni, profesori încă acolo. I-am putea ajuta acum". Vorbitorul face o pauză și își curăță gâtul. Este Edwin Huang. "Deng este o creatură diferită de președintele Mao și chiar de premierul Zhou. El vede importanța științei și a tehnologiei".

"Diferiți, dar tot comuniști", glumește cineva.

Chestia este", contraatacă Tian, "ești aici de mult timp, Huang. Mulți dintre noi am

venit cu sprijinul naționaliștilor. Dacă ei află că primim o delegație a Republicii Populare Chineze, ne-ar putea pune pe lista neagră. Nu vreau să-mi pun în pericol familia sau să-mi trădez colegii din Taiwan".

"Nu toți am venit aici cu binecuvântarea naționalistă", murmură Lin. 'Dar dacă nu îi primim, vom fi considerați necooperanți? Guvernul SUA încearcă să se bazeze pe despărțirea continentului de sovietici. Aceasta esteșansa noastră de a contribui la modelarea schimbărilor".

Henry strânge ochii să vadă cine vorbește. Nu îl cunoaște pe bărbatși își dă seama că nu poate spune de unde este, deoarece bărbatul vorbește în engleză. De fapt, toată lumea a trecut la limba engleză, ascunzând astfel accenteleși idiomurile revelatoare.

"Sunt doar în vizită. Nu e cași cum ar merge în spatele gardului", comentează Huo. Din conversația lor anterioară, Henry știe că majoritatea cercetărilor lui Huo sunt teoreticeși neclasificate. 'Au existat deja schimburi de succes în domeniul astronomiei și oceanografiei. O mulțime de colaborări și cooperări sunt posibile, dincolo de ideologie. Spiritul cercetăriiștiințifice nu se ridică deasupra politicii?

Este seducător acest gând al internaționalismuluiștiințific, dar Henry nu este sigur că ceva este mai presus de politică. Își freacă mâinile între ele pentru a le încălzi, gata să se întoarcă în casă. De fapt, e gata ca seara să se termine. Deși discuția este cordială, se iau părț i.

"De ce nu invită o delegație Republicii Coreea? spune Tian, stingându-și țigara. 'Dacă Deng spune, "O țară, două sisteme", atunci eu spun, bine, o țară: Republica Chineză'.

O voce feminină vine dinspre ușă. "Domnilor, pauza dețigară

s-a terminat. Veniți înăuntru pentru prezentări.

Așteptând ca copiii să se , Henry se gândește la faptul că această seară îl duce înapoi într-o perioadă dinaintea absolviriișcolii. Familiile, zgomotul, mâncarea comună, toate acestea sunt un ecou al primilor ani din Taipei, când locuiau în juancun. Dar în acele zile, toți priveau în aceeași

direcție. În această seară, se simte cași cum a privi într-o anumită direcție înseamnă întoarce spatele alteia.

Rachel apareși ia loc lângă Henry.

"Unii oameni sunt atât de drăguți", spune ea, în timp ce se așează, "iar alții nu sunt. Dar am avut o discuție foarte plăcută cu mamele lui Maisy și Darren, așa că asta e bine. Sunt pregătită ca seara să se termine. Ea cască.

Luminile se stingși copiii pe o scenă improvizată în fața sălii. Ei încep să cânte cântece populare chinezești, care nu sună deloc așa cum își amintește Henry.

Mintea lui Henry rătăcește. Se gândește la argumentele bărbaților cu privire la cum și dacă să întâmpine delegația. Aplauzele politicoase îi întrerup gândurile când copiii termină de cântat. În continuare, profesorul Li anunță că vor avea loc scurte discursuri despre fiecare animal din zodiacul chinezesc.

"*Tot* zodiacul?șoptește Rachel.

"Va trece repede", spune el, "și apoi vom pleca".

Pe măsură ce trec prin porc, șobolan și bou, Henry reia argumentele: să le ureze bun venit vizitatorilorși, prin asociere, RPC? Să ne opunem vizitatorilor, favorizându-i pe naționaliști? Să ne opunem amândurora? Nu, nu are sens să creăm sentimente rele în

toate direcțiile. Să-i primim pe vizitatori cu inima deschisă, dar cu un ochi avizat?

Tigru, iepure.

Dragon.

Seara aceasta a evocat trecutul lui Henry. Conversația pe care a avut-o cu unchiul Longwei în timpul plimbării lor de demult pe lângă cazarmă

îi răsare din memorie. *"Renshu, pe măsură ce te miști prin lume, rămâi treaz. Există întotdeauna o*

jocul care se joacă. Și întotdeauna există" - aici se aplecase în față, suficient de

aproape încât Renshu să simtă mirosul de usturoi din respirația lui - "un moment în care jocul trece de la piesele de pe masă la oamenii din cameră. Fii atent la margini. Dacă te implici prea mult, s-ar putea să nu

observați când se schimbă mizele".

"Am înțeles", spusese Renshu. "Oprește-te cât ești în frunte, nu fi prea lacom. "Nu. Nu este vorba despre lăcomie. Important este să ne oprim cât timp toată lumea joacă același joc.

Șarpe. Cal.

Henry simte că se pregătește o neînțelegere mult mai mare între Tian și Huang. Conversația anterioară va fi reluată în curând, acum cu mai mult lichior, bravadă nocturnă și nostalgie.

Capră.

Ambii bărbați au făcut presupuneri și cu privire la loialitatea lui Henry.
Maimuță.

Regulile se schimbă. Este timpul să nu mai jucăm jocul. Cocoșul.

După scenete, decide Henry, vor merge acasă. Va menționa ora târzie și ora de culcare a lui Lily, faptul că mâine vor începe devreme sau că urmează o zi încărcată. Are o mulțime de scuze bune. Le va folosi pe toate.

Câine.

"M-am născut în Anul Câinelui", spune Lily. E pe

podium.

'Lăsați-mă să vă spun despre persoanele născute în Anul Câinelui', citește ea de pe

o foaie de hârtie. 'Persoanele născute în Anul Câinelui sunt oneste și loiale. Ei fac

prieteni și parteneri buni. Toată lumea se uită la un Câine pentru sfaturi și ajutor. Le

place să-i ajute pe ceilalți și uneori pot fi puțin încăpățânați". Lasă hârtia jos. Oamenii

încep să aplaude.

"De fapt", spune ea, iar aplauzele se opresc. Rachel îl apucă de mână pe Henry,

alarmată.

'De fapt, îmi plac câinii. Deci, mă bucur că m-am născut în Anul Câinelui. Oamenii

vorbesc despre tipurile preferate de câini, despre rase speciale și pedigree. Uneori

oamenii cred că rasele pure sunt cele mai bune. Dar mie îmi plac mai mult metișii. La urma urmei, asta sunt eu. O corcitură chinezo-americană. Și toată lumea știe că corciturile au cele mai bune personalități".

Lily se oprește. Pentru un moment, nimeni nu spune nimic. Toată camera se uită la Lily, apoi fețele se întorc spre Henry și Rachel. Henry simte cum îi ard obrajii. Rachel pare palidă.

Profesorul Li se grăbește să urce pe platformă.

"Mulțumesc, Lily. Stai jos acum. O îndrumă pe Lily înapoi spre locul ei. "Să le mulțumim tuturor elevilor pentru discursurile lor amuzante și informative. Aplauzele se împrăștie prin sală, spulberând acea tăcere

năprasnică. De îndată ce se reiau conversațiile, Henry se ridică de masă. Rachelși Lily se grăbesc în urmă. Henry

abia se oprește cât să le permită să își ia

paltoane.

E timpul să plecăm. Ei nu se vor mai întoarce.

Capitolul Douăzecișși cinci

Los Alamos, New Mexico, ianuarie 1982

Pe drumul spre casă, Lily vorbește fără oprire despre mâncare, cântece și scenete, declarândși redeclarând care a fost cea mai bună parte. Lanterna ei de hârtie foșnește în timp ce ea se schimbă pe bancheta din spate, aburind geamul cu respirații fierbinți. Degetul ei scârțâie pe geamși trasează caracterele chinezești pentru 1982, murmurând *yi jiu ba er* pentru sine. În cele din urmă, murmurul ei se stinge și este înlocuit respirația liniștităși regulată a somnului.

Rachel privește pe fereastră, absorbită de propriile gânduri. Din când în când, mașina este inundată de lumina provenită de la traficul care vine din sens opus. Henry se bucură că petrecerea s-a terminat. Din momentul în care Edwin Huang l-a apucat de mână,și-a amintit de tensiunile din anii facultății sale. Dezacordul cu privire la delegațiile vizitatoare s-ar putea transforma într-o mare dezbinare, iar Henry nu vrea să fie prins mijloc.

Pe măsură ce China se normalizeazăși mișcarea pentru independența Taiwanului ia amploare, el se teme că el sau mama sa vor fi cumva înghesuiți între aceste două forțe. Nu este bine că documentele sale sunt neclare. Nu este bine că nu a știut niciodată care au fost legăturile lui Longwei cu KMT. Situația, deși îndepărtată, este

încă volatilă. El se teme că tot norocul său se acumulează ca o datorieși că, într-o zi,

soarta va veni să o încaseze.

Cred că Lily ar trebui să nu mai meargă la orele de chineză", spune Henry.

"Ce? În vocea lui Rachel se simte o surpriză acută.

"Am spus că ar trebui să o scoatem pe Lily de la orele de chineză.

"Din cauza a ceea ce a spus ea? Rachel râde. 'Aw, e doar un copil,și nimeni...'

"Nu. Ea nu mai poate merge.

Oh, pentru lui Dumnezeu, Henry! Rachel plesnește bordul.

Lily se agită. Rachel se uită peste umăr, dar copilul nu se trezește.

'Henry, ea iubește aceste cursuri. Nu vezi asta? Nu vezi cât de fericită este că are ceva, cineva cu care să se identifice? De ce nu o poți lăsa să aibă acest lucru? Un profil scăzut. El trebuie să aibă un profil scăzut, iar în aceste clase, Lily iese în evidenț ă.

"Chiar tu ai spus că unii dintre oamenii de acolo nu erau foarte drăguți", începe el. "Unii dintre oamenii *de oriunde* nu vor fi foarte drăguți. Acest lucru este valabil indiferent de limba pe care o vorbești sau de sărbătoarea pe care o sărbătorești. 'Am auzit câteva dintre soții vorbind în chineză în bucătărie', explică el. 'Rachel, lor nu le place Lily. Nu le place că nu e numai chinezoaică. Ele...

"Știu, am fost acolo. Ea îl . 'Nu trebuie să vorbesc chineza ca să înțeleg disprețul. Henry" - se apleacă în față, căutând să vadă dacă înțelege - "Nu caut aprobarea lor. Ei nu vorbesc în numele tuturor, iar acolo erau o mulțime de familii drăguțe. Profesoara

lui Lily, Patricia, celelalte mame. Cu toții suntem de acord că orele sunt grozave. El bate volan, încercând să se gândească la o altă modalitate

de a exprima acest sentiment de vulnerabilitate.

"Afară, ei vorbeau despre delegația care vine în vizită de pe continent.

"Ce legătură are asta cu ceva?

'Atât de multe opinii', continuă Henry, vorbind peste ea. 'Unul vrea să îi primească,

altul nu, altul vrea să vorbească despre politică, altul vrea să protesteze. Toți sunt

experți'.

"Ș i?

'Cu aceste cursuri, eiștiu cine este în comunitate. Vor săștie cine stă unde". "Despre ce vorbiți? Cine sunt "ei"? Vocea ei se ridică. "Shh", o avertizează Henry.

"Ești nerezonabil. Vocea ei scade la oșoaptă firavă. 'Oamenii vorbeau.Și ce dacă?

Probabil că mâine nici nu-și vor mai aminti conversațiile. Fiecare are dreptul la propria

'.

"Nu toată lumea.

"Da, toată lumea", replică ea. 'Dezacordurile sunt permise. E o țară liberă, poți

spune ce vrei. Pentru lui Dumnezeu, Henry, nu mai fi atât de

speriat! Ești un cetățean american". El lovește.

"Dar nu este!

"Oh..." Vocea lui Rachel se schimbă într-o singură silabă. "Oh. Mai moale, acum.

El întoarce maşina în aleea lor.

"Lily nu are nevoie de ea. El opreşte contactulşi trage frâna de siguranță. Nu are

nevoie de o limbă care o va îndepărta doar de mama ei.

Luni, Tom Benson trece pe la biroul lui Henry. "Am auzit că te-ai întâlnit cu David Tian în acest weekend. Lui Henry i se accelerează pulsul.

"E un tip grozav, nu-i aşa? Am crezut că vă veți înțelege bine. Nu cunosc prea mulți chinezi de aici, dar îmi imaginez că e plăcut să ai pe cineva care să vorbeşti. Henry recunoscu pe jumătate remarcile lui Benson. "Ai cunoscut mulți dintre chinezii de acolo?

Încotro se îndreaptă această conversație?

'Tian mi-a făcut cunoştință cu alte câteva persoane care au urmat aceeaşi facultate

caşi mine. În ani diferiți, totuşi. În rest, nu, nu chiar. Henry ridică din umeri. 'Nu am avut prea mult timp să stăm de vorbă. A trebuit să plecăm devreme. Fiica mea era foarte obosită după o seară atât de interesantă. Dulciuri, petarde, felinare. S-a epuizat singură.

"Copii. Benson zâmbeşte înainte de a continua. 'Deci, această delegație de vizitatori chinezi. Ai de gând să faci parte din comitetul de primire? Am auzit că sunt în căutare de traducători.

Henry se uită din nou la colegul său. Sub manierele uşoareşi râsul generos ale lui Benson se ascunde un intelect impecabil; perspicaceşi precis. Nu spune niciodată un cuvânt mai mult decât este necesar.

"Ah, am cumpărat deja bilete pentru a vizita familia soției mele în această vară. Se pare că este în acelaşi timp cu vizita". Henry este surprins de

cât de uşor se formează scuza. Nu este o minciună - doar că nu este încă adevărată.

"Am înţeles. Benson dă din cap. 'Am o întâlnire de echipă în curând. Vorbim mai

târziu. Sunt foarte încântat că l-ai cunoscut pe Tian.

"Grăbeşte-te, mamă, o să întârziem! Lilyşi-a pus pantofiişi jacheţaşi aşteaptă la uş ă.

'Nu vreau să pierd nimic. Profesorul Li a spus suntem

învăţând despre cele patru comori ale caligrafiei chineze şti. ! Lily, vino aici",

o mama ei din bucătărie.

Lily este îngrijorată. Rachel se aşează masă. Lily rămâne în picioare uşa bucătăriei.

"Ce s-a întâmplat? Am probleme?

"Nu, dragă, nu ai probleme.

Dar..." Rachel ezită. "Dar ce? Clopotele de alarmă sună în capul lui Lily. Ceva nu e în regulă. Mama ei pare că îşi cere scuze. "Lily, astăzi nu mergem la ora de chineză. "Ce?

"Euşi tatăl tău am decis că e mai bine dacă nu mai mergi. Ce? De ce? Lily face o

pauză, luată prin surprindere. Apoi: "Am făcut eu ceva

greşit?

'Nu ai făcut nimic rău. Noi doar... tu, tu faci atât de multe lucruri, pian, fotbal, cor,

cercetaşe. Totul e prea mult.

'Voi renunța la pianși la cercetașe. Nu-mi pasă de lucrurile astea. Vreau să învăț

chineză! Mamă, te rog? Vocea lui Lily se clatină. 'Nu poți să-mi iei asta fără motiv. Nu

e corect!

'Îmi pare rău, Lily, dar tatăl tău chiar nu crede că este o idee bună.' Rachel se ridică

pentru a încerca consoleze.

"Este ideea lui? Unde este el? Lily se uită pe fereastra bucătărieiși își vede tatăl

grădina din spate. "Tată!", strigă ea.

"Lily, nu..." începe Rachel, dar Lily a ieșit deja afară.

Lily izbucnește pe ușa din spate. Henry strânge ochii. Omizi de cort se târăsc peste tot

în cireșul lui.

"De ce trebuie să întrerup cursurile de chineză?", cere ea. "Nu trebuie săștii limba asta", spune el, trăgând jos o altă creangăși încruntându- se masa de insecte care se zvârcolea.

"Dar vreau învăț. Acum ea este chiar lângă el, fără suflare de furie. 'Nu, nu vrei să

știi chineză.'

"Da, vreau! Te rog, tati?

"Nu, e mai bine dacă nu o faci. În felul ăsta, nimeni nu-ți poate spune lucruri pe care nu vrei să leștii. Henry eliberează creangași se uită la cer. Se formează nori de furtună.

"*Vreau* săștiu", susține ea. 'Vreau să vorbesc chineza. Vreau să fiu capabilă

să vorbesc mai mult cu Nainai. Vreau să aflu despreța̧ra din care ai venit. *Țara din care ai venit*. Ea nu mai există. "Ascultă-mă. El se întoarce cu fața la ea. 'Nu avea încredere în .Știu asta. Am învățat pe calea cea grea. Stai departe de ei.

Ea se apropie de el și strigă: "Nu ești corect! Oamenii sunt drăguți acolo. Sunt

prietenii mei!

"Nu!", tună el. 'Ei nu sunt prietenii tăi! Gata cu orele!

Ea se retrage cași cum ar fi fost lovită. Se uită la el cu o durere pe care el nu a mai

văzut-o până acum. În loc să mai spună un cuvânt, ea își mușcă buzași își ridică bărbia

în semn de sfidare, apoi fuge înăuntru.

Ridică mânași scutură o creangă. Unele omizi cad la pământ, altele încă se agață de frunzele pe jumătate mâncate. El rupe creanga. Ușa se deschide din nou. Rachel iese și se îndreaptă spre el.

"Pot să te întreb ceva?", spune ea.

Lasă creangași începe să calce pe cuibul de omizi. "Ce vrei pentru ea?

"Ce vrei să spui?" el, fără să se oprească.

"Puteți interzice cursurile, dar nu puteți împiedica întrebările ei. Într-o zi va dori să

afle despre moștenirea ei.

Henry se holbează casă, unde o aud pe Lily bătând în deschiderea unui preludiu

Rachmaninoff. Se aude caşi cum ar lovi pianul cu pumnul.

După o clipă, el spune: "Prefer să fie supărată pe mine decât să afle prea multe lucruri care o vor răni. Dacă i-aş spune tot ce crede ea că vrea săştie, nu ar mai putea să nu afle acele lucruri".

O cascadă de acorduri alternează între mâna dreaptăşi cea stângă, prăbuşindu-se pe claviatură. Lily a sărit la o secţiune zgomotoasă, rapidă, furioasă, lovind note suplimentare pe marginile fiecărui acord.

Îţi aminteşti cum, atunci când era mică, erau mereu lucruri pe care voia să le facă - să se caţere pe copaci cu ramuri slabe, să sară jos din sala de gimnastică din junglă? Lucruri periculoase?

Rachel dă uşor din cap.

"Şi am spus nu", continuă Henry. 'Poate că se agita, dar în cele din urmă, se oprea. Orice ar fi fost, mai devreme sau mai târziu, ar fi uitat. Este la fel. Ceea ce vrea ea - ceea ce vrea săştie - nu are nevoie de asta. Nu are nevoie săştie toată mizeria, toată tristeţea. În timp, va uita că a întrebat.

'Henry, nu mai este un copil mic. Nu cred că asta' - gesticulează spre casă - 'va dispărea odată ce va plânge adoarme. Eu aş asculta-o cât timp încă vorbeşte cu tine'. Henry examinează o altă creangă. De unde a apărut nenorocita asta de infestare? "Nu ai putea face ceva ca să te întâlneşti cu ea la mijloc? sugerează Rachel. "Poate o înveţi tu ceva chineză? Să o duci în Taiwan să o vadă pe mama ta? Henry dă din cap cu emfază. Nu, el nu vrea ca Lily să limba.Şi oricât de multşi-ar dori să-şi vadă mama, nu vrea să atragă atenţia asupra ei sau asupra lui. Nu se poate întoarce, nu acum.

'Trebuie să fie ceva. Trebuie să faci un mic compromis. Dumnezeu ştie că am

învăţat să fac compromisuri în această căsnicie.

Ce vrei să spui?", se el, întorcându-se cu faţa la ea.

Rachel se uită la el neîncrezătoare. "Ce vreau să spun? Ăsta" - gesticulează ea în jur - "locul ăsta, cu mame pline de snobism și de minte îngustă, orașul ăsta fără nicio slujbă interesantă pentru mine, asta nu e mea de viață împlinită. Am muncit din greu, căutând modalități de a fi fericită. Ai observat măcar?

Henry tresare. *Nu, nu chiar*, recunoaște el însuș i.

'Și cu aceste cursuri, am găsit în sfârșit ceva care funcționează atât pentru mine, cât și pentru Lily. Ea a fost încântată, iar eu abia începusem să-mi fac niște prieteni adevărați, iar acum tu ai pus capăt acestei situații.

"Lily se poate alătura unui alt club. Îți poți găsi alți prieteni. "Nu asta e ideea! strigă Rachel. 'Uite, înțeleg că este o situație delicatăși că ești îngrijorată pentru mama ta, darși noi suntem familia ta. Nu contează fericirea noastră pentru tine?

"Desigur. El respinge izbucnirea ei. 'Dar nu există nicio comparație între pericolul cursurilorși faptul că ai sau nu ocazia să bei o cafea cu mama unui copil. Nu înțelegi cât de gravă este această amenințare?

'Nu', spune Rachel, frustratăși furioasă. "Nu, Henry, nu înțeleg.

Henry se holbează la ea. Ea se uită la el, apoi se întoarceși pleacă. El se uită în jos.

Omizi se târăsc pe cizmele lui.

Din casă, notele de pian încă se poticnesc unele de altele, muzica destrămându-se.

O disonanță imensă se rostogolește prin aer, în timp ce Lily își lasă tot brațul în jos din

nouși din nou, pătând clapele. Capacul de la

pianul se închide, urmat de sunetul scaunului răsturnat.

Într-o zi va dori să știe despre moștenirea ei. Moștenire. Cuvântul se întipărește în mintea lui Henry. Mai târziu, în acea după-amiază, se duce în biroul său și deschide dicționarul. "Ceva ce este transmis din trecut, o tradiție". Ce tradiție ar putea el să transmită? Oțară distrusă? Suspiciuneși trădare? Mileși mile de mizerie? Cine ar lăsa o astfel de moștenire unui copil?

De ce să nu-i oferim libertate lui Lily în schimb? În loc de povești triste, Henry îi va oferi fiicei sale o albă. Nu își poate imagina un gest mai generos. Nu contează că ea nu-l vrea, nu-i poate înțelege valoarea pe moment. În timp, va înțelege.

Los Alamos, New Mexico, martie 1982

"Pot să merg la bibliotecă cu bicicleta? Acestea trebuie predate mâine. Lily își ridică cărțile de la bibliotecă. În majoritatea weekendurilor, petrece câteva ore culoarele secției pentru copii din bibliotecă, găsind un nou teanc de povești pentru săptămâna care urmează. Îi place că cititul este ca o călătorie prin spațiu și timp. Sunt atât de multe locuri despre care a citiși pe care i-ar plăcea să le vadă în viața reală într-o zi.

Rachel cascăși ridică capul din cartea pe care o citește. "făcut temele?

Lily dă din cap.

"Și practica de pian?

"Da, în această dimineață, când ați fost la plimbare cu doamna Bennett. Rachel își descrețește fruntea. Apoi: "Poartă o jachetă, e răcoare. Întoarce-te până la ora patru.

"Mulțumesc! Lily o sărută pe mama eiși iese grăbită pe ușă.

Lily își verifică ceasul: mai este suficient timp. Pedalează cât de repede poate, își încuie bicicleta în fața bibliotecaiși intră pe ușa automată. Înăuntru, își pune cărțile pe biroul de returnări și se îndreaptă spre

secțiunea pentru copii. Dar astăzi, în loc să zăbovească ca de obicei de-a lungul rafturilor, ia două cărți la întâmplare și se îndreaptă spre .

Bibliotecara, dna Trujillo, îi zâmbește în timp ceștampilează cărțile. "Vizită rapidă,

Lily", spune ea.

"Uh-huh. Lily dă din cap.

"sunt bune, va trebui să-mi spui ce crezi data viitoare vii. Îi înmânează cărțile Lily.

"Da, doamnă Trujillo.

Aleargă câteva străzi de la bibliotecă până la centrul comunitarși se așează la locul ei exact când profesorul Li împarte un recipient cu pensule de caligrafie. Între fiecare pereche de elevi se află o piatră de cerneală, un bețișor uscat de cerneală și o sticlă mică de apă.

"Lily, bine ai venit! Vocea profesorului Li se luminează. Ne-a fost dor de tine! Nu

contează, ne poți ajunge din urmă. Doar urmează-i pe ceilalți. Își ridică vocea pentru a

face să tacă niște chicoteli. "Acum, să ne amintim cum începem să practicăm caligrafia

chineză. În primul rând, trebuie să vă așezați foarte echilibratși calm.

Ea le cere elevilor să pună picioarele pe podeași să țină spatele drept. Lily își ajustează postura și copiază instrucțiunile profesoarei Li, mâna în pumn pentru a măsura distanța potrivită între marginea mesei și burtă. Învățătoarea Li le spune apoi să își pună brațele pe masă, să închidă ochiiși să respire adânc, inspirândși expirând puternic.

Odată ce lecția începe, Lily este fascinată. Îi place să simtă cum bățul de cerneală se freacă de piatră în timp ce se amestecă cu apa. Îi place felul în

care pensula bea lichidul din bazinul întunecat. Senzația este magică atunci când vârful pensulei întâlnește hârtia și cerneala își lasă amprenta. Învățătoarea Li le-a dat hârtie specială marcată cu căsuțe pentru a putea exersa numerele. Lily umple o pagină întreagă, apoi încă una,și încă una.

Unii dintre copii încep să picteze fețe zâmbitoare. Alții folosesc pensulele pentru a- și vopsi unghiile în negru sau pentru a trasa oasele de la articulații la încheieturi. Câteva sticle de apă se răsturnăși unele dintre fete chițăie, dând vina pe băieți. Lily le ignoră pe toate.

Prea curând, ora se termină și profesorul Li strânge materialele. Lily își pune cu reticență pensula în borcanul cu apă pentru a o curăța și se ridică să plece. Este ora 15.30. Este suficient timp pentru a se întoarce la bibliotecăși pentru a merge acasă.

Îngenunchează pentru a-și debloca bicicleta când cineva îi bate pe umă r.

"Unde ai fost? Ea se . Este Thomas Lu, unul dintre băieții care se prostea în timpul

lecției de chineză.

"Da, am crezut că nu te mai întorci", adaugă un băiat al cărui nume Lily nu și-l

amintește. Evan? Eric? Deși nu e sigură, e sigură că are o sclipire rea ochi.

Lily se încruntă la ei, uitându-se în jur după alți copii mai drăguți. Nu vede pe

nimeni.

Nu-i place cum Thomas se profilează deasupra ei. Ea se ridică.

"Sunt doar ocupată. Ridică din umeri.

Credeam că eşti prea fricoasă să-ţi mai arăţi faţa după petrecerea de Anul Nou",

rânjeşte el.

Ce a fost în neregulă cu petrecerea de Anul Nou?

"Despre ce vorbeşti?

"Sunt o corcitură, un amestec, o încurcătură", spune el, cu voce înaltă. "Sunt Lilyşi îmi place Anul Câinelui, pentru că sunt un câine. Îşi ridică mâinile ca nişte labeşi se mişcă.

"Taci din gură! strigă Lilyşi îl împinge.

"Ooh, ai grijă, o să se bată cu tine", o ironizează Eric. El o trage de curelele

rucsacului, iar ea se poticneşte.

Acum Thomas vine spre ea. Faţa lui nu mai este batjocoritoare, ci furioasă. În altă zi, i-ar fi fost frică. Ar fi fugit sau ar fi încercat să-şi ceară scuze. În schimb, îşi recapătă echilibrulşi îl priveşte în faţ ă.

El strigă ceva la ea, dar ea este prea furioasă ca să asculte. Era atât de fericită să se întoarcă în clasă. Nu are de gând să-i lase pe aceşti băieţi proşti să strice totul. Fără să stea pe gânduri, îşi mişcă pumnulşi îl loveşte cât de tare poate în nas. Se aude o pocniturăşi pumnul ei pulsează de impact. Îşi trage mâna înapoişi îşi freacă încheieturile. Le simte caşi cum ar în flăcări.

Thomas . Mâinile i s-au ridicat la faţă, iar sângele îi curge din nări.

"Rahat, omule! guiţă Eric. "Eşti bine?

Lily tremură şi rămâne fără cuvinte. Ce a făcut? Nu a vrut să... să ce? Să-l

lovească? Chestia e că a vrut să o facă. Nu-i pare rău. Nici măcar un pic.

Thomas urlă, iar tricoul său este plin de sânge.

Haide, Thomas", spune Eric, trăgându-și prietenul deoparte. 'O să ai atâtea

probleme', îi spune el lui Lily în timp ce pleacă.

Lui Lily nu-i pasă. Se uită în jos la pumnul ei. Începe să se umfle,și e mâna ei de scris. Își ia rucsaculși se urcă pe bicicletă, pedalând cu o singură mână tot drumul spre casă.

"Lily! Este aproape patruși jumătate!

"Știu, îmi pare rău am întârziat puțin. Am fost trasă pe sfoară. Lily își ascunde

mâna în spatele rucsacului.

"Am fost îngrijorați. Trebuie să fii cu ochii pe timp. Cum altfel am putea avea

încredere în tine?

Voi fi mai bună data viitoare", spune Lilyși urcă la etaj.

În camera ei, Lily răsfoiește noile cărți de la bibliotecă. Nu sunt foarte bune. Data viitoare, va trebui să plece mai devreme, ca să poată alege cărți mai bune. Când sună telefonul, Lily se crispeazăși se străduiește să audă conversația mamei sale, observând cum își schimbă tonul.

"Oh, bună ziua, doamnă Lu! Ce mai ? Rachel pare plăcutăși surprinsă. "Serios?"

Surprinsă, dar nu atât de plăcută.

"Oh, trebuie să fie o neînțelegere. Ea nu mai urmează cursurile. Tranșant, ca atunci

când știe că are dreptate și așteaptă doar ca cealaltă persoană să își dea seama de

greșeală.

"Astăzi? Nu, a fost la bibliotecă'. În defensivă. "Oh..." Mai lent. Luat prin surprindere. "Oh, înțeleg. Calm mortal. Lily închide ochii.

"Îmi pare foarte rău. Vom vorbi cu ea. Lily lăsă

capul în mâini.

"Vă mulțumim că ne-ați anunțat. La revedere acum.

Lily numără trei secunde până când mama ei îl cheamă pe tatăl ei. Apoi începe să numere din nouși ajunge la douăzeci înainte de a auzi pașii venind pe hol. "Lily.

'El început! El m-a împins! Spunea lucruri îngrozitoare!

"Trebuia să-l ignori", spune mama ei.

"Nu! Erau doi, nu am putut. Au fost răi. N-ar fi trebuit să scape cu asta!

'Poate că s-au înșelat, dar violența nu este răspunsul', spune Rachel. Ar trebui să ne

ridicăm în fața bătăușilor! Lily nu vrea să renunțe la discuție. "Lily, i-ai *spart* nasul!

Lily chicotește. Nu vrea, dar îi scapă înainte să poată înăbuși

ea.

"Nici măcar nu trebuia să fii acolo! o mustră Rachel.

"Nu contează comportamentul băieților, ne-ai mințit în legătură cu locul în care te

duceai. Am avut încredere în tineși ai făcut-o pe la spatele nostru. Asta e ceea ce eși

mai rău.

"Chiar voiam să merg la cursuri", se plânge Lily.

"Îți vei cere scuze. Ești pedepsit, pentru tot restul anuluișcolar. Fără petreceri, fără

prieteniși fără plimbări cu bicicleta până la bibliotecă. Rachel spune asta pe un ton care

spune că problema s-a încheiat.

Lily se uită la tatăl ei. El nu a spus nimic în tot acest timp. El doar dă din cap

dezamăgitși iese din cameră. Lily se simteși mai rău.

"Am vrut doar să învăț. Am vrut doar să fac parte din ceva", se văicărește ea.

Henry, deși nu este deloc încântat de minciunileși furtișagurile lui Lily, este în secret

încântat că i-a spart nasul micului ticălos. Se pare că a meritat-o.

Capitolul douăzecișișase

Taipei, Taiwan, decembrie 1983

Meilin își cenzurează scrisorile către Renshu. Nu-i spune ce a ajuns să înțeleagă despre Revoluția Culturală de pe continent sau despre Teroarea Albă din Taiwan. Nu îi scrie despre mișcarea pro-democrație taiwaneză în creștere. Nu scrie nimic care i-ar putea pune pe amândoi în . Sunt prea multe limbi ocupate, ochi invidioși, degete agățate. Ea nu-i spune cum oamenii s-au întors pe furiș pe continent pentru a-și căuta prieteniiși familia. Odată ce pașapoartele au devenit disponibile pentru cetățenii din Republica Populară Chineză, oamenii au început să rezerve călătorii în Hong Kong, Singapore sau Europa pentru a se strecura înapoi în China. Toți vor să găsească ceea ce au lăsat în urmă cu atât de mult timp în urmă.

Nu-i spune cum vecinul lui Peiwen din juan-cun, bătrânul Wu, s-a întors la Xi'anși a găsit doar tristețe. Numele locurilor se schimbaseră, sate întregi fuseseră rase de pe fața pământului sau inundate, înregistrările se pierduseră, mormintele strămoșești fărâmițate. Bătrânul Wu plângea în fața tuturor violențelor făcute celor vii și celor morți. Dintre toți oamenii, nu recunoștea niciun chip.Și ce rost ar fi avut să-i spună lui Renshu despre cum cei care s-au întorsși i-au găsit pe cei dragi au avut inimile frânte în zece mii de alte moduri? Familiile fuseseră despărțite și împrăștiate în toată țara. Mulți au descoperit că tațiiși mamele lor suferiseră crunteședințe de luptă sau că frații și surorile lor fuseseră executați sumar pentru că aveau legături cu naționaliștii sau rude în străinătate. Alții au povestit despre prieteni care au murit din cauza bătăilor, a malnutriției, a bolilor netratate.Și prea adesea, pentru cei mai strălucițiintelectualiși artiști, sinuciderea sau nebunia le-au distrus lumina.

Chiar și reuniunile reușite au fost pătate. Există povestea doamnei Zhao, care a vândut un lingou de aurși o brățară de jad pentru a-și cumpăra bilete la Shanghai. Voia să își găsească surorile. Le-a găsit, dar după o întoarcere acasă fericităși

la masa de sărbătoare, suspiciuneași gelozia se strecurau în aer; doreau mai mult de la ea, nu o credeau când spunea căși în Taipei au fost vremuri grele. Familia lor fusese vizată din cauza fiicei cu legături cu negrii, spuneau surorile,și nu era nevoie să dea nume. A existat o singură fiică care a părăsit China. Doamna Zhaoși-a scurtat călătoria și s-a întors la Taipei cu două săptămâni mai devreme.

În ciuda acestor rapoarte, oamenii continuă să viseze la continent. Toată lumea speră că situația lor va fi diferită. Dar, unul după altul, când se întorc în Taiwan, indiferent de ce spun, Meilin își poate da seama că China nu a fost ceea ce credeau ei că fi.

Deși astfel de povești îi umplu zilele, de la bârfele de la piață la discuțiile sincere la

ceai, Meilin nu îi spune niciodată nimic lui Renshu. Îi spune doar ceea ce trebuie să

știe.

Ce trebuie săștie?

Să fie bine (chiar dacă nu este; o deranjează ochii, iar artrita o împiedică să coasă).

Că este în siguranț ă.

Că are destul.

Că îi este dor de elși că se gândește des la familia lui. Că

se bucură că sunt sănătoșiși fericiț i.

Los Alamos, New Mexico, martie 1984

Îl observă luni la prânz.

Ieri, Rachelși Lily au dus mașina lui la Santa Fe pentru un schimb de ulei. După aceea, urmau să meargă la cumpărăturiși să ia cina în oraș, întorcându-se târziu. El era deja în pat când a auzit ușa deschizându-se, un foșnet de genți, murmureși, în cele din

urmă, liniște.

Când Rachel a venit în dormitor, el s-a prefăcut că doarme.

De când Lily a încetat să mai meargă la orele de chineză, Rachel a fost mai rece cu

el. Indignarea inițială a lui Lily s-a transformat în rotirea ochilorși ridicarea din umeri.

Rachel îl asigură că acesta este doar începutul anilor adolescenței, dar el nu poate scăpa de sentimentul că ceva s-a rupt între ei. Totuși, va accepta

distanțarea lui Rachelși îmbufnarea lui Lily. Continuarea cursurilor ar fi dus la

la probleme mai mari.

Dimineața, nu se gândise să se uite în spatele mașinii. În ultima vreme, pleca devreme, înainte ca Rachelși Lily să se trezească, înainte ca traficul să se aglomereze. De fapt, Henryși-a adaptat întregul program pentru a fi cu o jumătate de oră înaintea tuturor. Începe devreme, ia prânzul devreme, pleacă devreme. În acest fel, el evită conversațiile neașteptate de la birou. Odată cu normalizarea relațiilor cu China, tot mai multe delegații vizitează laboratorul. Fiecare vizită îl face pe Henry din ce în ce mai nervos. Cu cât sunt mai puținești anse pentru o discuție nestructurată cu cineva, cu atât mai bine.

Dar acum, când traversează , observă ceva alb pe bara de protecție din spate a mașinii sale. A marcat-o cineva? Se întreabă dacă a fost vandalizată în Santa Fe. Mulți oameni din oraș au cerut plăcuțe de înmatriculare pe care să nu scrie "Los Alamos County", astfel încât mașinile lor nu fie vizate atunci când merg în orașul mai artistic. Poate că ar trebui să-și iași el acele plăcuțe. Se grăbește, dezgustat de sentimentul unei transgresiuni.

Dar nu, e un abțibild. Rachel trebuie să îi fi permis lui Lily să îl pună acolo. Henry râde ușurat de el însuși. Este doar unșir de ursulești de pluș care seține de mână, cu ceva scris în partea de jos. Chiar dacă ar trebui să fie prea mare pentru ei, Lily încă iubește ursuleții de pluș. El se apropie pentru a citi textul: "Ursuleții de pluș ai lumii, uniți-vă!

Henry îngheață. Un slogan comunist. A trecut prin oraș, pe șantier, în spatele gardului și într-o zonă clasificată, cu un slogan comunist pe bara sa de protecție. Îl marchează drept trădător, loialitatea față de un sistem căruia a muncit toată viața să i se opună.

"URSULEȚII DE PLUȘ DIN LUME, UNIȚI-VĂ!

De cât timp se află pe mașină? Cine a văzut-o? Având în vedere că a ajuns devreme, este posibil ca fiecare persoană de la serviciu să fi văzut-o. Va fi dus la interogatoriu? Este disperat să scoată abțibildul, dar nu poate fi văzut în această , scoțând propaganda de pe mașina sa. Asta l-ar incrimina și mai mult.

Descuie portiera și se strecoară în scaunul său. Se întreabă dacă e mai bine să

meargă acasă pe drumurile lăturalnice și pustii sau pe drumul principal, ca să ajungă mai repede acasă. Optează pentru drumul mai scurt; e încă înainte de ora prânzului. Drumul de cinci kilometri i se pare unul de cinci sute. Odată ajuns acasă, intră cu mașina pe alee. Oprește contactul, sare afară și rupe autocolantul de pe spatele mașinii.

Aruncându-l direct la gunoi, ar putea fi totuși incriminator. Se grăbește în biroul său pentru a-și lua foarfeca. Taie abțibildul în panglici subțiri și apoi taie panglicile în bucăți mici. Bucățile de urechi și lăbuțe de urs se adună într-o grămadă, împreună cu literele majuscule din desenul animat. Taie semnul exclamării în trei bucăți. Expiră, apoi își dă seama că are nevoie de momeli pe care să le amestece, în cazul în care cineva descompune suficient din autocolant pentru a-și da seama ce scria pe el. Mazăre congelată. Ia o pungă mare congelator și golește mazărea într-un castron de aluminiu. Bolul răsună când fiecare mazăre atinge suprafața. Henry începe să sfâșie punga de plastic.

Când abțibildul și punga cu mazăre congelată sunt o grămadă de confetti, el cerne prin resturi. Nimeni nu ar fi în stare să separe fragmente din Uriașul Verde de rămășițele abțibildului comunist. Își petrece restul orei de prânz mergând la diferite coșuri de gunoi din oraș, împrăștiind câteva bucăți de confetti în fiecare. Termină exact la timp pentru a se întoarce la muncă.

Întors la birou, stomacul lui Henry bolborosește. A uitat complet să ia prânzul.

"Unde este autocolantul meu de protecție?

Rachel spală vasele. Închide apași se întoarce spre Lily.
"Ce? "Autocolantul meu de protecție. Cel pe care l-am luat în Santa Fe. Nu mai e pe mașină.

Rachel îșișterge mâinileși se îndreaptă spre ușă, urmată de Lily. Stau în picioareși se uită la partea din spate a Honda Civic roșie. În loculșirului vesel de de pluș, există doar un contur dreptunghiular de praf.

Când Rachel se uită în altă parte, Lilyștie căștia deja. "Știai, așa? De ce

nu mi-ai spus? Unde este?" "Tatei nu i-a plăcut.

"Argh! exclamă Lily. "De ce?

"A spus că este un slogan comunistși că oamenii ar crede că este comunist dacă l-ar

avea pe mașină.

"Comun-cum? Ce-i asta?"
"Comunist. Ca Rusia sau China.

"Dar el *este* din China. În plus, erau doar de pluș. "El este din

Taiwan, nu din China.

"*Ai* spus că s-a născut în Chinași a crescut în Taiwan. "Da, dar noi

spunem doar este din Taiwan.

"De ce este atât de ciudat în legătură cu totul?

"Ai grijă", avertizează Rachel. 'A crescut în vremuri foarte dificile'.

'Dar asta nu e acum. Acesta este trecutul, și într-o țară aflată la mii de kilometri

distanță, despre care îi place să pretindă că nu există. În plus, ce legătură are asta cu un

abțibild?

"Lily, oprește-te. Vocea lui Rachel este dură acum. 'Poți să iei altulși să-l pui în

altă parte. Aruncă-l.

"Oh, cui îi pasă? murmură Lily, ieșind din cameră. "A fost doar un abțibild tâmpit.

Mai târziu în acea săptămână, telefonul sunăși Lily se grăbește să răspundă. "Alo? Alo... Oh! *Hen hao, hen hao. Ni hao ma*?", începe Henry când o aude pe Lily vorbind în chineză. "Tată, telefonul!

Cine ar putea fi? Henry nu se așteaptă la un telefon de la mama lui. Când ia

telefonul de la Lily, el : "Nainai? Ea scutură din cap.

"Alo?", spune el în engleză.

O voce necunoscută de bărbat începe să vorbească în mandarină. Henry îi face semn

lui Lily să plecești ajustează telefonul, pierzând numele bărbatului. Interlocutorul spune

că este absolvent al NTUși că acum studiază în America.

Cine este acesta?", întreabă Henry, vorbind încă în engleză.

Bărbatul rostește numele de familie Yang și continuă, spunând ceva despre

construirea unei comunități. Henry se gândește la prietenii lui din . Nu-și amintește niciun Yang. Îi este greu să se concentreze asupra cuvintelor bărbatului. Un gând îi sare în minte lui Henry: ar putea avea legătură cu abțibildul de pe bara de protecție a lui Lily?

"De unde ai numărul ăsta? îl întrerupe Henry.

Apelantul spune ceva vag despre nume de familie chinezești din cartea de telefon.

Henry își dă seama că bărbatul nu a spus de unde sună. Acum îl întreabă pe Henry dacă a auzit de mișcările pro-democrație din Taiwan, întrebându-l dacă Henryștie de linia telefonică "Vocea Taiwanului". Henry nuștie ce vrea omul sau pentru cine vorbește. *Nu-ți arăta cărțile atunci când nu-ți poți da seama ce joc se joacă.*

Mâinile îi tremură. "Nu mă interesează!", strigă el în setul de mânăși atârnă

sus

.

Când telefonul sună din nou, el nu răspunde. Lily apare în jurul

colț.

El dă din capși îl lasă să sune.

În următoarea sâmbătă după-amiază, Henry stă în biroul săuși se gândește la un calcul pentru serviciu. Aude mașina lui Rachel ajungând acasă, după ce a lăsat-o pe Lily la o prietenă. Se aude clinchetul cheilor la ușă, foșnetul pungilor de hârtie și, în curând, pașii ei pe hol. Rachel bate la ușă în timp ce o deschide.

'Bine, am anunțat banca, furnizorii de utilități, școala și familia mea despre noul nostru număr de telefon, care nu figurează pe listă', spune ea. 'Lily înțelege că trebuie să îl dea doar prietenilor pe care îi cunoaștem. I-ai spus tale, nu-i așa? Henry mormăie o recunoaștere.

'Le-am spus și celor mai mulți dintre prietenii mei din afara orașului. Trebuie să

mai spunem cuiva?

"Nu, nimeni altcineva.

"Cum rămâne cu prietenii tăi, Liși Pao? Vei dori să-i suniși să le spui, nu-i așa?

"Nu, sunt profesori importanți acum, m-au uitat.

"Henry, ei sunt cei mai vechi prieteni ai tăi. Nu vrei săți legătura cu ei?

Henry ridică din umeri.

'Nu te înțeleg', oftează Rachel, exasperată. 'Înainte îți plăcea să faci lucruri. Obișnuiam să râdem mult. Obișnuiam să vorbim mult. Acum tot ce vrei să faci este să te ascunzi în biroul tău. Ce s-a întâmplat?

Henry se enervează. "Care e problema?", spune el. 'Ai unde să locuiești, mâncare din belșug, o mașină a . Eu am o slujbă bună. Lily este sănătoasășși se descurcă bine la școală. De ce te plângi?

"Pentru că te-ai schimbat. E cași cum te-ai pliat pe tineși mății afară.

Henry se holbează la ea.

'Într-o căsnicie ar trebui să existe două persoane, . Dar în ultima vreme parcă nu eș ti

aici, parcă vrei să fii invizibil. We've been

Suntem căsătoriți de aproapeșaisprezece ani, Henry,și tu ai devenit mai necunoscut, nu mai puțin. Chestia e că" - vocea ei începe să tremure - "am renunțat la mulțime de lucruri pentru a te susține pe tineși cariera ta.Și nici măcar nu pare să-ți pese. Nu-i așa?

Henry este uimit. Chiar dacă o blochează afară, așa cum spune ea, este doar pentru a o proteja pe easi pe Lily. Se uită înapoi la calculele sale. *Aha!* Există o greșeală în algebra lui. Își ridică creionul pentru a face corecția.

'Henry! Argh! Las-o baltă - doar baltă.

Ea iese din birou. El o aude cum ia poșeta și cheile și trântește ușa. Mașina

pleacă.

El înjură. Ea reacționează exagerat. El continuă să lucreze la calculele sale pentru

restul după-amiezii.

"Unde este mama?

Lily stă la ușa biroului lui. E apus de soare, iar lumina aurie face un halou în jurul

ei. Probabil că nu a auzit-o intrând. E aproapeșase seara.

"Nuștiu. Poate s-a dus la cumpărături?", sugerează el.

Trece orașapte , apoi ora opt, iar Rachel nu este încă acasă. În jurul orei 20.30, Henry face orez prăjit cu ouă amestecateși roșii. Lily stă lângă el în bucătărie, clătește salatași taie morcovii pentru o salată.

Când se așează la masă, Lily întreabă: "Tuși mama v-ați certat sau ceva de genul

ăsta?

Henry nu suportă să întâlnească privirea lui Lily. "E doar supărată", îi spune el

farfuriei sale. Termină masa în tăcere.

Dimineața, Rachel încă nu s-a întors. "Se va

întoarce", spune Henry.

Lily se uită tristă la el peste castronul ei de cereale, apoi continuă să-și citească

cartea. Rachel urăște când Lily citește la masă. Termină micul dejun în tăcere.

Am întârziat la autobuz", spune Lily, strecurându-și cartea în rucsac și luându-și

haina.

Toată ziua la serviciu, Henry este distrat. Unde este Rachel? Când se întoarce?Și dacă nu se întoarce? El nu s-a gândit niciodată că ea ar putea chiar să plece. Se va întoarce, se asigură el din nou. Dar poate că el

ar trebui să meargă acasă mai devreme, în caz că Rachel nu e acoloși Lily are nevoie de cineva. Apoi își amintește că Lily are o cheie. De ani de zile vine singură acasă după ore. Totuși, pleacă puțin mai devreme de la serviciu și niște provizii pentru cină, pentru orice eventualitate.

Mașina lui Rachel este pe alee. El se grăbește să intre în casă. Ea stă masă. Se uită în sus

la el, fără să zâmbească.

"Unde e Lily?" el, lăsând cumpărăturile jos.

"E la Connie. Întotdeauna merge acolo lunea dupășcoală. "Oh. Era el conștient

de acest aranjament?

"Henry.

"Rachel, îmi pare rău. I-'

"Nu. Ascultă. Rachel ridică mânași continuă. 'Toată ziua de ieriși de azi, m-am plimbat prin Santa Fe, încercând să-mi dau seama cum să repar asta - cum să *ne* reparăm.Și în cele din urmă, în după-amiaza asta, mi-am dat seama că nu pot schimba.

Nuștiu cum. Nu te pot proteja când nici măcar nu înțeleg de ce ești atât de speriată. "Dar Henry, nu voi continua . M-am săturat să încerc să-ți dau ceea ce ai nevoieși să mă lași pe dinafară.

Henry îșiține respirația. Ce spune ea?

Are lacrimi în ochi. Ea leștergeși își liniștește vocea. "Când am prima dată aici, Los Alamos părea un loc bun, dar acum mă simt prinsă în capcană. Mi-e dor să fiu într- un loc mai mare. Am nevoie de mai mult decât ture part-time biblioteca publică. Nu mai este suficient. Vreau ceva mai mult, ceva diferit.

"În curând Lily va fi la , apoi la facultate,și ce va mai rămâne pentru mine? Îmi

place să fiu mama ei, dar nu pot fi doar mama eiși soția ta. Nu e corect față de nimeni

dacă tot încerc să fac din tineși Lily totul pentru mine.Și eu am nevoie de o viață a ,și

nu e nimic aici.

Îl părăsește? Inima lui Henry bate mai repede. Ce s-ar face fără Rachel? 'Voi un post de bibliotecar cu normă întreagă în Santa Fe. Voi continua să aplic până voi găsi ceva bun. Ceva provocator, unde pot crește, unde pot avea o profesie, nu doar un loc de muncă.

"M-am gândit la asta", continuă ea. 'Lily e destul de mare să aibă grijă de

dupășcoală, iar în zilele în care este implicată în activități, poate merge cu bicicleta. S- ar putea să fie nevoită să ajute mai mult pe aici, dar asta va fi bine pentru ea". Henry studiază chipul lui Rachel. El poate vedea cât de mult înseamnă asta pentru ea. Există în ea o intensitate, o determinare pe care nu le-a mai văzut de mult timp. "Am spus "la bineși la rău"și nu voi încălca aceste jurăminte, dar am

nu mă voi abandona nici pe mine. Am nevoie de asta. Pentru mine.

Henry este atât de uşurat că Rachel nu-l părăseşte încât nu se poate opri din dat din cap. Aproape că plânge. "Dacă vrei să lucrezi în Santa Fe, e în regulă. O să găsim o soluţie. Mă bucur că te-ai întors. Îşiţine braţele deschise să o îmbrăţişeze. "Şi îmi pare rău.

Când începe anulşcolar următor, noua slujbă a lui Rachel oţine în Santa Fe până târziu

în majoritatea serilor.

Iniţial, Lily se simte un pic pierdută. Este ciudat să plece laşcoală dimineaţa, după

ce mama ei a plecat deja la serviciu, şi este ciudat să vină acasă într-o casă liniştită. Până acum, mama ei a fost mereu prin preajmă, având grijă de mese, cumpărături, . Sunt atât de multe lucruri de care ea s-a ocupat fără probleme.

În cele din urmă, lui Lily îi place să aibă mai multe responsabilităţişi mai multă independenţă. Găseşte mâncarea pentru eaşi tatăl ei, face o parte din cumpărături, se plimbă prin oraş pe bicicletă. În timpul liber, după ce termină cu temeleşi exersează la pian, Lily citeşte. Secţia pentru copii a depăşit-o, iar bibliotecarii i-au făcut cunoştinţă cu Jane Austenşi surorile Brontë. Îşi imaginează că va deveni o persoană cu inteligenţa lui Elizabeth Bennet, rezistenţa lui Jane Eyreşi pasiunea înflăcărată a lui Catherine Earnshaw. Mama ei este mai fericită, dar atât de ocupată. ei pare să se fi înmuiat, dar esteşi mai retras. În weekenduri, se retrage în cărţileşi muzica lui.

Lily, de asemenea, se retrage la lectură. Este caşi cum cei trei orbitează în jurul casei

pe care o împart, dar nu mai sunt sincronizaţ i.

Lily a încetat să-l mai întrebe despre trecutul său. Nu că nu i-ar păsa - mai degrabă a renunţat. E mai uşor să nu se certe cu el. În plus, ea are o viaţă a

ei. Liceul este o schimbare binevenită față de anii de gimnaziu, când era ciudată și plină de ganguri. Îi place agitația de a avea mai multe cluburi, mai mulți oameni de cunoscut, cursuri mai provocatoare. Își găsește un grup primitor de prieteni în cor și se alătură revistei literare. Atâta timp cât își menține notele bune, ea

părinții nu par să fie deranjați de activitățile ei suplimentare.

La școală, s-a întâlnit cu câțiva dintre copiii la orele de chineză, dar asta a fost cu atât de mult timp în urmă, încât toată lumea pare să fi uitat de ei. Încă mai are cutia cu cărți de chineză pe care i-a adus-o Nainai. Chiar nu este sigură cum să pronunțe corect cuvintele și oricum nu știe cu cine ar vorbi, le simte ca pe o legătură cu ceva important. Din când în când, când tatăl ei primește o aerogramă albastră din Taiwan, ea își trece degetele pe hârtia subțire, dorindu-și să o poată citi. Dacă o întreabă cum se simte Nainai, el îi răspunde întotdeauna ceva vag și previzibil, de genul: "E bine și speră că înveți din greu". Într-o zi, gândește Lily, va găsi o cale să o vadă din nou pe Nainai. Pe măsură ce liceul continuă, studiile lui Lily ajung să aibă un dublu scop. Ea lucrează cu sârguință și are rezultate bune, pentru că aceasta este o parte din ceea ce este ea, ceea ce a fost întotdeauna. Dar, în plus, performanțele ei academice devin un

mod diferit de a comunica cu tatăl ei. Urmează cursuri avansate de științe și calcul și, ori de câte ori se blochează, îi cere ajutorul. Sunt întrebări la care el răspunde cu plăcere.

Spre sfârșitul ultimului an, Lily este acceptată la Universitatea Rice din Houston. Lily este entuziasmată. Vrea să își creeze un nou sentiment de sine, într-un oraș nou, într-un stat nou. S-a săturat de orașul în care a trăit toată viața. Înnebunită după experiență, vrea să vadă lumea. Rachel este fericită pentru că, deși Lily va fi într-un alt stat, nu este prea departe: doar un stat mai încolo, în Texas.

"Foarte frumos, , este oșcoală de inginerie bună", spune Henry.

Rachel adaugă: "Da, din moment ce ai capacitatea, ar trebui să te uiți la programul lor de inginerie. Dacă aș aveașansa să o iau de la capăt, mi-aș lua o diplomă tehnică". "Fă EE; întotdeauna există locuri de muncă pentru ingineri electrici. O bună siguranță pentru viitor", spune tatăl ei.

Dar Lily nu se gândește la locuri de muncăși la diplome pe piață. Ea așteaptă cu aventura unui nou început. Pentru restul verii, părinții ei continuă să o încurajeze să se specializeze în inginerie. Este un subiect pe care par să fie de acord, măcar o dată.Și pentru că lui Lily îi plac majoritatea materiilor și urăște dezamăgească părinții, este destul de ușor fie de acord.

Los Alamos, New Mexico, iunie 1989

Este o sâmbătă după-amiază, la o săptămână de la începutul vacanței de vară. O ultimă

vară lungă acasă, în Los Alamos, înainte ca Lily să înceapă facultatea.

Lily intră în sufragerie. Tatăl ei stă pe podea, jucând solitaire, uitându-se pe

jumătate la un program TV. Părul i se subțiază, iar creștetul capului îi este chel. Se

așeazăși ea canapea să se uite.

Brusc, spectacolul este întrerupt. Henry se uită în sus.

Ecranul arată mulțimi care mișună undeva noaptea, cu incendii în fundal. Un bărbat zace cu fața în jos într-o căruță, cu tricoul pătat de sânge. Un tanc se află printre baricadele distruse înainte ca camera să treacă la prim-planuri cu oameni pe biciclete. Printre strigătele, sirenele și pocnetul insistent al focurilor de armă, crainicul citește: *"În timp ce lumea privește și ascultă îngrozită, mișcarea pașnică pro-democrație din China ajunge la un sfârșit violent și sângeros, zdrobită de valuri de*

forțe militare chineze. Sute de civili neînarmați, dornici de libertate, măcelăriți în Beijing de soldați înarmați".

Ecranul se oprește la graficul de difuzare: "Raport special - CBS News". Henry privește îngrozit, în mână cărțile nejucate. Pieptul lui Lily începe să o doară de când ține respirația.

În toiul nopții, continuă crainicul, tancurile au intrat în Piața Tiananmen din Beijing, trăgând fără discernământ miile de oameni care se adunaseră la manifestațiile studențești. Imaginile arată mulțimi de soldați în uniformă completăși căști metalice verzi luptându-se cu civilii. În semn de disperareși sfidare, oamenii aruncă cu cărămizi sau flutură bețeși undițe pentru vite. "*Mii de trupe de luptă ale Armatei Populare de Eliberare acum Piața Tiananmen din Beijing. Studenții au dispărut. Aerul miroase a praf de pușcă*".

Reportajul continuă, dar o cortină coboară peste fața lui Henry. Acesta își aruncă

cărțile pe covor, se ridicăși închide televizorul.

"Mă uitam la asta!

El îi aruncă o privire despre care eaștie că înseamnă *că nu se discută despre asta.*

Dar ea este atât de aproape de a-și începe viața în propriile condiții, îl provoacă oricum.

'Ai de gând să o oprești și să o ignori? Să te comporți ca și cum tancurile nu au

făcut doar

să se rostogolească în mulțimeși să înceapă să ucidă oameni? "Tu nu știi", spune el. 'Nu știi nimic despre situația asta. Nu știi nimic despre oamenii de acolo,și cine vede ceși cine...

'Dar ce ar putea justifica măcelărirea protestatarilor paşnici? Tancurişi trupe care

avansează asupra ? Studenţ i!

Acest lucru este greşit. Ce fel de guvern face asta? Nu vă pasă? Întrebările lui

Lily sunt în aer. Niciuna nu vorbeşte.

"Cum poţi să închizi televizorul?", spune ea, în cele din urmă. "Nu vrei să faci

nimic?

Ce pot să fac?" Mâinile îi zboară în sus într-un gest de disperare. 'Nu-i pot ajuta. Nu

o pot ajuta nici măcar pe propria mea mamă. Nu te băga în asta. Nuştii toată povestea'.

'Tocmai asta e problema. Eu nuştiu toată povestea. Nuştiu toată povestea ta; nu ştiu toată povestea *mea*. Cum aş putea săştiu cine sunt dacă atât de multe lucruri sunt interzise?

Henry se uită la ea,şocat. Văzând surprinderea tatălui ei, Lily continuă. Eliberarea este copleşitoare. Acum strigăşi nu se poate opri. "De ce respingi mereu orice are legătură cu China? De ce nu

să-mi spui mai multe despre trecutul tău? De ceţi-e atât de frică?" El se

uită la ea mult timp, fără să spună un cuvânt.

"Nici măcar nuştii, nu-i aşa?Ţi-ai petrecut toţi aceşti ani fiindu-ţi atât de frică de

toţişi de toate,şi nu poţi să-mi dai nici măcar un motiv bun de ce.

"Bine, bine. Îţi voi spune. Ce doreşti săştii? În ochii lui se citeşte o abandonare sălbaticăşi, pentru o clipă, Lily îşi doreşte să nu fi întrebat,

temându-se de ceea ce a provocat. Dar nu-și poate slăbi strânsoarea asupra acesteiașanse de a-l înțelege, poate, în sfârșit.

"Totul. Spune-mi despre China. China ta.

"China mea? Ochii lui se măresc de neîncredere, ca și cum ea ar fi rostit o imposibilitate. "China mea..." începe el, dar nu mai poate continua. El ezităși părăsește camera.

Înapoi în biroul său, Henry stă la birou, tremurând. Când închide ochii, este bombardat

cu imagini ale ultimelor sale zile în Shanghai, ale suspiciunilor

Simpatizanți comuniști împușcați pe stradă, lupta pentru a scăpa pe vapor.

Când Lily s-a uitat la el acum, el a văzut, poate pentru prima dată, nu copilul pe

careși-a petrecut atâta timp din viață încercând să-l protejeze, ci o tânără plină de furie

și dragoste. Își amintea de ferocitatea mamei sale. *De ceți-e atât de frică?* vocea lui

Lily răsună în capul lui.

Totul. Totul, vrea el să spună.

Îi este teamă pentru Meilin. Orice demonstrație militară de forță din partea Chinei

se simte ca o amenințare la adresa Taiwanului. Această monstruozitate de la Tiananmen îi amintește, încă o dată, de vulnerabilitatea mamei sale și de propria sa neputință. Un fiu ar trebui să își ajute mama, iar el nu poate. În ciuda diplomelor sale de lux, a cetățeniei sale americane, a slujbei sale, a tuturor măsurilor sale de succes, el nu o poate ajuta pe mama sa, iar acest lucru,știe el în sinea sa, este un eșec de neiertat. Imaginea tancurilor avansând îi trece prin minte. Lily are dreptate, nu e corect, dar

el tot nu vrea ca ea să vadă asta. Nu vrea ca ea să se implice, chiar și de la această distanță. Nu vrea ca ea să știe că asta li se poate întâmpla studenților.

De ceți-e atât de frică?

Se teme pentru viața lui aici. Își amintește că locul său de muncă este sigur; actele sale sunt în regulă. Dar este încă bântuit de numele lui Longwei. Nu poate ști niciodată dacă păși este sau nu pe un teren fals. Dacă în China sau în Taiwan vor fi tulburări, este îngrozit că ceva din trecut îi va compromite pe cei pe care îi iubește.

Nu este doar că este speriat: se micșorează. Cu mult timp în urmă, și-a împărțit lumea în două: Lumea lui Renshu și a lui Henry. De ani de zile, împărțirea îl trage în afară, îl întinde. Este prea greu să țină două țări, două vise. A lăsat deja în urmă atât de mult din viața lui ca Renshu. Nu poate risca să piardă viața, familia, pe care și-a construit-o ca Henry.

Închide ochii, își pune capul în mâini.

În următoarele câteva săptămâni, Lily își repetă discuția în minte. Se întoarce mereu la momentul în care el a părăsit camera. *Iar pleacă, în loc să înfrunte lucrurile.* Inițial, furia și indignarea ei o fac să se întoarcă la acel moment. Este convinsă că are dreptul să știe mai multe și este furioasă și frustrată că el încă - *încă* - este atât de

secretoasă. Ea nu mai este un copil. Ce ar putea fi atât de rău?

Dar, în cele din urmă, furia ei se stinge, iar ea rămâne cu imaginea lui șovăind, clătinând din capși camera. Pe măsură ce furia ei dispare, ea începe să vadă angoasa lui. De fapt, el nu poate face față acelor amintiri. Vinovăția o lovește ca un val uriaș. În toți anii în care a insistat, nu i-a trecut niciodată prin cap că el nu vrea să-i spună poveștile pentru că nu poate.

PARTEA A

ȘASEA

1989-2000

Capitolul douăzecișișapte

Houston, Texas, august 1989

Să ieși din holul cu aer condiționatși să ieși afară este cași cum ai intra într-un zid de

umiditate arzătoare.

"O să mă
topesc până ajungem la târgul de activități", spune Lily, stratul de

transpirație care s-a format în timp ce ca restul grupului de boboci să iasă.

Se îndreaptă spre centrul studențesc al Universității Rice în grup. Totul în timpul săptămânii de orientare, sau "săptămâna O", a fost făcut în grup. Au vizitat campusul împreună, au ieșit împreună la desert la miezul nopții la House of Pies de pe Kirby Drive, s-au înghesuit împreună într-un autobuz spre Waterworld, au revizuit împreună regulile Codului de onoare. Lily a cunoscut atât de mulți oameni noi încât nu mai poate reține numeleși fețele.

Pe cât este de copleșitor, pe atât este de emoționant. Lily este pe val. Deși își prețuiește prietenii de acasă, la sfârșitul liceului, uneori se simțea prinsă în grupuri. Toți credeau că îi cunosc deja pe toți. Acum areșansa de a se defini pe sine, în loc să fie definită de oameni care o cunosc din gimnaziu sau chiar de la grădiniță.

Curtea centrului este plină de studenți în pantaloni scurțiși tricouri. Studenții din clasele superioare au mese reprezentând diferite cluburi și împart gustări, pixuri gratuite și autocolante. Powderpuff Touch Football, Campanile Orchestra, The Rice Thresher Newspaper, Campus Crusade, Juggling Club. Lily se plimbă de la o masă la alta. Atât de multe grupuri! Un banner roșu pe care scrie "Asociația studenților chinezi" cu litere aurii atrage atenția lui Lily. Curioasă, Lily se oprește. Cineva îi întinde o broșură cu o bomboană în folie roșie. "Peste câteva săptămâni va avea loc un picnic de bun venit - alătură-te nouă!", spune tânăra. Lily se evantaiază cu hârtia, dar asta nu face decât să miște aerul fierbinte înainteși înapoi.

Vede un loc umbros pe niște trepteși se așează. Răcoarea betonului este o ușurare.

E bine să ieși din lumina orbitoare. Deschide bomboanași bagă în gură. Căpșuni, cu o umplutură moale. Ochii i se odihnesc pamflet. Decide că va merge la picnic. Nimeni nu-i poate spune să nu meargă.

Punctul culminant al vieții la Rice este colega ei de cameră, Anne Lin, originară din Houston. "Crezi că ne-au pus împreună pentru suntem amândouă chinezoaice? Lily a întrebat în prima zi.

"Ești chinezoaică? spusese Anne, cu o expresie de nedumerire mult prea familiară

pentru Lily.

"Ei bine, jumătate. Tatăl meu este chinez".

"Ah, bine, îmi dau seama", a spus ea, dând din cap. "De fapt, familia mea este din

Taiwan, nu din China. Din ce parte a Chinei este tatăl tău?

"Umm, nu sunt foarte sigură. Lily se înroși, brusc rușinată. 'Dar știu că a fost în

Taipei înainte să vină în SUA.Și bunica mea încă locuiește acolo.

"Super.Și al meu are.

Chiar dacă Anne se pregătește pentru medicină, specializarea biologie, ele sunt în multe dintre aceleași clase. Împreună cu toți ceilalți boboci din domeniulștiințelorși ingineriei, ele urmează cursurile celor trei discipline principale: calcul, chimieși fizică. Eași Anne învață adesea împreună, comparându-și notițeleși făcând temele împreună. La începutul semestrului, au stat până târziu într-o noapte, chinuindu-se să rezolve niște de fizică.

"Nu aș lua acest curs dacă nu ar trebui. Cum naiba mă va ajuta să fiu un doctor mai bun dacăștiu despre traiectoria ghiulelelor de tun? mormăie Anne. "De ce vrei să fii doctor? întreabă Lily, sincer curioasă.

Anne ridică din umeri. "Nu știu. Îmi place biografia. E interesant. Cred că mi-ar

plăcea să fac parte dintr-o clinică de familie, să ajut oamenii, să învăț despre corp. Pot

vedea punctul final. Așa că părțile dificile - cum ar fi fizica - sunt suportabile. Dar tu?

De ce vrei să devii inginer?

Lily se gândește la asta. Ea nuși-a pus niciodată această întrebare. "De fapt, nici

măcar nu sunt sigură ce este ingineria.

Anne râde în hohote. "Ce?

"Ei bine, doar că, din moment ce cursurile de anul acesta sunt în principal de introducere în științe, voi avea o idee mai bună anul viitor, când voi urma cursurile specifice ingineriei.

"Cred că are sens. Anne cască.

Pe măsură ce semestrul continuă, ora preferată a lui Lily este cursul obligatoriu de

științe umaniste. Profesorul este amuzantși energic,și scoate la iveală idei interesante

de la fiecare student. Deși unii studenți laștiințe se plâng de lectură, Lily adoră faptul că în fiecare săptămână apare o carte nouă de la un scriitor nou. Discuțiile în grupuri mici sunt o pauză binevenită de la nesfârșitele teme pentru acasă și rapoarte de laborator de la orele de matematicășiștiințe.

La picnicul Asociației Studenților Chinezi, aproximativ douăzeci de studenți se adună la umbră, unde este doar puțin mai răcoare decât în soare. Majoritatea par asiatici, dar Lily observă o fată blondă într-o rochie de soare. Într-un cerc de băieți care joacă hacky

sack, câțiva par a fi hispanici sau indieni. E greu de spus, dar, la prima vedere, Lily nu

vede pe nimeni care să pară în parte chinez.

Masa de picnic din lemn este încărcată cu mâncare. Cineva a adus un fierbător de

orez Tatung, la fel ca cel al tatălui ei de acasă. Deși cea mai mare parte a mâncării pare

necunoscută, odată ce Lily începe să își umple farfuria, apar urme de memorie. Există mirosuri pe care Lilyși le amintește de la chefurile de gătit nocturne ale tatălui ei. Sunt arome pe care le recunoaște de la prânzurile lui ocazionale din weekend. Murături de prune cu gust ascuțitși ciuperci brune ciudateși moi; alge marine alunecoase, aproape cauciucate, pe care le mestecă și le mestecă și apoi se forțează să le înghită, nefiind sigură dacă le-a mâncat cum trebuie. Prăjituri rotunde, sfărâmicioase, cu volute elaborate,ștanțate cu caractere chinezeștiși umplute cu o pastă roșiatică ușor dulce, ușor granulată. Salate de verdețuri fierte la aburi,

condimentate cu sos de soia, semințe de susan negruși ceapă verde. Mai presus de toate, îi amintește de acea vară demult apusă alături de Nainai.

Lily zăbovește aproape de marginea unui grup care schimbă povești despreșcoala chineză de sâmbătă. Unul își amintește de un profesor de caligrafie care se furișași smulgea pensula din mână dacă o țineau necorespunzător, lăsând în urmă o dungă neagră. Altul menționează plictiseala de a trebui să completeze pagini și pagini în fiecare săptămână, exersând caractere chinezești. Toți gem în semn de compasiune. Cineva se alătură cercului, prezentându-se ca secretară a Asociației studenților chinezi. Spune că o cheamă Elizabeth și că este studentă în primul an la medicină și istorie asiatică. A vrut să vină

salută toți noii veniți. Când o vede pe Lily, se opreștesi spune: "Mă bucur să te văd. Cei care nu sunt chinezi suntși ei bineveniți la întâlnirile noastre CSA". "Dar eu sunt chinezoaică", se bâlbâie Lily.

Elizabeth își ridică sprâncenele. "Serios?

Lily simte că se micșorează. Acum ceilalți se uită la ea.

"Ei bine, pe jumătate chinez. meu este chinez", reușește Lily să spună, vocea ei

devenind oșoaptă.

Elizabeth o privește de sus în jos, dă încet din cap, apoi emite un zâmbet larg către grup, atrăgând atenția tuturor celor aflați acolo. Cum am spus, vă urăm bun venit tuturor. Lily se îngrozește la dulceața sacadată din vocea lui Elizabeth. În acel moment, cineva o strigă pe Elizabeth. 'Ah, mă cheamă datoria. Președintele vrea să vorbească.

Un tip atletic cu părulțeposși un tricou cu Houston Rockets se ridică pe una dintre bănci pentru a atrage atenția tuturor. El se prezintă drept Chris Gee, președintele,și vorbește club și despre numeroasele activități viitoare. La sfârșit, face o glumă presărată cu mandarin. Toată

lumea izbucnește în râs. Lily zâmbește și dă din cap, sperând că nimeni nu va observa că nu înțelege.

"Cum a ?" întreabă Anne, care tocmai strâmbase din nasși dăduse din cap când Lilyo

întrebase dacă vrea să participeși ea.

Lily nu e sigură ce să spună. "Bine, cred. "Crezi?Ț i-

a plăcut?

"A fost frumos. Multă mâncare bună, mulți oameni interesanți. Anne își întinde brațele peste manualul de calcul deschis. "Mă bucur că te-ai distrat. Nuși pentru mine, totuș i.

"De ce nu?

'Am avut parte de destule lucruri de genul ăsta când eram copil. Părinții mei mă

târau mereu la lecții de
limbi străine, petreceri, meciuri de softball. Oricare ar fi evenimentul, întotdeauna se termina cu certuri. La moment dat, Mi-am dat seama că acestea erau doar ocazii pentru mame de a concura cu alte mame, de a se lăuda cu copiii lor, de a se plânge de soții lorși de a relua bârfele din Taiwan.

"Hmm. Lily dă din cap, întrebându-se cum ar fi fost asta.

"Hei, mâine seară niște oameni merg la Chinese Café în Bellaire.

Ar trebui să veniți. Sunt sigur că picnicul a fost destul de plăcut, dar cafeneaua

chinezească este foarte bună.

"Nu am fost niciodată la un restaurant

chinezesc. "Glumești. Niciodată?

"Nu. Mamei nu-i place mâncarea chinezească. Era un singur restaurant chinezesc în Los Alamos, iar spunea că era groaznic. Apoi, mai târziu, când am încetat să mai vorbim alți chinezi, a avutși mai multe motive să stea departe.

"Stai, de ce tatăl tău nu a mai vorbit cu alți chinezi? "Nu am nicio idee, pursi simplu a făcut-o. A fost cam în aceeași perioadă în care m-a făcut să renunț la lecțiile de chineză.

"Ce? *Tatăl* tău te-a făcut să renunți la lecțiile de chineză?

Lily dă din cap.

"Mi-aș fi dorit ca tatăl meu să mă fi lăsat să renunț. Cursurile alea erau

plictisitoare. "Poate, dar fi plăcut să învăț limba.

"Nuți-a spus-o acasă?

"A spus că e mai bine dacă nu.

Anne este grijulie. "Mama ta vorbește chineză? Lily scutură din

cap.

"Atunci poate a fost din respect pentru ea sau ceva de genul ăsta.

Lily râde, un pic mai amar decât intenționa. "Sau ceva de genul ăsta. 'Ai putea

învăța acum, totuși, dacă ai vrea. Ce oprește?

"Nuștiu", suspină Lily. 'M-aș simți ciudat, aproape ca o trădare. El a fost atât de împotrivă. În plus, dacă nu i-aș putea spune că o învăț, care ar fi rostul? Dacă nu aș putea nici măcar să vorbesc cu el?

"Asta e . Apoi Anne îi zâmbește lui Lily. 'Dacă Chinese Café fi primul tău restaurant chinezesc, atunci vei începe cu cel mai bun. Pun pariu căși tatălui tău i-ar plăcea.

După ce ruşinea ei iniţială dispare, Lily este atrasă din nou de evenimentele CSA. Speră ca toată lumea să fi uitat ce a spus Elizabeth.Şi oricum, nu a fost răutăcioasă. A fost doar o observaţie. Dar la fiecare eveniment, fie că este o seară de film, un festival sau o ieşire la un restaurant chinezesc, în loc să îşi facă prieteni şi să înveţe despre moştenirea ei, Lily se simte din ce în ce mai nelalocul ei.

Spre sfârşitul semestrului, CSA anunţă o pauză de studiu la mijlocul anilor terminali. Lily merge şi ea. Oamenii se înghesuie în jurul meselor, mâncând farfurii pline de găluşte şi chinuindu-se cu examenele şi lucrările de diplomă. Când conversaţia trece la poveşti scandaloase despre verile "Love Boat" în Taiwan, călătorii în care ar fi trebuit să exerseze mandarinaşi să aprecieze cultura chineză, dar în loc de asta au învăţat despre sexşi alcool, Lily nuştie cum să reacţioneze. Când râd de faptul că îşi înfurie părinţii răspunzând în engleză la întrebări chinezeşti, Lily nu are nimic de adăugat.

Dar apoi elevii încep să-şi amintească de prepararea jiaozi. Lily se . Îşi aminteşte că făcea jiaozi cu nainai ei. Cu toate acestea, pe măsură ce vorbesc, ea observă că este ceva ce majoritatea dintre ei fac cu familiile lor în fiecare an nou chinezesc. Se simte dezamăgită: familia ei nu a mai sărbătorit Anul Nou Chinezesc de mult timp. Cum se face că ceva despre care era sigură că o va face să se simtă completă, că îi va da un sentiment de identitate, sfârşeşte prin a o face să se simtă mai alienată ca niciodată?

Ruşinată de incapacitatea ei de a relaţiona, pleacă mai devreme.

Când Lily se întoarce la cămin, se prăbuşeşte pe patşi se holbează la tavan. "Mă tot duc la toate aceste evenimente, sperând că ceva se va potrivi, dar nu se întâmplă niciodată. Nu mă integrez. Toată lumea pare să fi avut aceste experienţe comune pe

care eu nu le-am avut. De cele mai multe ori nici nuştiu despre
ce vorbesc. Ai auzit

vreodată Love Boat?

"O, Doamne. Anne clătină din cap. 'A fost atât de jenant. În fiecare vară, când ne

vizitam rudele în Taipei, vedeam copii chinezo-americani alergând prin piețele de

noapte și prin locurile turistice, comportându-se ca niște proști. Mătușile mele ne avertizau mereu să stăm departe de eișine spuneau că ar fi bine să nu devenimși noi atât de răsfățateși americanizate.

"Vezi, eu nici măcar nuștiam ce este.Și toți ceilalți au o părere despre asta. "Dar ai spus că nu toți cei din CSA sunt chinezi, nu? Ce se întâmplă cu ei? "Nu pare să le pese. Lily se sprijini pe un cot. 'Poate pentru că nu face parte din moștenirea lor. Mulți dintre ei iau chineza ca materie opțională sau studiază istoria Chinei. E cași cum nu ar avea nicio *obligație* personală; e doar ceva ce le place.

"Lily, e un club. Dacă nu-ți place, dacă nu e distractiv, nu te duce.'

Lily se lăsă din nou jos.

"Lily, Lily, Lily. Nu poți câștiga faptul că ești chinez sau pe jumătate chinez. E ca și cum ai încerca să dovedești ceva ce nu se poate dovedi. Fie vorbești sau nu mandarina fluent, fie că ai vizitat rude în Taiwan sau Hong Kong în fiecare vară de când aveai trei ani, aceste lucruri nu te fac mai mult sau mai puțin chinez. Îți dai seama de asta, așa?

Lily nu spune nimic.Știe că Anne are dreptate, dar să o audă atât de clar o înțeapă. "Ce rost are să încerci să faci parte dintr-un grup dacă te face să te simți atât de prost? Dacă vrei săștii mai multe despre cultura chineză, ia un curs sau citește niște cărți sau ceva. Nu trebuie să fii *membru de gradul A al Asociației Studenților Chinezi*. Lily înghite un nod în gât. Se simte prostuță.

"Hei, dacă vrei o cultură locală adevărată, vino diseară să faci doi pași. Este un grup de noi care merge la Pearland. De câte luni ești în Texasși încă nu ai plecat? De trei ori? Asta e adevărata rușine aici.

"Uh...

"Oh, nu face fața asta. Trebuie să încerci mai întâi. Haide. Se ridică deasupra lui Lily

și îi luă ambele mâini, trăgând-o în picioare. 'Presupun că nu ai cizme? Nu contează, nu contează. Acum, cu ce să te îmbraci? Anne deschide dulapul. "Pot să merg în blugi?

"Blugii sunt buni", spune Anne, scotocind prin umerașe.

Anne are dreptate. E distractiv să faci doi pași.Și mai are dreptate, decide Lily,și în privința CSA. Când Lily se întoarce pentru al doilea semestru, nu mai încearcă să afle cum să fie chinezoaicăși încearcă doar să afle cum să fie ea însăși. Este ușor să treacă printre restul studenților ca fiind "vag etnică", ceea ce, într-un oraș ca Houston, nu este neobișnuit. Ea pune o distanță între eași moștenirea sa, o distanță care alunecă, în cele din urmă, spre indiferență, astfel încât, atunci când este întrebată despre originile sale, Lily va remarca cu ușurință: "Oh, tatăl meu este chinez", cași cum ar fi fost afecțiunea lui, nu a ei.

Capitolul douăzecișși opt

Houston, Texas, august 1990

În anul al doilea, cursurile sunt mai provocatoare. Lily se află pe un teritoriu nou:

gândire computațională, ecuații diferențiale, bazele ingineriei electrice, materialeși

dispozitive și laborator de inginerie. Cursurile plăcute de științe umaniste de anul

trecut par o amintire îndepărtată. Totul pare atât de serios acum.

La jumătatea semestrului, Lily stă până târziu la laboratorul de informatică,

încercând să termine un raport de laborator care trebuie predat dimineață. A trebuit să

aștepte ca un computer să fie disponibilși acum, aproape de ora 2 dimineața, unul este

în sfârșit liber. Trebuie doar să adauge niște date la raport, să facă graficele, să

tipărească totulși va fi gata. Își introduce discheta în computerși așteaptă. Așteaptă. Are un sentiment de slăbiciune când pictograma dischetei nu apare imediat, apoi apare un mesaj de eroare care spune discheta nu poate fi citită.

"Argh!", geme ea. "Nu, nu, nu, computer prost! "Ce s-a

întâmplat?", întreabă fata de la computerul de lângă ea.

"Computer stupid, disc stupid. Nu pot ajunge la dosarul meu, iar raportul meu

trebuie predat în" - Lily se uită ceas - "exactșapte ore.

Fata dă din cap compătimitor. "Du-teși întreabă-l pe Tony", arată ea spre biroul de asistență. 'E foarte bun la salvarea fișierelor de pe discurile deteriorate. Nu știu cum reușește, dar mi-a mai salvat fișiere".

"Bine. Lily bagă o agrafă îndreptată în gaura de lângă unitatea de disc pentru a-și elibera discul, apoi îl iași se grăbește la biroul de asistență, unde un tip cu părulșaten creț citește un manual.

" puteți ajuta? Raportul meu laborator trebuie predat mâineși toate fișierele mele sunt pe acestași spune este deterioratși este singura mea copieși toți partenerii mei laborator dormși...

"Uau, mai . Lasă-mă să văd ce pot face', spune el, întinzând

mâna pentru disc.

El îl introduce în computerul său. Ea observă că are constituția lungăși subțire a

unui jucător de baschet.

"Care este numele fișierului?

'Umm... laboratorul de circuite? Sau laboratorul patru? Nu știu, știu doar că am

avut-o deschisă în după-amiaza asta.'

Tastează ceva, apoi dă din cap. "Hmm..." Ejectează discul și îl introduce în alt

computer, tastează din nou, se lasă pe spate.

"Vezi ceva? Lily sare de pe o parte pe alta.

"S-ar putea să dureze ceva timp. De ce nu te întorci peste aproximativ zece

minute?", spune el către ecran. Apoi se uită în sus. Are niște ochi imenși, căprui ca

alunele. "Cum vă numiț i?

"Lily. Lily Dao.

"Bine, Lily Dao, ne vedem în curând", spune el, întorcându-se la computer. "Da,

bine, sigur. Ea se plimbă afară, așteaptă câteva minute, primește un

pachet de M&M's de la automat, face câteva ture în jurul curții de inginerie, își verifică

ceasul, apoi se întoarce. El își citește din nou cartea.

"Ai reparat-o?

El dă din cap, întinzându-se să ia o nouă.

"Da,ți-am transferat fișierele pe un disc nou. va costa, totuși. Arată spre un afiș pe

care scrie "*Dischete noi, 1,50 dolari bucata*".

Ea izbucnește în lacrimi de ușurare în timp ce numără restul. "Doamne, urăsc

circuiteleși fireleși toate chestiile astea! Tony pune restul în sertar. "Care este specializarea ta?", întreabă el. "Inginerie electrică.

"Oh, desigur.

Lily pufneștești își lacrimile. El chiar arată bine. "Dar tu?" întreabă ea.

"Eu? Eu nu urăsc circuitele.

"Nu. Lily râde. "Nu, am vrut să spun care este ta?

Se uită prin laboratorul de informatică. "Știința

calculatoarelor. "Oh, desigur.Și îți place?

"De ce aș fi studiat-o dacă nu-mi plăcea? Poftim. Îi întinde discul. Mulțumesc! Mi-

ai salvat viața! Lily se uită la ceas: aproape 3 dimineața.

Timp suficient pentru a terminași, sperăm, pentru a dormi puțin.

În după-amiaza următoare, se întoarce să-l caute pe Tony. După ce predat raportul de

laborator, s-a gândit să se culce în patși să doarmă toată ziua. În schimb, a stat trează,

gândindu-se la el, reluând scurta lor conversație. A fost amuzantși amabilși, deși el probabil crede că ea este o proastă, ea vrea doar să-l vadă din nou. "Lily Dao", spune el când ea se apropie. "Mai ai un disc de calculator bolnav? "Nu, dar am vrut să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat. "Doar îmi făceam treaba. Dar el îi oferă un zâmbet uriaș.

"Când termini, vrei, nu știu, să mergem la o plimbare sau ceva de genul ăsta?" spune ea. Nu a mai fost niciodată atât de îndrăzneață cu un băiat. El își ridică sprâncenele la ea, surprins. Fața ei se încălzește și ea încearcă să dea înapoi. "Adică, aș

înțelege perfect dacă ești ocupat,și serios, eu...

"Da." El dă din cap, cu o scânteie de amuzament în ochi. "Sigur, mi-ar plăcea asta.

Ne întâlnim în curte în jurul orei patru?

"Grozav, da, ne vedem atunci", se bâlbâie ea, roșind, dar zâmbind. Îi vine sățopăie

în timp ce iese pe uș ă.

Parcurg pe jos buclă exterioară de trei mile a campusului. De două ori.

prima întâlnire, își puțin despre ei. El este în ultimul an de liceu, iar în toamnă va

merge la facultate. Familia lui este din Pittsburgh. Deși nu se poate spune după de familie, Camberwell, este italian, din partea mamei sale. Ea este medic. Tatăl său este inginer informatician.

"Deci, ai luat după tatăl tău, cu chestii de calculator? întreabă Lily.
'De fapt, mulți oameni spun că seamăn cu bunicul meu, mamei mele. Când

am era copil, părinții mei erau ocupați cu slujbele lor, așa că după școală stăteam cu bunicii mei".

Îi vede expresia încălzindu-se cu afecțiune în timp ce îi povestește despre delicatesele bunicilor săi, un centru comunitar din Pittsburgh. Se pare că făcea parte dintr-o familie extinsă care includea întregul cartier. Poate că acesta este motivul pentru este atât de sociabilși de serviabil.

"Dar tu?", întreabă el.

Îi povestește puțin despre cum a crescut în New Mexico. Când el o întreabă despre familia ei, ea îi dă răspunsul standard: mama ei este caucaziană, iar tatăl ei este chinez. Dar curând, vorbesc despre alte lucruri: muzică, cărți, locuri în care le-ar plăcea să călătorească.

"Mai bine plec", spune ea, în timp ce termină a doua buclă. "Mă duc două

cu niște prieteni mai târziu. Vrei să vii?

El se retrage îngrozit. "În niciun caz, fără dansuri country pentru

mine. Ea tresare, regretându-și impulsivitatea.

"Dar ești liber sâmbătă seara?", întreabă el.

"Unde mergem?" întreabă ea, urcându-se în mașina lui.

"O să vezi", spune el și introduce o casetă. Ies din orașul Houston pe acordurile

piesei *The Joshua Tree a trupei* U2.

După aproximativ o jumătate de oră, ajung la un dețară. Este fermecătorși banal. Șiruri de becuri goale luminează tarabele cu jocuri de carnaval și atracții șubrede. Târgul este plin de oameni orașul vecin, care au ieșit să petreacă noaptea. 'Un târg dețară? Cât de interesant! Nu am fost niciodată la unul.

"Ce? Ai crescut sub o stâncă sau ceva de genul ăsta?" îl tachinează el. "Ceva de

genul ăsta", murmură Lily, dorindu-și să nu se fi speriat. 'Cum

știai despre asta?", întreabă ea.

"Nu am făcut-o. Aveam altceva în minte, dar când am văzut luminile, am devenit

curios.

"Îmi place asta", spune

ea. "Ce?

"Cum îți schimbai planurile fără să clipești; cum, atunci când vedeai ceva ce îți

plăcea, te duceai după el.

El îi aruncă o privire care sugerează că se abține să mai spună ceva, apoi o apucă de

mână în timp ce merg spre de bilete. Încântarea o străbate și ea îi strânge degetele. În timp ce se plimbă, savurând hot-dogși privind oamenii, Lily îl privește și ea. Îi place felul în care el spune povești cu mâinile, mersul lui lejer, felul în care vocea luiține râsul la suprafață. Când aproape că a câștigat un câine masiv de pluș la o partidă de baschet, el susține că a ratat intenționat ultima aruncare, ca să nu mai aibă o a treia roată pentru restul serii. "Corect", spune Lily. Mai târziu, Madame Esmeralda îi spune lui Lily viitorul, prezicându-i multe aventuri, multe necazuri, kilometri de călătorieși, în cele din urmă, dragostea adevărată. Amețită și ușor tulburată de prezicerile doamnei, Lily arată spre roata Ferris.

Tony o apucă de mână și o îndrumă spre mașină.

"Ce noapte uimitoare", murmură ea când ajung în vârf. Ea se uită înapoi spre

luminile din Houston, înclinându-se timid spre el.

"Mmm..." El își pune brațul în jurul umărului ei. *Ce se va întâmpla în continuare*, se întreabă ea? Îi fură o privire. El îi prinde privireași îi face cu ochiul.

Se face târziuși mulțimea se subțiază. Târgul se va închide în curând, dar Lily nu vrea

ca seara să se termine. Plini de bomboaneși prăjituri, se îndreaptă spre mașină. Tony întoarce cheia în contact. Ceasul de pe bord arată 11.30 p.m. "Obosit?" întreabă el.

"Nu, deloc", spune ea.

"Mai vrei să mergem, atunci? Am avut un plan pentru seara noastră, îți amintești?

"Sigur, să mergem... Um, unde?

El nu răspunde, ci fredonează pe bandă, care acum redă un fel de jazz.

Este aproape miezul nopții când ajung pe o plajă pustie din Galveston. "", spune

Tony,și se îndreaptă sprețărm. Lumina lunii

iluminează linia dintre apăși nisip. Liniștea valurilor pictează un peisaj complet diferit strălucirea târgului. Lily își scoate sandalele, nisipul moale sugându-i degetele de la picioare. Mai jos pe plajă, flăcările pâlpâie de la un singur foc de tabără. Mareași cerul par deschiseși pline de posibilități. Brusc veselă, Lily începe să alerge pe malul apeiși face o roată. Tony încearcă și el. În ciuda grației sale de mai devreme, când era în poziție verticalăși trăgea la coș, el se prăbușește, cu

picioarele zvâcnind în unghiuri ciudate. Fără suflareși râzând, se așează și privesc valurile.

Lily observă o strălucire pe creasta fiecărui val care se prăbușește. "Ce este?"

întreabă ea, fascinată.

"Nu știu, un fel de bioluminescență, poate? spune Tony. 'Biolumin-ce?

Nah, e magie. Asta e ceea ce este. Magie.

Ei continuă să privească în tăcere.

"Ai dreptate," spune Tony, după câteva momente. Îl simte cum se întoarce să se uite

la ea și ea îi întâlnește privirea. "Este magic.

El se apleacă spre ea.

"Așteaptă. Lily se îndepărtează. "E... n-am mai..."

"Ești bine?

"N-am sărutat niciodată pe nimeni", recunoaște ea, simțindu-se prostuț ă.

"Niciodată?" El pare surprins.

Lily își mușcă buza, sperând că nu și-a ratat șansele.

"Este în regulă. Nu trebuie să facem nimic, putem doar să stăm", spune el. "Nu, nu. Vreau să te sărut. Vreau să te sărut, am vrut toată noaptea, dar acum este acest moment important, un moment care m-am gândit,și vreau doar să fie special,și

este special, dar dacă " -știe că bolborosește, dar nu se poate opri - "Pun pariu că ai

avut tone de prietene înainteș i-

"Mmm, nu chiar", spune el. "Oricum, nimeni ca tine. "Cum

adică?", se oprește ea.

"Nuștiu. Ești doar - diferit. Într-un mod bun.

Diferit, într-un sens bun. Îi place asta. Se întoarce să privească din nou valurile. "Cum e posibil ca cineva atât de drăguță, amuzantă și dulce ca tine să nu fi fost sărutată niciodată? Căldura lui o liniștește.

Ea suspină. "Crescând într-un oraș mic, toată lumea se cunoaște dintotdeauna. În , am avut aceiași copii în toate clasele mele. De exemplu, stăteam mereu între Josh Danielsși Robert Dooley. Sigur, ieșeam în grupuri, dar nu prea aveam întâlniri. Acum

că mă gândesc la asta, sărutând oricare dintre acei băieți ar fi ca sărut un frate sau ceva.

Ugh.'

El râde. "Ei bine, Lily Dao, din fericire pentru noi, nu sunt fratele tău. Tony îi ia

mânași îi sărută ușor încheieturile, uitându-se în sus la ea.

"Nu, ești. Ea se , buzele ei întâlnindu-se cu ale lui.

Când Lily este cu Tony, se simte ea însăși. Nu este Lily care încearcă din răsputeri să se integreze sau Lily, studenta la inginerie care se chinuie, este doar Lily. Nu știa că e posibil să se simtă așa: fiecare celulă vieși cântătoare. Un salt de bucurie când îl vede, un val de căldură când oține de mână, un râu care o poartă departe când se sărută, când degetele lui îi găsesc cutia toracică, îi urmărescșoldurile. Atunci când sunt împreună, în palmele ei, în tălpile picioarelor ei se simte o cunoaștere caldă: *asta funcționează, asta se potrivește, noi suntem*.

Ei împărtășesc plimbări impulsive cu mașina până la Captain Quackenbush's Inter- galactic Café din Austin, doar pentru milkshake-urile

cu cafea; plimbări printre aligatori în parcul de stat Bayou Bend; după-amieze lungi de joi la Muzeul de Arte Frumoase, când galeriile sunt gratuite și au aer condiționat; și plimbări cu bicicleta până la

cartierul Montrose, terminând la Bess's, care, o asigură Tony pe Lily, are cea mai bună

limonadășicei mai buni chicken-fingers din Houston.

Ea este atrasă de simțul lui de scopși de încrederea în tot ceea ce face. Pe măsură ce ajung să se cunoască mai bine, ea devine puțin invidioasă pe încrederea lui nespusă și incontestabilă în sine. Cum de este el atât de sigur de ceea ce vrea să facă cu viața lui? Cum de este atât de sigur de *toate*? El pare să ia de bun un tip de sprijin necondiționat din partea familiei sale pe care ea îl dorește de la familia ei.

Nu este vorba că părinții ei nu susțin, ci doar că așteptările lor sunt clare: va obține o diplomă în ingineriesi o slujbă bună.Și cu cât cursurile devin mai dificile, cu atât se simte mai puțin capabilă să îndeplinească aceste așteptări. De asemenea, nu este sigură că își dorește acest lucru.

Semestrul de toamnă se apropie de sfârșit. Lily stă întinsă pe podea în camera ei de cămin, ascultând o casetă mixtă, când Anne vine de la cursurișisi se așează pe scaunul lor din beanbag. Ridică casetofonulși îl analizează. 'John Coltrane, urmat de R.E.M., urmat de Tori Amos, apoi cântece gregoriene, Bob Dylan, Cowboy Junkies, Miles Davis, Leonard Cohen și Chopin? E cel mai ciudat mixtape pe care l-am văzut vreodată'.

"Nu-l criticați până nu-l ascultați. E marfă bună. În plus, Tony a făcut-o pentru

mine.

'Ah, Tony. Sunteți doi porumbei, nu-i așa? Anne pune caseta jos, apoi își încreț te

fruntea. "Hei, nu-mi place să mă port ca o mamă cu tine, dar nu ai spus că îți vei

petrece ziua studiind pentru examene?

"O voi face. În curând... Mai târziu.

"Bine, dar nu-ți pierde complet capul pentru un tip, oricât de grozav ar fi el.

"Mmm," Lily se întoarse pe burtă, deschizând în zadar un manual.

În primăvară, Tony este acceptat laşcoala doctorală de la Cal Tech. După absolvire, se va muta în California pentru a face un doctorat în informatică. "Uimitor! strigă Lily, îmbrățișându-l. "E ca un vis devenit realitate, aşa?" "Da," îi mângâie el gâtul. "E bine, foarte bine.

Apoi își ridică privirea, cu sobrietate: "Cum rămâne cu noi?" întreabă el, arătând spre ea, apoi spre el însuși, apoi din nou spre ea. "Te plac cu adevărat. Nu vreau ca asta să se termine.

"Nici eu", spune Lily.

"Am putea încerca la distanță", spune el.

'Shh...' Lily își pune degetul pe buzele lui. 'Să vorbim despre asta mai târziu. Chiar

acum, să sărbătorim. Își îndepărtează degetulși îl înlocuieşte cu buzele ei.

Dar pe măsură ce săptămânile trec, viitorul lor incert o tulbură pe Lily. Îl place mult pe Tony. Poate chiar îl iubeşte, dar asta i se pare prea mult, prea devreme. Nici măcar nu s-a mai întâlnit cu altcineva. Tony nu pare să îi înțeleagă temerile. El e obişnuit ca lucrurile să meargă bine. Obişnuit să aibă aşteptăriși să fie capabil să le îndeplinească. Nu-și pune întrebări, nu se îndoieşte de el. Deși inițial Lily se simte extrem de atrasă de el, acest lucru devine un punct sensibil, iar ea începe încet să se îndepărteze. Distrată, Lily își neglijează studiile. Abia trecuse de examenele semestrului de toamnă fără să pice, iar cursurile de primăvară suntși mai dificile. Nu trece mult timp

până când se pierde în prelegerișsi rămâne în urmă cu temele. Se teme de examenele finale.

Este o sâmbătă după-amiază de aprilie. Lily stă la biroul ei, cu cărțile deschise în ei,și privește pe fereastră. Se pare că toți ceilalți sunt afară și se bucură de soarele de primăvară. Se aude o bătaie la ușă, patru bătăi în succesiune rapidă. Tony.

"E deschis, intraț i.

"Înveți sau îți plângi de milă? Ea ridică din umeri.

"Haideți, ieșiți afară. Lasă cărțile să se odihnească. Ce zici de o scurtă plimbare?"

El îi masează umerii.

Ea își înăsprește umerii și se îndepărtează. El îi aruncă o privire. Ea știe că e

dezamăgit, dar ea e atât de în urmășsi examenele se apropie cu pași repezi. Îngrijorarea

și enervarea se întrec în expresia lui. Îngrijorarea pare să învingă.
"Ești bine? Eș ti

stresată?

"Sunt bine", murmură ea. "Este doar un semestru dificil. Trebuie să învăț.
"Pari

nefericită.

"Urăsc ingineria", spune ea, izbucnind lacrimi.

"Dacă îl urăști atât de mult, de ce te specializezi în el? El pare nedumerit.
Ea se

mișcă în scaun, apoi ia un creionși mâzgălește în timp ce vorbește.

"Bine, nu o urăsc exact, dar cred că nici nu o iubesc. Obținerea unei diplome de inginer este un mod de a mă conecta cu tatăl meu. Am avut atât de multe discuții în copilărie despre, ei bine, despre orice,și în cele din urmă părea căścoala a fost singurul lucru pe care am putut fi de acord. Eu mă pricepeamși lui îi plăcea că mă pricepeam la asta. Așa că, atunci când m-am hotărât să vin aici, am fost cu toții de acord să studiez ingineria". Ea face o pauză, își freacă ochii cu ambele mâini. "Nu este pentru totdeauna,

iar după ce voi termina, voi face altceva. E un fel de menținere a păcii. Dacă obțin diploma asta, atunci el va putea fi mândru de mine, iar eu voi putea face ce vreau'. Lily se uită la Tony, așteptându-se la compasiune, dar el se uită neîncrezător. "Ăsta e cel mai stupid lucru pe care te-am auzit vreodată

spunând. "Ce?

"Când ne-am cunoscut, practic primul lucru pe care l-ai spus a fost "Urăsc circuitele", și iată-te aici, nefericită, studiind ingineria electrică, din cauza unei idei aiurea de a fi o fiică bună.

Lily se trase înapoi cași cum ar fi fost pălmuită. Sângele curge în urechi. Tu nu înțelegi", replică ea. Accepți, *te aștepți*, să poți face tot ce vrei. Tony își ridică brațele în sus, exasperat. "De ce nu putea? Am muncit din greu. Am câștigat-o. Nu nimic nimănui'.

'Serios? Tu nu? Cred că aici suntem diferiți. Nu e doar al meu, acest viitor. Esteși al tatălui meu. Acesta este modul meu de a-l onora. S-ar putea să fie singurul meu mod. 'Asta e o tâmpenie, Lily! Nu te cred', îl provocă el, cu vocea ridicată. 'Nici măcar nu pari să crezi în tine. Vorbești ca cineva care spune o replică - una care crede că e cea mai bună replică de spus.

Se holbează la el. Nu poate gândi, nu știe cum să răspundă. "Ai o

singură viață. De ce vrei să o trăiești pentru altcineva?

El clătină din cap, sătul. "Nu vreau să fiu cu o versiune palidăși conștiincioasă a

lui Lily, care încearcă prea mult să fie cineva care nu este.

"Ticălos arogant!", explodează ea. 'Deci acum mă cunoști mai bine decât mă cunosc ? Mă cunoști de când, de jumătate de an, poate? Sunt multe lucruri pe care nu leștii despre mine. Nu toată lumea vede viața la fel de clar ca tine, Tony Camberwell. De ce crezi căștii cine sunt, ce vreau? Abia dacă mă cunoști.

Ochii lui Tony clipesc furioși. Îi poate vedea venele gâtului pulsând.

Se holbează unul la celălalt. Apoi, o răceală. Apoi, un semn din cap. "Poate că ai dreptate. Abia dacă te cunosc. Am crezut că avem ceva special, ceva diferit, dar m-am înșelat.

El pleacă înainte ca ea să poată răspunde.

Se uită în jos la cartea ei de chimie. Cuvintele sunt neclare, iar hârtia se umflăși

face băși pe măsură ce lacrimile cad pagină.

Ai o singură viață. De ce vrei să o trăiești pentru altcineva? Lily nuștie. A devenit atât de bună în a urma agenda altcuiva, a uitat a ei. Cuvintele lui Tony îi răsună în urechi. Ochii i se umezesc de fiecare dată când deschide un manual, iar studiul îi este imposibil. În următoarele câteva săptămâni, Tony îi lasă câteva mesaje pe telefonic, cerându-i să se întâlnească, apoi unul în care speră că va veni la absolvire, apoi un ultim mesaj înainte să plece, în care își ia rămas bun. Ea le ignoră pe toate.

Capitolul Douăzeciși nouă

Houston, Texas, mai 1991

Examenele finale ale lui Lily sunt dezastruoase. Ea pică patru din cinci cursuriși abia îl trece pe al cincilea cu un D. Perioada de probă academică, sau posibil suspendarea, se apropie. Îi este groază să vorbească cu părinții ei și nu știe ce să facă. Rușinată, se târăște până la întâlnirea obligatorie cu un consilier academic.

Biroul doctorului Nancy Ashford este plin cu rafturi cu cărți de la podea până la tavan. Este o femeie atletică, de vârstă mijlocie, cu obraji roșiatici, ochelari rotunzișși păr creț, neîngrijit. Comportamentul ei este serios, dar amabil. Ca o introducere, explică faptul că a urmat o formare de psiholog, iar mai târziu a devenit interesată de consilierea academică. Îi place să ajute studenții universitari să învețe cum să echilibreze o atmosferă academică solicitantă cu propriile lor obiective. Spune că speră ca Lily să poată folosi întâlnirea de astăzi pentru a începe să deslușească ce s-a întâmplat în acest semestru. În timp ce Dr. Ashford vorbește, Lily continuă să se uite în spatele ei la rafturile cu cărți. Pe lângă multe titluri profesionale despre învățământul

superiorși consiliere, Lily observă un raft cu romaneși poezii: *The Collected Works of*

Emily Dickinson, Leaves of Grass, The Bell Jar, A Room of One's Own, One Hundred

Years of Solitude, The Brothers Karamazov.

"Lily?

"Poftim?

"Te-am întrebat care este specializarea ta. "Oh, um, inginerie electrică", recunoaște Lily. "Serios? Vocea consilierului sare în sus de uimire. Ea ridică foaia matricolă a lui Lily.

"Știu,știu, am avut doar un termen prost. Am fost distrasă. Semestrul următor va fi

mult mai bun, voi fi mai concentrat.

"Lily, lasă-mă să te întreb ceva. Dr. Ashford își scoate ochelarii și își ciupește

podul nasului. Ochii ei par mai mici și vulnerabili. "Ce te interesează?

Lily îngheață. Nu e sigură cum ar trebui să răspundă la această întrebare. "Spui că

specializarea ta este ingineria electrică, dar astea sunt cursurile

ai picat. Ne gândim la o suspendare academică pentru cel puțin un semestru, posibil un

an. Chestia e că notele tale de anul trecut sunt decente. Își pune ochelarii la loc și se

uită din nou la foaia matricolă a lui Lily. De fapt, ai 10 și 10 la orele de științe umaniste. Este posibil să fie mai bine să studiezi altceva? "Ar trebui să fiu inginer", începe Lily. Vocea ei se simte slabă. 'Ar trebui să fiu? Vrei să fii?

Lily tace.

"Știu că motivele pentru care oamenii își aleg specializările pot fi complexe și că sunt adesea mulți factori în joc. Având în vedere transcrierea ta și ascultându-ți vocea acum, se pare ești nesigur. Mă întreb dacă putea folosi timpul liber pentru a distinge între ceea ce vrei și ceea ce crezi că ar trebui să vrei.

Lily are un nod imens în gât. Nu e sigură dacă e certată. Lacrimile încep să curgă,

iar Lily nu le poate opri. Dr. Ashford împinge o cutie de șervețele către ea. Lily ia unul,

șterge la față și strânge șervețelul în palmă. Adulmecă și încearcă să liniștească

vocea. "Deci este pentru un semestru sau un an?

'Asta este o parte din ceea ce trebuie să decidem astăzi. De obicei, este vorba doar

de un semestru, după care ești în perioada de probă când te întorci. Dar cu ingineria, nu

toate cursurile sunt oferite în fiecare semestru. Este complicat ieșiți din secvență. Hai să vorbim despre asta. Există beneficii pentru tine în a lua un an întreg liber? "Poate", spune Lily. Ideea de timp liber este atrăgătoare.

"Și cumți-ai petrece anul? Ai merge acasă?

Lily își permite să gândească cu voce tare. "Nu, nu acasă. Aș rămâne în Houston. Înainte de asta, plănuisem deja să locuiesc în afara campusului anul viitor cu prietenii. A trebuit să semnăm un contract de închiriere pe un an, așa că, oricum, câțiva dintre noi stau deja vara.'

"Și ce ai face?

Ochii lui Lily se odihnesc din nou pe raftul cu romane. "Citești mult? Îmi plăcea să

citesc atât de mult. Munca, probabil. Cu siguranță. Aveam de gând să caut un

muncă de vară, așa că poate ar putea fi pentru un an. O pauză de lașcoalășisi studiu. Vocea ei se simte mai puternică acum. Poate că asta e ceva ce își dorește. "Obișnuiam să iau mereu note bune, dar acum..." Vocea i se întrerupe. Se uită în jos lașervețelul umed din palma ei.

Dr. Ashford răsfoiește din nou dosarul lui Lily, răsfoind ceea ce trebuie să fie foaia matricolă de la liceu, cererea originalășisi scrisorile de recomandare. O studiază pe Lily. "Dacă crezi că ai nevoie de un an, te voi sprijini. Avem nevoie de acordul părinților, iar apoi pot începe să fac niște aranjamente. Vorbește cu părinții tăișisi apoi întoarce-te să- mi spui ce ai decis.'

Lily se ridică să plece. Mintea ei începe să se învârtă cu posibilități. Cum ar fi să aibă atât de mult timp la dispoziție pentru a-și da seama ce își dorește? "Lily, orice ai decide, asigură-te că este decizia ta.
"Da. Mulțumesc, dr Ashford.

Sugestia doctorului Ashford pare corectă. Cu cât Lily se mai mult la asta, cu atât este mai sigură că trebuie să înceteze *să* mai audă *"ar trebui"*. Vocile părinților, prietenilor, lui Tony, profesorilor, toate sunt zgomot. Ea are nevoie de suficientă liniște pentru a se auzi.

Își face curaj să sune acasă. Este hotărâtă să își prezinte planul de a-și petrece anul

în Houston, dar nu la Rice, ca pe o decizie, nu ca pe o întrebare.

După ce Lily îi explică, Rachel este, desigur, reticentă. "Nu știu, Lily. Poate ar

trebui să vii acasă toamnași să o iei de la capăt în noul an.

"Nu, mamă. Vreau să rămân aici, în Houston. M-am angajat deja la un contract de închiriere cu prietenii mei. Îmi voi găsi un loc de muncă pentru a-mi plăti partea mea de chirie. Tu nu trebuie să mă întreții.

"Lily, este foarte important să-ți iei diploma. O diplomă este o garanție. Nu vreau

să fii vreodată în situația în care trebuie să depinzi de altcineva pentru veniturile tale.

"Nu renunț. Îmi iau doar un an liber. În parte pentru că am dat-o în bară, iar în parte pentru că trebuie să-mi dau seama de ce am dat-o în bară atât de rău. Vă rog, m-am gândit bine la astași chiar am nevoie de acest timp". Simte cum se clatină în hotărârea ei. "Doar un an. Apoi promit că voi pleca

înapoiși termină. Ea își mușcă limbași așteaptă.

Ea aude suspinul mamei ei pe tot parcursul telefonului. 'Se pare că te-ai hotărât să faci ceea ce ai de gând să faci. Ce ai nevoie de la mine, de la noi,

atunci? "Credința ta. Încrederea ta.

Los Alamos, New Mexico, mai 1991

Când Rachel îi spune lui Henry vestea lui Lily, el este furios. La început, el insistă ca Lily să se întoarcă la școală cât mai curând posibil; să facă apel la decizie, să reia examenele, orice pentru a rămâne pe drumul cel bun. Dar Rachel este fermă: el trebuie să o lase pe Lily să-și găsească singură calea. Ea are un plan pentru acest an, iar ei

trebuie să dea oșansă. Când el acceptă în cele din urmă că nu poate face nimic, este

zdrobit.

Henry continuă să spună: "Nu pot să cred a picat, că a ". Rachel îl corectează. "Ea nu a renunțat. Se va întoarce. Ea va termina. Trebuie să credem în ea.

Dar Henry simte că se îneacă în rușine. El ar fi trebuit să ducă mai departe numele

familiei Dao - era singurul dintre nepoții lui Dao Hongtse care era fiul unui fiu, singurul care a supraviețuit.Și unde a ajuns? A eșuat ca fiu. Nu a putut să-și protejeze mamași să aibă grijă de la bătrânețe. A eșuat ca tată. Copilul său, singurul său copil, a renunțat la facultate. A eșuat! După tot ce s-a pierdutși s-a sacrificat, aici se încheie moștenirea familiei Dao?

În toți acești ani, cireșul lui Henry nu a produs aproape niciodată mare lucru. În fiecare primăvară, frunzele sunt zgârcite și rare. Recolta este plină de resentimente, oferind fructe acreși tari care sunt furateși apoi aruncate de gaițele hoațe.

După prea multe sezoane de înflorire slabăși recolte slabe, Henry își taie copacul.

Acesta cade uşor, trunchiul nefiind niciodată mai gros decât încheietura lui. Îl taie în

două, aruncă bucăţile în căruciorul său. Umple groapa cu pământ şi o abandonează. Nici măcar buruienile nu prind rădăcini în pământul acela zgârcit. Rămâne un gol: o amintire uscată a livezii sale care a refuzat să înflorească.

Houston, Texas, august 1991

Pentru Lily, vara fusese exaltantă, caşi cum ar fi scăpat cu ceva. Îşi găsise o slujbă la o librărie într-un teatru transformat şi se bucura de camaraderia pe care o împărţea cu ceilalţi librari. Citind noile apariţii, discutând cu clienţii şi cufundându-se în lumea poveştilor, îşi amintea de tot timpul petrecut în bibliotecă în copilărie. La sfârşit de săptămână, ea şi colegii ei de apartament plimbau cu bicicletele prin cartierul

Montrose, pe Bissonet Avenue şi până la River Oaks pentru a admira casele mari. Săptămânile se scurgeau în excursii nocturne pentru plăcinte sau tacos pe Kirby Drive sau vizite la Water Wall, unde priveau în sus la pânzele de apă care se scurgeau în jos, în jos, în jos pe fântâna semicirculară şi se răcoreau în jet.

Dar acum că a început semestrul, Lily nu se mai sincronizează cu prietenii ei.

Slujba ei de vară librărie s-a încheiat, iar zilele se întind în faţa ei. Îşi ia câteva slujbe

diferite cu jumătate de normă, lucrând cu amănuntul şi ca chelneriţă, dar orele sunt neregulate şi obositoare. Salariul cu bacşişuri îi ajunge doar pentru a plăti chiria şi cumpărăturile. Oamenii de casele de marcat sau care fac comenzi par să vadă prin ea. Îi este dor de Tony. Îi lipseşte felul în care simţea când era în preajma lui. Uneori

îşi petrece o zi întreagă ascultând caseta pe care i-a dat-o el, iar iar, caşi cum versurile pline de suflet ale lui Tori Amos sau Leonard Cohen i-ar

putea calma, dacă nu rezolva, angoasa.

Dar, mai devreme sau mai târziu, ea se întoarce mereu la ultima lor ceartă. Nu doar

faptul că s-au despărțit încă o supără, ci și felul în care a fost zdruncinat sentimentul ei

de identitate. Pe tot parcursul liceului și al primului an la Rice, nu a trebuit niciodată să aleagă între ceea ce îi plăcea să facă și ceea ce credea că ar trebui să facă. Era suficient spațiu pentru amândouă. Dar acum, când se gândește la inginerie, se simte copleșită și resentimentară. Cuvintele lui Tony au aruncat-o de pe o coardă sensibilă și este incapabilă să se ridice înapoi și să continue. Urăște că s-au certat, urăște că și-a pierdut prima iubire și cel mai bun prieten și, mai presus de toate, urăște că el a avut dreptate. Dacă v-ați trăit viața mai ales ca răspuns la dorințele altcuiva, oricât de bine intenționate, atunci când veți sta pentru prima dată pe propriile picioare, veți

picioarele tale se clatină ca ale unui copil mic, vocea îți tremură. Trebuie să înveți

singur, de unul singur. *Cum știu oamenii ce vor? Cum își găsesc calea?* se întreabă

Lily.

Se gândește la Anne, care nu pare să se fi întrebat niciodată dacă va deveni sau nu medic. Sigur, sunt momente când cursurile sunt grele și se plânge de MCATS la fel de mult oricine altcineva, dar obiectivul ei nu este niciodată pus la îndoială. "Ia-ți un an, *gândește-te* la ceea ce vrei", îi spusese Dr. Ashford. 'Nimeni nu te oprește să visezi. Crede în tine, Lily. Fii încrezătoare".

Tony era încrezător. Înfumurat, chiar. Ea era fascinată de siguranța lui în fața lumii. Întotdeauna părea sigur că ceea ce avea de spus merita să fie

spusși că oamenii îl vor asculta. Această siguranță trebuie să fi venit de undeva. Să fi venit din faptul căștia că pământul de sub picioarele sale era sigur? A venit de la cunoașterea poveștii familiei saleși a locului său în ea? Aveți nevoie săștiți de unde veniți pentru a gândi unde vreți să mergeț i?

În decembrie, Lily este atât de sătulă de slujbele ei neregulate de chelneriță, încât caută din nou în anunțurile "Help Wanted", căutând ceva mai interesant și cu un program stabil. Una dintre colegele ei de apartament, Pam, este originară din Houstonși menționează cășcoala Montessori unde lucrează mama ei are nevoie de un asistent de clasă începând din ianuarie. Intrigată, Lily depune o cerereși merge la interviu. Imediat ce intră înșcoală, ceva se trezește în Lily. Un sentiment de entuziasm. Se uită la câteva dintre proiectele elevilor afișate pe pereți. Spre deosebire de lucrările școlare de care își amintește, acestea nu sunt variații pe o temă. Fiecare dintre ele este diferită. Mama lui Pam explică faptul că o parte din filozofia învățării Montessori este că munca este motivată de elev. Profesorii intervin pentru a ghida și a ajuta la dezvoltarea abilităților, dar interesele proprii ale elevilor sunt principalele motoare ale învățării. Lily petrece restul după-amiezii vorbind cu profesoriși elevi. Este uimită de cât de pasionați sunt de învățareși de cât de puțin seamănă aceasta cușcoala. Lily pleacă în acea după-amiază cu o slujbă nouă și cu mintea plină de întrebări: Cum învață oamenii cel mai bine? Care este rolul unui profesor? Un student? Un învățăcel? Unde vei ajunge dacă lași curiozitatea să-ți fie ghid?

Este exact slujba de care Lily are nevoie. În ea, găsește ceva care o face să se simtă

vie.

Restul anului trece repede. Așa cum a promis, se întoarce la Rice în toamnăși, în

următorii câțiva ani, își termină studiile, nu în inginerie, ci în educație.

Cu o diplomă în educație, ea ar putea merge oriunde dorește. Este nevoie de profesori peste tot. Predarea este o meserie care nu o va lega de un anumit oraș, industrie sau parte a țării. Ar putea chiar să predea limba engleză în altă țară. De ce să rămâi în lumea cunoscută când ai o lume întreagă de explorat? Oricât de mult s-a atașat Lily de Houston, este pregătită să plece departe de aglomerație și de căldura toridă. Cu toate acestea, a ajuns să iubească sentimentul unui oraș. Îi place energia de a trăi aproape de atât de mulți oameni cu viziuni și vieți diferite. În timp ce se gândește la ceea ce urmează pentru ea, o conversație cu Anne îi apare în memorie.

Stăteau pe balansoarul din fața colegiului lor chiar înainte ca Anne să plece la

facultatea de medicină din Baltimore.

O să-mi fie dor de tine! Mă întreb încotro mă voi îndrepta anul viitor, după ce voi

absolvi", gândi Lily.

"Dacă ai putea merge oriunde, unde ai merge?", a întrebat Anne. "New

York! a rostit Lily, surprinzându-se pe sine.

'Ce? Serios?

Da. Nu crezi că e ceva romantic în asta? E un loc în care te poți reinventa. Ce este

viața, la urma urmei, dacă nu o mare aventură?

"E atât de ieftin", spusese Anne, mereu practică și echilibrată.

Dar un an mai târziu, acel răspuns ieftin se dovedește a fi ceva ce Lily nu poate uita. Deși o diplomă de profesor și o viață în New York

nu sunt ceea ce ea sau părinții eișI-au imaginat, odată ce Lily începe să se gândească la acest plan, nu se mai poate opri.Și nici nu vrea să se oprească.

Orașul New York. Este locul în care au început atât de multe povești. Acolo a

început povestea tatălui ei din SUA. Poate că acolo va începeși următorul ei capitol.

Capitolul treizeci

New York City, New York, septembrie 1994

Lily își găsește un post într-o mică școală publică magnet din Manhattan-ul de jos, găzduită într-o școală gimnazială restructurată și divizată. Fiecare aripă găzduiește acum oșcoală mai mică cu propria specialitate. Specialitatea aripii sale esteștiința, dar ea predă limbi străine.

Primul an este greu. Toată ziua, grupuri de elevi de gimnaziu inteligențiși gălăgioși din New York intrăși ies din clasa ei. În unele zile, se prăbușește la catedră după plecarea ultimului copil, clipind în fața tăcerii ciudate după ore de zgomot neîntrerupt. Drumul de 45 de minute cu metroul până la apartamentul ei din Brooklyn trece ca o ameteală, în timp ce se pregătește pentru o seară de notareși pregătire pentru ziua următoare.

Sunt momente când este atât de obositși descurajată munca constantă încât este tentată să renunțe. De ce nu a rămas la de inginer? Cel puțin circuitele nu răspundși nu aruncă cu scuipat.

Dar, în adâncul sufletului ei,știe că aceasta este munca ei de făcut. Face ceva ce îi place, ceva care contează și la care, într-o zi, s-ar putea chiar să fie bună. Chiarși atunci când lucrurile nu merg conform planului, ceea ce se întâmplă de cele mai multe ori, ea rămâne fascinată

de modul în care oamenii învață. Simte o determinare instinctivă de a-și dezvolta cunoștințele pe care nu a simțit-o niciodată când studia ingineria.

Tatăl ei a acceptat în cele din urmă decizia ei de a renunța la inginerie, deși încăo îndeamnă să urmeze cursuri de informatică ori de câte ori vorbesc la telefon. Mama eia fost mai mult ușurată că Lily a o facultate. Faptul că Lily are acum o profesieși este independentă a contribuit, de asemenea, la împăcare. În zilele bune, lui Lily îi place. Îi place diversitatea populației studențești, care pare să reflecte orașul însuși. Îi place gama de mediiși experiențe pe care le aduc la învățătură. Mulți vorbesc

alte limbi decât engleza acasă, iar mulți sunt primii din familiile lor care au crescut în SUA. Câțiva dintre elevi o întreabă despre trecutul ei, despre ei de familie. În general, nu sunt deranjați când le spune că tatăl ei este chinez, iar mama caucaziană. Mulți dintre ei, de asemenea, sunt . Are o slăbiciune pentru elevii care stau la margineși încearcă să găsească modalități de a-i atrage înăuntru. Fără greș, fiecare dintre ei o învață ceva de care nu și-a dat seama. Fiecare elev este diferit, iar Lily se dedică învățării despre ei, unul câte unul.

Până la sfârșitul anului, în ciuda tuturor dificultăților, este sigură că și-a găsit

vocația.

Vara trece repedeși, în curând, Lily se întoarce la lucru, pregătindu-și clasa. Tocmai terminase de capsat scurtele recenzii ale cărților de anul trecut pe un avizier, când se aude o bătaie la uș ă.

Intră o femeie asiatică pe care nu a mai văzut-o până acum, fluturând un capsator.

"Bună, aveți agrafe în plus? Am rămas fără,și mai am două panouri de afișat.

"Sigur. Lily se îndreaptă spre biroul ei. "Sunteți noul profesor deștiințe?" întreabă

ea, uitându-se prin sertarele ei.

"Da, eu sunt Julie.

"Julie Zhang? Când femeia dă din cap, Lily continuă: "Ți-am văzut numele pe lista

noului personal. Bine ați venit, eu sunt Lily. Predau limbi străine -și nu găsesc capse de rezervă. Poftim, folosește-le pe ale mele. Îi dă lui Julie capsatorul ei. "Este prima ta slujbă de profesor?

'Nu, slavă Domnului! Primul an este atât de greu. Am predat timp de câțiva ani la o școală gimnazială din Queens, apoi am intrat în concediu de maternitate. Când mă pregăteam să mă întorc la muncă, îmi doream oșcoală mai micăși un post cu jumătate

de normă. Isobel părea entuziastă și flexibilă când am luat interviul, așa că m-am gândit, de ce nu? În plus, îmi place să fiu în Manhattan. Dar tu? De cât timp predai? "Acesta este al doilea meu an. Am început aici anul trecut. Da, Isobel e în regulă. Susținătoare, dar cereși ea multe. Cred că face parte din a fi oșcoală mică. Să nu fii

surprins dacă te trezești făcând niște acoperiri ciudate de ultim moment. Dar, în general, ceilalți profesori sunt grozavi. Iar copiii - ei bine, pregătește-te pentru o mulțime de opinii nesolicitate despre Yankees.Și pârțuri

glume.

În timp ce discutau, Julie se uita la Lily cași cum ar fi vrut să spună ceva. "Hei, eș ti

parte chineză?

Franchețea lui Julie este revigorantă. De obicei, oamenii abordează acest subiect cu

o serie de întrebări care încet de la formalități politicoase la ceea ce vor cu adevărat să

știe.

"Sunt pe jumătate chinez", răspunde Lily. "Și tu?

"Toți chinezii". Modul în care Julie accentuează "toți" sugerează amuzamentul.

"Fiul meu, Milo, cași tine, este jumătate chinez. Familia soțului meu este originară din

Pakistan, dar acum locuiește în SUA. Care parte este chineză?

"A tatălui meu.

". Care parte a Chinei?

"Știi, nu sunt sigură. În loc să se simtă defensivă sau disprețuitoare, Lily este surprinsă că vrea să spună mai multe. 'S-a născut în China, dar a plecat în Taiwan când era destul de tânăr. Cândva în anii 1940? Poate în timpul războiului? Nuștiu. Rareori

vorbește despre trecutul său. Obișnuia să mă enerveze, dar acum mă gândesc că așa el.

Totul este vag".

"Știu ce vrei să spui.

Este prima dată când cineva răspunde la comentariile lui Lily despre tatăl ei cu înțelegere. Asta o face să vrea să continue să vorbească, să afle mai multe. "Julie, familia ta a plecatși ea în Taiwan?

"Nu, au părăsit continentul, probabil cam în aceeași perioadă cu tatăl tău, și s-au

stabilit în Hong Kong. Acolo am crescut eu. Mai ai rude în Taiwan?

"Nainai mea este acolo. Ne-a vizitat o dată când eram mică. Lily face o pauză,

devenind gânditoare. "Mi-a plăcut acea vizită. A fost minunată. Chiar nu știa prea

multă engleză, simțeam că ne înțelegem.Și putea să-i dea ordine tatălui meu ca nimeni altcineva. Întotdeauna mi-am dorit să o mai văd, dar, din anumite motive, nu am mai mers în Taiwan și ea nu s-a mai întors. După cum am spus, tatăl meu a fost vag în legătură cu asta. Oricum, cum rămâne cu tine? Cum ai ajuns în New York? întreabă Lily, parțial din curiozitate, parțial din instinctul de a distrage atenția de la propria ei

experiență. Deja a împărtășit mai mult decât era obișnuită.

Julie explică faptul că familia ei a părăsit Hong Kong-ul pentru Toronto în 1987,

când ea era adolescentă. Preocupată de apropiata predare din 1997 către

RPC, au decis că ar fi mai sigur să emigreze. A terminat în Canadași a venit la NYU pentru facultate. "Și iată-mă", conchide ea, întinzând brațele larg. "Mă bucur că ești aici", spune Lily.

"Mulțumesc,și eu. Ah, mai bine mă duc să-mi termin plăcile. Aproximativ o oră mai târziu, Lily aproape că terminase de aranjat sala de clasă când Julie se întoarce, returnând capsatorul.

"Pot să te întreb ceva?

"Sigur. Lily se așează și îi face semn lui Julie să ia ea loc. "Cum a

fost să crești cu un trecut de rasă mixtă?

Întrebarea o prinde pe Lily cu garda jos. Nimeni nu i-a mai pus vreodată o astfel de întrebare, ca și cum a fi de rasă mixtă ar fi o experiență interesantă, nu un defect de caracter. În timp ce ea încearcă să își dea seama cum să răspundă, Julie continuă.

"Soțul meu și cu mine ne gândim mult la modul în care Milo va învăța toate culturile sale: chineză, pakistanezăși, acum, americană. Eu vorbesc cu el în cantoneză, soțul meu vorbește cu el în urdu, iar noi vorbim între noi mai ales în engleză. Care va fi pentru Milo limba sa maternă?

"Nu vorbesc chineza", spune Lily liniștită.

Adică, mă întreb cum va fi pentru el experiența de a fi biracial". Julie clarifică, ca și cum ar fi îngrijorată că a jignit-o cumva pe Lily, 'Se vor lua copiii de el lașcoală? Va ști el de unde este? Ce va spune despre familia lui? Cum te-ai descurcat cu asta?

"Nuștiu", spune Lily. 'Nu a fost întotdeauna simplu. În orice caz, partea chineză s-a

pierdut. Spălată în alb? Îi zâmbește pe jumătate lui Julie. Într-un fel, cred că tatălui meu

i s-a părut prea greu să fie chinezși american în același timp, așa că a renunțat la a fi

chinez.

"Cum poate o persoană să nu mai fie chineză? se întreabă Julie cu voce tare.

Ar fi fost frumos să cresc fără să mă văd ca două jumătăți nepotrivite, ci ca un fel

de întreg. Poate că Milo va găsi o modalitate de păstra atât moștenirea chineză, cât și pe cea pakistaneză ca fiind prețioase. Nu trebuie să aleagă între ele, nu-i așa? "Adevărat. gândește Julie.

Pentru Lily, este ciudat să se gândească la acest tip de întrebări după atâția ani. Amărăciuneași frustrarea pe care obișnuiau să le lase în urmă au dispărut. În locul lor, Lily găsește o nouă gândire.

Julie se uită la ceas. "Hei, trebuie să plec, trebuie să fac niște comisioane. Mi-a

făcut plăcere să cunosc, Lily. Ne vedem luni!

Pe măsură ce al doilea an de predare al lui Lily avansează, i se pare mult mai ușor decât intensitatea non-stop din primul an. Deși există încă zile grele, ea nu mai face atât de multe greșeli de începătoare. În schimb, face altele noi. Dar devine din ce în ce mai pricepută să gândească pe picioarele ei.

Într-o zi de vineri de la începutul anului, când ultima lecție se termină cu zece minute înainte de final, Lily știe că trebuie să găsească ceva rapid, înainte să izbucnească haosul. Pe biroul ei se află o carte cu povești populare din întreaga lume. Ea deschide o pagină la întâmplare și începe să citească cu voce tare o poveste jamaicană intitulată "Cursa dintre broască și măgar". Foșnetul hârtiilor și mișcarea scaunelor încetează. Când termină, clasa este liniștită și mai sunt trei minute până la plecare. "Mai citiți una?", sugerează cineva. Următoarea poveste, "Fiul regelui merge la vânătoare de urși", este din Finlanda. O citești pe aceastași se termină exact când sună clopoțelul.

minunat să citești poveștile cu voce tare. Aerul din cameră devine expansiv, în loc să fie sufocantși înghesuit. Săptămâna următoare, decide să înceapă ziua citind cu voce tare un basm folcloric clasei saleși să încheie ziua cu un altul. Pentru aceasta, chiarși cei mai agitați elevi stau nemișcați, vrăjiți de isprăvile și nebuniile șmecherilor, pungașilor, înțelepțilorși nebunilor.

Julie Zhang se dovedește a fi o profesoară foarte iubităși o mare prietenă pentru Lily. Când vine timpul pentru conferințele anuale părinți-

profesori, Lily îi este deosebit de recunoscătoare pentru prezența ei. În primul ei an, când au început conferințele, directoarea Isobel a întrebat-o pe Lily dacă ar vrea să o ajute să traducă pentru unele dintre familiile chineze. Oricât mulțși-ar fi dorit Lily să ajute, a trebuit să explice că nu poate. Surpriza lui Isobel, împreună cu cea a multor părinți care au întâlnit-o în acea searășși au început să vorbească în chineză, au trezit regretulși rușinea lui Lily. Anul acesta, Isobel a întrebat-o pe Julie.

"Este minunat că ai putut să ajuți la traducere", spune Lily, când seara s-a terminat

și fac .

"Sunt atât de obosită", spune Julie. "Creierul meu a funcționat la turație maximă,

încercând să triangulez între părinți, profesorișși elevi, uneori în trei limbi".

"Trei limbi? întreabă Lily.

'Cantoneza nu este o problemă, dar mandarina mea nu este atât de bună. De câteva

ori, cineva m-a întrebat ceva în mandarină, iar când nu înțelegeam, îmi scria

caracterele. Dar apoi, dacă foloseau caractere simplificate, deveneași mai confuz. Așa

că trebuia să mergem înainteși înapoi între mandarină, cantoneză, diverse caractereși

limbajul semnelor.Și apoi trebuia să le transmit totul profesorilor. Phew!

"Uau. Habar nu aveam.

'Din punct de vedere tehnic, probabil că nu ar fi trebuit să fac nimic din toate acestea. Nu este în contractul meu, iar districtul are traducători. Isobel m-a pus într-o poziție dificilă.Știa că acest lucru se va întâmplași ar fi putut să planifice acest lucru.

Când am confruntat-o, mi-a spus ceva despre birocrațieși liste de așteptareși, în plus,

ar fi fost mai bine dacă copiii mă cunoșteau deja".

"Și de ce ai fost de acord?

Julie ridică din umeri. "Știu cum e să fii copilul în situația asta.
"Oh. "Bine, am terminat aici pentru noaptea asta. Să mergem', spune Julie, punându-și haina.

În timp ce se plimbă pe străzi, Lily menționează că Isobel îi ceruse ajutorul în anul precedent. "M-a surprins cât de groaznic m-a făcut să mă simt, să nu pot să ajut. "Deci a presupus că vorbești chineză?

"Nu este . Uneori, elevii, părinții sau chiar oamenii parc încep să vorbească cu

mine".

"Ai învățat vreodată ceva?

Lily scutură din cap. "Nu chiar. "Tatăl

tău nu ți-a vorbit niciodată despre

asta?

"Nu. Poate că l-a întristat prea tare. Sau poate a crezut că protejează ceva, nuștiu.

El poate fi irațional cu privire la lucruri.

"Hmm. Julie dă din cap. După câteva minute, ea spune: "Știi, generația părinților noștri a trecut prin vremuri atât de grele. Aproape toți cei cu care am crescut în Hong Kong și ai căror părinți proveneau din China continentală au avut experiențe foarte dificile în timpul războiului".

Generația părinților noștri. Lily nu s-a gândit niciodată la tatăl ei ca făcând parte

dintr-o întreagă generație.

"Îmi amintesc că tatăl meu spunea o poveste despre mersul pe stradă în China

în timpul ocupației japoneze, înainte să se mute la Hong Kong. Pe cealaltă parte a străzii, a văzut un coleg de clasă. Pe stradă venea un soldat japonez. Toată lumeaștia că, dacă vezi un japonez, trebuie să te înclini. Dar băiatul nu a fost atent, sau nu a fost suficient de rapid,și a fost împușcat mortal, chiar acolo. S-a întâmplat atât de repede, încât nimeni nu a putut face nimic pentru a-l opri. meu a spus că elși fratele său s-au aruncat imediat la pământ, în caz că soldatul îi vedeași pe ei. Din fericire, soldatul i-a lăsat în pace, dar era atât de periculos. Puteai fi ucis pentru cea mai mică greșeală".

"Wow...", spune Lily neîncrezătoare, dar ceva i-a atras atenția:
sunt mai multe

povești.

"Cei care au supraviețuit au văzut lucruri pe care ar fi vrut să nu le fi văzut, lucruri pe care ar fi vrut să le uite. Probabil și tatăl tău. Julie se oprește pentru a-și scoate cardul de metrou. "Bine. Ne vedem mâine.

Ne mai vedem. Lily îi face cu mâna, privindu-și prietena coborând în grabă scările metroului. În drum spre casă, Lily își dă seama că nuștie aproape nimic despre Războiul Chinei cu Japonia sau războiul civil chinez. Nu prea știe de ce oamenii au părăsit China sau unde s-au dus, dacă nu în Taiwan. Speriată și apoi obosită de anxietățile tatălui ei, la un moment dat a renunțat. Acum, însă, viziunea lui Lily despre tatăl ei se lărgește. Începe să caute povești din generația tatălui ei, de la cei care au rămas în Chinași de la cei care au plecat.

Ea începe cu cărțile. Vrea să umple tăcerea tatălui ei cu vocile celor care aveau

nevoie să își spună poveștile la fel de mult cum el avea nevoie să le uite pe ale lui. *Wild Swans,* apoi *Woman Warrior*, apoi *The Joy Luck Club*, apoi fiecare roman, biografie sau carte de memorii pe care le poate găsi. librăria Strand, este uimită să descopere autobiografiile lui Han Suyin, scriitoare și medic jumătate belgian, jumătate chinez,

care a trăit în China în aceeași perioadă cu tatăl ei. Fiecare poveste are propriile nuanțe

de tristețeși rezistență. Fiecare poveste completează încă o parte din puzzle-ul perplex.

Cu timpul, își dă seama că, cu cât află mai multe despre poveștile altora, cu atât are mai puțină nevoie să le definească pe ale sale. La fel ca în etapele finale ale asamblării unui puzzle, la un moment dat, nu mai are nevoie de piesele lipsă pentru a-și putea imagina întregul.

Capitolul treizecișiunu

Muzeul Palatului Național, Taipei, februarie 1997

Privirea ei se oprește pe figura unui călugăr din piață.

În jurul lui se învârt strigăteși chemări, zgomot de roți de căruță, strigăteși hohote. Fumul pătrunde în aer, amestecat cu mirosuri de carneși mirodenii. Palanchinele trec pe lângă ferestrele cu perdele, cu ciucurii zăngănind, purtătorii păstrând un rapid. În altă direcție, o procesiune de călăreți și soldați flutură steaguri, sosirea unui înalt oficial. Portarii își așează stâlpii de umăr, coșurile încărcate cu pește pe de o parteși legume pe de alta. Vânzătorii din piață se grăbesc să facă târguriși să ducă mărfurile proaspete la tarabele lor.

Ochii călugărului sunt închiși. Nu se mișcă atunci când o monedă se ciocnește în castronul său sau când un câine răcnește la genunchiul său. Nimic nu-i protejează capul chel de soare sau de ploaie, de praf sau de vânt. Chiarși cel mai neîndemânatic hoț de buzunare l-ar putea jefui. Dar nimeni nu o face. Liniștea sa îl transportă undeva dincolo de rațiune, acțiuneși limbaj. El are încredere că ceea ce se întâmplă are un scop, chiar dacă nu îl poate vedea.

Un grup de turiști se înghesuie în jurul lui Meilin, înghesuindu-se să vadă pergamentul. Ghidul atrage atenția asupra diferitelor detalii cu un indicator lungși negru, trecând cu privirea peste sigiliile roșii ale colecționarilor, caligrafia fină din codicile, pensula delicată și culorile caracteristice perioadei. Turiștii fac fotografii înainte de a se îndrepta spre următoarea galerie. O mamă ține un copil mic în brațe, cântând încet în timp ce se plimbă de-a lungul pergamentului. Un mic grup de copii se mișcă înainteși înapoi, imagini cu animale: bou, cal, câine, tigru, heron, căprioară. Un cuplu mai în vârstă zăbovește, vorbind cu voce joasă, lăsând pauze lungi. Nu este nevoie să se grăbească; eiși își pun conversațiile de ani de zile.

Galeria se umpleși se golește, se umpleși se golește.

Bineînțeles, nu este pergamentul ei.

De fiecare dată când se deschide o nouă expoziție, care prezintă mai multe comorile salvate de pe continent, Meilin merge la Muzeul Palatului, sperând. A pierdut socoteala câte pergamente a văzut. Fiecare este uluitor. Fiecare este un miracol al supraviețuirii. Și de fiecare dată, profunzimea dezamăgirii ei că nu este pergamentul ei încă o surprinde. Poate că dezamăgirea este prețul speranței. Meilin a învățat să întâmpine cu bucurie momentele în care această durere veche se ridică și se apropie. O strânge în jurul ei ca pe unșal, aducând durerea tot mai aproape. Această tristețe, oricât de subțire și de rudimentară, este tot ce a mai rămas să

lege de un băiat care a crescut, de un bărbat mort de mult, de o viață de așteptareși de un trecut care dispare încet din peisaj.

Taipei, Taiwan, martie 1997

Zilele, anii, au trecut într-o furtună de muncăși bârfe. La taraba mătușii Luo din piața de țesături Yongle, există un flux nesfârșit de mirese care aleg mătăsuri și satinuri pentru qipaos-uri speciale, bărbațiși femei de afaceri nou îmbogățiți care caută croite. Din ce în ce mai eleganțiși mai sofisticați, ei încă vin pentru a fi măsurațiși ajustați. Meilin este apreciată pentru abilitatea sa de a alege nuanțeși texturi care pun în valoare o persoană. Nu-și mai amintește când a trecut de la statutul de client la cel de angajat la Auntie Luo's. Ca multe alte lucruri din viața ei în Taipei, granițele s-au dizolvat cu timpul.

Meilin adoră diminețile în Dadaocheng, când străzile sunt liniștite și singurii oameni de pe strada Dihua sunt credincioșii matinali care merg la Templul Zeului Orașului. Există un ritm liniștitor în ritualurile zilnice ale comercianților. Ei aprind lumânări roșii pentru strămoși, hrănesc peștișori aurii în vasele de ceramică care le înfrumusețează vitrineleși udă micile jungle de plante în ghiveci sub streașină. Înainte ca căldurași aglomerația să crească, înainte ca zgomotul pașilorși scârțâitul frânelor de bicicletă să umple aerulși înainte ca sacii cu mei, orezși ciuperci uscate să iasă pe alei, îi place să steași să privească arcadele din cărămidă roșie care se îndepărtează în josul arcadei. În unele dimineți, crede că aproape poate zări, la capătul cel mai îndepărtat, o tânără mamăși băiatul ei, trecând pe lângă punctul de dispariție.

În această dimineață, ea s-a trezit devreme. Înainte de cântecul păsărilor. Casa este

liniștită.

Singurele sunete sunt propria respirație și clinchetul moale al porțelanului de fiecare dată când își bea ceaiul și apoi așează ceașca înapoi pe farfurioară. Dacă stă perfect nemișcată, simte că o liniște statică învăluie casa ca o pătură.

Afară, mugurii prelungesc capetele ramurilor. Timpul se grăbește, se grăbește înainte. Totul este creștere, grăbindu-se prin zile, desfășurând o explozie de culoareși parfum, o accelerare a anotimpurilor. Așteaptă, vrea ea să . Așteaptă. Există ceva în ea care vrea să oprească luminii. Tânjește sățină întunericul, liniștea, puțin mai mult. În ultima vreme, a visat la îngheț. Au trecut zeci de ani de când nu a mai avut parte de o iarnă adâncă. Ea tânjește după liniștea zăpezii, după un anotimp adormit, după odihnă.

Los Alamos, New Mexico, martie 1997

Henry tocmai a ajuns acasă de la serviciu. Rachel îl întâmpină la uș̦ă. Ea stăși așteaptă

în timp ce el își pune geanta jos, își desface șireturile de la pantofi și se încalță în

papuci. El se îndreaptă pe coridor spre bucătărie, scoțându-și insigna, ceasulși inelul.

Ea îl urmează.

"Henry, ascultă.

Apasă butonul "play" de pe telefonic. Într-o engleză ezitantă, o voce care sună de departe spune: "Îl căutăm pe Dao Renshu". Pe fundal se aude o chineză înăbușită. "Pentru Henry, pentru Henry. Mama lui este foarte bolnavă. Vino. Receptorul zăngăne la celălalt capătși este închis.

Mâna lui Henry îi zboară la gură. Se așează, strânge ochii, împinge pumnul

încleștat pe buze. Rachel ia loc vizavi de masă.

Înainte de a primi vestea, Rachel se pregătea pentru o conferință națională pentru bibliotecari. A fost încântată să fie invitatăși a așteptat-o cu nerăbdare luni întregi. Ea se oferă să își anuleze planurileși să meargă cu Henry Taiwan, dar el spune nu. El vrea ca ea să meargă la conferință. Elștie cât de mult înseamnă asta pentru ea. În plus, în Taiwan, ea nu ar cunoaște limba,țara. Va fi destul de greu pentru elși fără să fie un turistic.

Ea se enervează. Nu se așteaptă ca el să facă pe ghidul turistic, se gândește doar că

ar putea dori sprijin.

Îi pare imediat rău că a sunat . Dar este categoric:

el trebuie să meargă singur.

După o nouă rundă de certuri, Rachel cu reticență. O sună pe Lily pentru a-i da

vestea.

"Lasă-mă să vorbesc cu el, mamă", spune Lily. Henry pune mâna pe telefon. "Trebuie să plec în Taiwan, fetițo. Nainai este bolnavă ".

"Tată, vin cu tine. Am să te ajut.

"Nu, nu, tu ai de lucru. Te concentrezi pe viața ta acolo.

"Nu-i nimic. Am medical . Acest lucru este importantși sunt sigur că directorul

meu va înțelege.

"Nu, nu trebuie să vii.

"Da, trebuie. Trebuie să vin. Ea este nainai mea. El nu

spune nimic.

"Îmi rezerv un bilet. O să ne întâlnim acolo. Ea este nainai mea", repetă ea.

El trage de timp.

Bărbatul care a petrecut ani de zile sosind mai devreme la întâlniriși întâlniri, care a planificat din timp ca să nu fie nevoit să se grăbească, care a verificat de două ori, apoi de trei ori toate calculele sale - stagnează. Trebuie să se întoarcă Taiwan, nu mai poate lăsa deoparte această viață trecută, dar se înecă în detalii. Trebuie să ceară timp

liber de la serviciu, să-și aranjeze biletul, să-și actualizeze pașaportul, să schimbe bani,

să-și facă bagajele. Ce să aducă? Cât timp trebuie să stea? Cine mai este acolo? Timpul

se scurge.Știe că e bolnavă, dar cu siguranță mama lui nu va muri înainte de a-și lua rămas bun. Face tot ce poate, dar sunt prea multe lucruri de făcut; nu e pregătit încă. Nu e pregătit.

Henry devine din nou Renshu. Din nou, el este copleșit de evenimenteși de timp. Este prins în graba disperată a oamenilor care încearcă să urce într-un tren, să coboare dintr-un vapor sau să intre într-un adăpost antiaerian. "Ma! Ma!" Strigătele lui se pierd într-o aglomerație de umeri, coateși împingeri, nimeni nu se uită în jos să vadă un băiat

pierdut. Ce se va face dacă își va pierde mama?

Rachel îl ajută. Îl ajută să redacteze scrisoarea prin care solicită concediu de odihnă, situația. Îl ajută să-și facă bagajele, îi sortează pașaportul, coordonează biletele cu Lily, îl duce la aeroport.

După ce se înregistrează, stau unul lângă altul la poartă, cu fața în față, așteptând să

înceapă anunțurile de îmbarcare.

"Henry. Rachel se întoarce cu fața la el. "Henry, uită-te la mine. El se întoarceși ea își pune ambele mâini pe umerii lui, așa cum obișnuia să o calmeze pe Lily când era mică. Fața ei este serioasă, tonul ei hotărât. 'Henry, orice s-ar întâmpla, știi că ai făcut tot ce ai putut pentru ea, timp de mulți ani. Sunt sigur că e mândră de tine.

Se mișcă în scaunul său. Poarta se umple de călătoriși binevoitori.

Începe anunțul de îmbarcare.

", acum. Îți cheamă rândul'. Ea îl îmbrățișează strâns, îi sărută ceafa.

"Mulțumesc, Rachel. Mulțumesc.

Accelerând pe pistă, motoarele zumzăie, apoi vâjâie, apoi răcnesc. Prin tălpile picioarelor, Henry simte cum vibrațiile cresc pe măsură ce roțile se învârt din ce în ce mai repede. Închide ochii în așteptarea momentului în care presiunea aerului de sub aripile avionului depășește presiunea de deasupra. Acesta este punctul exact al schimbării. Momentul în care forța de ridicare învinge forța de gravitație, iar roțile pierd contactul cu asfaltulși avionul părăsește solul.

Taipei, Taiwan, aprilie 1997

Aeroportul Internațional Chiang Kai-shek. Henry debarcă, obosit zborul de peste noapte. Se uită la hârtia pe care Rachel a scris detaliile zborului lui Lilyși se îndreaptă spre ea. Când intră pe poartă, o mândrie se ridică în Henry, . Este o femeie în toată firea. Nu e vorba doar de tunsoareași hainele ei elegante. E felul în care se comportă. Își ține umerii drepți trage o valiză mică după ea, scanând mulțimea. Când îl vede pe el, fața ei se transformă într-un zâmbet uriaș, iar el își vede din nou fetița. Ea aleargă la elși îl îmbrățișează. Deși încercase să o descurajeze să vină, acum este recunoscător că este aici.

Așteptând la coada de la vamă, ei discută despre zborurile lor. Curând, oboseala îi cuprinde și devin tăcuți. Henry aproape că adoarme înainte ca agitația generală a oamenilor care își schimbă bagajele și valizele să îl trezească din nou la realitate. Cineva leștampilează pașapoartele. Ei își adună

valize. Când ies afară, sunt întâmpinați de un val de umezeală cu mirosuri pe care el le

uitase.

El oprește un taxiși îi dășoferului adresa lui Meilin. Este într-o parte a Taipei pe care nu a văzut-o niciodată. Uitându-se pe fereastră, Henry nu recunoaște nimic, în timp ceșoferul se alătură unui fluviu de trafic în mișcare rapidă. Caracterele chinezești se revarsă peste harababura de indicatoare agățate de vitrinele magazinelorși de-a lungul străzilor. Într-un haos de fonturi, dimensiuniși stiluri, limba sa maternă îl înconjoară. Totul rezonează cu o limbăși o viață pe care le-a lăsat în urmă.

Taipei este plin de drumuri largi, de un metrou supraînălțat, de zgârie-nori strălucitori. Motoarele trosnescși claxoanele claxonează acolo unde el își amintește de clopoțeii bicicletelorși de strigătele vânzătorilor ambulanți. În Taipei-ul pe care îlștia, străzile erau străjuite de stâlpi de electricitate din lemn, cu fire care radiau spre exterior, aducând lumină și energie în clădirile de dedesubt. Acum mai vede fire și stâlpi, ci doar clădiri care urcăși urcă.

Lily, în ciuda decalajului orar și a zborului lung, este foarte trează. Toate aceste noutăți se revarsă în ea și el vede, încă o dată, entuziasmul copilului care îl urmărea prin grădină, spunând cuvinte la întâmplare în mandarină. Ea este fascinată de orașul pe care îl vede pe fereastră, trage continuu de braț, minunându-se de roiurile de motociclete, de străzile mici pline de pietoni și vitrine deschise, de templele antice ascunse între clădirile moderne cu mai multe etaje.

Când taxiul îi lasă, el plătește, numărând stângaci bancnotele și dând din mână

restul. Își iau valizeleși stau unul lângă altul. Henry sună la soneriești așteaptă.

Pe toată lungimea arcadei de pe strada Dihua, el vede copii în uniformeșcolare în drum spre casă, legănându-și ghiozdanele în bucle, încercând să le rotească suficient de repede pentru ca pixurile, creioaneleși hârtiile să nu cadă în vârf.

"Dao Renshu? Lily?'

Pentru o fracțiune de secundă, crede că este Peiwen, apoi își amintește că ea a

emigrat cu ani în urmă. Aceasta este Lin-Na, prietena mamei sale de la piețele de

țesături. Este mai tânără decâtși-a imaginat, mai aproape de vârsta lui decât a mamei

sale.

"Da, da. Tu trebuie să fii Lin-Na.Și mea?" Chipul ei

îi vestea.

"Când?

"Ieri după-amiază. V-am sunat acasă, dar nu era nimeni acolo. Am plecat

un mesaj".

Mintea îi devine goală. Este ca și cum ceva după care a tânjit atâta timp cât își poate aminti a dispărut. *Ieri după-amiază.* Închide ochii și încearcă să își dea seama unde ar fi fost. Nu reușește. Epuizareași adrenalina îl fac neputincios.

Oh! La ce mă gândeam? se mustră Lin-Na și deschise larg ușa. 'Intră, intră. Ați

mâncat?

Pășesc înăuntru, ridicându-și valizele peste prag. Parfumuri de camforși tămâie se

lipesc de pereț i.

Ea face un gest către două perechi de papuci albiși curați de lângă un rând de

pantofi. Lin-Na închide ușa, apoi își pune mâna pe antebrațul lui.

"Pe .

O urmează printr-o curte, pe lângă bucătărie. El aruncă o privire înăuntru. Toate

oaleleși tigăile sunt , plita este oprită, blaturile sunt goale.
Bucătăria mamei lui nu era

niciodată tăcută, niciodată liniștită. Întotdeauna erau cuțite care tăiau, oale și cratițe care zăngăneau, tocănițe care bolboroseau, uși care se deschideauși se închideau. Pe masă sau pe tejghea se afla coșul ei plin, cu ridichi, varză, fasole lungă, ciuperci uscate.

Lin-Na deschide o ușăși le face semn să intre. pat este un scaun gol. El se așează.

Lily stă în spatele lui.

Meilin pare micuță. Părul ei este alb. Lin-Na și familia ei au îmbăiat-o și au îmbrăcat-o. Poartă o rochie de mătase albastru închis cu broderii negre. Stă întinsă cu mâinile încrucișate pe piept. Articulațiile i s-au mărit din cauza artritei, curbându-i degetele. Pe pat, lângă picioarele ei, este

întins unșal de satin alb. Este brodat cu fluturi corai, violetși auriu care bujori colorați. Arată ca o broderie proprie.

Ce ar fi spus dacă ar fi ajuns la timp pentru a-și lua rămas bun?Și-ar fi mărturisit eșecurile: livada pe care nu a crescut-o niciodată, hârtiile pe care nu le-a reparat niciodată, anii pe care nu i-a vizitat niciodată? Pentru o clipă, își cerne amintirile de mișcareși nesiguranță, amenințarea raidurilor aeriene, teama rece a bombardamentelor. Ar fi încercat să-și amintească și ceva bun despre acei ani petrecuți împreună? În toată tristețea care s-a transformat în amorțeală, a existat vreodată vreun har? Își trece degetul lungul cusăturilor individuale petalelor de bujor, ale antenelor de fluture, apoi îi netezește ușor părul mamei sale. Se gândește la pergamentul ei manualși la poveștile ei. Cum părea să aibă întotdeauna una potrivită de spus.

O atingere moale la umărul lui. Lily. Uitase că ea era acolo. Ea îl strânge de braț, iar

el își pune mâna peste a ei.

Ușa se deschideși intră Lin-Na, aducând un alt scaun. Îl pune Henryși îi face

semn lui Lily să se așeze.

'Și noi am iubit-o pe Ma Mei. A fost ca o altă mamă pentru mine".

"O altă mamă?", repetă el.

"Eu l-am pierdut pe al meu imediat după război.

Se ridicăși o înfruntă pe Lin-Na. "Îmi pare rău pentru pierderea

ta. "Și eu pentru a ta.

Henry se uită din nou la mama lui. Cum a putut o femeie atât de mică să poarte atât

de multe?

Lin-Na traversează camerași deschide sertarul de sus al unei comode.

Acolo sunt niște hârtiiși niște lucruri pe care a vrut să le ai. Când Henry

începe să se uite prin ele, ușa se închide.

Deasupra unui dosar maro se află o mică poșetă din satin roșu și un plic. În

interiorul poșetei se află două clopoței aurii. Plicul este plin de bani. Cele mai vechi

bancnote sunt moiși uzate, se îndoaie mai mult ca oțesătură decât ca o hârtie. În față

sunt bancnote clare, în cupiuri mai mari.

Deschide dosarul: certificatul de absolvire a liceului Jianguo, diploma Taida, fiecare cu o mică fotografie alb-negru cu el. O fotografie cu el în armată. O fotografie înrămată cu eași Longwei, poate făcută în New Park? Longwei poartă unul dintre costumele lui

din in de culoare crem. Ea este în aceeași rochie pe care o poartăși astăzi. Îi este greu,

chiar și acum, să se uite la Longwei. Întoarce rama și scoate spatele. Desprinde cartonul de pe suport. Fotografia cade la pământ. , observă că pe spatele ei este lipităo altă fotografie, mai mică: un instantaneu alb-negru al unui cuplu. Fotografia este veche, marginile sunt dezintegrate. Cuplul este tânăr. Femeia este radiantă. Poartă o rochie de mireasă tradițională și o coroană phoenix simplă, dar elegantă. Are chipul lui Lily, expresia de încântare a lui Lily. Henry se uită la chipul bărbatului, ciudat de asemănător cu cel de pe diploma lui Taida. Nu este el, nu poate fi el - stilul este prea vechi, hainele sunt prea formale. El și-ar fi amintit să fi făcut o astfel de fotografie. Apoi înțelege.

Mâinile
îi tremură, întoarce fotografia. În scrisul mamei sale: *Shui Meilin și Dao Xiaowen, anul 22 al Republicii*. O întoarce din nouși se uită la fața tatălui său. Aceia sunt părinții tăi? Lily stă acum lângă el.

El dă din cap, înmânându-i lui Lily fotografia. Ea o studiază. "Par atât de tineri. "Tatăl meu", murmură el. "Îți amintești de el? întreabă Lily. El scutură din cap.

"Ce vă amintiț i?

Se uită departe, în depărtare, cași cum ar privi în trecut. 'O curte, cu pești într-un iaz mic. Un puzzle cu maimuțe făcut dintr-un lemn special. Dacă îlțineai într-un fel, erau o sută de maimuțe; dacă îl întorceai cu susul în josși numărai, erau doar nouăzeci și nouă. N-am înțeles niciodată asta. Vocea lui se stinge.

Se întoarce la Meilin. Se apleacă pentru a-i săruta fruntease-i mângâia obrazul. Apoi se ridicăși pune poșeta cu cele două clopoței de aur în mâna lui Lilyși îi îndoaie degetele în jurul ei. Iese din cameră.

Lily stă Meilin. Încă îi poate vedea blândețeași frumusețea, chiarși în paloarea ei liniștită. Își dorește să fi avut mai multe șanse să fie împreună. Lacrimile îi curg pe obraji. Lily este recunoscătoare pentru timpul petrecut cu bunica ei, oricât de scurt. Se apleacă în fațășișoptește: "Adio, Nainai. Te iubesc".

În bucătărie, Lin-Na pregătește o cină simplă din orezși carne de porc cu legume. Soțul ei, Ta-wei, a ajuns acasăși stă de vorbă cu Henry. Lily li se alătură la masă. Lily este surprinsă de cât de înfometată se simte. Mănâncă, iar apoi abia își mai poateține ochii deschiși. Lin-Na, Ta-Wei și Henry sunt într-o discuție animată. Lin-Na are o hartă la îndemânăși ei arată locuri, sunt de acord, se întrerup, vorbesc unul peste altul. Este

atât de ciudat să îl audă pe tatăl ei vorbind chineză. O vorbea atât de rar când ea era mică. El este mult mai vorbăreț decât își amintește ea vreodată.

"Culcă-te", îi spune el, când o prinde căscând. "A fost o călătorie mare.

Mâine, veți vedea o parte din Taipei".

Dimineața, în timp ce Lily încă doarme, Henry încearcă să facă aranjamentele pentru incinerarea lui Meilin. Dar este dificil săștie de unde să înceapă, pe cine să sune, ce să facă. După prea multe apeluri telefonice frustrante, renunță pentru astăzi, copleșit. Mai târziu, ei ies în oraș.

Să te plimbi prin Taipei este cași cum ai pătrunde în memoria altcuiva. El nu poate găsi orașul pe care l-a cunoscut cândva. Acesta este îngropat, nu sub ruine, ca orașele pe care și le amintește din China, ci sub prosperitate, care este propriul său tip de uitare.

Străzile pe presupunea că va ajunge la juancun îl conduc spre un parc nouși apartamente înalte. Credea că așa se întorcea acasă din Jianguo, dar poate că se înșela. Nu mai există nicio urmă a vechilor porți roșiișisi albe care duceau la alei mici. Pe o altă stradă, vede ziduri de beton gri care se prăbușesc, pătate de apă de la zeci de ani de taifunuri. Există clădiri dărăpănate cu acoperișuri ruginite din metal ondulat.

Abandonați de mult timp, zidurile rămase sunt marcate cu graffiti decolorate. O mare parte din zonă este înconjurată de garduri ieftine, într-o încercare timidă de a preveni vandalismul.

Schimbând viteza, încearcă să găsească unul dintre căminele în care a stat când era student. Începe să meargă, dar când ajung la capătul străzii, el nu a văzut clădirea. Se gândește că trebuie să fi fost distras. Se întoarceși merge din nou pe toată lungimea

străzii, dar tot nu vede. A treia oară,ține evidența numerelor în timp ce merge. Când

se apropie, încetinește, uimit să descopere că pe locul unde afla dormitorul său se

întinde acum o fațadă de magazin.

"Să mergem să vedem NTU", spune el.

lungul drumului, trec printr-un parc. Parcul forestier Da'an. *Acesta nu era un parc*, se gândește el, în timp ce trec pe lângă oameni care fac mișcare. Trec pe lângă un vânzător de fructe cu o piramidă de pere pe căruciorul său.

"Tată, asta îmi amintește de o poveste", spune Lily. 'La școală, le citesc elevilor

mei povești populare din întreaga lume în fiecare dimineață pentru a începe ziua. Unul dintre preferatele mele este din China. Este vorba despre un copac de pere. "Hmm?" Henry ascultă doar pe jumătate. Încearcă să își amintească cum arăta această zonă pe vremuri.

"Uite,ți-o spun eu. A fost odată un fermier care a avut o recoltă bogată de pere de zăpadă..." Replica îi prinde în ureche. Pe măsură ce ea spune povestea călugărului și a perelor, tot corpul lui reacționează. Ochii i se umplu. Aproape că simte gustul perelor pe care le-a găsit pe dealurile de deasupra Yichangului. Când ea termină ultimul vers: "Și călugărul s-a înclinat, spunând: "Aveam nevoie doar de o sămânță"", Henry este copleșit. Scoate o batistă și își șterge fruntea și ochii. Tot ce reușește să spună este: "Foarte frumos, . Da,știu povestea asta. Nu am mai auzit-o de mult timp'.

'Serios? Cineți-a spus-o?" "Mama. Îi

plăceau poveștile.'

"Îți amintești și alte povești pe careți le-a spus?"

"Poate", spune el. "Mă voi gândi la asta.

Coboară pe străzi mai mici, iar zgomotul traficului se diminuează, fiind înlocuit de zumzetul vânzătorilor ambulanți și al clopoțeilor de biciclete. Oamenii stau în fața caselor lor pe scaune dărăpănate, aerisindu-se în aerul primăvăratic. Rufele atârnă de grilajele de fier ale ferestrelor. O colecție de ghivece de plante formează o oază de

verdeață pe o alee liniștită. În apropierea unei mici piețe acoperite, trec pe lângă o tarabă de măcelar cu picioare de porc așezate pe gheață. O femeie îngenunchează și lovește cu un clește o bucată de carne așezată pe un bloc de lemn. Lama taie osul cu o singură lovitură.

Acesta seamănă mai mult cu orașul pe care și-l amintește. Curând ajung la

campusul Taida. Bulevardul Royal Palm este la fel de măreț
ca întotdeauna. Se plimbă

pe lângă bibliotecă, stau sub Fu Bell, privesc studenții trecând pe lângă ei pe biciclete. Cel mai bine, azaleele sunt în plină floare, asigurându-l că nu toate amintirile sale au dispărut.

Pe măsură ce zilele trec, Lily oscilează între senzația de a fi într-un loc complet străin și un sentiment straniu de întoarcere. Există gusturi care trezesc amintiri ale vizitei lui Nainai. Prăjiturile cu susan sfărâmicioase, cu aromă de nuci; dulceața răcoroasă și suavă a jeleului de iarbă și a fasolei roșii pe gheață rasă; micile legume verzi murate, acrești ascuțite, ale căror nume nu le-a știut niciodată. Este ca și cum ceva mai profund decât limba o primește acasă.

În același timp, este înconjurată de noi priveliști care să se minuneze, pe care să le remarce. O familie formată din patru persoane care străbate străzile aglomerate din Taipei pe un singur scuter cu motor. Teatrul de târguială și negociere din piețele deschise. Modurile ingenioase în care vânzătorii leagă pachetele cu o singură lungime de sfoară pentru a le putea transporta mai ușor fără geantă.

Este dezorientant să nu poată citi textul oriunde se uită sau să tragă cu urechea la conversațiile care îi trec pe lângă urechi. Pentru că nu poate înțelege limba, încearcă să ghicească relațiile dintre oameni în restauranteși magazine. Nu a fost niciodată printre atât de mulți chinezi și taiwanezi. Nu a fost niciodată într-un loc cu atât de puțini occidentali. Într-un fel, Lily nu s-a simțit niciodată atât de ieșită din context.

În același timp, un context pentru tatăl ei și pentru obiceiurile lui a ieșit în evidență. Ea îl vede în felul în care vorbesc oamenii, în gesturile lor, cadența discursului lor. Când sunt la restaurantși el discută cu chelnerul, arătând spre meniu, punând întrebări, ajungând la un acord, râzând, ea îl privește. Acest bărbat este total diferit de tatăl de nepătruns, nefericit, adesea nerezonabil, pe care și-l amintește din copilărie.

Tatăl ei, neclar de ani de zile, a ieșit în evidență.

A trecut aproape o săptămână. Henry trebuie să facă aranjamentele pentru Meilin. Se trezește devreme într-o dimineațăși se hotărăște să-i ceară ajutorul lui Lin-Na. În bucătărie, așteptând-o pe Lin-Na, el alege o farfurioară, o ceașcăși un capacși caută ceai pe rafturi. În timp ce ceainicul fierbe, deschide o cutie de Alishan oolong, aducând-o la nas. Poate că aici, în acest miros de prăjit și verdeață, își poate găsi mama. Toarnă un pumn mic de frunze înfășurate în ceașcă și așteaptă. Prinde fierbătorul înainte ca acesta să urle, toarnă apă peste frunzeși le privește cum încep să se deschidă, să se întindăși să-și verse culoarea în apă. Întoarce capacul pentru a lăsa la infuzat, găsește cuvintele de care are nevoie.

Când vine în bucătărie, Lin-Na ascultă fără să comenteze, adulmecând din când în

când sauștergându-și un colț al ochiului.

"Desigur. Voi face cum îmi ceri, Renshu. Este o onoareși o datorie să o ajut pe Ma

Mei să călătorească în viața de apoi.

El dă din cap recunoscător. Îi vede durerea, iar când Lin-Na spune că mama lui a

fost fericită aici, el o crede.

În după-amiaza târzie, Henry o duce pe Lily la templul Longshan. Templul este un reper, o reasigurare a faptului că acesta este orașul în care el și mama sa și-au găsit stabilitatea, în care rătăcirea lor a luat sfârșit.

Înăuntru, cumpără două lumânări roșii marișișase bețișoare de tămâie. Ei trec pe lângă mese pline cu aranjamente florale elaborate și farfurii cu fructe, bomboaneși prăjituri lăsate pentru diverse zeități. Elevii scriu cereri de succes la examene, lăsându- le alături de ofrande de fructe și bani de hârtie. Zăngănitul ritmic al țambalurilorși clopotelor străpunge cântecul constant al rugăciunilor de după-amiază.

Lily își urmează tatăl în spatele templului, trecând pe lângă un grup de oameni care

aruncau scoici oracole. El îi înmânează lumânările. După ce ea aprinde

fiecare de la o flacără existentă, el pune câte o lumânare în fiecare arzător. Privesc în tăcere cum bălțile de ceară sclipescși apoi se întăresc la baza arzătorului. Rămân până când însoțitorul le adună lumânările, împreună cu cele ale celorlalți care au venit să se roage. Îngrijitoarea manevrează fiecare lumânare cu tandrețe. Fără să stingă nicio flacără, ea creează un nou mănunchi de lumânări proaspăt aprinse, apoi îl pune în echilibru pe unul dintre suporturi. Mai mulți oameni vin cu lumânări proaspete de aprins. Aprinderea, arderea, strângereași stingerea flăcărilor sunt neîncetate. Împreună, ei continuă prin templu, întorcându-se la arzătorul de tămâie de aur din față. Aici îi dă lui Lily trei dintre bețișoarele de tămâie. Le aprinde pe celelalte treiși stă în picioare,ținându-le în fața corpului, la înălțimea umerilor, cu mâinile împreunate și capul plecat. Lily face la fel.

Dao Renshu își permite să își amintească, să simtă. Amintirile apar dezordonate, ca o cutie de fotografii răsturnată pe podea. Vaporul spre Taiwan, bărcile de hârtie cu yeye, timpul petrecut în armată, Chongqingul care arde, vapoarele de pe râu, Liling, primirea scrisorii de la Northwestern, ascunderea în Marele Tunel, mormintele familiei mamei sale distruse.

Durerea, în sfârșit recunoscută, cutremură. Dorul, regretul, pierderea, toate vin în valuri. Un geamăt, mai puternic decât a cunoscut vreodată, se ridică din plămâni. Eliberarea sălbatică ceva intoxicant. Când aceasta încetează, el este epuizat, dar într-un fel mai ușor, după ce a dat jos o povară pe care nuștia că o poartă.

Când deschide ochii, Lily este încă acolo, lângă el. Bețișoarele lor de tămâie mai au doar un centimetru de ars. Le eliberează în nisipulși cenușa de pe fundul arzătorului. Templulși-a schimbat ritmul. Valul de credincioși de după-amiază a venitși a plecat. Tăcerile mai lungi se întind între perioadele de incantație. Ecoul scoicilor de oracol se stinge înainte ca următorul zgomot de divinație să spargă aerul.

Privesc cum ultimele șuvițe de fum de tămâie se ridică și se răsucesc. O lună crescentă strălucește în spatele dragonilor și phoenixilor colorați ai templului, care înfloresc în cerul violet al serii cu peneleși solzii lor, cu gheareleși limbile lor.

În acea seară, stauși beau ceai în bucătăria lui Lin-Na, după ce toată lumea s-a dus la

culcare. Lily își ridică farfurioara pentru a admira delicata bujorie albastrăși albă

pe părțile laterale ale paharului ei.

"*Gaiwan*", spune el. "*Gaiwan*?

'Da. Înseamnă "castron cu capac". Farfuria este pentru pământ, cupa pentru om, iar

vârful pentru cer'.

"E atât de frumos. Ea pune farfuria la locși ridică capacul, verificând frunzele de

ceaiși inhalând mirosul de iarbă.

Fără să vrea, el se întoarce spre ea și începe să vorbească. "Bunicul meu, Dao

Hongtse, a avut trei soții.

Ea se uită la el, își strânge buzele, dar nu spune niciun cuvânt. Își duce mâna la geantăși scoate un caietși un stilou. *Dao Hongtse a avut trei soții*, scrie ea. Lily rămâne tăcută, sperând că el va continua, nedorind să sperie poveștile pe carea așteptat toată viața să le audă.

El se uită la ce a scris ea, ia o înghițitură lungă de ceaiși continuă. "Familia avea

un magazin în Changsha, în provincia Hunan", continuă el.Și încet, încet, începe să

povestească ceea ce își amintește. Camera se umple cu nume de orașe de care ea nu a auzit niciodată, de rude pe care nu le va întâlni niciodată. Pe paginile caietului ei, ea încearcă să prindă toate frânturile de amintiri care îi cad de pe buze: de kerosen,o verișoară prețioasă, un parc cu un păun, un pergament de mână, povestirile mamei sale.

Spune că atunci când au venit japonezii, familia a fugit în noapte. Spune că au mersși au tot mers, prin toată China. Uneori mergeau cu căruțele. Nuștie cine le trăgea, sau de ce. Nu vași niciodată. Spune că s-au înghesuit în trenuri plineși le-au călătorit spre nord. Spune că japonezii, sau poate naționaliștii, au aruncat în aer căile ferateși podurile. Nuștie cine a făcut-o;știe doar că apoi au coborât trenurișI au continuat să meargă. Spune că au luat vapoare pe Yangtze în susși în jos

Râul. Râul era înțesat de canoniere scufundateși de prăpăstii înșelătoare. Au întâlnit oameni buni la suflet și oameni duri la inimă. S-au mutat din oraș în oraș. Tot felul de adăposturi, tot felul de slujbe pentru mama lui. Au învățat cum să devină invizibili.

Când japonezii s-au oprit, au început comuniștii.Și mizeria a început din nou. Când termină, stau liniștiți câteva clipe. Este târziu. În ochii lui, e cași cum ea ar putea vedea distanța, oboseala. El aranjează cești le de ceai pe tavăși se ridică.

El respiră adânc. "Istoria Chinei este tristă, Fetițo", spune el, clătinând din cap.

Ridică tavași din cameră.

Lily se uită peste notițele ei. Își trece un deget pe fiecare pagină, simțind amprenta. Nu este sigură cum să înceapă să proceseze ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar știe că tatăl ei i-a dat în sfârșit un lucru extrem de prețios: moștenirea ei.

Dupășapte zile are loc incinerarea. Nu există morminte de familie. Nu există pământ pe care Meilin să-l numească al ei. Ei îi încredințează urna cu rămășițele lui Meilin lui Lin- Na, care promite că le va îngropa alături de strămoșii ei, mai jos pe insulă, în Chiayi.

În ultima zi a vizitei lor, Henry o duce pe Lily la Keelung, locul unde elși Meilin au ajuns pentru prima dată pe insulă. Se duc în parcul Zhongzheng și urcă pe lângă terenurile de joacă, pe lângă Muzeul Festivalului Fantomei, până la cea mai înaltă parte a muntelui. În vârf se află o statuie albă uriaș ă.

"Cine ? întreabă Lily.

"Guanyin, zeița milei, a bunătățiiși a compasiunii".

Amândouă se gândesc la expresia senină a statuii, la veșmintele ei fluide, la aerul ei

de înțelepciune calmă. După un timp, Lily spune: "Cred că acesta este modul potrivit de

a ne lua rămas bun de la Nainai".

"Hmm", este de acord Henry.

Ei admiră priveliștea. Mai jos se află orașul Keelung. Henry portul, navele din port,

munții -și undeva, dincolo de locul unde apași orizontul se întâlnesc, China. Chiar înainte să coboare înapoi, Henry se uită din nou la statuie. În mâna ei, Guanyinține un pergament înfășurat.

Capitolul treizeciși doi

Los Alamos, New Mexico, iunie 1997

Războiul Rece se dezgheață. Cu mai puține contracte pentru proiecte de apărare majore, Laboratorul începe să facă oferte de pensionare anticipată. Timp de aproape douăzeciși nouă de ani, Henry a muncit din greu, producând întotdeauna cercetări de înalt calibruși într-un ritm constant. Deși nu s-a simțit niciodată complet în largul său

la Los Alamos, în ani s-a simțit din ce în ce mai neliniștit.

Colegul său de mult timp, Tom Benson, s-a pensionat recent, iar lui Henry îi lipsesc inteligențași francheța prietenului său. Ocazional, Benson mai trece pe la birou pentru a consulta, dar din ce în ce mai rar. Ultima dată, chiar înainte de a pleca, Benson l-a întrebat pe Henry dacă a avut probleme cu reînnoirea autorizației de securitate. Surprins de întrebare, Henry a spus că nu. Benson a explicat apoi că vecinul său David Tian a menționat că unii dintre ceilalți oameni de știință chinezi păreau să aibă dificultăți minore. Procedura a implicat mult mai multe întrebări decât data trecută. Când Henry nu a spus nimic, Benson s-a întrebat cu voce tare

dacă întârzierile ar putea fi legate de cazul de spionaj împotriva lui Peter Lee. Îl cunoștea Henry? Nu, Henry nu-l cunoștea.

El a adăugat rapid că, cu excepția acelei petreceri de Anul Nou de acum câțiva ani, nua fost implicat deloc în comunitatea chineză. A fost mai ușor așa. Benson a dat din capși a fredonat în semn de aprobareși acord.

Acum, luând în considerare termenii ofertei de pensionare, Henry își amintește de această conversație. Fără Benson în preajmă, lui Henry i-a fost mult mai greu să navigheze printre înțelegerile nespuse din grupul său de cercetare. Ani de zile, el s-a bazat pe indicațiile lui Benson și i-a respectat perspectiva. Câteva dintre proiectele majore ale lui Henry se apropie de sfârșit, iar finanțarea continuă pare redusă. *A fost o slujbă bună*, se gândește el. Apoi: *A fost doar o slujbă.Și acum, poate că e timpul să lase pe altcineva să o facă.*

Când îi aduce vorba lui Rachel, este surprins de cât de repede este ea de acord. În ciuda numeroșilor ei prieteni, ea nu a iubit niciodată acest oraș. Este pregătită pentruo schimbare. Ei decid să își scoată casa la vânzare. Este una dintre cele mai ușoare conversații pe care le-a avut cu Rachel în ultimii ani.

Henry începe să împacheteze pentru mutare. Pe raftul de sus al bibliotecii sale, își găsește pensulele, piatra de cerneală, vârful unui băț de cerneală. Bambusul pensulelor este delicat; firele lor de păr sunt despicateși uscate. Piatra de cerneală strânge praful în fântâna sa. El freacă suprafața pentru a o face să strălucească din nou, dar praful rămâne în crăpături. Dicționarul său chinez-englez zace lângă ei. Întinde mâna spre dicționar, simțind greutatea lui în palmă. A fost folosit ca opritor de ușă, prespapierși suport de carte improvizat. Paginile sale s-au îngălbenit, lipiciul de la legătorie este uscatși crăpat. Fulgi de pastă îi cad în mâini când o deschide. Fire fragedeși fragile leagă coperțile de corpul cărții.

Se gândește la toate acele aerograme albastre care mergși vin din New Mexico în Taiwan. Câte ore a petrecut încercând să își aranjeze viața americană în coloane verticale ordonate, căutând în dicționarul său caractere care aproape că explicau această lume, dar niciodată suficient? Acum, când își folosește dicționarul, călătorește în direcția opusă, căutând un caracter pe care nuși-l amintește sau căutând un cuvânt pe care l-a învățat în englezășii nu l-aștiut niciodată în chineză.

În toți acești ani în careși-a dezvoltat engleza, chineza sa a dispărut. Există fraze pe care nu le mai rostește, silabe pe care limba sa nu le mai pronunță, lexicoane întregi pe care nu le mai . O limbă poate fi infinită, dar o persoană nu este. Henry nu poate păstra fiecare cuvânt, gând, idee, amintire. Ar fi atât de plin nu mai putea mișca.

Răsfoiește paginile, la început în zadar, apoi cu un scop precis. Se oprește când ajunge la listingul pentru , a repara, a reglementa, a cultiva. Își plimbă degetul pe coloana de combinații de caractere aferente. Există atât de multe concepte construite cu caracterul : a construi o casă, a studia la școală, a tăia copacii, a reînnoi o veche prietenie, a repara o barcă, a construi poduri, a cultiva virtutea, a cultiva inima. Aici face o pauză. , să cultivi inima. Închide dicționarul. Urmează caracterele pe palma sa. Pentru prima dată după mulți ani, inima lui se simte ușoară.

În câteva luni, Henryși Rachel se mută la Albuquerque. El lasă în urmă amărăciunea

zilnică de a face munca altcuivași nu se mai uită înapoi.

Orașul oferă grupuri de lectură, muzee, cafenele, concerte. Rachel este încântată să- și facă prieteni noi, să-și lărgească cercul de cunoștințe. Se înscrie în Clubul noilor veniți. Au trecut ani buni de când nu a mai fost un nou venit nicăieri. Cel mai bun lucru este că reușește să găsească un loc de muncă la Biblioteca de Arte Frumoaseși Design a Universității, specializându-se în colecțiile lor muzicale.

Albuquerque este atât de divers încât diferențele sunt ceva obișnuit. Un trecător, dacă este atent, ar putea ghici că Henry este hispanic, navajo, chinez, japonez, peruvian sau poate tibetan. Dar, în general, oamenii nu întreabă, iar el nu explică. În schimb, el vine și pleacă de bibliotecă și de la magazinul alimentar chinezesc fără să fie recunoscut. Nu mai trebuie să cerceteze strada, gata să intre în magazinul de bricolaj sau în bancă dacă o vede pe bârfitoarea doamnă Riordan plimbându-se pe trotuar.

La noua casă, Henry lasă grădina să crească sălbatic. Sagebrush, yucca și tumbleweeds domină solul nisipos. Rachel îi spune *grădinărit Xeriscape*. Când Rachel aduce acasă o pungă mică de piersici de piața fermierilor, dulceața lor îi amintește lui Henry de ceva ce nu poate exprima în cuvinte. El mănâncă toate piersicile într-o singură după-amiază, aruncând sâmburii în curtea din spate.

O vară indiană glorioasă se întinde până la începutul lunii octombrie, încălzind pământul. Copacii de bumbac și frasinii strălucesc auriu pe pantele estice Sandias. Pe urmele ei vine o iarnă grea. Din noua lor casă, Rachel și Henry privesc furtunile de zăpadă venind și plecând, ascunzând apoi dezvăluind munții.

Un somn de zăpadă acoperă grădina. Undeva dedesubt, niște vreascuri albe încep să

se întindă prin întuneric.

Luna martie încălzește și umflă pământul. În grădina din spate, lăstarii mici

izbucnesc prin solul vegetal.

Nimeni nu supraveghează și nu udă. Nicio mână protectoare nu furnicile curioase

care urcă și coboară pe răsadurile nevăzute. Fără adăpost, apropiate și înghesuite una

lângă alta, ca și cum și-ar promite un refugiu reciproc, ele împart umbrele pentru a bloca strălucirea soarelui. Sfidând vânturile furioase ale lunii aprilie, inima se ridică în centrul micilor lor trunchiuri.

La începutul lunii mai, Henry își împinge roaba prin curte, umplând-o cu frunze uscate de lemn de bumbac care au ajuns în grădină. În spatele unui nod de buruieni căzute, observă o creștere verde. Descâlcește buruienilesi se oprește.

Copaci! Nu bețe în noroi, ci puișori rezistenți. Îngenunchează să privească și atinge

ușor fiecare ramură, fiecare lăstar. Mugurii lipicioși lasă sevă pe vârfurile degetelor. Fiecare frunză este un steag verde care flutură în aerul strălucitor de primăvară. Inconfundabil. Începutul unei livezi.

"Rachel", spune el în sinea lui, apoi mai tare: "Rachel, Rachel! Aleargă în casă. Împreună, curăță frunzele rămase, iarba uscată și buruienile. Nu discută despre miracol. În schimb, fac următorul lucru necesar pentru a ajuta copacii să crească. Henry își ia lopata și sapă opt găuri, distanțate uniform și nu prea adânci, cu suficient spațiu

între ele pentru a lăsa loc speranței. Când Rachel merge la centrul de grădinărit și se întoarce acasă cu saci de pământ îmbogățit, compost și mulci, Henry nu scoate o vorbă. Împreună dezrădăcinează puii de copac și separă grămezile de rădăcini și pământ. Coboară răsadurile în găuri și bagă cu lopata compostul și solul îmbogățit. Rachel adună mulci la baza fiecărui copac, iar Henry îi udă cu generozitate.

New York City, New York, septembrie 1998

După patru ani, Lily a reușit în sfârșit să se impună în clasa ei. Anul acesta este cel mai bun de până acum. A găsit un echilibru între grija pentru elevii ei și grija pentru ea însăși. În sfârșit, are suficientă experiență și încredere încât nu mai trebuie să petreacă atât de mult timp pregătind și notând lucrările elevilor.

Când întors din călătoria la Taipei, neliniștea pe care o simțea față de ea însăși de când se știa a început să dispară. Nu a fost vorba de o lăsare conștientă la o parte a acelor griji; a fost mai degrabă o trecere treptată într-o liniște pe care nu o cunoscuse niciodată, o calmare a unei neliniști înrădăcinate. Deși tatăl ei nu a mai pomenit niciodată de poveștile saleși nici nu a mai vorbit prea mult despre călătorie, pareși el mult mai fericit.

Există un cerc de prieteni profesori cu care se întâlnește și îi face plăcere să se întristeze și să sărbătorească împreună cu ei succesele de la clasă. Dar Lily este pregătită să aibă o viață socială în afara serviciului. Au fost câțiva bărbați cu care a

văzut din când în când, dar nimic serios. Sunt destul de drăguți, dar, la un moment dat, ea începe de obicei să viseze cu ochii deschiși la cum vor fi lucrurile când relația se va termina, va avea din nou spațiul ei pentru ea.

Pe un capriciu, decide să meargă la o seară a absolvenților Rice într-un bar din Midtown. A văzut anunțuri prin buletinul informativ din când în când, dar până acuma fost prea ocupată.

Se agită în timp ce se pregătește. A trecut atât de mult timp de când nu a mai mers la un eveniment unde nu cunoaște pe nimeni. Ce să poarte? Nu haine de profesor. Blugi? Nu i se pare potrivit. În cele din urmă alege o rochie tunică albastru marinși jambiere negre. Pantofi comozi. Întotdeauna.

Când ajunge, scrutează camera. Câteva fețe îi sunt vag familiare, dar nu poate identifica niciuna. Sunt o mulțime de absolvenți mai în vârstă, în costumeși cravate; par oameni de pe Wall Street. Nimeni nu a purtat vreodată costum la Rice. Atunci era vorba doar de pantaloni scurțiși tricouri. Se îndoiește că ar recunoaște pe cineva care poartă costum acum.

"Lily Dao? Vocea este plină de căldurăși surpriză.

Ea se întoarce. "Tony! El încă mai are buclele alea neordonate. Linia părului îi este puțin mai înaltăși are câteva riduri de zâmbet lângă ochi. Nu poartă costumși cravată. Look-ul său este elegant și relaxat. Pantaloni kaki, un pulover maro, o cămașă frumoasă cu guler. Nu trecut prin cap că s-ar putea întâlni cu el.

El zâmbește. "Ești în pană de cuvinte?

"Nuștiam că sunteți în zonă.

El zâmbește. 'Cred că ăsta e scopul acestor chestii cu absolvenții, nu? Să cine e prin

preajmă.

Chiar este încă foarte chipeș, se gândește Lily.O

băutură?

"Poftim?

"Pot să vă aduc ceva de băut?", întreabă el.

"Oh, da, ar fi grozav. Um... da, orice. El își ridică sprâncenele

la ea.

"Vin roșu", spune ea,și se simte ușurată când el nu îi cere mai multe detalii. În timp ce el îi aduce băutura, ea se uită în jurul barului. Tot nu mai vede pe nimeni pe care să îl recunoască. Tony se întoarce cu o halbă de Guinness pentru elși un pahar de vin pentru ea. "California Cabernet Sauvignon", spune el, înmânându-i-l.

Ea dă din capși ia o . "Foarte frumos", spune ea, sperând că e suficient. "Deci,

Lily Dao, ce faci în New York?

"Nu trebuie să-mi tot spui numele întreg. Poți să-mi spui doar Lily", spune ea. "Bine, Lily, ce faci în New York? Îi place să-l audă numele.

"Sunt profesor. Predau engleza la gimnaziu la oșcoală magnet. "Un profesor de

engleză? Fabulos! Asta pare... perfect. El zâmbește. 'Do

vă place?

"Da, foarte mult. Este o muncă grea, dar nu aș prefera să fac altceva. În timp ce

spune asta, își dă seama cât de mult înseamnă asta. "Și tu? "Ah, fac un post-doc la Columbia. 'Wow. Foarte impresionant. place? El dă din cap. Ea dă din cap. Bea vinul. Tăcere.

"Hei," vocea lui se înmoaie. "Îmi amintesc că ultima noastră conversație nu a fost -

cum spun asta? Nu a fost chiar-'

Lily clătină din cap. "Nu a fost grozav. Asta a fost cu mult timp în urmă. Am avut

ceva de crescut.

"Amândoi am făcut-o. Mult timp, am regretat ce am spus. Mi-a părut rău pentru

cum s-au terminat lucrurile. El face o pauză, până când ea își ridică privirea. "Îmi pare

rău pentru cum s-au terminat lucrurile", spune el. Fața lui este serioasă și deschisă.

Există o vulnerabilitate în ochii luiși el înghite în sec, privind-o.

"Și eu", spune ea, încet.

Se uită în jur. Barul se umple. Probabil caută alți oameni cu care să vorbească. În

curând își va cere scuzeși va trece mai departe.

Vrea să îi ia fața. "A fost minunat să te văd. Arăți bineși se pare că lucrurile merg fantastic. El pare că e pe cale să vorbească. Ea accelerează pentru ca el să nu-i poată tăia calea. Întotdeauna m-am întrebat, *ce s-a întâmplat cu Tony Camberwell*?Și acum știu. Ea își ridică paharulși bea un pic prea mult, un pic prea repede.

"Lily, vrei să mergem în altă parte? Undeva mai liniștit, să recuperăm? "Oh, sigur. Oh. Adică, da". Nervoasă, pune paharul jos, încântată. "Minunat! Lasă- mă un minut să-mi iau lucrurile.

Ea îl privește cum se strecoară prin mulțime. Oameni ca el, ea poate

după felul în care îi strigă, după felul în care le strânge mâna. Dar nu se oprește prea mult să stea de vorbă, ci continuă să se îndrepte spre haina sa. "Să plecăm de aici. El se întoarse lângă ea.

Ea își ia poșetași geacași ies în aerul nopții de toamnă.

La câteva distanță, la un deschis toată noaptea, vorbesc toată noaptea despre ouă amestecate, cartofi prăjiți, cârnați și pâine prăjită. E la fel de ușor ca întotdeauna să vorbești cu el. Când se despart, este aproape 3 dimineața. În fața apartamentului ei din Brooklyn, el o îmbrățișează, o sărută dulce pe obraz și îi promite că o va suna în curând.

Fidel cuvântului său, Tony sună. Se întâlnesc din nou, apoi din nou,și în cele din

urmă își prietenia. Deși povestesc perioada petrecută la Rice, există o dulceață în aș ti

că își poartă unul altuia o cunoaștere a ceea ce au fost atunci, împreună cu ceea ce sunt

acum.

Încă o dată, se îndrăgostesc unul de celălalt. De data aceasta pentru totdeauna.

Albuquerque, New Mexico, august 2000

Lilyși Tony sunt în vizită la părinții ei. Imediat ce ajung, Henry le arată copacii săi. În ultimii ani, el i-a tăiat și le-a adăugat țăruși pentru a le stabiliza creșterea. Ramurile cele mai înalte ajung până la pieptul lui Henry. Datorită spațiului, luminii soarelui, apei, hraneiși îngrijirii de care au avut parte, copaciiși-au întins mult ramurile.

"Piersici", spune el. "Am aruncat pietrele aiciși uite: piersici! Lily se plimbă de la un copac la altul, pipăind mirată frunzele lungiși verzi. "Prima recoltă. Tatăl ei radiază, mângâind cu tandrețe o piersică micășiși plinuță. Rachel îi cheamă cină.

Seara trece cu o ușurință care o derutează pe Lily. Temerileși regretele care l-au

umbrit mereu pe tatăl ei par să fi dispărut. Au dispărut, de asemenea, resentimenteleși frustrările nespuse care i-au invadat copilăria. După atâtea decenii, rănile vechi încep să se vindece.

În acea seară, când se pregătesc de culcare, Tony o întreabă pe Lily dacă

totul e în regulă, spune ea parcă liniștită. 'Sunt

bine', liniștește ea. 'Doar că...'

"Doar ce?" El îi pune un braț în jurul umărului.

"Nu mi-am dat seama niciodată" -și vocea i se întrerupe - "Nu mi-am dat seama

niciodată că tatăl meu are un zâmbet atât de frumos.

În dimineața următoare, Lily intră în bucătărie și vede o farfurie plină cu piersici

așezată pe masă. Ea ia una. Se cuibărește în palma ei, încărcată cu sucși aromă. Cu

frunzeși promite dulceață, coaja ei roșie-portocalieși pistruiată cedează ușor când este

stoarsă. Miroase a vară.

Henry stă la tejghea, spălând mai multe piersici. Picăturile strălucitoare de apă

ricoșează de pe suprafețele lor, adunându-se ca niște pietre mici pe tejghea.

Strecurătoarea se revarsă cu fructe. El ia o placă de tăiat din lemn, cu suprafața marcată de ani de zgârieturi mici, și începe să taie. Lama cuțitului străpunge carnea. Cu o răsucire exersată a încheieturii mâinii, el îndepărtează secțiunile curate de piatra purpurie. Dintr-un gest blând, îndepărtează coaja, taie piersica în felii și ia o bucată.

Sucul se scurge din fructși el îl bagă în gură. Dă din cap pentru sine. Pune restul de

felii într-un bol de sticlă.

"Bine ai venit acasă, ", spune el, întinzându-i-o.

Epilog

Albuquerque, New Mexico, aprilie 2005

Pomii de piersici ai lui Henry înfloresc. Arcuri de flori se îngrămădesc până la cer. Henry iese în livada sași se așează. Nu poartă sacou, pălărie sau mănuși. Ochii îi sunt căptușiți cu gri. Cele câteva șuvițe de păr argintii sclipesc în soare. Pielea lui Henry este netedăși încrețită. Este prea multă piele pentru oasele din interior.

Privește în sus, pierdut într-un rai de flori. Este exact așa cum își imaginase cu atâția ani în urmă, când stătea în biroul său, răsfoind cataloage, comandând primii . Este, murmură el, mai frumos decât orice scenă de pe orice pergament, pentru că simte aerul rece de

primăvară tâmple și urechile i se umplu de cântecul păsărilor și de foșnetul ierbii.

Pergamentul de mână al mamei salеși poveștile ei. Poateși le amintească? Henry stă foarte liniștit. Pe măsură ce soarele se mișcă pe cerși umbra se schimbă, poveștile revin. Își amintește încet de ele și zâmbește pentru sine. Fiecare este ca o piatră șlefuită, cu contururile prețuiteși familiare. A crezut că le-a pierdut, dar nu a fost așa. Mereu au fost în el. Poate că le va spune nepoților săi când îi vor vizita.

El se gândește la versiunea mamei sale "Primăverii cu flori de piersic". Ani de zile, el a crezut că ea i-a spus-o incomplet, că l-a înșelat cumva cu povestea completă. Dar astăzi, își dă seama de altceva. Poate că nu e vorba atât de faptul că mama lui a spus-o greșit, ci că a spus o poveste diferită. Originalul este o tragedie. Bătrânul pescar din Wuling își păstrează visul, apoi îl pierde.Și oricât de disperat ar căuta el sau ceilalți, nimeni nu-l mai găsește niciodată. Este o căutare fără sfârșit, fără rezultat: o eternitate a dezamăgirii. Dar în povestirea lui Meilin, odată ce bătrânul pescar sosește, el rămâne.

Învață să lase în urmă ceea ce el a lăsat în urmă. Meilin nu a vrut niciodată ca povestea să fie o tragedie; ea a vrut doar să găsească un final. Povestea se încheie atunci când nu mai este nimic de luptat

după. Nu mai există dorință. Există doar plenitudinea florii, mângâierea unei brize, un cer bucuros de albastru. Acest moment. Acest acum. Această primăvară cu flori de piersic.

Recunoștințe

Când am început să scriu despre pomii fructiferi ai tatălui meu, nuștiam că voi ajunge să scriu un roman care se întinde pe șaptezeci de ani și care încearcă să dea sens tumultuosului secol al XX-lea din China. Dorința mea a fost să scriu o poveste care să celebreze

abundențași fericirea pe care tatăl meu le-a găsit în cele din urmă, după o viață marcată de multe frământări.

Primăvara florilor de piersic este o ficțiune. Deși personajele salești familia mea au parcurs multe dintre aceleași drumuri, povestea este în primul rând o operă a imaginației mele. Când eram copil, tatăl meu vorbea foarte puțin despre trecutul său. Știam că s-a născut în China, a plecat în Taiwan în tinerețeși a venit în America pentru studii superioare. Asta era tot ce trebuia săștim, ne asigura el. Dar în ziua de Crăciun a anului 1998, dintr-un motiv pe care nu îl voi ști niciodată, ne-a spus câteva dintre poveștile sale. Am notat fiecare cuvânt pe care l-a spus. Aproape douăzeci de ani mai târziu, am luat acele notițeși am început să alcătuiesc o poveste.

Pentru a da viață unei lumi despre care aveam puțină experiență personală, m-am

dedicat să aflu mai multe despre cei care au trecut prin aceleași evenimente mondiale ca

tatăl meu. Sunt îndatorat scrierilor, cercetărilor și povestirilor din *The Great Exodus from China* a lui Dominic Yang, *The Great Flowing River* a lui Chi Pang-yuan, *Birdless Summer* a lui Han Suyin, *The Good Immigrants* a lui Madeline Hsu, *Two Trees Make a Forest* a lui Jessica J. Lee, Q. M. Zhang's *Accomplice to Memory*, Joshua Fan's *China's Homeless Generation*, Helen Zia's *Last Boat Out of Shanghai*, Danke Li's *Echoes of Chongqing*, Mahlon Meyer*'s Remembering China from Taiwan*, Rana Mitter*'s China's War with Japan*, câteva dintre cărțile Dianei Lary despre China

secolului XX, Pai Hsien- Yung's *Taipei People*și Wu Ming-Yi's *The Stolen Bicycle*. De asemenea, mult fotografiei lui Deng Nan-Guang, filmelor lui Hou Hsiao-hsienși Edward Yang și multor lucrări academice, inclusiv cercetărilor lui Wendy Cheng, Zuoyue Wangși Pei-Te Lien.

În plus, sunt recunoscător pentru conversațiile utile cu Dominic Yang, Danke Li,

Phyllis Huang, Dafydd Fellși Biyu Chang. O mulțumire specială

lui Clare Chun-yu Liu pentru inspirație, conversație, traduceriși introduceri. Mulțumesc Arts Council England pentru că mi-a acordat o bursă Developing Your Creative Practice. Sprijinul din partea ACE a fost esențial pentru finanțarea unei

călătorii de cercetare în Chinași Taiwan, care mi-a permis să refac traseul personajelor

mele.

În timpul călătoriei mele de cercetare, am avut marea plăcere de a lucra cu Blue Lan ca interpret, de a-l vizita pe profesorul Li la Blessed Imelda's, care mi-a răspuns la multe întrebări despre Taipei de-a lungul deceniilor,și de a petrece timp cu David Lin

și Yowen Tsai, care au împărtășit cu generozitate povești de familie, precumși mese

delicioase.

Povestea a fost îmbunătățită prin contribuția cititorilor diferitelor proiecteși secțiuni. Mulțumim Jessica J. Lee, Yan Ge, Anne Chen, Linshan Jiang, Catherine Menon, Catherine Chouși Elisa Tamburo pentru contribuțiile utile.

Mă simt extrem de norocos că am vorbit cu atât de mulți oameni în cursul cercetării

mele. Contribuțiile lor fac această carte mult mai bună. Eventualele erori îmi aparțin. Deoarece scrisul în sine este o activitate solitară, am descoperit că o comunitate de scriitori este un colac de salvare. Sunt foarte recunoscătoare pentru numeroasele ocazii în care am băut cafeași am lucrat cu grupul de scriitori Angles din Cambridge, cu toți

iubiții mei participanți la Writing Circlesși cu colegii scriitori de la London Lit Lab care l-au întâlnit pentru prima dată pe Henry în mea, "Henry Dreams an Orchard". Apreciere profundă tuturor celor de la Word Factory, în special lui Cathy Galvinși Paul McVeigh, pentru că m-au ales să fiu ucenic în 2017,și lui Zoe Gilbert pentru că a fost un mentor atât de generosși încurajator.

O mare parte din *Peach Blossom Spring* și-a găsit drumul spre pagină în timpul perioadei în care am fost bursieră David T. K. Wong 2018/2019 la University of East Anglia. Mentorul perspicace al profesorului Jon Cook m-a ajutat să articulez și să explorez multe dintre temele care au apărut pe măsură ce povestea se dezvolta. A fost un privilegiu minunat să lucrez cu Kate Stephenson, Ella Gordonși Serena Arthur la Wildfireși cu Helen O'Hare la Little, Brown. Sunt uimită de modul în care viziunea, răbdareași strălucirea voastră editorială au transformat manuscrisul meu într- o carte. Multe mulțumiri, de asemenea, copistului Tara O'Sullivanși cartografului Tim Peters.Și pentru că ați ajutat *Peach Blossom Spring* să-și găsească cititorii, aplaud asul marketinguluiși publicităț ii

eforturile lui Caitlin Raynor, Vicky Beddow, Stephanie Reddaway, Gabrielle Leporati,

Lena Littleși Ashley Marudas.

Îi voi fi veșnic recunoscătoare agentului meu extraordinar, Clare Alexander, care a știut înaintea mea ce ar putea deveni acest proiect. Vă mulțumesc pentru sprijinul acordat la fiecare pas.

Iar prietenilor mei care mi-au văzut scrisul și această poveste crescând - Emma Rhind-Tutt, Pia Ghosh Roy, Nette Andres, Daphne Gerling, Bec Sollom, Yin Lim, Karen Littleton, Lynne Cameron, Lara Turner, Connie Hui, Rebecca Stevens, Suzanne Koopmans, Anne Clarke și Ophelia Redpath - mulțumesc. Bunătatea și prietenia voastră înseamnă atât de mult.

O îmbrățișare mare pentru mama mea, Addie, și frații mei, Michael și David. Mulțumesc, , pentru că ajutat să găsesc personajele potrivite și pentru că mi-ai trimis copiile tatei din și .

În cele din urmă, lui Nicholas, Juniper și Matthew. Voi sunteți lumea mea.

multumesc. Vă iubesc pe toț i.

Descoperă următoarea ta lectură grozavă

informații, recomandări de cărțișiștiri despre autorii dvs. preferaț i.

Atingeți aici pentru a afla mai multe.

Despre autor

Melissa Fu a crescut în nordul New Mexico, iar acum locuiește în apropiere de Cambridge, Anglia, împreună cu soțulși copiii ei. Ea a fost bursieră David T. K. Wong 2018/19 la Universitatea din East Anglia. Cu o academică în fizică și engleză, ea a lucrat în domeniul educației ca profesor, dezvoltator de programeși consultant. *Peach Blossom Spring* este primul ei roman.